GLEN COOK

Umbre stăruitoare

a doua cronică a Companiei Negre

MILLENNIUM BOOKS

Glen Cook
Umbre stăruitoare

A doua cronică a Companiei Negre

Pentru David G. Hartwell, fără de care n-ar exista nici *Sword,* nici *Dread Empire* şi nici *Starfishers*

Capitolul 1
Jep

Toţi oamenii se nasc condamnaţi, spun înţelepţii. Toţi sug la sânul Morţii.

Toţi se înclină înaintea Monarhului Tăcut. Domnul din Umbră înalţă un deget. O pană flutură spre pământ. Cântul Lui n-are nicio noimă. Cei buni pier de tineri. Cei răi prosperă. El e regele Lorzilor Haosului. Răsuflarea lui îngheaţă toate sufletele.

Am dat peste un oraş închinat Lui cu multă vreme în urmă, dar atât de îmbătrânit, încât şi-a pierdut ardoarea. Întunecata aură a divinităţii sale s-a erodat şi a fost uitată de toţi, mai puţin de cei care-i stau în umbră. Totuşi Jep este bântuit de spaime mai recente, un spectru din trecutul apropiat ce se infiltrează în prezent de pe-o înălţime care domină oraşul. Şi din această cauză s-a dus Compania Neagră acolo, în acel straniu oraş aflat cu mult dincolo de limitele imperiului Doamnei… Nu acesta este însă începutul. La început ne aflam hăt-departe. Doar doi prieteni vechi şi o mână de oameni pe care aveam să-i întâlnim mai apoi stăteau nas în nas cu umbra.

Capitolul 2
Răboj: Pe marginea drumului

Copiii îşi iţiră capetele dintre buruieni ca popândăii. Se uitară la soldaţii care se apropiau. Băiatul şopti:

— Cred că-s o mie.

Coloana se întindea mult în spate. Praful pe care îl ridica acoperea versantul colinei din depărtare. Scârţâitul şi zăngănitul harnaşamentelor se auzea din ce în ce mai tare.

Era o zi caniculară. Copiii asudau. Ghidurile li se tot întorceau

la un pârâiaş aflat în apropiere şi la bălăceala într-o baltă pe care o descoperiseră acolo. Numai că fuseseră trimişi să supravegheze drumul. Zvonurile spuneau că Doamna intenţiona să frângă mişcarea Rebelă renăscută în provincia Răboj.

Şi uite-i pe soldaţii ei cum veneau. Mai aproape, acum. Oameni aspri, cu figuri dure. Veterani. De departe destul de bătrâni ca să fi dat o mână de ajutor la dezastrul ce se abătuse asupra Rebelilor cu şase ani în urmă, dezastru în care căzuse răpus, împreună cu un sfert de milion de oameni, şi tatăl lor.

— Ei sunt! icni băiatul.

În voce i se simţeau teama şi uimirea. Dar şi un dram de admiraţie.

— Asta-i Compania Neagră.

Fata nu cunoştea prea multe despre duşmani.

— De unde ştii?

Băiatul arătă spre un bărbat cât un urs, călare pe un murg mare. Părul îi era cărunt. Ţinuta sa spunea că era obişnuit să comande.

— E cel căruia i se spune Căpitanul. Cel mic şi tuciuriu de lângă el trebuie să fie vrăjitorul numit Un-Ochi. Îi vezi pălăria? După aia îţi dai seama. Cei din spatele lor trebuie să fie Elmo şi Locotenentul.

— Înrobiţii nu sunt cu ei?

Fata se ridică încă puţin ca să vadă mai bine.

— Unde sunt ceilalţi cărora li s-a dus buhul?

Ea era cea mică. Băiatul, la zece ani, se considera deja un oştean al Rozei Albe. O trase pe soră-sa în jos.

— Toanto! Vrei să te vadă?

— Şi ce dacă mă văd?

Băiatul pufni. Fata dăduse crezare unchiului lor, Dibaciul, atunci când acesta spusese că duşmanul nu le-ar face niciun rău copiilor. Băiatul îşi dispreţuia unchiul. Omul n-avea pic de curaj. Niciunul dintre cei care juraseră credinţă Rozei Albe nu avea curaj. Se jucau doar de-a lupta împotriva Doamnei. Cel mai cutezător lucru pe care îl făceau era să mai prindă în ambuscadă câte o solie sau două. Duşmanul, măcar, avea curaj.

Văzuseră ceea ce fuseseră trimişi să vadă. Atinse încheietura mâinii fetei.

— Hai, să mergem!

Se furişară printre buruieni, îndreptându-se spre malul

împădurit al pârâului.

O umbră le tăie calea. Ridicară amândoi privirea şi se făcură albi la faţă. Trei călăreţi se uitau în jos la ei. Băiatul rămase cu gura căscată. Nimeni nu s-ar fi putut apropia neauzit.

— Spiriduş!

Bărbatul din mijloc, mărunţel şi cu faţă de broscoi, rânji.

— În slujba dumitale, flăcăiaş.

Deşi băiatul era îngrozit, mintea încă îi funcţiona. Strigă:

— Fugi!

Dacă unul dintre ei putea scăpa…

Spiriduş schiţă un gest circular. Printre degetele lui se încâlciră fuioare de foc roz-palid. Făcu un gest ca şi cum ar fi aruncat ceva. Băiatul căzu, zbătându-se în legături invizibile, ca o muscă prinsă în pânza unui păianjen. La o duzină de paşi depărtare, surioara lui scânci.

— Ridicaţi-i, le spuse Spiriduş tovarăşilor săi. Precis au o poveste interesantă de spus.

Capitolul 3
Jep: Crinul de Fier

Taverna Crinul se află pe Aleea Florilor, în inima cartierului Coturn, cea mai nenorocită mahala din Jep, unde gustul morţii stăruie pe limba tuturor şi unde oamenii pun mai puţin preţ pe viaţă decât pe-un ceas de căldură sau pe-o masă cumsecade. Faţada-i stă povârnită pe dreapta, spre clădirea învecinată, căutând susţinere, aidoma unuia dintre clienţii ei beţivani. Partea din spate se înclină în direcţia opusă. Pereţii din scânduri goale afişează pete leproase de mucegai cenuşiu. Ferestrele sunt acoperite cu resturi de te miri ce şi crăpăturile sunt astupate cu cârpe. Acoperişul are spărturi prin care vântul şuieră şi muşcă atunci când suflă dinspre Munţii Suferinţei. Acolo sus, chiar şi pe timp de vară, gheţarii scânteiază ca nişte filoane de argint îndepărtate.

Vânturile dinspre mare nu sunt cu mult mai blânde. Aduc cu ele un frig şi-o umezeală care pătrund în oase şi împing banchizele cu viteză prin port.

Braţele răpciugoase ale Munţilor Suferinţei se întind spre mare, flancând Râul Port şi adăpostind oraşul şi portul ca în căuşul unor palme. Oraşul ocupă ambele maluri ale râului,

urcând pe versanţi.

În Jep, bunăstarea creşte odată cu înălţimea terenului, pe măsură ce te îndepărtezi de râu. Când ridică ochii din mizeria lor, locuitorii din Coturn văd deasupra casele celor avuţi, cu nasul pe sus, privindu-se una pe alta peste adâncitura văii.

Şi mai sus, încununând falezele, se află două castele. Pe înălţimea dinspre sud se ridică Duretile, bastionul transmis din generaţie în generaţie Ducilor din Jep. Duretile e într-o stare de degradare extremă. Majoritatea clădirilor din Jep sunt aşa.

Mai jos de Duretile se află sufletul religiei Jepului, Incinta, sub care au fost sfredelite Catacombele. Acolo se odihnesc cincizeci de generaţii, aşteptând Ziua Marii Treceri, sub paza Custozilor celor Morţi.

Pe faleza dinspre nord se înalţă o fortăreaţă neterminată, numită, simplu, castelul negru. Arhitectura lui e nemaivăzută. Monştri groteşti rânjesc de pe metereze. Pe ziduri, şerpi se încolăcesc într-o agonie încremenită. Materialul ca de obsidian nu trădează nicio îmbinare. Şi construcţia creşte necontenit.

Locuitorii din Jep ignoră existenţa castelului, creşterea lui. Nu vor să ştie ce se petrece acolo sus. Rareori au timp să se oprească din lupta lor pentru supravieţuire ca să înalţe ochii atât de mult.

Capitolul 4
Răboj: Ambuscada

Am tras un şeptar, mi-am inspectat cărţile, am renunţat la un trei şi mi-am fixat privirea asupra unui as solitar. În stânga mea, Cămătaru murmură:

— Cu asta i-a pus capac. La tura viitoare ne bate.

I-am aruncat o ocheadă curioasă.

— Ce te face să spui asta?

Trase, înjură, decartă.

— Când eşti gata să câştigi faci o figură ca de mort, Cobe. Până şi ochii îţi devin goi.

Acadea trase, înjură, decartă un cinci.

— Are dreptate, Cobe. Devii aşa impenetrabil că eşti uşor de ginit. Haide, Otto!

Otto se holbă la cărţile din mână, apoi la teancul de pe masă, de parcă ar fi putut face victoria să se nască din colţii

înfrângerii. Trase.

— Căcat!

Renunţă la cartea trasă, una mare. Eu le-am arătat asul şi mi-am strâns câştigurile.

În vreme ce Otto aduna cărţile, Acadea se uită dincolo de umărul meu. Ochii îi erau duri şi reci.

— Ce-i? am întrebat.

— Gazda noastră îşi adună curajul. Caută un mod să iasă afară şi să-i pună în gardă.

M-am întors. La fel şi ceilalţi. Unul câte unul, proprietarul tavernei şi clienţii lui lăsară privirile în podea şi se se făcură mici. Toţi, mai puţin bărbatul înalt şi tuciuriu care şedea singur în umbră, aproape de vatră. Acesta îmi făcu cu ochiul şi ridică o halbă în semn de salut. M-am încruntat. El îmi răspunse cu un zâmbet.

Otto împărţi cărţile.

— O sută nouăzeci şi trei, am spus.

Acadea se întunecă la faţă.

— Fir-ai să fii, Cobe, zise el, fără sentiment.

Eu ţineam socoteala rundelor la cărţi. Reprezentau o măsurătoare perfectă a ceasurilor vieţii noastre ca fraţi în cadrul Companiei Negre. De la bătălia din Vrajă, eu jucasem peste zece mii de mâini. Numai zeii înşişi ştiau câte jucasem înainte să-ncep să le ţin socoteala.

— Crezi că au prins veste despre noi? întrebă Cămătaru.

N-avea astâmpăr. Ăsta e efectul aşteptării.

— Nu văd cum ar fi putut.

Acadea îşi aranjă cărţile cu o grijă exagerată. Un gest care îl trăda. Avea ceva bun. Mi-am reexaminat cărţile. Douăzeci şi unu de puncte. Probabil aveam să mă frig, însă cel mai bun mod de a-l bloca era să… Am pus cărţile jos.

— Douăzeci şi unu.

Otto făcu spume.

— Ticălosule.

Puse pe masă o mână bunicică. Suma punctelor era însă de douăzeci şi doi, datorită unei cărţi regale. Acadea avea trei nouari, un as şi un trei. Rânjind, am strâns iarăşi câştigurile.

— Dacă mai câştigi o dată, îţi scotocim în mâneci, bolborosi Cămătaru.

Am adunat cărţile şi-am început să le amestec.

Balamalele uşii din spate au scârţâit. Toţi înlemniră, privind crispaţi spre uşa bucătăriei. Dincolo de ea era agitaţie.

— Madle! Unde naiba eşti?

Îngrozit, proprietarul tavernei se uită la Acadea, care îi făcu un semn. Proprietarul strigă:

— Aici, Dibaciule!

Acadea şopti:

— Să jucăm mai departe.

Am început să împart cărţile.

Din bucătărie veni un bărbat la vreo patruzeci de ani. Alţi câţiva îl urmară. Toţi purtau veşminte verzi. Aveau arcuri în spinare. Dibaciul zise:

— Tre' să-i fi pus mâna pe copii. Nu ştiu cum, dar…

Zări ceva în ochii lui Madle.

— Ce s-a întâmplat?

Îl intimidaserăm destul de tare pe Madle. Nu ne dădu de gol.

Cu privirea la cărţi, mi-am scos tubul de suflat. Tovarăşii mei făcură la fel. Cămătaru puse jos cartea pe care o trăsese, un doiar. De obicei joacă precaut. Modul în care juca acum îi trăda nervozitatea.

Acadea luă iute cartea abandonată şi afişă o serie de as-doiar-treiar. Renunţă la un optar.

Unul dintre camarazii Dibaciului se smiorcăi:

— Ţi-am zis eu să nu trimitem copiii.

Părea reluarea unei dispute vechi.

— N-am nevoie de asta acum, mârâi Dibaciul. Madle, am dat sfoară-n-ţară pentru o întâlnire. Va trebui să împrăştiem oamenii.

— Nu ştim nimic sigur, Dibaciule, zise un alt om în verde. Ştii cum sunt copiii.

— Vă păcăliţi singuri. Ogarii Doamnei sunt pe urmele noastre.

Smiorcăitul spuse:

— Ţi-am zis eu să nu lovim…

Tăcu brusc, dându-şi seama, o clipă prea târziu, că erau străini de faţă şi că toţi clienţii obişnuiţi ai locului afişau un aer îngrozit.

Dibaciul duse mâna la sabie.

Erau nouă cu toţii, dacă-i puneai la socoteală pe Madle şi pe cei câţiva clienţi care erau implicaţi. Acadea răsturnă masa de joc. Am ridicat siguranţele tuburilor de suflat. Patru săgeţi

otrăvite brăzdară încăperea. Ne-am tras săbiile.

A durat doar câteva secunde.

— Toată lumea e bine? întrebă Acadea.

— Am o zgârietură, ne informă Otto.

I-am verificat-o. Nimic serios.

— Treci înapoia barului, amice, îi spuse Acadea lui Madle, pe care îl cruţase. Voi, ceilalţi, faceţi ordine pe-aici. Cămătarule, stai cu ochii pe ei. Ucide-i şi numai dacă le trece prin cap să-mi iasă din vorbă.

— Ce să fac cu cadavrele?

— Aruncă-le în fântână.

Am pus masa din nou pe picioare, m-am aşezat şi am desfăcut o foaie de hârtie. Pe ea era schiţat lanţul de comandă al insurgenţilor din Răboj. L-am tăiat pe DIBACI. Era situat cam pe la mijlocul ierarhiei.

— Madle, am spus. Vino-ncoace!

Proprietarul se apropie, cu entuziasmul unei potăi pe care o paşte o bătaie cu biciul.

— Nu te speria. O să scapi cu bine din asta. Dacă alegi să cooperezi. Spune-mi cine erau oamenii aceia.

Individul stătu în cumpănă. Previzibil.

— Doar numele, am insistat.

Se uită la hârtia mea, încruntându-se. Nu ştia să citească.

— Madle? Nu-i uşor să înoţi într-o fântână printre cadavre.

Omul înghiţi în sec şi scrută încăperea. Eu m-am uitat spre insul de lângă vatră. Nici nu se clintise în timpul evenimentelor. Chiar şi acum, privea scena cu aparentă indiferenţă.

Madle spuse numele.

Unele se regăseau pe lista mea şi altele nu. Aceştia din urmă, bănuiam, erau doar plevuşcă. Răboj fusese cercetat temeinic.

După ce ultimele cadavre au fost scoase afară din încăpere, i-am dat lui Madle un galben. Se holbă la el. Clienţii lui îi aruncau priviri neprietenoase. Am rânjit.

— Pentru serviciile prestate.

Cu ochii la monedă, Madle se albi la faţă. Era un sărut al morţii. Clienţii lui aveau să creadă că ne ajutase să organizăm ambuscada.

— Ţi-am făcut-o, i-am şoptit. Vrei să scapi cu viaţă din asta?

Îmi aruncă o căutătură plină de teamă şi ură.

— Cine naiba sunteţi voi? întrebă, într-o şoaptă răguşită.

— Compania Neagră, Madle. Compania Neagră.
Nu ştiu cum a reuşit, dar s-a albit şi mai tare la faţă.

Capitolul 5
Jep: Marron Shed

Era o zi rece, cenuşie şi umedă, calmă, ceţoasă şi posomorâtă. La Crinul de Fier, discuţiile constau din monosilabe ursuze, rostite înaintea unui foc plăpând.

Apoi se abătu burniţa, trăgând bine perdelele peste lume. Siluete cafenii şi cenuşii se târau gârbovite de-a lungul străzilor noroioase şi mizere. Era o zi plămădită în pântecele disperării. Înăuntrul Crinului, Marron Shed îşi ridică privirea de la paharele pe care le ştergea. Ţinea praful la distanţă, zicea el. Nimeni nu folosea pocalele lui de lut prost lucrat, întrucât nimeni nu-i cumpăra vinul acru, de duzină. Nimeni nu şi-l putea permite.

Crinul era situat pe partea sudică a Aleii Florilor. Tejgheaua lui Shed era aşezată cu faţa către uşă, la douăzeci de paşi în adâncul umbrelor din sala principală. Un grup de mescioare înconjurate de scăunele şubrede alcătuia un labirint plin de pericole pentru clientul care venea înăuntru de la lumina zilei. Şase stâlpi de susţinere, ciopliţi din topor, formau obstacole suplimentare. Grinzile din tavan erau prea joase pentru un om înalt. Scândurile duşumelei erau crăpate şi îndoite şi scârţâiau, iar orice scăpai pe jos se rostogolea la vale.

Pereţii erau împodobiţi cu tot soiul de vechituri şi ciudăţenii lăsate în urmă de clienţi, decoraţiuni ce nu aveau nicio însemnătate pentru cei care frecventau taverna în aceste zile. Marron Shed era prea leneş ca să le şteargă de praf sau să le dea jos.

Sala principală forma un L pe după capătul tejghelei, întorcându-se prin faţa vetrei, în apropierea căreia erau aşezate cele mai bune mese. Dincolo de vatră, unde domneau umbrele mai adânci, la un iard de uşa bucătăriei, era baza scării ce ducea spre etajele cu camere de închiriat.

În acest labirint întunecos intră un omuleţ cu o mutră de nevăstuică. Aducea cu el un snop de găteje.

— Shed? Pot să…?

— La naiba. Cum să nu, Aşa? O să ne prindă bine la toţi.

Focul se stinsese, devenind un strat de cenuşă.

Aşa se duse degrabă la vatră. Grupul din faţa acesteia se dădu fără chef la o parte. Asa se aşeză lângă mama lui Shed. Bătrâna June era oarbă. Nu-şi dădu seama cine era. Asa puse snopul în faţa sa şi începu să stârnească jarul.

— Nu s-a întâmplat nimic la docuri azi? întrebă Shed.

Aşa clătină din cap.

— Nimic nu vine, nimic nu pleacă. N-au avut decât cinci locuri de muncă. La descărcat căruţe. S-a bătut lumea pe ele.

Shed încuviinţă. Asa nu era vreun luptător. Totodată, pe Asa nu-l tenta munca cinstită.

— Draga, o halbă pentru Asa.

Shed gesticulă în timp ce vorbi. Slujnica sa luă o halbă uzată şi o aduse lângă foc.

Lui Shed nu-i plăcea omuleţul acesta. Era parşiv, hoţ, mincinos şi linguşitor, genul de om care şi-ar vinde şi propria soră pentru doi bănuţi de aramă. Era un smiorcăit şi un laş. Devenise totuşi un proiect pentru Shed, căruia i-ar fi prins şi lui bine puţină milostenie. Asa era unul dintre vagabonzii pe care Shed îi lăsa să doarmă pe podeaua salonului de fiecare dată când aceştia aduceau lemne de foc. Faptul că-i lăsa pe vagabonzi să doarmă pe podea nu-i aducea bani în puşculiţă, dar aducea niţică alinare oaselor chinuite de artrită ale lui June.

Iarna, în Jep era mai greu să găseşti lemne decât un loc de muncă. Pe Shed îl amuza hotărârea lui Asa de-a se feri de o slujbă cinstită.

Trosnetul focului alungă tăcerea. Shed îşi lăsă cârpa soioasă deoparte. Rămase în spatele mamei sale, întinzându-şi mâinile spre vatră. Începeau să-l doară unghiile. Nu-şi dăduse seama ce frig îi fusese.

Avea să fie o iarnă lungă şi rece.

— Aşa, ai tu un loc sigur de unde iei lemne?

Shed nu-şi permitea să cumpere combustibil. În zilele acelea, lemnele de foc erau aduse cu barja pe Port, din munţi. Era costisitor. În tinereţea lui…

— Nu.

Aşa avea privirea aţintită în flăcări. În tot Crinul se răspundeau arome de pin. Shed îşi făcea griji pentru horn. Încă o iarnă trecută cu găteje de pin, şi el nu curăţase hornul. Dacă lua foc, avea să fie un dezastru.

Ar fi fost cazul ca situaţia să se îmbunătăţească în scurt timp,

cumva. Ajunsese dincolo de limită, înfundat până peste urechi în datorii. Era disperat.

— Shed.

Se uită în direcţia meselor, către singurul său client care într-adevăr plătea.

— Corbule?

— Mai vreau o halbă, dacă nu te deranjez.

Shed se uită după Draga. Dispăruse. Înjură în şoaptă. N-avea rost să ţipe. Fata era surdă şi comunica doar prin semne. O valoare, îşi spusese el când Corbul îi sugerase să o angajeze. În Crin se şopteau nenumărate secrete. Îşi făcuse socoteala că se vor spune şi mai multe dacă oamenii vor crede că puteau vorbi fără teama de-a fi auziţi.

Shed moţăi din cap şi recuperă halba Corbului. Nu-i plăcea Corbul, îndeosebi fiindcă acesta avea succes la jocul lui Aşa. În aparenţă, nu avea niciun mijloc să se întreţină şi, cu toate astea, mereu avea bani. Un alt motiv era tinereţea Corbului, faptul că era mai zdravăn şi mai sănătos decât majoritatea clienţilor Crinului. Era o anomalie. Crinul se afla la capătul de la poalele colinei pe care o ocupa Coturnul, aproape de apă. Atrăgea toţi beţivii, târfele ieşite din uz, drogaţii, depravaţii şi alte scursori umane, care se retrăgeau în această ultimă răstoacă înainte să cadă pradă întunericului final. Shed suferea uneori mult, temându-se că preţiosul lui Crin nu era decât o ultimă haltă.

Locul Corbului nu era acolo. El îşi putea permite taverne mai bune. Shed îşi dorea să aibă curajul de a-l da afară. Corbul îi făcea pielea de găină, cum şedea el la masa din colţ, cu ochii lui morţi sfredelind bănuitori pe oricine intra din stradă, curăţându-şi la nesfârşit unghiile cu un cuţit ascuţit ca o sabie, rostind doar câteva cuvinte reci şi lipsite de intonaţie de fiecare dată când îi trecea cuiva prin cap să o tragă pe Draga la etaj… Asta îl lăsa pe Shed fără grai. Cu toate că nu exista nicio legătură evidentă între ei, Corbul o proteja pe fată de parcă aceasta ar fi fost fiica lui virgină. Deşi, pân' la urmă, la ce altceva era bună o curviştină de tavernă?

Shed se cutremură şi-şi alungă gândul din cap. Avea nevoie de Corb. Avea nevoie de orice oaspete plătitor care-i călca pragul. Aceştia îl menţineau pe linia de plutire.

Îi duse vinul la masă. Corbul lăsă să-i cadă în palmă trei monede. Una era o leva de argint.

— Domnule?

— Fă rost de nişte lemne de foc mai ca lumea, Shed. Dacă voiam să-ngheţ, rămâneam afară.

— Da, domnule!

Shed se duse la uşă şi trase cu ochiul în stradă. Depozitul de lemne Latham era la distanţă de numai un cvartal.

Burniţa se preschimbase în lapoviţă. Aleea nămoloasă începuse să prindă o pojghiţă de gheaţă.

— O să-nceapă să ningă înainte de lăsarea nopţii, informă el pe nimeni în mod special.

— Ori afară, ori înăuntru, mormăi Corbul. Nu irosi puţina căldură de aici.

Shed se furişă afară. Spera să poată ajunge la Latham înainte să-l muşte prea tare frigul.

Din perdeaua de ploaie îngheţată se întrupară nişte siluete. Una era uriaşă. Ambele erau cocoşate, cu gâturile înfăşurate în cârpe, astfel încât gheaţa să nu le între pe la spate.

Shed o zbughi înapoi în tavernă.

— Ies prin spate.

Făcu semne:

— Draga, eu plec. Nu m-ai văzut de dimineaţă.

— Krage? întrebă fata prin semne.

— Krage, aprobă Shed.

Intră grăbit în bucătărie, îşi înşfăcă haina răpănoasă din cui şi o îmbrăcă smucit. Dibui de două ori ivărul uşii înainte să-l poată deschide. Un rânjet malefic, cu trei dinţi lipsă, îl întâmpină când se avântă afară, în frig. Nările îi fură atacate de-o răsuflare urât mirositoare. Un deget murdar i se înfipse în piept.

— Pleci undeva, Shed?

— Bună, Roşcatule. Mă duc doar până la Latham, să văd de nişte lemne.

— Ba nu te duci.

Degetul îl împinse. Shed dădu înapoi până când se trezi în sala principală.

Asudând, întrebă:

— O cupă cu vin?

— Frumos gest de bună vecinătate, Shed. Să fie trei cupe.

— Trei?

Vocea lui Shed scârţâi.

— Nu-mi spune că nu ştiai de venirea lui Krage.

— Nu ştiam, minţi Shed.
Surâsul afectat şi ştirb al Roşcatului zicea că nu-l păcălea Shed pe el.

Capitolul 6
Răboj: Confuzia

Oricât te dai peste cap să iasă bine, ceva întotdeauna merge anapoda. Aşa-i viaţa. Dacă eşti isteţ, incluzi asta în planurile pe care le faci.

Cumva, cineva a scăpat din taverna lui Madle, cam al douăzeci şi cincilea Rebel care ne căzuse în plasă, şi asta taman când părea că Dibaciul ne făcuse un mare bine, chemând membrii ierarhiei locale la o consfătuire. Privind în urmă, e greu de găsit vinovatul. Toţi ne-am făcut treaba. Există însă o limită a cât de atent poţi fi în condiţii de tensiune prelungită. Omul care a dispărut probabil petrecuse ore întregi ticluindu-şi evadarea. Nu i-am observat lipsa mult timp.

Acadea a fost cel care şi-a dat seama. Şi-a aruncat cărţile, la capătul unei partide, spunând:

— Ne lipseşte un om, băieţi. Unul dintre fermierii ăia grăsulii. Ăla mic, de semăna cu un purcel.

Vedeam masa cu colţul ochiului. Am mârâit.

— Ai dreptate. Fir-ar să fie! Trebuia să facem numărătoarea după fiecare drum la fântână.

Masa era în spatele Cămătarului. Acesta nu se întoarse. Aşteptă preţ de o partidă, apoi se duse cu pas lejer spre tejgheaua lui Madle şi aduse o vadră de bere. Cât timp mişcarea lui distrăgea atenţia localnicilor, am făcut semne rapide cu degetele, în limbajul surdo-muţilor.

— Mai bine să fim pregătiţi pentru un atac. Ştiu cine suntem. Nu mi-am putut ţine şi eu gura!

Rebelii aveau să încerce să pună mâna pe noi. Compania Neagră şi-a câştigat pe plan larg o reputaţie de stârpitor eficient al epidemiei Rebele, oriunde ar apărea aceasta. Deşi nu suntem atât de cruzi pe cât se spune, vestea venirii noastre trezeşte spaimă oriunde ne-am duce. Acolo unde apărem noi. Rebelii deseori se dau la fund, abandonându-şi operaţiunile.

Şi totuşi, iată că aici erau prezenţi patru dintre noi, despărţiţi de tovarăşii noştri, evident nebănuind că ne aflam într-o situaţie

riscantă. Aveau să facă o încercare. Se punea întrebarea: cât de hotărâţi erau?

Aveam însă nişte aşi în mânecă. Niciodată nu jucăm cinstit, dacă putem. Filosofia Companiei este eficienţă maximă cu riscuri minime.

Insul cel înalt şi tuciuriu se ridică din colţul său şi se îndreptă către scara ce ducea spre camerele de dormit. Acadea se răsti:

— Nu-l pierde din ochi, Otto.

Otto o luă iute după el, părând firav în urma bărbatului. Localnicii priviră miraţi.

Cămătaru întrebă prin semne:

— Şi-acum ce facem?

— Aşteptăm, răspunse Acadea cu voce tare, iar prin semne adăugă: Vom face ce am fost trimişi să facem.

— Nu-i foarte distractiv să fii momeală, răspunse Cămătaru, tot prin semne. Scrută scara cu nervozitate. Fă-i lui Otto cărţile, sugeră el.

M-am uitat la Acadea. El încuviinţă.

— De ce nu? Dă-i vreo şaptesprezece puncte.

Dacă avea mai puţin de douăzeci, Otto se arunca la prima mână cu capul înainte şi, de fiecare dată după aceea, juca precaut. Un procedeu bun din punct de vedere statistic.

Am socotit repede cărţile în gând şi am surâs larg. Îi puteam da şaptesprezece lui şi-mi mai rămâneau destule cărţi mici ca să dau fiecăruia dintre noi o mână care avea să-l frigă.

— Dă-mi cărţile alea.

Am trecut cu grabă prin pachet, compunând mâini.

— Poftim.

Nimeni nu avea o carte mai mare de cinci. Însă mâna lui Otto avea cărţi mai mari decât ale celorlalţi.

Acadea rânji.

— Mda.

Otto nu se întorsese.

— Merg sus să verific, zise Cămătaru.

— Prea bine, replică Acadea, apoi se duse şi îşi luă o bere. Eu i-am studiat pe localnici. Începeau să le vină idei. Mi-am aţintit privirea spre unul anume şi am clătinat din cap.

Cămătaru şi Otto se întoarseră un minut mai târziu, în urma bărbatului tuciuriu, care îşi reluă locul în umbră. Cămătaru şi Otto păreau uşuraţi. Se aşezară să joace.

Otto întrebă:
— Cine a împărţit?
— Acadea, am spus eu. E rândul tău.
Dădu o carte.
— Şaptesprezece.
— He-he-he, am răspuns. Te-am fript. Cincisprezece.
La care Cămătaru spuse:
— V-am făcut pe amândoi. Paisprezece.
Şi Acadea:
— Paisprezece. Ai muşcat-o, Otto.
Acesta rămase încremenit locului mai multe secunde. Apoi se prinse.
— Ticăloşilor! Le-aţi măsluit! Să nu vă imaginaţi c-o să plătesc…
— Potoleşte-te. A fost o glumă, băiete, zise Acadea. O glumă. Oricum, era rândul tău să împarţi.
Cărţile începură să circule şi întunericul se lăsă. Nu apărură alţi insurgenţi. Localnicii deveniră şi mai neliniştiţi. Unii îşi făceau griji pentru familiile lor, fiindcă întârziau. Ca în orice alt loc, pe locuitorii din Răboj îi interesează doar vieţile lor. Puţin le pasă cine e în avantaj, Roza Albă sau Doamna.
Puţinii simpatizanţi ai Rebelilor din încăpere se întrebau când avea să vină lovitura. Se temeau că vor fi prinşi la mijloc.
Noi ne-am prefăcut că nu băgăm de seamă situaţia.
— Care sunt periculoşi? semnaliză Acadea.
Ne-am sfătuit şi am ales trei oameni care ne puteau face probleme. Acadea îl puse pe Otto să-i lege de scaune. Localnicii înţeleseră că ştiam la ce să ne aşteptăm şi că eram pregătiţi. Nu eram nerăbdători să se întâmple, însă eram pregătiţi.
Atacatorii aşteptară până la miezul nopţii. Erau mai precauţi decât Rebelii pe care îi întâlneam de obicei. Poate că aveam o reputaţie mult prea bună…
Năvăliră înăuntru într-un şuvoi. Noi am abandonat tuburile de suflat şi am început să rotim săbiile, retrăgându-ne într-un colţ, departe de vatră. Bărbatul cel înalt privea scena cu indiferenţă.
Erau mulţi Rebeli. Mult mai mulţi decât ne-am fi aşteptat. Continuau să între valvârtej, să se înghesuie înăuntru, călcându-se unul pe altul pe picioare, căţărându-se peste cadavrele camarazilor lor.
— Halal capcană, am icnit. Trebuie că-s o sută la număr.

— Mda, făcu Acadea. Treaba n-arată bine.

Lovi cu piciorul în vintrele unui bărbat şi-l spintecă atunci când acesta îşi duse mâinile la locul vătămat.

Localul era plin de insurgenţi dintr-un perete într-altul şi, judecând după larmă, afară se aflau mult mai mulţi. Cineva nu voia să ne lase să scăpăm.

Ei, ăsta şi era planul.

Nările mi-au fremătat. În aer se simţea un miros, un iz vag nelalocul lui, abia perceptibil peste putoarea fricii şi-a transpiraţiei.

— Acoperiţi-vă! am strigat şi-am smuls o bucată de lână umedă din punga de la curea. Puţea mai rău ca un sconcs strivit. Tovarăşii mei mi-au urmat exemplul.

Undeva, un om strigă. Apoi altul. Vocile se împletiră într-un cor diavolesc. Duşmanii noştri tălăzuiau năuciţi, panicaţi. Chipurile li se schimonoseau în agonie. Oamenii cădeau în mormane zvâcnitoare, zgâriindu-şi nasurile şi gâturile. Eu am avut grijă să-mi ţin faţa în bucata de lână.

Bărbatul înalt şi deşirat ieşi din umbră. Cu calm, purcese la spintecat luptători de gherilă cu o lamă argintie, lungă de paisprezece inci. Îi cruţă doar pe clienţii pe care nu-i legaserăm de scaune.

— Acum se poate respira în siguranţă, făcu el semn.

— Fii cu ochii pe uşă, îmi spuse Acadea.

Ştia că nu-mi plăceau măcelurile de felul ăla.

— Otto, tu du-te în bucătărie. Eu şi Cămătaru îl ajutăm pe Tăcut.

Rebelii de afară încercară să ne vină de hac trimiţând săgeţi prin deschizătura uşii. Nu avură noroc. Apoi încercară să incendieze localul. Madle suferi accese de furie. Tăcutul, unul dintre cei trei vrăjitori ai Companiei, care fusese trimis în Răboj cu săptămâni în urmă, îşi folosi puterile ca să stângă focul. Furioşi, Rebelii se pregătiră de asediu.

— Probabil au adunat toţi oamenii din provincie, am spus.

Acadea ridică din umeri. El şi Cămătaru puneau cadavre unul peste altul, pentru a construi baricade.

— Probabil că şi-au fi stabilit tabăra undeva prin apropiere.

Aveam o grămadă de informaţii despre gherilele din Răboj.

Doamna se pregăteşte bine înainte să ne trimită în misiune. Însă nu ne prevenise nimeni că aveau capacitatea de a strânge

un număr atât de mare de luptători în atât de scurt timp.

În pofida izbânzilor noastre, eram speriat. Afară se afla o gloată mare şi, după zgomot, se părea că alţii continuau să i se alăture. Tăcutul, elementul nostru surpriză, nu prea mai avea valoare.

— Ţi-ai trimis pasărea? l-am întrebat, bănuind că acesta fusese motivul pentru care urcase la etaj.

El încuviinţă. Asta-mi oferi un dram de uşurare. Dar nu multă.

Strategia se schimbă. Cei de afară erau mai tăcuţi. Din nou, săgeţile ţâşniră prin golul uşii smulse din ţâţâni de primul val de atacatori. Leşurile clădite movilă în prag n-aveau să-i încetinească prea mult pe Rebeli.

— Or să între, i-am spus lui Acadea.

— Bine.

I se alătură lui Otto în bucătărie. Cămătaru veni lângă mine. Tăcutul, arătând rău şi periculos, se poziţionă în mijlocul sălii. De afară se ridică un urlet.

— Uite-i că vin!

Cu ajutorul Tăcutului am ţinut piept primului val, însă alţii începură să lovească în obloanele ferestrelor. Apoi Acadea şi Otto fură siliţi să abandoneze bucătăria. Acadea ucise un atacator prea zelos şi se răsuci destul cât să urle:

— Unde naiba sunt ăia, Tăcutule?

Tăcutul dădu din umeri. Apropierea morţii aproape că nu-l afecta. Azvârli o vrajă spre un om pe care alţii îl săltau pe geam.

În noapte, se auzi cântec de surle.

— Ha! am făcut. Vin!

Ultima poartă a capcanei se închisese.

Rămânea o singură întrebare. Avea să ajungă Compania la faţa locului înainte ca atacatorii să ne lichideze?

Alte ferestre cedară. Tăcutul nu putea fi peste tot.

— Spre scară! strigă Acadea. Retragerea spre scară!

Am luat-o la fugă într-acolo. Tăcutul invocă o pâclă înecăcioasă. Nu era negura mortală pe care o folosise mai înainte. Deocamdată nu mai putea s-o facă. Nu avusese timp să se pregătească.

Scara era uşor de apărat. Doi oameni, cu Tăcutul în spate, o puteau ţine la nesfârşit.

Rebelii îşi dădură şi ei seama. Începură să pună foc. De data asta, Tăcutul nu reuşi să stângă toate flăcările.

Capitolul 7
Jep: Krage

Uşa din faţă se deschise. Doi oameni intrară zoriţi în Crinul de Fier, bătură din picioare şi îşi scuturară gheaţa de pe haine. Shed se grăbi să le sară în ajutor. Bărbatul mai voinic îl împinse deoparte. Cel mai scund străbătu încăperea, îl goni pe Asa de lângă foc cu un şut şi se lăsă pe vine, cu mâinile întinse. Oaspeţii lui Shed rămaseră cu ochii ţintă la flăcări, nevăzând şi neauzind nimic.

Cu excepţia Corbului, observă Shed. El părea interesat şi nu din cale afară de deranjat.

Shed transpiră. Într-un târziu, Krage se întoarse către el.

— N-ai trecut pe la mine ieri, Shed. Mi-a fost dor de tine.

— N-am putut, Krage. N-aveam ce să-ţi aduc. Uită-te în caseta mea de bani. Ştii c-o să-ţi plătesc. Întotdeauna plătesc. Doar că-mi mai trebuie puţin timp.

— Ai întârziat şi săptămâna trecută, Shed. Am fost înţelegător. Ştiu că ai probleme. Dar ai întârziat şi acum două săptămâni. Şi acum trei. Mă faci să am o figură proastă. Ştiu că eşti sincer când spui c-o să-mi plăteşti. Dar oamenii ce-or să creadă? Ai? Poate or să-nceapă să-şi spună că-i în regulă să întârzie şi ei. Poate le dă prin minte că nici nu trebuie să-mi mai plătească.

— Krage, nu pot. Uită-te în casetă. De îndată ce-şi revine afacerea…

Krage gesticulă. Roşcatul cotrobăi pe după tejghea.

— Lucrurile merg prost peste tot, Shed. Şi eu am probleme. Am cheltuieli şi nu mi le pot achita dacă tu nu ţi le achiţi pe ale tale.

Se plimba prin sala principală, examinând mobilierul. Shed ştia la ce se gândea celălalt. Voia localul. Voia să-l vadă pe el, Shed, intrat atât de tare în rahat, încât să fie nevoit să-i cedeze taverna.

Roşcatul îi dădu lui Krage caseta de bani a lui Shed. Krage se strâmbă.

— Da’ chiar că merge prost afacerea.

Schiţă un gest. Tipul cel voinic, Contele, îl apucă pe Shed de coate, pe la spate. Shed fu cât pe ce să leşine. Krage rânji

răutăcios.
— Percheziţionează-l, Roşcatule. Vezi dacă nu ascunde ceva.
Goli cutia.
— Ca acont, Shed.
Roşcatul găsi leva de argint pe care Shed o primise de la Corb.
Krage clătină din cap.
— Shed, Shed, m-ai minţit.
Contele îi strânse coatele la spate, făcându-l să îl doară.
— Nu-i a mea, protestă Shed. I-a Corbului. Voia să cumpăr lemne. De aceea eram pe cale să plec la Latham.
Krage îl iscodi cu privirea. Shed era sigur că bărbatul ştia că el spunea adevărul. Nu avea curajul să mintă.
Shed era speriat. Krage putea să-l cotonogească până-l făcea să renunţe la Crin în schimbul vieţii sale. Şi atunci? Avea să rămână pe străzi, fără un sfanţ şi cu o bătrână în grijă.
Mama lui Shed îl înjură pe Krage. O ignorară toţi, inclusiv Shed. Femeia era neputincioasă. Draga stătea încremenită în uşa bucătăriei, cu o mână strânsă pumn la gură, cu ochii implorând. Se uita la Corb mai mult decât la Krage şi Shed.
— Ce vrei să sparg, Krage? întrebă Roşcatul.
Shed se crispă. Roşcatului îi plăcea ce făcea.
— Nu e bine să ascunzi lucruri de noi, Shed. Nu e bine să-l minţi pe Krage.
Îi expedie un pumn năprasnic. Shed gemu şi încercă să se facă ghem. Contele îl ţinu în picioare. Roşcatul îl lovi din nou.
O voce calmă şi rece rosti:
— A spus adevărul. Eu l-am trimis după lemne.
Krage şi Roşcatul schimbară locurile între ei. Contele nu slăbi prinsoarea.
— Tu cine mai eşti? întrebă Krage.
— Corbul. Lăsaţi-l în pace!
Krage schimbă o privire cu Roşcatul. Acesta din urmă spuse:
— Cred că-i mai bine să nu i te adresezi în felu’ ăsta lu’ domnu’ Krage.
Corbul ridică privirea. Umerii Roşcatului se strânseră defensiv. Apoi, conştient că avea martori, înaintă şi lansă o lovitură, cu palma deschisă. Corbul îi prinse mâna în aer şi i-o răsuci. Roşcatul căzu în genunchi, gemând printre dinţi.
— Asta a fost o prostie, zise Corbul.

Uluit, Krage replică:

— Deştept e cel care cedează primul, domnule. Dă-i drumul cât eşti încă sănătos.

Corbul surâse, pentru prima dată de când ţinea minte Shed.

— Asta n-a fost o replică deşteaptă.

Se auzi un trosnet. Roşcatul ţipă.

— Conte! sări Krage.

Contele îl îmbrânci pe Shed deoparte. Era de două ori cât Roşcatul, iute, puternic ca un munte şi aproape la fel de deştept. Nimeni nu-i supravieţuia.

Un pumnal de nouă inci apăru ameninţător în mâna Corbului. Contele se opri atât de brusc, încât i se împleticiră picioarele. Căzu cu faţa în jos, lovindu-se de marginea mesei Corbului.

— O, la naiba, gemu Shed.

Cineva avea să fie ucis. Krage nu avea cum să tolereze una ca asta. I-ar fi dăunat afacerii.

Dar când Contele se ridică, Krage spuse:

— Conte, ajută-l pe Roşcat.

Vorbise pe un ton colocvial.

Contele se întoarse ascultător spre Roşcat, care se târâse mai încolo ca să-şi cocoloşească încheietura rănită.

— Poate c-a fost o mică neînţelegere, zise Krage. Să simplific, Shed. Ai o săptămână ca să-mi plăteşti. Până la ultimul sfanţ.

— Dar…

— Fără dar-uri, Shed. Aşa spune învoiala. Omoară pe cineva. Jefuieşte pe cineva. Vinde haznaua asta. Dar fă rost de bani.

Varianta alternativă nu mai trebuia explicată.

Va fi totul bine, îşi promise Shed. N-o să mă lovească. Sunt un client prea bun.

De unde naiba să strângă atâta bănet? Nu-şi putea vinde afacerea. Nu acum, că se apropia iarna. Bătrâna nu putea supravieţui pe stradă.

Când Krage se opri în dreptul uşii, un vânt rece se năpusti înăuntru. Bărbatul îi aruncă o privire oţărâtă Corbului. Corbul nu se învrednici să se uite la el.

— Adă nişte vin, Shed, zise Corbul. Se pare că l-am vărsat pe ăsta.

În ciuda durerii, Shed se grăbi să-l servească. Nu se putu abţine să nu se gudure.

— Mulţumesc, Corbule, dar nu trebuia să te amesteci. O să te

omoare din cauza asta.

Corbul ridică din umeri.

— Du-te la vânzătorul de lemne până nu mai încearcă cineva să-mi ia banii.

Shed se uită către uşă. Nu voia să iasă afară. Puteau să-l aştepte. Apoi se uită din nou la Corb. Omul îşi curăţa unghiile cu cuţitul acela periculos.

— Numaidecât.

Ningea de-acum. Strada era alunecoasă. Noroiul era acoperit doar de un strat alb, subţire.

Shed nu putea să nu se întrebe de ce intervenise Corbul. Ca să-şi apere banii? De înţeles… Doar că oamenii cu scaun la cap îşi ţineau gura în preajma lui Krage. Individul era în stare să-ţi taie gâtul numai dacă te uitai strâmb la el.

Corbul era nou prin părţile acelea. Poate nu ştia cum stăteau lucrurile cu Krage.

Avea să înveţe într-un mod dur. Viaţa lui nu mai făcea doi bani.

Corbul părea un om înstărit, care nu şi-ar fi purtat întreaga avere asupra lui, nu? Poate ascundea o parte în camera sa. Poate destul cât să-şi lichideze datoriile la Krage. Poate reuşea să-l dea în gât pe Corb. Krage ar fi apreciat asta.

— Să văd banii, zise Latham când Shed ceru lemne.

Îi arătă leva de argint a lui Corb.

— Ha! Cine-a murit de data asta?

Shed se făcu roşu la faţă. O prostituată bătrână murise la Crin iarna trecută. Shed îşi însuşise bunurile ei înainte să-i cheme pe Custozi. Mama lui trăise la căldură tot restul iernii. Tot Coturnul ştia, fiindcă el făcuse greşeala de a-i spune lui Aşa.

Conform obiceiului, Custozii luau bunurile personale ale celor care mureau. Din acestea şi din donaţii se întreţineau şi ei, şi Catacombele.

— N-a murit nimeni. M-a trimis un oaspete.

— Ha! În ziua când o să ai tu un oaspete care-şi poate permite să fie generos… Latham dădu din umeri. Dar ce-mi pasă mie? Moneda e valabilă. Nu mă interesează de unde provine. Ia-ţi nişte lemne de acolo.

Shed se împletici înapoi spre Crin, cu faţa arzându-i şi cu junghiuri în coaste. Latham nu se sinchisise să-şi ascundă dispreţul.

Ajuns acasă, în timp ce focul lua în stăpânire stejarul de esenţă bună, Shed umplu două căni cu vin şi se aşeză în faţa Corbului.

— Din partea casei.

Corbul făcu ochii mari pentru o clipă, apoi sorbi şi aşeză cana într-un loc anume pe tăblia mesei.

— Ce pofteşti?

— Să-ţi mulţumesc din nou.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti.

— Să te pun în gardă, atunci. Nu l-ai luat pe Krage destul de în serios.

Latham intră cu un braţ plin de lemne, bodogănind fiindcă nu reuşise să iasă cu căruţa. Avea să facă multe drumuri dus-întors.

— Pleacă de-aici, Shed.

Şi, când bărbatul se ridică, roşu în obraji. Corbul zise pripit:

— Stai. Crezi că-mi eşti dator? Atunci, într-o zi o să-ţi cer o favoare. N-o să mă refuzi, aşa-i?

— Sigur că nu, Corbule. Orice. Doar spune.

— Du-te şi stai lângă foc, Shed.

Shed se înghesui între Asa şi mama sa, alăturându-se tăcerii lor posace. Corbul ăsta chiar că-ţi dădea fiori.

Individul în cauză era angajat într-un schimb viu de semne cu slujnica surdă.

Capitolul 8
Răboj: Prim-plan

Am lăsat vârful sabiei să cadă pe podeaua hanului. Mă simţeam sleit de puteri şi tuşeam uşor din pricina fumului. M-am clătinat şi am întins mâna, fără vlagă, să mă sprijin de o masă răsturnată. Reacţia îşi spunea cuvântul. Fusesem sigur că de data asta îmi sunase ceasul. Dacă n-ar fi fost forţaţi să stângă ei înşişi focurile…

Elmo traversă încăperea şi mă cuprinse pe după umeri.

— Eşti rănit, Cobe? Vrei să-l caut pe Un-Ochi?

— Nu-s rănit, doar istovit. De mult timp nu mi-a mai fost atât de frică, Elmo. Credeam c-aici o să-mi dau ultima suflare.

Îndreptă un scaun cu piciorul şi mă ajută să mă aşez. Era cel mai apropiat prieten al meu, un veteran deşirat şi cu pielea

tăbăcită, adesea posac. Mâneca stângă îi era înroşită de sânge. Am dat să mă ridic.

— Stai jos, ordonă el. Se poate ocupa Buzunare de asta.

Buzunare era învăţăcelul meu, un puşti de douăzeci şi trei de ani. Compania îmbătrâneşte – cel puţin nucleul ei dur, cei de-un leat cu mine. Elmo a trecut de cincizeci. Căpitanul şi Locotenentul au fix jumătate de secol. Eu unul n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu vârsta de patruzeci de ani.

— I-am prins pe toţi?

— Destui.

Elmo se aşeză pe alt scaun.

— Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul s-au dus după fugari.

Glasul îi era inexpresiv.

— Jumătate dintre Rebelii din provincie, dintr-o lovitură.

— Suntem prea bătrâni pentru chestia asta.

Oamenii începură să aducă prizonierii înăuntru, căutându-i printre ei pe cei care puteau deţine informaţii folositoare.

— Ar trebui să lăsăm toate astea în seama celor tineri.

— Nu s-ar descurca.

Se uita în gol, spre un timp şi-un loc aflate, ambele, foarte departe.

— S-a întâmplat ceva?

El clătină din cap, apoi se contrazise singur.

— Ce facem noi, Cobe? Nu există oare un sfârşit?

Am aşteptat. N-a continuat. El nu vorbeşte prea mult. Mai ales despre sentimentele sale. I-am dat ghes.

— La ce te referi?

— Îi tot dăm înainte. Vânătoarea de Rebeli. Ăştia nu se mai termină. Chiar şi când lucram pentru Sindicul din Berii. Vânam dizidenţi. Şi înainte de Berii… Treizeci şi şase de ani făcând acelaşi şi acelaşi lucru. Iar eu niciodată n-am fost sigur că fac ce trebuie. Mai ales acum.

Îi stătea în fire lui Elmo să-şi ţină rezervele sub obroc vreme de opt ani înainte să le dea glas.

— Nu putem să schimbăm nimic. Doamnei nu i-ar conveni dacă i-am spune brusc că acceptăm să facem numai aia şi asta, iar pe cealaltă o refuzăm categoric.

Nu ne-a fost rău în slujba Doamnei. Deşi nouă ne revin misiunile cele mai grele, nu trebuie niciodată să facem treburile murdare. Astea le revin soldaţilor de rând. Atacuri preventive

uneori, sigur. Câte un masacru, din când în când. Dar totul conform înţelegerii. Operaţiuni necesare din punct de vedere militar. N-am fost niciodată implicaţi în atrocităţi. Căpitanul n-ar îngădui una ca asta.

— Nu vorbesc despre moralitate, Cobe. Ce este moral la un război? Superioritatea forţei. Nu. Sunt doar obosit.

— Nu mai e o aventură pentru tine, nu?

— Nu mai e de multă vreme. S-a transformat într-un serviciu. Ceva ce fac pentru că nu mă pricep la altceva.

— Ceva ce faci foarte bine.

Asta n-a fost de ajutor, dar altceva mai bun nu-mi venise în gând să spun.

Intră Căpitanul, un urs care-şi târşâia picioarele şi scruta dezastrul cu un ochi rece. Se îndreptă spre noi.

— Pe câţi am pus mâna, Cobe?

— Numărătoarea nu s-a încheiat încă. Pe cea mai mare parte a structurii lor de comandă, presupun.

El încuviinţă din cap.

— Eşti rănit?

— Epuizat. Fizic şi emoţional. A trecut ceva timp de când nu mi-a mai fost aşa de frică.

Îndreptă o masă, îşi trase un scaun şi scoase un toc cu hărţi. Locotenentul i se alătură. Ceva mai târziu, Acadea îl aduse şi pe Madle. Cine ştie cum, hangiul supravieţuise.

— Prietenul nostru are nişte nume pentru tine, Cobe.

Mi-am desfăcut hârtia şi am tăiat de pe ea numele divulgate de Madle.

Comandanţii companiei începură să aleagă prizonieri pentru săpat gropi. În treacăt, m-am întrebat dacă aceştia înţelegeau că-şi pregăteau propriile locuri de odihnă veşnică. Niciun oştean Rebel nu era lăsat liber decât dacă-l puteam înrola, fără şanse de tăgadă, în slujba cauzei Doamnei. Pe Madle l-am înrolat. I-am oferit o poveste care să explice cum de-a supravieţuit şi i-am eliminat pe toţi cei care ar fi putut-o nega. Acadea, într-un acces de generozitate, puse să fie scoase cadavrele din fântâna lui.

Tăcutul se întoarse împreună cu Spiriduş şi Un-Ochi, cei doi vrăjitori pirpirii boscorodindu-se cum făceau de obicei. Nu-mi amintesc pentru ce se certau. Motivul nu avea importanţă. Sfada în sine era importantă şi dura deja de zeci de ani.

Căpitanul le adresă o privire aprigă şi-l întrebă pe Locotenent:

— Inimă sau Tom?

Acestea sunt singurele două oraşe măricele din Răboj. În Inimă este un rege aliat cu Doamna. Ea însăşi l-a încoronat cu doi ani în urmă, după ce Şoaptă l-a ucis pe predecesorul său. Nu este popular printre răbojişti. Părerea mea, pe care n-a cerut-o nimeni niciodată, este că ar trebui să se descotorosească de el înainte ca regele să-i facă şi mai mult rău.

Spiriduş aprinse focul. Orele dimineţii erau geroase. Îngenunche în faţa lui, încălzindu-şi degetele.

Un-Ochi scotoci pe după tejgheaua lui Madle şi găsi o sticlă de bere scăpată miraculos fără nicio zgârietură. O goli dintr-o singură sorbitură, se şterse la gură, se uită de jur-împrejur prin cameră şi făcu un semn cu ochiul.

— Începem, am murmurat.

Căpitanul îşi ridică privirea.

— Hă?

— Un-Ochi şi Spiriduş.

— A, făcu el şi se întoarse la lucrul său, fără a mai ridica apoi ochii.

Un chip se formă în flăcările din faţa mititelului Spiriduş, cel cu faţă de broască. Acesta nu-l observă. Avea ochii închişi. M-am uitat la Un-Ochi. Şi el îşi ţinea unicul ochi închis şi avea faţa toată zbârcită, rid peste rid, umbrită de borul pălăriei sale lălâi. Chipul din foc căpătă consistenţă.

— Ah!

Pentru o clipă chiar mă speriasem. Aşa cum se uita ţintă spre mine, semăna cu Doamna. Ei bine, semăna cu faţa pe care o avusese Doamna în singura ocazie când o văzusem cu adevărat. Asta era în timpul bătăliei de la Vrajă. Mă chemase pentru a-mi iscodi mintea cu privire la suspiciunile pe care le aveam despre o conspiraţie în rândul Celor Zece Înrobiţi… Un fior de teamă. Am trăit cu teama aceea mulţi ani. Dac-o să mă mai ia vreodată la întrebări, Compania Neagră va rămâne fără principalul ei doctor şi cronicar. Deţin acum informaţii pentru care ea ar face regate întregi una cu pământul.

Chipul din foc scoase o limbă precum aceea a unei salamandre. Spiriduş ţipă. Sări în sus, ţinându-se de nasul băşicat.

Un-Ochi golea o altă bere, cu spatele la victima sa. Spiriduş se încruntă, îşi masă nasul şi se aşeză la loc. Un-Ochi se întoarse

doar atât cât să-l vadă cu coada ochiului. Aşteptă până când Spiriduş începu să moţăie.

Treaba asta se desfăşura de-o veşnicie. Amândoi erau în Companie dinainte să mă alătur eu, Un-Ochi de cel puţin un secol. E bătrân, dar e sprinten ca unul de vârsta mea.

Poate chiar mai sprinten. În ultima vreme, am simţit din ce în ce mai tare povara timpului şi, mult prea des, m-am trezit meditând la tot ce am ratat. Sunt în stare să râd de ţăranii şi orăşenii legaţi toată viaţa de-un colţişor de pământ în vreme ce eu hoinăresc pe faţa lui şi-i văd minunăţiile, dar, când trag linie, îmi dau seama că niciun copil nu-mi va purta numele, nicio familie nu mă va plânge, cu excepţia camarazilor mei, nimeni nu-şi va aminti de mine, nimeni n-o să pună o lespede funerară la căpătâiul bucăţii mele de pământ rece. Deşi am asistat la întâmplări măreţe, nu voi lăsa după mine nicio înfăptuire de durată, în afară de Cronicile acestea.

Ce trufie! Să-mi scriu propriul epitaf mascat drept istoria Companiei.

Încep să manifest o oarecare înclinaţie spre morbiditate. Va trebui să fiu atent.

Un-Ochi îşi puse palmele făcute căuş pe tăblia mesei, murmură ceva şi le desfăcu. Un păianjen scârbos, mare cât pumnul, îşi făcu apariţia, dând dintr-o coadă stufoasă ca de veveriţă. Să nu spui niciodată că Un-Ochi nu are simţul umorului. Gângania coborî iute pe podea, veni degrabă la mine, îmi rânji cu faţa întunecată a lui Un-Ochi – numai că fără peticul de pe ochiul lipsă după care o zbughi spre Spiriduş.

Esenţa vrăjitoriei, chiar şi pentru practicanţii ei cinstiţi, este inducerea în eroare. Aşa era cazul şi cu păianjenul cu coadă stufoasă.

Spiriduş nu moţăia. Se prefăcea doar. Când păianjenul se apropie, el se răsuci şi agită un băţ aprins la un capăt. Păianjenul se feri. Spiriduş lovi în podea. Zadarnic. Ţinta lui îi dădu târcoale, chicotind cu vocea lui Un-Ochi.

Chipul prinse din nou formă în flăcări. Limba-i ţâşni. Turul pantalonilor lui Spiriduş începu să mocnească.

— Fir-aş să fiu, am spus.

— Ce-i? întrebă Căpitanul, fără să ridice privirea.

El şi Locotenentul se aflau pe poziţii opuse într-o discuţie despre care ar fi o bază de operaţiuni mai bună: Inimă sau Tom.

Nu ştiu cum, vorba se împrăştiase. Oamenii începeau să se adune înăuntru pentru runda finală a disputei.

— Cred că Un-Ochi o să câştige de data asta, am observat.

— Serios?

Preţ de-o clipă, bătrânul urs sur se arătă interesat. Un-Ochi nu-l mai înfrânsese pe Spiriduş de ani de zile.

Gura ca de broască a lui Spiriduş lăsă să-i scape un urlet ce exprima şoc şi furie. Se lovi peste fund cu ambele mâini, dansând.

— Şarpe prăpădit ce eşti! strigă el. Te strâng de gât! Îţi scot inima din piept şi ţi-o mănânc! Te… te…

Uimitor. De-a dreptul uimitor. Spiriduş nu se înfurie niciodată. El doar se răzbună. Şi atunci Un-Ochi îşi pune iarăşi mintea cea perversă la lucru. Dacă Spiriduş s-a răzbunat, Un-Ochi îşi face socoteala că i-a rămas dator.

— Calmează lucrurile înainte să scape de sub control, spuse Căpitanul.

Eu şi Elmo ne-am plasat între părţile beligerante. Situaţia era îngrijorătoare. Ameninţările lui Spiriduş erau serioase. Un-Ochi îl prinsese într-o dispoziţie proastă, era prima dată când îl vedeam aşa.

— Potoleşte-te, i-am spus lui Un-Ochi.

S-a oprit. Intuise şi el că nu era a bună.

Mai mulţi privitori mormăiră. Căzuseră nişte pariuri grase. De regulă, nimeni n-ar pune un sfanţ pe Un-Ochi. Victoria lui Spiriduş e garantată, însă acum acesta părea sleit.

Spiriduş nu voia să se dea bătut. Nu voia nici să respecte regulile obişnuite. Înşfăcă o sabie căzută la pământ şi porni spre Un-Ochi.

Nu m-am putut opri să nu rânjesc. Sabia era uriaşă şi frântă, iar Spiriduş era mititel, însă atât de pornit, încât părea o caricatură. O caricatură însetată de sânge. Elmo nu-i putu face faţă. Am făcut semn după ajutoare. Cineva căruia îi mergea mintea aruncă apă în spinarea lui Spiriduş, care se răsuci pe călcâie, suduind, şi începu să rostească o vrajă mortală.

Necazuri, categoric. O duzină de oameni săriră să intervină. Cineva mai aruncă un hârdău de apă. Asta îl răcori pe Spiriduş. Când i-am luat sabia din mână, afişa o expresie ruşinată. Sfidătoare, dar ruşinată.

L-am condus înapoi lângă foc şi m-am aşezat lângă el.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Îl vedeam pe Căpitan cu coada ochiului. Un-Ochi stătea înaintea lui, îndurând un perdaf serios.

— Nu ştiu. Cobe.

Spiriduş se înmuie, uitându-se fix în foc.

— Deodată, totul mi s-a părut prea mult. Ambuscada asta de acum. Acelaşi şi acelaşi lucru. Întotdeauna se mai găseşte o provincie, întotdeauna se mai găsesc Rebeli. Se înmulţesc ca viermii într-o balegă. Iar eu îmbătrânesc pe zi ce trece şi n-am contribuit cu nimic la clădirea unei lumi mai bune. De fapt, dacă ar fi să te tragi la o parte şi să priveşti detaşat, am contribuit cu toţii la înrăutăţirea ei.

Scutură din cap.

— Nu-i bine. Altceva vreau să spun. Dar nu ştiu cum să mă exprim mai bine.

— Cred că-i o epidemie.

— Poftim?

— Nimic. Gândeam cu voce tare.

Elmo. Eu însumi. Spiriduş. Mulţi dintre băieţi, judecând după dispoziţia lor din ultima vreme. Ceva nu era bine în Compania Neagră. Aveam bănuieli, însă nu eram pregătit să investighez problema. Era prea deprimant.

— Avem nevoie de o provocare, am sugerat. Nu ne-am mai dezmorţit oasele de la Vrajă încoace.

Ceea ce era doar pe jumătate adevărat. O operaţiune care ne-ar fi silit să fim preocupaţi sută la sută numai de propria supravieţuire putea fi o reţetă care să vindece simptomele, însă nu oferea remediu pentru cauze. În calitate de medic, nu-mi plăcea să tratez doar simptomele. Puteau reveni la infinit. Trebuia atacată boala în sine.

— Ce ne trebuie, zise Spiriduş atât de încet, încât vocea aproape i se pierdu în trosnetul focului, este o cauză în care să credem.

— Mda, am spus. Şi asta.

De afară, se auziră strigătele de oroare ale prizonierilor care tocmai descopereau că-şi săpaseră singuri groapa.

Capitolul 9
Jep: Moartea e profitabilă

Pe măsură ce treceau zilele, Shed era din ce în ce mai speriat. Trebuia să pună mâna pe nişte bani. Krage răspândise vorba. Voia să facă din el un exemplu.

Recunoştea tactica. Krage voia să-l sperie atât de tare, încât să-l facă să-i cedeze Crinul de Fier. Nu era cine ştie ce de capul localului, dar sigur valora mult mai mult decât datora el. Krage avea să-l revândă cu un preţ care depăşea de mai multe ori investiţia iniţială. Sau să-l transforme într-un bordel. Iar Marron Shed şi mama lui aveau să ajungă în stradă, unde iarna avea să le râdă în nas până la ultima lor suflare.

Omoară pe cineva, propusese Krage. Jefuieşte pe cineva. Shed lua în calcul ambele variante. Ar fi făcut orice pentru a păstra taverna şi a-şi proteja mama.

Numai de-ar fi avut clienţi adevăraţi! Dar nu-i veneau decât milogi şi coate-goale care stăteau o singură noapte. Îi trebuiau rezidenţi pe termen lung. Însă pe aceştia nu-i putea atrage decât dacă renova hanul. Iar asta nu putea face fără bani.

Aşa intră pe uşă. Palid şi speriat, se împletici către tejghea.

— N-ai găsit încă o sursă de lemne? întrebă Shed.

Mărunţelul scutură din cap şi împinse doi bănuţi pe tejghea.

— Dă-mi o băutură.

Shed trase monedele în caseta sa. Nu se cădea să pui întrebări despre provenienţa banilor. Aceştia nu aveau memorie. Turnă o măsură plină. Asa întinse mâna nerăbdător.

— A, nu, făcu Shed. Spune-mi ce-i cu tine.

— Haide, Shed! Ţi-am plătit!

— Sigur. Şi-o să ţi-l dau când o să-mi spui de ce eşti aşa de zdruncinat.

— Unde-i Corbul ăla?

— Sus. Doarme.

Corbul lipsise cât fusese noaptea de lungă.

Aşa mai tremură o vreme.

— Dă-mi băutura, Shed!

— Vorbeşte.

— Prea bine. Krage şi Roşcatul au pus mâna pe mine. Voiau să ştie despre Corb.

Astfel află Shed de unde avea Asa bani. Încercase să-l vândă pe Corb.

— Spune-mi mai departe.

— Voiau doar să afle despre el.

— Ce voiau să ştie?

— Dacă iese vreodată în oraş.

— De ce?

Aşa se fâstâci. Shed trase cana din faţa lui.

— Bine, bine. Aveau doi oameni care îl supravegheau. Au dispărut. Nimeni nu ştie nimic. Krage e furios.

Shed îi dădu vinul. Îl bău dintr-o înghiţitură.

Shed se uită către scară, înfiorându-se. Poate îl subestimase pe Corb.

— Ce-a spus Krage despre mine?

— Mi-ar prinde tare bine încă o cană, Shed.

— Îţi dau eu încă o cană. Peste bot.

— N-am nevoie de tine, Shed. Mi-am făcut relaţii. Pot să dorm la Krage oricând vreau.

Shed mârâi, apoi îşi împietri chipul.

— Ai câştigat.

Îi turnă vin.

— O să-ţi pună afacerea pe butuci, Shed. Cu orice preţ. E convins că te-ai dat de partea Corbului. (Un zâmbet mic şi neplăcut.) Doar că nu-şi dă seama cum de-ai avut curaj să-l tragi pe sfoară.

— Dar nu-l trag pe sfoară. Nu am nimic de-a face cu Corbul, Aşa. Ştii doar.

Aşa savură momentul.

— Am încercat să-i spun lui Krage, Shed. N-a vrut să audă.

— Bea-ţi vinul şi cară-te, Aşa.

— Shed?

Vechiul ton plângăreţ reveni în vocea lui Aşa.

— M-ai auzit bine. Afară! Înapoi la noii tăi prieteni! Să vezi cât timp le vei fi de folos.

— Shed!...

— Or să te arunce înapoi în stradă, Aşa. Lângă mine şi mama. Şi-acum piei, lipitoare!

Aşa goli cana cu vin şi plecă, strângându-şi umerii. Simţise adevărul din vorbele lui Shed. Asocierea sa cu Krage avea să fie fragilă şi scurtă.

Shed încercă să-l prevină pe Corb. Corbul îl ignoră. Shed lustrui căni, îl privi pe Corb cum trăncănea cu Draga în liniştea deplină a limbajului semnelor şi încercă să se gândească la un

mod de-a da o lovitură în partea de sus a oraşului. De obicei, îşi petrecea orele matinale aruncându-i ocheade Dragăi şi încercând să-şi imagineze un mod de a-i sparge apărarea, însă, în ultima vreme, spaima de-a ajunge pur şi simplu în stradă îi anihilase apucăturile grosolane.

De la etaj se auzi un strigăt ca al unui porc cu gâtul tăiat.

— Mamă!

Shed urcă scările câte două trepte odată.

Mama lui stătea în pragul celui mai mare dintre dormitoarele comune, gâfâind.

— Mamă? Ce s-a întâmplat?

— Este un om mort acolo.

Inima lui Shed palpită violent. Intră în odaie. Un bătrân zăcea pe priciul din dreapta uşii.

Noaptea trecută fuseseră doar patru clienţi pentru camera de dormit. Şase bănuţi de cap. Încăperea era lată de şase picioare[1] şi lungă de douăsprezece, cu douăzeci şi patru de platforme înalte de şase. Când era plină camera, Shed cerea doi bănuţi celor care voiau să doarmă sprijiniţi de o frânghie întinsă pe mijloc, pe lungime.

Shed îl atinse pe bătrân. Pielea-i era rece. Era mort de ore bune.

— Cine era? întrebă bătrâna June.

— Nu ştiu.

Shed îi cotrobăi prin hainele zdrenţuite. Găsi patru bănuţi şi un inel de fier.

— La naiba!

Nu şi le putea însuşi. Custozii ar fi intrat la bănuieli dacă nu găseau nimic.

— Suntem blestemaţi. I-al patrulea care o mierleşte anul ăsta.

— Clienţii sunt de vină, fiule. Sunt deja cu un picior în Catacombe.

Shed scuipă.

— Ar fi mai bine să trimit după Custozi.

— Dac-a aşteptat până acum, lasă-l să mai aştepte puţin, se auzi o voce.

Shed se întoarse. Corbul şi Draga stăteau în spatele mamei lui.

— Poftim?

---

[1] Un picior 30,4 cm (n. red.).

— Ar putea fi răspunsul la problemele tale, zise Corbul.

Deîndată, Draga începu să facă semne atât de iute, încât Shed nu reuşi să desluşească nici măcar unul din douăzeci. În mod evident, îi spunea Corbului să nu facă un lucru. Corbul n-o luă în seamă.

Bătrâna June sări:

— Shed!

În vocea ei se auzea greutatea dojenii.

— Nu-ţi face griji, mamă. Mă descurc eu. Tu vezi-ţi mai departe de lucru.

June era oarbă, dar, atunci când îi permitea sănătatea, golea ţucalele şi deretica atât cât putea – în principal, scutura paturile între un client şi altul pentru a ucide puricii şi păduchii. Când problemele de sănătate o țintuiau la pat, Shed îl aducea pe Wally, vărul său, un pierde-vară ca şi Aşa, dar cu soţie şi copii. Shed apela la el mai mult din milă pentru soţia lui.

O luă în jos, spre parter. Corbul îl urmă, continuând să se contreze cu Draga. Pe moment, Shed se întrebă dacă nu cumva Corbul se dădea în bărci cu ea. Ar fi fost păcat de-o aşa femeie nurlie dacă n-o făcea.

Cum putea un om mort, cu numai patru bănuţi asupra lui, să-l scoată din buclucul cu Krage? Răspuns: Nu putea. Nu într-un mod care să fie legal.

Corbul se aşeză pe scaunul lui obişnuit. Împrăştie un pumn de monede de aramă.

— Vin. Toarnă-ţi şi ţie o cană!

Shed culese banii şi îi puse în caseta goală. Conţinutul acesteia era demn de milă. Soarta îi era pecetluită. Datoria lui faţă de Krage putea dispărea ca prin miracol şi pe el tot l-ar fi aşteptat osânda.

Aşeză o cană înaintea Corbului şi se aşeză şi el pe un scaun. Se simţea mai bătrân decât era şi incredibil de sfârşit.

— Spune-mi.

— Bătrânul. Cine era? Ce rude are?

Shed ridică din umeri.

— Doar un nimeni care voia să se ferească de frig. E Coturnul plin de ei.

— Asta aşa-i.

Shed se cutremură, auzind tonul Corbului.

— Propui cumva ce cred eu?

— Ce anume?

— Nu ştiu. La ce poate folosi un cadavru? Adică până şi Custozii nu fac decât să înfunde Catacombele cu ele.

— Şi dacă ar apărea un cumpărător?

— M-am gândit la asta.

— Şi?

— Ce aş avea de făcut?

Vocea lui abia se auzea până în partea cealaltă a mesei. Crimă mai dezgustătoare nu-şi putea imagina. Chiar şi cei mai neînsemnaţi dintre morţii oraşului erau mai respectaţi decât cei în viaţă. Un cadavru era un obiect sfânt. Incinta era epicentrul Jepului.

— Nu cine ştie ce. În noaptea asta, târziu, adu cadavrul la uşa din spate. Poţi să faci asta?

Shed încuviinţă fără vlagă.

— Bine. Termină-ţi vinul.

Shed goli cana dintr-o duşcă. Mai umplu una şi se apucă să-şi lustruiască sârguincios pocalele. Era un vis urât. Avea să treacă.

Deşi cadavrul părea aproape imponderabil, lui Shed îi fu greu să coboare scările cu el. Băuse prea mult. Se strecură prin sala principală întunecată, păşind cu o grijă exagerată. Oamenii strânşi în apropierea vetrei semănau cu nişte demoni în lumina roşie, posacă, împrăştiată de ultimii tăciuni.

Unul dintre picioarele mortului răsturnă un vas când Shed intră în bucătărie. Îngheţă. Nu se întâmplă nimic. Bătăile inimii i se potoliră treptat. Îşi amintea întruna că făcea asta pentru ca mama lui să nu îngheţe pe străzi, în plină iarnă.

Lovi uşa cu genunchiul. Aceasta se deschise imediat. O umbră şuieră: „Grăbeşte-te”, şi prinse de picioarele bătrânului, ajutându-l pe Shed să salte leşul într-o căruţă.

Gâfâind îngrozit, Shed croncăni:

— Şi acum?

— Du-te la culcare. Îţi primeşti partea dimineaţă.

Suspinul de uşurare al hangiului aproape se transformă în lacrimi.

— Cât? gemu el.

— O treime.

— Numai o treime?

— Eu îmi asum tot riscul. Tu eşti deja în siguranţă.

— Bine. Cât înseamnă asta?

— Piaţa fluctuează.

Corbul îi întoarse cu spatele. Shed trânti uşa şi se sprijini de ea cu ochii închişi. Ce făcuse?

Înteţi focul şi se duse la culcare. Rămase treaz, ascultând sforăiturile mamei sale. Oare ea bănuise? Poate că nu. Custozii deseori aşteptau căderea nopţii. Îi putea spune că veniseră în timp ce ea dormea.

Nu-i venea somnul. Cine ştia despre deces? Dacă se pornea vorba, oamenii aveau să între la idei. Aveau să-nceapă să-şi închipuie cele mai de neînchipuit lucruri.

Şi dacă era prins Corbul? Oare Inchizitorii aveau să-l facă să vorbească? Boulean putea face şi o piatră să ciripească tot ce ştia.

Toată dimineaţa stătu cu ochii pe mama lui. Femeia nu vorbi decât monosilabic, dar aşa-i stătea în obicei.

Corbul apăru imediat după prânz.

— Ceai şi o strachină cu terci, Shed.

Când plăti, ceea ce aruncă pe tejghea nu erau bănuţi de aramă.

Shed făcu ochii mari. Zece leva de argint stăteau în faţa sa. Zece? Pentru un singur bătrân mort? Atât reprezenta un sfert? Şi Corbul mai făcuse asta înainte? Probabil că era putred de bogat. Lui Shed i se umeziră palmele. Mintea îi vâjâia, căutând potenţiale victime.

— Shed? spuse Corbul încet, când îi servi ceaiul şi terciul. Nici să nu te gândeşti.

— Ce?

— Să nu te gândeşti la ce te gândeşti. Ai ajunge pe dric.

Draga se încrunta la ei din pragul bucătăriei. Un moment, Corbul păru stânjenit.

Shed intră în hanul unde îşi făcea veacul Krage. De afară, stabilimentul arăta la fel de scorojit precum Crinul. Fără tragere de inimă, îl căută pe Conte, încercând să-l ignore pe Aşa. Contele nu l-ar fi chinuit de dragul distracţiei.

— Conte, trebuie să mă văd cu Krage.

Contele holbă ochii lui mari şi cafeni, ca o viţică.

— De ce?

— I-am adus nişte bani. Din datorie.

Contele se opinti în picioare.
— Prea bine. Aşteaptă aici.
Se îndepărtă cu paşi grăbiţi.
Aşa se apropie.
— De unde-ai făcut rost de bani, Shed?
— Tu de unde faci rost, Aşa?
Bărbatul nu răspunse.
— Nu-i politicos să întrebi. Vezi-ţi de treburile tale şi lasă-mă în pace.
— Credeam că suntem prieteni, Shed.
— Am încercat să fim prieteni, Aşa. Te-am lăsat chiar să dormi la mine. Şi imediat ce te-ai înhăitat cu Krage…
O umbră trecu peste chipul lui Aşa.
— Îmi pare rău, Shed. Ştii cum sunt. Nu-s prea iute la minte. Fac lucruri prosteşti.
Shed pufni. Deci Asa ajunsese la inevitabila concluzie: Krage avea să se descotorosească de el de îndată ce-şi regla socotelile cu Corbul.
Shed era ispitit să-l trădeze pe Corb. Omul avea probabil o avere ascunsă. Erau însă de o mie de lucruri de care îi era frică, iar oaspetele lui trona în capul listei.
— Am găsit o metodă să iau lemne uscate din Incintă, spuse Asa şi se lumină la faţă de-o bucurie jalnică. Mai mult pin, dar tot lemn este.
— Din Incintă?
— Nu-i ilegal, Shed. Ajută la menţinerea curăţeniei în Incintă.
Shed se încruntă, justiţiar.
— Shed, e mai puţin greşit decât să scotoceşti prin…
Shed îşi controlă furia. Avea nevoie de aliaţi în interiorul taberei inamice.
— Lemnele de foc sunt ca banii, Aşa. Nu au origine.
Aşa surâse slugarnic.
— Mersi, Shed.
— Shed, strigă Contele.
Hangiul străbătu încăperea tremurând. Oamenii lui Krage zâmbeau superior.
N-avea să meargă. Krage nu avea să asculte. Urma să-i arunce banii în faţă.
— Contele zice că ai să-mi dai ceva din datorie, rosti Krage.
— Îhî.

Bârlogul lui Krage părea desprins complet dintr-un conac de pe versantul văii. Shed era fără grai.

— Nu te mai zgâi şi treci la subiect. Ai face bine să nu-mi dai un pumn de bănuţi de aramă şi să-mi cazi în genunchi, cerând o păsuire. Ţi-ai ales deja vreun intrând călduros? Plăţile tale-s o glumă, Shed.

— Nu-i glumă, domnu' Krage. Serios. Pot plăti peste jumătate din datorie.

Krage ridică din sprâncene.

— Interesant.

Shed îi puse în faţă nouă leva de argint.

— Foarte interesant.

Îl ţintui pe Shed cu o privire pătrunzătoare.

Shed se bâlbâi:

— Asta-i mai mult de jumătate, punând la socoteală şi dobânda. Speram ca poate… ţinând cont de faptul că asta…

— Linişte.

Shed tăcu.

— Crezi c-ar trebui să uit ce s-a întâmplat?

— N-a fost vina mea, domnu' Krage. Nu i-am eu spus să… Nu ştii cum este Corbul.

— Gura.

Krage se uită la monede.

— Poate ne înţelegem cumva. Ştiu că nu tu l-ai montat împotriva mea. N-ai curajul ăla.

Shed se uită în pământ, incapabil să-şi nege laşitatea.

— Bine, Shed. Eşti un client statornic. Revenim la graficul normal.

Ochii banii.

— Se pare că eşti înainte cu trei săptămâni.

— Mulţumesc, domnu' Krage. Pe bune. Nu ştii ce mult înseamnă asta…

— Pliscul! Ştiu exact ce-nsemnă. Dispari de-aici! Apucă-te să strângi pentru următoarea plată. E ultima păsuire pe care-o primeşti.

— Da, domnule.

Shed se retrase. Contele deschise uşa.

— Shed! Cândva s-ar putea să am nevoie de ceva. O favoare în schimbul unei favori. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Bine. Du-te.

Shed plecă, în timp ce sentimentul iniţial de uşurare era înlocuit de un gol în stomac. Krage avea să-i ceară ajutorul ca să-i facă de petrecanie Corbului. Târşâindu-şi paşii către casă, aproape îl podidiră lacrimile. Niciodată nu-i surâdea norocul. Mereu se trezea prins într-o capcană.

Capitolul 10
Răboj: Stânga-mprejur

Tom era reprezentativ pentru oraşele în care ne stabiliserăm garnizoana în ultima vreme. Mic, mizer şi plictisitor. Te şi întrebai de ce se sinchisea Doamna. La ce foloseau provinciile alea izolate? Insista oare să le îngenuncheze doar pentru a-şi alimenta orgoliul? Nu se găsea acolo nimic la care să râvneşti, decât dacă râvneai să ai putere asupra băştinaşilor.

Până şi ei îşi priveau ţinutul cu un oarecare dispreţ.

Prezenţa Companiei Negre adusese la limită resursele zonei. Într-o săptămână, Căpitanul începu să vorbească despre mutarea unei companii în Inimă şi despre risipirea unităţilor mai mici prin sate. Patrulele noastre întâlneau arareori Rebeli, chiar şi când vrăjitorii ne dădeau o mână de ajutor. Încleştarea de la taverna lui Madle eliminase infecţia aproape complet.

Iscoadele Doamnei ne spuneau că puţinii Rebeli adevăraţi rămaşi fugiseră în Tambur, un regat şi mai mohorât, aflat la nord-est. Presupuneam că Tambur avea să reprezinte viitoarea noastră misiune.

Într-o zi, pe când mâzgăleam la Cronicile acestea, am decis că-mi trebuie o cifră estimativă a distanţei pe care o parcurseserăm venind spre est. Răspunsul m-a dat pe spate. Tom se afla la două mii de mile[2] est de Vrajă! Cu mult dincolo de fruntariile imperiului aşa cum existase acesta cu şase ani în urmă. Marile şi sângeroasele cuceriri ale Înrobitei numite Şoaptă stabiliseră o graniţă ce se arcuia pe partea aceea a Câmpiei Spaimei. Am urmărit linia oraşelor-stat care alcătuiau acel hotar uitat. Ger şi Ade, Buf şi Pătuli, şi Rugină, unde Rebelii o sfidaseră ani la rând, cu succes, pe Doamnă. Oraşe mari toate, formidabile, ultimele de acest soi pe care le văzuserăm.

Încă mă cutremuram când îmi aminteam de Câmpia Spaimei.

---

[2] O milă 1,609 km (n. red.).

Am traversat-o sub pavăza lui Şoaptă şi Pană, două Înrobite, ucenicele întunecate ale Doamnei, vrăjitoare de un ordin mult superior celor trei vrăjitoraşi ai noştri. Chiar şi aşa, şi călătorind împreună cu armii întregi de soldaţi regulaţi ai Doamnei, tot am avut de suferit. Este un teritoriu ostil şi arid, unde nicio lege a naturii nu se respectă. Stâncile vorbesc şi balenele zboară. Coralii cresc în deşert. Copacii umblă. Iar locuitorii sunt cei mai stranii dintre toţi… Dar n-are importanţă acum. E doar un coşmar din trecut. Un coşmar care încă mă hăituieşte, când strigătele lui Pumă şi Flotă răsună de-a lungul coridoarelor timpului şi, încă o dată, eu nu pot face nimic ca să-i salvez.

— Ce te nelinişteşte? întrebă Elmo, luându-mi uşurel harta dintre degete şi înclinându-şi capul într-o parte. Arăţi ca şi când ai fi văzut o stafie.

— Tocmai mi-aminteam de Câmpia Spaimei.

— A, mda. Ei, înseninează-te. Bea o bere.

Mă bătu spate.

— Hei! Pivot! Unde naiba ai fost? întrebă el şi plecă grăbit pe urmele chiulangiului-şef al Companiei.

Un-Ochi sosi o clipă mai târziu, speriindu-mă.

— Ce face Spiriduş? mă întrebă, pe un ton blând.

De la incidentul din tavernă nu mai avuseseră de-a face unul cu altul. Vrăjitorul trase cu ochiul la hartă.

— Colinele Pustii? Interesant nume.

— Li se spune şi Colinele Scobite. E bine. De ce nu-i faci o vizită?

— Pentru ce naiba? El s-a comportat ca un idiot. Nu ştie să aprecieze o glumiţă…

— Glumele tale sunt niţel cam dure, Un-Ochi.

— Mda, poate. Îţi spun cum facem. Vii şi tu cu mine.

— Trebuie să-mi pregătesc lectura.

O seară pe lună. Căpitanul aşteaptă din partea mea să ridic moralul oştenilor citindu-le din Cronici. Asta ca să ştim de unde venim, ca să ne amintim de străbunii organizaţiei noastre. Odată, asta însemna mult. Compania Neagră. Ultima dintre Companiile Libere din Khatovar. Toţi ca fraţii. Strânşi uniţi. Un singur mare spirit. Noi împotriva lumii, şi lumea să-şi apere fundul. Dar acel lucru ce se manifestase în comportamentul lui Spiriduş, în uşoara depresie a lui Elmo şi a altora, îi afecta pe

toţi. Bucăţile componente începeau să se dezlipească.

Trebuia să aleg un pasaj bun. Dintr-o perioadă când Compania se aflase cu spatele la zid şi supravieţuise doar fiindcă apelase la valorile ei tradiţionale. Fuseseră multe astfel de momente în cursul a patru sute de ani. Îmi trebuia unul consemnat de un Cronicar dintre cei mai inspiraţi, unul care să aibă verva unui predicator al renaşterii Rozei Albe adresându-se potenţialilor recruţi. Poate îmi trebuia o serie, ceva ce să citesc mai multe seri la rând.

— Rahat, făcu Un-Ochi. Cunoşti ceasloavele alea pe de rost. Stai mereu cu nasu-n ele. Şi, oricum, ai putea pune de la tine şi nimeni nu şi-ar da seama.

— Probabil. Şi nimănui nu i-ar păsa dacă aş face-o. Se sleieşte, bătrâne. Aşa-i. Să mergem la Spiriduş.

Poate că era nevoie de o recitire la un alt nivel a Cronicilor. Poate că tratam simptome. Cronicile, pentru mine, au o anumită calitate mistică. Poate aş reuşi să identific boala scufundându-mă în ele, căutând ceva printre rânduri.

Spiriduş şi Tăcutul se jucau de-a aruncarea cuţitului fără mâini. Trebuie să recunosc un lucru despre cei trei mânuitori de năluci ai noştri: nu sunt nemaipomeniţi, dar au grijă de talentul lor. Spiriduş conducea la puncte. Era într-o dispoziţie bună. Înclină din cap chiar şi spre Un-Ochi.

Aşa deci. Se isprăvise. Se putea pune dopul la sticlă. Un-Ochi trebuia doar să spună cuvântul potrivit.

Spre uluirea mea, chiar îşi ceru scuze. Printr-un semn, Tăcutul îmi sugeră să ne retragem şi să-l lăsăm să facă pace între patru ochi. Pe amândoi îi dădea mândria afară din casă.

Am ieşit. Cum făceam deseori când nu ne observa nimeni semnele, am discutat despre vremurile de demult. Şi el cunoştea secretul pentru care Doamna ar fi ras naţiuni întregi de pe faţa pământului.

Alţi vreo şase bănuiseră cândva, apoi uitaseră. Noi ştiam şi nu aveam să uităm nicicând. Cei dintâi, luaţi la întrebări, ar fi lăsat-o pe Doamnă cu serioase îndoieli. Nu şi noi doi. Noi cunoşteam identitatea celui mai redutabil duşman al Doamnei – şi vreme de şase ani nu făcuserăm nimic pentru a o înştiinţa măcar că acel duşman nu exista numai în imaginaţia Rebelilor.

Rebelii sunt înclinaţi oarecum spre superstiţie. Adoră profeţii, profeţiile şi previziunile măreţelor şi dramaticelor viitorii ce vor

să vie. Tocmai căutând să înfăptuiască o astfel de profeţie au ajuns ei în capcana de la Vrajă, fiind cât pe ce să sucombe definitiv. Şi-au revenit după aceea, convingându-se că fuseseră victimele unor falşi profeţi şi profeţii, aruncate asupra lor vrăjmaşi mai vicleni decât ei înşişi. Nutrind această convingere, au putut merge mai departe, crezând în alte lucruri imposibile.

Ironia sorţii este că s-au minţit singuri cu adevărul. Eu eram, poate, singura persoană din afara cercului strâmt al Doamnei care ştia că fuseseră ademeniţi în fălcile morţii. Doar că duşmanul care îi atrăsese acolo nu era Doamna, aşa cum credeau ei. Duşmanul era un rău încă şi mai mare, Dominatorul, cândva soţul Doamnei, pe care ea l-a trădat şi l-a lăsat îngropat de viu într-un mormânt din Marea Pădure, la nord de îndepărtatul Oar. Din mormânt, acesta acţionase subtil, influenţând minţile celor din cercurile înalte ale Rebelilor, supunându-i voinţei sale, sperând să-i folosească pentru a o doborî pe Doamnă şi pentru a-şi înlesni revenirea printre muritori. Nu a reuşit, deşi a beneficiat de ajutor din partea mai multora dintre cei dintâi Înrobiţi.

Dacă are cunoştinţă de existenţa mea, numele meu probabil că ocupă o poziţie fruntaşă pe lista lui. Încă zace acolo, uneltind, poate urându-mă pentru că am ajutat la demascarea Înrobiţilor care îl ajutau... Înfricoşător gând. Doamna a fost un hap îndeajuns de amar. Dominatorul, însă, era corpul faţă de care spiritul ei malefic nu era decât o umbră. Sau aşa spune legenda. Dar uneori mă întreb de ce, dacă aşa stau lucrurile cu adevărat, ea e cea care umblă liberă pe pământ şi el zace fără odihnă în mormânt.

De când am descoperit puterea fiinţei din Nord, am întreprins cercetări ample, întorcând pe toate feţele istorii puţin cunoscute. Şi, de fiecare dată, m-am îngrozit. Dominaţia, epoca în care la conducere s-a aflat Dominatorul, poartă miasma iadului pe pământ. Pare de-a dreptul un miracol că Roza Albă l-a înfrânt. Păcat că nu l-a putut distruge. Pe el şi pe toţi locotenenţii lui, inclusiv pe Doamnă. Lumea nu s-ar afla la ananghie, ca acum.

Mă întreb când se va sfârşi luna de miere. Doamna n-a fost până acum foarte aspră. Când va dezlega oare baierele şi va lăsa frâu liber întunericului din ea, reinstituind teroarea din trecut?

Mai meditez şi la fărădelegile atribuite Dominaţiei. Inevitabil, istoria este consemnată, în mod convenabil, de învingători.

Se auzi un strigăt din locuinţa lui Spiriduş. Eu şi Tăcutul ne-am holbat unul la altul pentru o clipă, apoi am dat fuga înăuntru.

Mă aşteptam, sincer, ca unul dintre ei să sângereze de moarte pe podea, nu să-l găsesc pe Spiriduş în chinurile unui atac, în vreme ce Un-Ochi se muncea disperat să îl protejeze ca nu cumva să-şi facă vreun rău.

— Cineva a intrat în contact, gemu Un-Ochi. Ajutaţi-mă. E puternic.

Am icnit. Contact. Nu mai primiserăm o comunicare directă din timpul disperatelor campanii-fulger când Rebelii se apropiau de Vrajă, cu ani în urmă. De atunci, Doamna şi Înrobiţii se mulţumiseră să comunice prin mesageri.

Atacul dură doar câteva secunde. Aşa se întâmpla de obicei. Apoi Spiriduş se relaxă, scâncind. Aveau să treacă mai multe minute până să-şi revină destul cât să ne poată comunica mesajul. Ne-am uitat unul la celălalt, toţi trei, cu feţe ca la jocul de cărţi, speriaţi în sinea noastră.

— Cineva ar trebui să-l informeze pe Căpitan, am spus.

— Mda, aprobă Un-Ochi, dar nici el şi nici Tăcutul nu trădară vreo intenţie de-a se clinti.

— Bine, am rămas eu.

Şi m-am dus. L-am găsit pe Căpitan făcând ce făcea el mai bine. Stătea cu picioarele săltate pe masa de lucru şi sforăia. L-am trezit şi i-am spus ce se întâmplase.

A suspinat şi mi-a ordonat:

— Găseşte-l pe Locotenent.

După care s-a dus la topul lui cu hărţi. Am pus câteva întrebări pe care el le-a ignorat, am prins aluzia şi am ieşit.

Oare se aşteptase la ceva de felul acesta? Plutea în aer o situaţie de criză? Cum era posibil ca Vraja să fi primit veşti prima?

Era o prostie să-mi fac griji înainte să aud ce avea de spus Spiriduş.

Locotenentul nu păru mai surprins decât Căpitanul.

— Se pregăteşte ceva? am întrebat.

— Poate. După ce tu şi Acadea aţi plecat spre Răboj, a venit un răvaş. Spunea că am putea să fim chemaţi în Vest. Despre asta ar putea fi vorba acum.

— În Vest? Serios?

— Mda.

Cât sarcasm pusese în acel cuvânt!

O prostie. Dacă luam Vraja ca punct de referinţă între est şi vest, Răboj se afla la distanţă de peste două mii de mile. Trei luni de mers, în condiţii perfecte. Terenul până acolo numai perfect nu se putea numi. Pe alocuri, drumurile erau pur şi simplu inexistente. După părerea mea, şase luni părea o estimare prea optimistă.

Dar iarăşi îşi făceam griji în avans. Trebuia să aştept şi să văd.

Se dovedi a fi vorba de ceva ce nici Căpitanul şi nici Locotenentul nu anticipaseră. Am aşteptat cu nerăbdare până ce Spiriduş şi-a revenit în simţiri. Căpitanul desfăcuse hărţile şi schiţa un traseu posibil către Ger. Murmura în barbă, pentru că orice drum spre vest traversa Câmpia Spaimei. Spiriduş îşi drese glasul.

Tensiunea crescu. El nu ridică ochii. Veştile trebuie că erau neplăcute. Chiţăi:

— Am fost rechemaţi. Doamna m-a contactat. Părea supărată. Prima ţintă este Ger. Acolo ne va aştepta un Înrobit, care ne va duce în Ţinutul Movilelor.

Ceilalţi se încruntară şi schimbară priviri tulburate.

— Căcat. Căcat pe băţ, am bodogănit.

— Ce este, Cobe? întrebă Căpitanul.

Ei nu ştiau. Nu erau prea atenţi la chestiunile care ţineau de istorie.

— Acolo este îngropat Dominatorul. Acolo au fost îngropaţi cu toţii, la început. În pădurea de la nord de Oar.

Fuseserăm în Oar cu şapte ani în urmă. Nu era un oraş prietenos.

— Oar! strigă Căpitanul. Oar! Până acolo sunt două mii cinci sute de mile!

— Şi încă vreo sută sau două până la Ţinutul Movilelor.

Se holbă la hărţi.

— Grozav. De-a dreptul grozav. Asta înseamnă c-o să trecem nu doar peste Câmpia Spaimei, ci şi peste Colinele Pustii şi peste Ţara Vânturilor. E pur şi simplu grozav. Şi presupun că trebuie să fim acolo săptămâna viitoare?

Spiriduş clătină din cap.

— Nu părea grăbită, Căpitane, ci doar supărată. Şi voia să ne

ştie puşi pe direcţia bună.

— Ţi-a spus pe unde sau de ce?

Spiriduşul rânji afectat. Făcea Doamna vreodată aşa ceva? La naiba, nu.

— Aşa, pur şi simplu, făcu Căpitanul. Din senin. Ordin să batem cu piciorul jumătate de lume. Ador treaba asta.

Îi spuse Locotenentului să înceapă pregătirile pentru plecare.

Era o veste rea, o veste aiuritoare, demenţă curată, dar nu atât de rea pe cât o făcea el să pară. Făcea pregătiri încă de când primise răvaşul. Nu era atât de greu să ne punem în mişcare. Problema era că nimeni nu voia să se mişte.

Vestul era mult mai plăcut decât orice întâlniserăm aici, însă nu atât de plăcut încât cineva să-şi dorească să bată atâta drum.

Sigur nu putea să cheme o unitate aflată mai aproape?

Suntem victimele propriei noastre competenţe. Întotdeauna ne vrea acolo unde e greul cel mai greu. Ştie că noi vom obţine cele mai bune rezultate.

La naiba, de două ori la naiba!

Capitolul 11
Jep: Muncă de noapte

Shed îi dăduse lui Krage doar nouă dintre cele zece leva. Cu moneda rămasă cumpără lemne de foc şi îşi completă rezervele de vin şi bere. După care alţi creditori prinseră de veste despre prosperitatea sa. Uşoara creştere a afacerii nu-l ajută cu nimic. Reuşi să facă următoarea plată către Krage împrumutându-se de la un cămătar pe nume Gilbert.

Se trezi dorindu-şi să mai moară cineva. Încă zece leva aproape că l-ar fi scos cu bine din iarnă.

Şi ce grea era iarna aceea. Nimic nu se mişca în port. Nu era nimic de lucru în Coturn. Singurul noroc al lui Shed era Aşa, care aducea lemne de fiecare dată când scăpa de Krage, într-o jalnică încercare de a-şi cumpăra un prieten.

Aşa îşi făcu apariţia cu o legătură. Între patru ochi, îi spuse:

— Ai face bine să fii pe fază, Shed. Krage a auzit că te-ai împrumutat de la Gilbert.

Shed se întunecă la faţă.

— A găsit deja un cumpărător pentru Crin. Au început să

strângă fete.

Shed încuviinţă din cap. Peştii racolau femei disperate în perioada aceea a anului. Când sosea vara şi, odată cu ea, şi marinarii, acestea erau miruite în breaslă.

— Ticălosul! M-a făcut să cred că mi-a dat un răgaz. Ar fi trebuit să ştiu că era imposibil! În felul ăsta pune mâna şi pe banii mei, şi pe local! Ticălosul!

— Ei, eu te-am prevenit.

— Mda. Mersi, Aşa.

Următorul soroc al lui Shed veni ca un tăvălug. Gilbert refuză să-i mai dea un împrumut. Creditorii mai mici se avântau ca vulturii asupra Crinului. Krage îi asmuţea pe toţi asupra lui Shed.

Hangiul îi duse Corbului o băutură din partea casei.

— Pot să mă aşez?

Un zâmbet abia schiţat apăru pe buzele Corbului.

— E localul tău. Şi: Nu te-ai arătat prea prietenos în ultima vreme, Shed.

— Sunt neliniştit, minţi acesta.

Corbul îi zgândărea conştiinţa.

— Mă îngrijorează datoriile.

Corbul intui ce se ascundea în spatele scuzei lui.

— Şi te gândeai că te-aş putea ajuta?

Shed aproape gemu:

— Da.

Corbul râse încet. Lui Shed i se păru că aude o notă de triumf.

— Prea bine, Shed. În noaptea asta?

Shed şi-o imagină pe mama sa luată pe sus de Custozi. Îşi înghiţi dezgustul de sine.

— Da.

— Bine. Dar de data asta-mi vei fi ajutor, nu partener.

Shed înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Culc-o pe bătrână, apoi coboară aici. Ai înţeles?

— Da, şopti Shed.

— Bun. Acum, du-te. Mă enervezi.

— Da, domnule.

Shed se retrase. Tot restul zilei nu fu în stare să se uite în ochii nimănui.

*

Un vânt amarnic sufla pe valea Portului în jos, spuzit cu fulgi de zăpadă. Shed se ghemuise, nefericit, simţind capra căruţei

ca un sloi de gheaţă sub el. Vremea se înrăutăţea.

— De ce în noaptea asta? bolborosi el.

— E cel mai bun moment.

Corbului îi clănţăneau dinţii.

— Sunt mai puţine şanse să fim văzuţi.

Coti pe Pasajul Lumânărarului, din care se deschideau nenumărate alei înguste.

— Aici i-un bun teritoriu de vânătoare. Pe vremea asta, oamenii se târăsc în fundul aleilor şi mor ca muştele.

Shed se cutremură. Era prea bătrân pentru asta. Dar de aia se afla acolo. Ca să nu fie nevoit să înfrunte vremea rea în fiecare noapte.

Corbul opri căruţa.

— Verifică stradela aia!

Pe Shed începură să-l furnice dureros picioarele imediat ce-şi lăsă greutatea pe ele. Bun. Măcar simţea ceva. Nu erau îngheţate.

Stradela era slab luminată. Căută mai mult pe pipăite decât pe văzute. Găsi un corp ghemuit sub o streaşină, dar acesta se mişcă şi murmură ceva. Shed o luă la fugă.

Ajunse la căruţă tocmai când Corbul arunca în ea ceva. Shed îşi feri ochii. Băiatul nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani. Corbul acoperi cadavrul cu paie.

— Ăsta e unu. Într-o noapte ca asta ar trebui să găsim o grămadă.

Shed îşi înghiţi protestele şi-şi reluă locul. Se gândi la mama lui. N-ar fi rezistat nici măcar o noapte în condiţiile acelea.

Pe următoarea alee, găsi primul lui cadavru. Bătrânul căzuse şi îngheţase fiindcă nu se mai putuse ridica la loc. Cu durere în suflet, Shed târî leşul până la căruţă.

— O să fie o noapte bună, observă Corbul. N-avem concurenţă. Custozii nu ies la cules pe aşa vreme. Mai încet: Sper să putem urca dealul.

Mai târziu, după ce se deplasaseră spre malul apei şi fiecare mai găsise câte un cadavru, Shed întrebă:

— De ce faci *tu* una ca asta?

— Şi eu am nevoie de bani. Am mult de călătorit. În felul ăsta câştig mult, repede şi fără prea mare risc.

Shed considera că riscurile erau mult mai mari decât ar fi admis Corbul. Puteau fi făcuţi bucăţi.

— Nu eşti din Jep, aşa-i?
— Sunt din Sud. Un marinar eşuat.
Shed nu-l crezu. Accentul omului, aşa vag cum era, nu se potrivea defel cu povestea. Nu avu însă curajul să-i spună că era un mincinos şi să-l iscodească pentru a afla adevărul.
Conversaţia continuă cu întreruperi. Shed nu mai descoperi nimic despre trecutul sau motivele Corbului.
— Ia-o pe acolo, îi spuse Corbul. Eu o să verific aici. Ultima oprire, Shed. Sunt sfârşit.
Shed aprobă. Voia să pună capăt nopţii ăleia. Spre dezgustul său, începuse să-i vadă pe oamenii străzii ca pe nişte obiecte şi-i ura fiindcă muriseră în locuri atât de incomode.
Auzi un strigăt slab şi se întoarse înapoi degrabă. Corbul găsise unul. Era suficient. Alergă la căruţă.
Corbul era pe capră şi aştepta. Shed se aburcă şi se făcu ghem, ferindu-şi faţa de vânt. Corbul puse catârii în mişcare.
Căruţa ajunsese la jumătatea podului de peste Port, când Shed auzi un geamăt.
— Ce?!
Unul dintre cadavre se mişca!
— Of! Of, la naiba, Corbule…
— O să moară oricum.
Shed se ghemui la loc, cu privirea aţintită către clădirile de pe malul nordic. Voia să se împotrivească, voia să-l contrazică, voia să facă orice pentru a nega amestecul său în acea oroare.
Ridică privirea o oră mai târziu şi nu recunoscu nimic. Câteva case mari flancau drumul, dispuse la mare distanţă una de alta, cu ferestrele întunecate.
— Unde suntem?
— Aproape am ajuns. O jumătate de oră, dacă nu e prea îngheţat drumul.
Shed îşi imagină căruţa alunecând într-un şanţ. Şi atunci? Vor abandona totul şi vor spera că nimeni nu-i va putea depista pe proprietarii atelajului? Teama luă locul repulsiei.
Atunci îşi dădu seama unde se aflau. La înălţimea asta nu era nimic altceva în afară de afurisitul ăla de castel negru.
— Corbule…
— Care-i baiul?
— Ne îndreptăm spre castelul negru.
— Şi tu unde credeai că mergem?

— E locuit?
— Da. Care-i problema?
Corbul era un străin, nu putea înţelege ce efect avea castelul negru asupra Jepului. Cei care se apropiau prea mult dispăreau. Orăşenii preferau să pretindă că locul nici nu exista.
Shed dădu glas temerilor sale, bâlbâindu-se. Corbul ridică din umeri.
— Asta nu face decât să demonstreze cât eşti de ignorant. Shed zări silueta întunecată a castelului profilându-se prin ninsoare. Fulgii nu erau aşa deşi pe faleză, însă vântul sufla mult mai aprig. Resemnat, murmură:
— Hai să terminăm odată.
Silueta căpătă contururi clare, metereze, turle, turnuri. Nicăieri nu licărea pic de lumină. Corbul se opri înaintea unei porţi înalte şi coborî. Lovi în aceasta cu ciocanul mare şi greu. Shed îşi strânse umerii, sperând să nu primească niciun răspuns. Poarta se deschise imediat. Corbul se cocoţă pe capra căruţei.
— Dii, catârilor.
— Doar nu vrei să intrăm!
— De ce nu?
— Hei! Nici nu mă gândesc! Nu!
— Tacă-ţi gura, Shed! Dacă-ţi vrei banii, o să mă ajuţi să descarc.
Shed îşi opri un scâncet. Nu se învoise la una ca asta.
Corbul intră pe poartă, coti la dreapta şi se opri sub o arcadă largă. Un singur felinar alunga bezna care umplea pasajul. Corbul sări jos. Shed îl urmă, cu nervii încordaţi. Traseră cadavrele din căruţă şi le aruncară pe lespezile de piatră din apropiere. Apoi Corbul spuse:
— Treci înapoi în căruţă şi ţine-ţi gura!
Cel încă viu se mişcă din nou. Shed gemu. Corbul îl ciupi tare de picior.
— Gura!
O siluetă întunecată îşi făcu apariţia. Era înaltă, subţire, înveşmântată în pantaloni negri largi şi cămaşă cu glugă. Creatura examină pe scurt fiecare corp şi păru mulţumită. Se întoarse către Corb. Shed zări un chip rece, compus numai din unghiuri ascuţite şi umbre, cu pielea măslinie şi lucioasă, cu doi ochi luminoşi.

— Treizeci. Treizeci. Patruzeci. Treizeci. Şaptezeci, spuse.

Corbul contracara:

— Treizeci. Treizeci. Cincizeci. Treizeci. O sută.

— Patruzeci. Optzeci.

— Patruzeci şi cinci. Nouăzeci.

— Patruzeci. Nouăzeci.

— S-a făcut.

Se târguiau! Corbul nu era interesat să supraliciteze preţul bătrânilor. Făptura cea înaltă refuza să-i ofere cât cerea pentru băiat. Însă muribundul era negociabil.

Shed privi cum insul înalt număra monede, lăsându-le să cadă la picioarele cadavrelor. La naiba, era o avere! Două sute douăzeci de arginţi! Cu banii aceia putea să dărâme Crinul şi să-şi clădească un nou local. Putea chiar să se mute din Coturn.

Corbul îndesă monedele în buzunarul hainei. Îi dădu lui Shed cinci.

— Asta-i tot?

— Nu ţi se pare răsplata potrivită pentru cât ai muncit într-o noapte?

Făcea cât încasările pe o lună, şi mai mult de atât. Dar să primească doar cinci din…

— Data trecută am fost parteneri, îi explică bărbatul, sărind pe capră. Poate vom fi din nou. Dar în noaptea asta ai fost un angajat. Înţelegi?

Se simţea fermitatea în vocea lui. Shed aprobă, asediat de noi temeri.

Corbul dădu căruţa înapoi. Pe dată, Shed simţi un fior. Arcada aceea era al naibii de caldă. Se cutremură, simţind foamea arătării care se uita la ei.

Treceau pe lângă un zid de piatră neagră, sticloasă, fără îmbinări.

— Pe zei!

Putea să vadă în interiorul zidului. Zări oase, fragmente de oase, cadavre, bucăţi de cadavre, toate suspendate ca şi când ar fi plutit în noapte. În timp ce Corbul coti către poartă, văzu un chip care-i privea fix.

— Ce fel de loc este ăsta?

— Nu ştiu, Shed, şi nici nu vreau să ştiu. Mă interesează doar că primesc bani frumoşi. Am nevoie de ei. Am mult de mers.

Capitolul 12
Ţinutul Movilelor

Înrobitul numit Şchiopul întâmpină Compania în oraşul Ger.

Petrecuserăm o sută patruzeci şi şase de zile în marş continuu. Fuseseră zile lungi şi grele, iar oamenii şi animalele înaintaseră mai mult datorită forţei obişnuinţei decât din proprie voinţă. O organizaţie aflată într-o formă bună, ca a noastră, este capabilă să parcurgă cincizeci sau chiar o sută de mile într-o singură zi, făcând eforturi mari, dar nu zi după săptămână după lună, călătorind pe drumuri incredibil de proaste. Un comandant cu capul pe umeri nu forţează ritmul la un marş lung. Zilele se acumulează, fiecare lăsându-şi lestul de oboseală, până când oamenii încep să se prăbuşească din picioare, dacă ritmul e prea grăbit.

Dacă mă gândesc la teritoriile pe care le-am străbătut, pot spune că am scos un timp bun. Între Tom şi Ger se înalţă munţi pe cărările cărora am avut noroc când făceam cinci mile pe zi, se întind deşerturi prin care a trebuit să umblam în derivă în căutare de apă, curg râuri pe care ne-a luat zile să le trecem, folosind plute improvizate. Am avut noroc să ajungem la Ger cu doar doi oameni lipsă.

Căpitanul radia un aer mulţumit – asta până când îl chemă guvernatorul militar.

Când se întoarse, adună ofiţerii, dar şi veteranii fără grade de comandă.

— Veşti proaste, ne spuse. Doamna îl trimite pe Şchiop să ne conducă peste Câmpia Spaimei. Pe noi şi caravana pe care o vom escorta.

Ne-am pleoştit cu toţii. Exista o veche duşmănie între Companie şi Şchiop.

— Când plecăm, domnule? întrebă Elmo.

Aveam nevoie de odihnă. Nu ni se promisese aşa ceva, desigur, iar Doamna şi Înrobiţii păreau să uite de fragilitatea oamenilor, şi totuşi…

— Nu s-a specificat momentul. Nu vă leneviţi. El nu e aici acum, dar ar putea apărea şi mâine.

Sigur. La ce covoare zburătoare foloseau Înrobiţii, puteau ajunge oriunde în câteva zile. Am bolborosit:

— Să sperăm că alte treburi îl vor mai ţine ocupat o vreme.

Nu ardeam de nerăbdare să-l reîntâlnesc. Îi greşiserăm des în trecut. Înainte de Vrajă, colaboraserăm îndeaproape cu o Înrobită numită Hoaţa-de-Suflete. Hoaţa ne implicasem mai multe comploturi pentru discreditarea Şchiopului, deopotrivă dintr-o duşmănie veche şi fiindcă Hoaţa lucra în secret pentru Dominator. Doamna fusese şi ea indusă în eroare. Aproape că îl distrusese pe Şchiop, dar, în cele din urmă, îl repusese pe picioare şi-l adusese să ia parte la bătălia finală.

Cu mult, mult timp în urmă, pe când Dominaţia abia lua naştere, cu secole înainte de constituirea imperiului Doamnei, Dominatorul şi-a doborât cei mai mari rivali şi i-a înrolat în serviciul său. În felul acesta, s-a ales cu zece ticăloşi care, în scurt timp, au ajuns să fie cunoscuţi drept Cei Zece Înrobiţi. Când Roza Albă a ridicat lumea întreagă la luptă împotriva cruzimii Dominatorului, Cei Zece au fost îngropaţi alături de el. Pe niciunul dintre ei nu l-a putut ucide de tot.

Secolele de pace au amorţit vigilenţa lumii. Un vrăjitor curios a încercat să ia legătura cu Doamna. Aceasta s-a folosit de el şi şi-a câştigat libertatea. Cei Zece s-au ridicat odată cu ea. În cursul unei generaţii, au creat împreună un nou imperiu întunecat. În cursul a două, au pornit lupta cu Rebelii, ai căror profeţi susţineau în cor că Roza Albă se va reîncarna pentru a-i conduce spre victoria finală.

Pentru un timp, s-a părut că aveau să învingă. Armiile noastre s-au prăbuşit. Provinciile au căzut. Înrobiţii s-au învrăjbit şi s-au distrus reciproc. Nouă dintre cei Zece au pierit. Doamna a reuşit să Înrobească trei dintre căpeteniile Rebele pentru a-şi înlocui o parte din pierderi: Pană, Călătorie şi Şoaptă – probabil, cel mai bun general de la Roza Albă încoace. Ne-a făcut zile fripte înainte să fie Înrobită.

Profeţii Rebeli au prezis bine, cu excepţia ultimei bătălii. Se aşteptau la o Roză Albă reîncarnată care să-i conducă. N-a fost aşa. N-au găsit-o la timp.

Era în viaţă atunci. Însă trăia de partea noastră de front, necunoscându-şi adevărata natură. Eu i-am aflat identitatea. Această cunoaştere ar face ca viaţa mea să nu mai facă doi bani dacă s-ar întâmpla să fiu chestionat.

— Cobe! se răsti Căpitanul. Trezeşte-te!

Toţi se uitau la mine, întrebându-se cum de puteam visa cu ochii deschişi în timp ce el vorbea.

— Ce-i?

— Nu m-ai auzit?

— Nu, domnule.

Îmi aruncă o privire de urs morocănos.

— Ciuleşte urechile, atunci. Pregăteşte-te să călătoreşti cu covorul imediat ce soseşte Înrobitul. Poţi lua cu tine cincizeci de pfunzi[3] de echipament.

Covor? Înrobit? Ce naiba?! M-am uitat în jur. Unii dintre cei de faţă rânjeau. Alţii mă priveau cu milă. Un zbor cu covorul?

— Pentru ce?

Răbdător, Căpitanul explică:

— Doamna vrea să trimitem zece oameni în ajutorul lui Şoaptă şi Pană, în Ţinutul Movilelor. Nu ştiu cu ce scop. Tu eşti unul dintre cei aleşi de ea.

Un pfund 0,45 kg.

Un fâlfâit de teamă.

— De ce eu?

Îmi fusese greu, atunci, cât am fost protejatul ei.

— Poate că încă te mai iubeşte. După atâţia ani.

— Căpitane…

— Pentru c-aşa a spus ea, Cobe.

Presupun că asta ajunge. E clar că nu te poţi împotrivi. Cine mai merge?

— Dacă ai fi fost atent, ai fi ştiut deja. Lasă pe mai târziu grija asta. Acum avem altă treabă de făcut.

Şoaptă ajunse în Ger înaintea Şchiopului. M-am trezit aruncând o raniţă la bordul covorului ei zburător. Cincizeci de pfunzi. Restul îl lăsasem în grija lui Un-Ochi şi a Tăcutului.

Covorul era covor doar prin convenţie, fiindcă aşa i se încetăţenise numele. De fapt, atunci când stă la sol, este doar o bucată de ţesătură groasă, întinsă pe un cadru de lemn înalt de un picior. Colegii mei de călătorie erau Elmo, care urma să comande echipa noastră, şi Pivot. Pivot e-un ticălos leneş, dar ştie să mânuiască sabia ca nimeni altul.

Echipamentul nostru şi o altă sută de pfunzi, aparţinându-le celor care aveau să vină după noi mai târziu, se odihnea în mijlocul covorului. Tremurând, Elmo şi Pivot se legară la locurile lor, în colţurile din spate ale covorului. Locul meu era cel din

[3] Un pfund 0,45 kg (n. red.).

stânga, în faţă. Şoaptă şedea în dreapta. Eram bine încotoşmănaţi, aproape că nu ne puteam mişca. Aveam să zburăm iute şi la înălţime, spunea Şoaptă. Temperatura avea să fie joasă.

Tremuram şi eu la fel de tare ca Elmo şi Pivot, deşi mai fusesem la bordul unor covoare până atunci. Îmi plăcea tare mult priveliştea, dar mi se strângea inima anticipând senzaţia de cădere ce însoţea zborul. Mă temeam, totodată, de Câmpia Spaimei, unde creaturi stranii şi fioroase brăzdau tăriile.

— Aţi folosit toţi latrina? ne întrebă Şoaptă. O să fie un zbor lung.

Nu spuse că s-ar putea să facem pe noi de frică, lucru care li se întâmplă unora când sunt la înălţime. Vocea îi era calmă şi melodioasă, ca vocile femeilor care îţi populează ultimul vis dinainte să te trezeşti. Aspectul ei era într-un total contrast cu vocea aceea. Arăta, până la ultimul detaliu, ca luptătoarea hârşâită şi dură care era. Îmi aruncă o ocheadă, amintindu-şi, în mod evident, de întâlnirea noastră dintâi din Pădurea Norului.

Eu şi Corbul o aşteptaserăm în acel loc, unde ea urma să-l întâlnească pe Şchiop pentru a-l atrage de partea Rebelilor. Ambuscada fusese un succes. Corbul l-a capturat pe Şchiop. Eu am capturat-o pe Şoaptă. Hoaţa-de-Suflete şi Doamna au venit şi au terminat treaba. Şoaptă a devenit primul nou Înrobit din vremea Dominaţiei încoace.

Îmi făcu semn cu ochiul.

Pânza covorului se întinse şi mă lovi peste fund. Am urcat cu iuţeală.

Era mai rapid să traversezi Câmpia Spaimei pe calea aerului, însă chiar şi aşa era o experienţă chinuitoare. Balenele zburătoare ne tăiară calea. Am zigzagat printre ele. Erau prea lente ca să ţină pasul cu noi. De pe spinările lor se ridicară nişte vietăţi turcoaz ca nişte diavoli de mare, care fâlfâiră greoi în curenţii ascendenţi, se înălţară deasupra noastră, apoi plonjară ca nişte ulii pe lângă noi, supărate că le violam spaţiul aerian. Nu le-am putut depăşi în viteză, dar am reuşit să urcăm mai repede ca ele. Totuşi, mai sus decât balenele zburătoare nu puteam urca. Mai sus de atât aerul devine prea rarefiat pentru oameni. Balenele mai puteau urca o milă, devenind platforme de lansare pentru diavolii de mare.

Erau şi alte fiinţe zburătoare, mai mici şi mai puţin

periculoase, dar categoric enervante. Cu toate acestea, am reuşit să trecem. Când un diavol de mare ne-a atacat totuşi, Şoaptă l-a înfrânt cu puterile ei taumaturgice.

Pentru asta, a renunţat la controlul covorului. Până când a izgonit făptura, ne-am prăbuşit în derivă. Eu am reuşit să nu dau la boboci, dar nu mi-a fost uşor. Nu i-am întrebat niciodată pe Elmo şi Pivot, gândindu-mă că nu le-ar plăcea să-şi vadă demnitatea pusă sub semnul întrebării.

Şoaptă nu putea iniţia ea însăşi un atac. Aceasta era principala regulă a supravieţuirii în Câmpia Spaimei. Nu lovi primul. Dacă o faci, te alegi cu mai mult decât un duel. Fiecare monstru de acolo o să fie pe urmele tale.

Am traversat teferi şi nevătămaţi, cum se întâmplă de regulă când călătoreşti cu covorul, şi ne-am văzut mai departe de drum, cât a fost ziua de lungă, până la lăsarea nopţii. Am virat spre nord. Aerul s-a răcit. Şoaptă a coborât la altitudini mai joase şi a redus viteza. Dimineaţa ne-a găsit la Forsberg, unde Compania a slujit când abia intrase în serviciul Doamnei. Eu şi Elmo ne-am uitat ca nişte gură-cască peste margine.

Într-un rând, am arătat cu degetul şi am strigat:

— Acolo este Deal.

Pentru scurt timp, deţinuserăm controlul acelei fortăreţe. Apoi Elmo arătă în cealaltă direcţie. Acolo se afla Oar, unde îi trăseserăm vârtos pe sfoară pe Rebeli şi ne câştigaserăm duşmănia Şchiopului. Şoaptă zbura atât de jos, încât puteam distinge chipuri pe străzi. Oar nu părea mai prietenos decât fusese în urmă cu opt ani.

Am trecut mai departe, pe deasupra vârfurilor copacilor din Pădurea Mare, o sălbăticie străveche şi virgină din care Roza Albă îşi lansase campaniile împotriva Dominatorului. În preajma prânzului, Şoaptă încetini. Am coborât uşor într-o zonă largă care fusese cândva teren defrişat. Un grup de movile aflat în mijloc trăda mâna omului, cu toate că acum tumulii abia se mai puteau desluşi.

Şoaptă ateriză pe o stradă a unui oraş aproape complet în ruină. Am presupus că era oraşul ocupat de Garda Eternă, cea care are ca sarcină să prevină imixtiunile în Ţinutul Movilelor. Munca acelor gardieni a fost eficientă; asta până când i-a trădat apatia instaurată în restul lumii.

Resurecţioniştii au avut nevoie de trei sute şaptezeci de ani

ca să pătrundă în Ţinutul Movilelor şi, când au izbutit, n-au obţinut ce şi-au dorit. Doamna s-a întors, împreună cu Înrobiţii, însă Dominatorul a rămas ferecat.

Doamna a stârpit din rădăcini mişcarea Resurecţionistă. Halal răsplată, este?

O mână de oameni ieşi dintr-o clădire încă bine întreţinută. Am tras cu urechea la schimbul lor de cuvinte cu Şoaptă şi am înţeles câteva vorbe.

— Ţi-aminteşti vreun pic de forsbergheză? l-am întrebat pe Elmo, încercând să-mi dezmorţesc muşchii înţepeniţi.

— O să mi-o amintesc. Nu vrei să te uiţi puţin la Pivot? Nu pare că i-e bine.

Nu avea nimic. Era doar speriat. Mi-a luat ceva timp să-l conving că ne aflam din nou pe pământ.

Localnicii, descendenţi ai Gardienilor care păziseră secole la rând Ţinutul Movilelor, ne-au condus către apartamentele noastre. Oraşul era în curs de reclădire. Eram avangarda unei armate de nou-veniţi.

Spiriduş şi doi dintre soldaţii noştri cei mai buni sosiră cu următorul zbor al lui Şoaptă, trei zile mai târziu. Compania părăsise Gerul, ne anunţară ei.

Am întrebat dacă li se părea că Şchiopul ne purta pică.

— N-a dat niciun semn, răspunse Spiriduş. Dar asta nu înseamnă nimic.

Aşa-i, nu însemna.

Ultimii patru oameni sosiră peste încă trei zile. Şoaptă se mută în cazarma noastră. Am format o combinaţie de gardă de corp şi forţă de poliţie. În afară de a o apăra, trebuia şi să ne asigurăm că persoanele neautorizate nu se apropiau de Ţinutul Movilelor.

Înrobita numită Pană îşi făcu apariţia, aducându-şi propria gardă de corp. Specialişti puşi pe investigarea Ţinutului Movilelor veniră împreună cu un batalion de salahori angajaţi în Oar. Salahorii îndepărtară molozul şi buruienile până la poalele Movilelor. A intra acolo fără mijloacele de protecţie necesare însemna o moarte lentă şi chinuitoare. Vrăjile de apărare lăsate de Roza Albă nu se risipiseră odată cu renaşterea Doamnei. Iar ea şi le adăugase pe-ale sale. O îngrozeşte, presupun, ideea că el s-ar putea elibera.

Înrobitul Călătorie sosi, cu soldaţi proprii. Stabili avanposturi în Pădurea Mare. Înrobiţii efectuară patrule aeriene cu rândul. Noi, ajutoarele, ne supravegheam reciproc la fel de atent cum supravegheam restul lumii.

Se pregătea ceva de-o importanţă covârşitoare. Nimeni n-o spunea cu voce tare, însă măcar asta era de domeniul evidenţei. Doamna anticipa, fără doar şi poate, o încercare de evadare.

Mi-am petrecut timpul liber trecând în revistă registrele Gărzii, mai ales pe acelea din perioada când Bomanz locuise aici. Patruzeci de ani stătuse în oraşul de garnizoană, deghizat în arheolog, înainte de-a fi încercat să între în legătură cu Doamna şi de-a o fi eliberat din greşeală. Mă interesa persoana lui. Însă am descoperit puţine lucruri, iar acestea erau cam înflorite.

Cândva m-am aflat în posesia hârtiilor lui, peste care dădusem la scurtă vreme după Înrobirea lui Şoaptă. Dar le-am transmis mai departe mentorului nostru de atunci, Hoaţa-de-Suflete, spre a fi trimise Turnului. Hoaţa-de-Suflete le-a păstrat însă, din motive personale, şi apoi, în timpul bătăliei de la Vrajă, au căzut din nou în mâinile mele, în timp ce eu şi Doamna ne aflam în urmărirea Înrobitei renegate. N-am vorbit nimănui despre hârtii, cu excepţia unui prieten, Corbul. Corbul care a dezertat pentru a proteja un copil despre care credea că era reîncarnarea Rozei Albe. Când am avut ocazia să iau hârtiile de unde le ascunsesem, dispăruseră. Presupun că le-a luat Corbul cu sine.

Deseori mă întreb ce s-o fi ales de el. Intenţia sa declarată era de-a fugi atât de departe, încât nimeni să nu-l mai poată găsi vreodată. Puţin îi păsa lui de jocurile politice. Voia doar să protejeze copila pe care o iubea. Era în stare de orice pentru a o apăra pe Draga. Probabil s-a gândit că, într-o bună zi, hârtiile îi vor sluji ca asigurare.

În sediul Gărzii se află o duzină de peisaje pictate de foşti membri ai garnizoanei. Majoritatea înfăţişează Ţinutul Movilelor. Arăta magnific în zilele lui de glorie.

Consta dintr-o Mare Movilă centrală, orientată pe axa nord-sud, în care erau îngropaţi Dominatorul şi Doamna lui. În jurul Marii Movile se afla o stea formată din pământ elevat, înconjurată de un şanţ adânc, umplut cu apă. În vârfurile stelei

se găseau movile mai mici, în care erau îngropaţi cinci dintre Cei Zece Înrobiţi. Un cerc care se ridica deasupra stelei unea punctele ei din interior, şi acolo, în fiecare punct, se ridica o altă movilă conţinând un alt Înrobit. Fiecare movilă era împrejmuită de vrăji şi talismane. Înăuntrul cercului interior, în jurul Marii Movile, se aflau rând după rând de sisteme suplimentare de apărare. Ultimul consta dintr-un dragon încovrigat în jurul Marii Movile, înghiţindu-şi singur coada. Un tablou mai recent, făcut de un martor ocular, înfăţişează dragonul scoţând foc pe gură în noaptea reanimării Doamnei. Bomanz păşeşte în flăcări.

Fusese prins la mijloc între Resurecţionişti şi Doamnă. Toţi îl manipulaseră. Accidentul său fusese pus la cale de ei.

Mărturiile scrise spun că soţia lui a supravieţuit. Ea spunea că Bomanz s-a dus în Ţinutul Movilelor pentru a încerca să împiedice ceea ce se întâmpla. Nimeni n-a crezut-o la vremea aceea. Ea susţinea că el ştia adevăratul nume al Doamnei şi că voia să ajungă la ea înainte ca aceasta să se poată elibera.

Tăcutul, Un-Ochi şi Spiriduş vă pot confirma: cea mai mare teamă a oricărui vrăjitor este că numele său adevărat va Ajunge la cunoştinţa unui străin. Soţia lui Bomanz pretindea că numele Doamnei era scris codat pe hârtiile aflate în posesia soţului ei. Hârtii care s-au făcut nevăzute în noaptea aceea. Hârtii pe care le-am recuperat eu, după zeci de ani. Ceea ce a şterpelit Corbul este posibil să conţină singura unealtă care ar putea răsturna imperiul.

Înapoi la primele zile ale Ţinutului Movilelor. Impresionantă construcţie. Faţadele care se opuneau direcţiei vântului erau placate în calcar. Şanţul de apărare era larg şi albastru.

Terenul dimprejur era ca un parc… Însă teama faţă de Dominator s-a diminuat şi, odată cu ea, şi grija de-a face lucrurile cum trebuie. Un tablou dintr-o perioadă mai târzie, contemporan cu Bomanz, prezintă regiunea sălbăticită, faţadele de calcar căzute în ruină şi şanţul de apărare devenit o mlaştină. Astăzi nici nu-ţi mai dai seama unde s-a aflat acesta. Calcarul a dispărut îndărătul buruienilor. Elevaţiile şi movilele nu mai sunt decât nişte ridicături vagi. Partea din Ţinutul Movilelor unde zace Dominatorul rămâne într-o formă bună, deşi este şi ea năpădită de vegetaţie. Unele dintre talismanele care susţin vrăjile menite să-i ţină la distanţă pe aliaţii Dominatorului sunt încă în picioare, însă intemperiile le-au devorat contururile.

Limita Ţinutului este marcată acum de ţăruşi pe care flutură steaguri roşii, înfipţi acolo după ce Doamna a anunţat că trimite străini să investigheze. Gărzile însele, care şi-au trăit toată viaţa acolo, n-au nevoie de niciun semn demarcator ca să ştie să păstreze distanţa.

O lună şi jumătate, cât am stat acolo, m-am simţit bine. Mi-am satisfăcut toate curiozităţile şi am descoperit că Pană şi Şoaptă erau remarcabil de accesibile. Asta nu fusese valabil în cazul vechii Înrobiţi. De asemenea, comandantul Gărzii, pe nume Monitor, se lăuda cu trecutul măreţ al acesteia, care se întindea pe-o perioadă la fel de lungă ca acela al Companiei. Am făcut schimb de minciuni şi poveşti la multe galoane de bere.

În cea de-a cincea săptămână, cineva a descoperit ceva. Nouă, celor de rând, nu ni s-a comunicat ce anume. Însă Înrobiţii s-au înflăcărat. Şoaptă a început să aducă mai mulţi membri ai Companiei. Forţele nou venite spuneau poveşti crunte despre Câmpia Spaimei şi despre Dealurile Pustiite. Compania se afla la Lorzi acum, la doar cinci sute de mile distanţă.

La capătul celei de-a şasea săptămâni, Şoaptă ne strânse laolaltă şi anunţă o altă mişcare.

— Doamna vrea să-i duc în vest pe câţiva dintre voi. O forţă de douăzeci şi cinci. Elmo, tu deţii comanda. Eu şi Pană, câţiva experţi şi mai mulţi lingvişti vă vom însoţi. Da, Cobe. Eşti pe listă şi tu. Nu şi-ar refuza ea istoricul amator preferat, nu?

Un fior de teamă. Nu voiam să o ştiu din nou interesată de mine.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Elmo.

Profesionist până în măduva oaselor, ticălosul naibii. Nici măcar un protest.

— Un oraş pe nume Jep. Mult dincolo de fruntariile apusene ale imperiului. E cumva legat cu Ţinutul Movilelor. E mult mai la nord, aşa că-i de aşteptat să fie rece. Pregătiţi-vă în consecinţă.

Jep? Nu auzisem niciodată de el. Nimeni nu auzise. Nici chiar Monitor. I-am scotocit printre hărţi până am găsit una înfăţişând coasta apuseană. Jep se afla mult la nord, aproape de zona unde gheaţa persistă tot timpul anului. Era un oraş mare. Mă miram că putea exista acolo, unde trebuia să fi fost tot timpul un frig crâncen. Am întrebat-o pe Şoaptă. Ea ştia, aparent, ceva despre locul acela. Mi-a spus că Jep supravieţuieşte datorită unui curent oceanic care aduce apă caldă în nord. A mai spus că

oraşul este foarte ciudat – conform lui Pană, care chiar fusese acolo.

Am abordat-o apoi pe Pană, cu doar câteva ore înaintea plecării. Nu-mi putu spune mai multe, decât că Jep este domeniul unui anume Duce Zimerlan şi că acesta se adresase Doamnei cu un an în urmă (chiar înainte ca răvaşul pentru Căpitan să fi plecat din Vrajă), cerând ajutor în soluţionarea unei probleme locale. Faptul că cineva se adresase Doamnei, când toată lumea îşi dorea să o ţină la distanţă, era un argument în sprijinul ideii că ne aşteptau zile interesante. Mă intriga legătura cu Ţinutul Movilelor.

Partea neplăcută era că Jep se afla atât de departe. Mă mulţumea totuşi gândul că voi fi deja la faţa locului când Căpitanul urma să afle că era aşteptat să pornească într-acolo, după ce se va fi odihnit în Oar.

S-ar fi putut să-i aud strigătul de furie chiar şi de la atâta depărtare. Ştiam că nu avea să fie bucuros.

Capitolul 13
Jep: Incinta

Shed dormi pe sponci săptămâni la rând. Visă ziduri de sticlă neagră şi un om care nu fusese mort. În două rânduri, Corbul îl solicită pentru o vânătoare de noapte. În două rânduri, el refuză. Corbul nu insistă, deşi ştiau amândoi că Shed ar fi cedat la presiune.

Numai de s-ar fi îmbogăţit Corbul şi-ar fi plecat odată, se ruga Shed. Era ca un spin în conştiinţa sa.

La naiba, de ce nu căuta Krage să-i vină de hac?

Shed nu înţelegea de ce nu-i păsa Corbului de Krage. Omul nu era nici naiv, nici prost. Alternativa, anume că nu-i era frică, nu avea sens. Nu pentru Marron Shed.

Aşa rămăsese în solda lui Krage, dar îi făcea regulat vizite, aducând lemne de foc. Chiar câte-o căruţă întreagă, uneori.

— Ce urmăreşti? îl iscodi Shed într-o zi.

— Încerc să-mi adun credit, recunoscu Aşa. Băieţii lui Krage nu mă plac prea tare.

— Nu te place aproape nimeni, Aşa.

— Ar putea să încerce ceva neplăcut…

— Vrei să ai o ascunzătoare în caz că se întorc împotriva ta,

ai? Ce faci tu pentru Krage? De ce se sinchiseşte de tine?

Aşa se codi. Shed insistă. Iată unul pe care îl putea lua din scurt.

— Îl supraveghez pe Corb, Shed. Raportez ce face.

Shed fornăi. Krage se folosea de Asa fiindcă era o persoană de care se putea dispensa. Îi dispăruseră doi oameni ceva mai devreme. Shed credea că ştia unde erau.

Teamă bruscă. Dacă Asa raporta aventurile nocturne ale Corbului? Dacă îl văzuse pe Shed…

Imposibil. Asa nu ar fi putut păstra tăcerea. Asa îşi petrecea viaţa căutând aşi pe care să-i ţină în mânecă.

— Ai cheltuit mult în ultimul timp, Asa. De unde faci rost de bani?

Aşa păli. Se uită în jur şi cloncăni de câteva ori.

— Lemne, Shed. Vând lemne.

— Eşti un mincinos, Aşa. De unde faci rost de ei?

— Shed, întrebări de-astea nu se pun.

— Poate. Dar am mare nevoie de bani. Îi sunt dator lui Krage. Aproape m-am achitat, dar el a început să-mi răscumpere de la alţii micile datorii. Blestematul ăla de Gilbert!… Trebuie să prind un avans destul de mare, încât să nu mai am nevoie de împrumuturi.

Castelul negru. Două sute douăzeci de arginţi. Ce tentat fusese să-l atace pe Corb. Şi Corbul doar zâmbise, în bătaia vântului, ştiind exact la ce-i stătea lui gândul.

— De unde faci rost de bani, Aşa?

— Tu de unde ai luat banii pe care i i-ai dat lui Krage? Hă?

Oamenii se întreabă, Shed. Nu-ţi pică o aşa pleaşcă în braţe peste noapte. Nu ţie. Dacă-mi spui, îţi spun şi eu.

Shed bătu în retragere. Asa radie de triumf.

— Şarpe ce eşti! Pleacă de aici până nu mă pierd cu firea!

Aşa o tuli. Se uită înapoi o dată. Avea chipul înnegurat de gânduri. Fir-ar să fie, gândi Shed. Îi dăduse motiv de bănuială. Îndesă cârpa într-o cană soioasă.

— Ce-a fost asta?

Shed se întoarse. Corbul venise la tejghea. Atitudinea lui nu lăsa loc pentru minciună. Shed îi rezumă problema.

— Deci Krage nu s-a dat bătut.

— Nu-l cunoşti, altfel nu te-ai mira. Tu sau el, Corbule, asta-i situaţia.

— Atunci trebuie să fie el, nu?

Shed rămase gură-cască.

— O sugestie, Shed. Urmăreşte-l pe prietenul tău când se duce la strâns de lemne.

Corbul se întoarse la locul lui. Vorbi cu Draga cu însufleţire, prin semne pe care le ascunse de privirea lui Shed. Poziţia umerilor fetei spunea că se opunea propunerii lui, oricare ar fi fost ea. Zece minute mai târziu, Corbul părăsi din nou Crinul. În fiecare seară ieşea pentru câteva ore. Shed bănuia că-i punea la încercare pe supraveghetorii lui Krage.

Draga se sprijini de cadrul uşii, privind strada. Shed o privi la rândul său, plimbându-şi ochii în sus şi-n jos pe trupul ei. E a Corbului, îşi spuse. Sunt nedespărţiţi. Nu îndrăznesc.

Dar era o făptură atât de plăcută la privit, înaltă, cu picioare lungi, numai bună pentru un bărbat… Era un prost. Nu trebuia să cadă şi în capcana aceea. Avea şi aşa destule necazuri.

— Cred că azi ar fi o zi bună, zise Corbul, când Shed îi aduse micul dejun.

— Hă? Bună pentru ce?

— Pentru o plimbare pe deal ca să-l supraveghezi pe prietenul Aşa.

— O, nu, nu pot. N-are cine sta să vadă de local.

Ceva mai încolo, lângă tejghea, Draga se aplecă să ia ceva de jos. Shed făcu ochii mari şi inima îşi grăbi bătăile. Trebuia să ia măsuri. Să meargă la o prostituată sau ceva. Altfel avea să o încurce. Nu-şi permitea însă tariful unei prostituate.

— Draga nu s-ar descurca singură.

— Vărul tău Wally ţi-a mai ţinut până acum locul.

Prins pe picior greşit, Shed nu reuşea să-şi încropească la repezeală altă scuză. Iar Draga îi distrăgea atenţia. Trebuia ca fata să înceapă să poarte ceva ce să-i ascundă mai bine forma şezutului.

— Ăă… nu s-ar înţelege cu Draga. Nu cunoaşte limbajul semnelor.

Chipul Corbului se întunecă uşor.

— Dă-i o zi liberă. Cheam-o pe fata aceea, Lisa, la care apelai când Draga era bolnavă.

Lisa, se gândi Shed. Încă o bucăţică bună.

— Apelez la Lisa doar când sunt de faţă să o supraveghez.

O bucăţică bună şi a nimănui.
— Ar fi în stare să mă fure de să rămân în pielea goală…
— Shed!
— Hă?
— Cheamă-i pe Wally şi pe Lisa; apoi du-te să stai cu ochii pe Aşa. O să am eu grijă să nu-ţi fure argintăria de familie.
— Dar…
Corbul lovi cu palma în tăblia mesei.
— „Du-te” am spus!

Era o zi senină şi luminoasă, călduroasă în raport cu anotimpul. Shed dădu de urma lui Asa în faţa stabilimentului lui Krage.
Aşa închirie o căruţă. Shed era uluit. Iarna, proprietarii de grajduri solicitau garanţii uriaşe. Nu conta de unde proveneau animalele de povară măcelărite şi servite la masă. I se părea un miracol că se găsea cineva care să aibă încredere în Aşa.
Aşa se duse direct la Incintă. Shed îl urmări de la distanţă, cu capul în pământ, încrezător că Asa nu l-ar fi suspectat nici dacă s-ar fi uitat înapoi. Străzile erau aglomerate.
Aşa lăsă căruţa într-un crâng public, peste drum de zidul care îngrădea Incinta. Era unul dintre multele crânguri în care locuitorii din Jep se adunau pentru Riturile de Primăvară şi Toamnă ale Morţilor. Căruţa nu putea fi văzută din drum.
Shed se lăsă pe vine la umbră, într-un tufiş, şi urmări cum Asa dădu fuga la zidul Incintei. Cineva ar trebui să cureţe buruienile acelea, îşi spuse el. Făceau zidul să pară neîngrijit. La drept vorbind, şi zidul avea nevoie de reparaţii. Shed traversă şi găsi o spărtură prin care te puteai strecura, dacă mergeai ghemuit. Trecu prin ea. Asa străbătea o pajişte deschisă, grăbindu-se pe deal în sus, spre un pâlc de pini.
Şi pe interior, zidul era acoperit de buruieni. Printre tufişuri zăceau zeci de grămezi de lemne. Asa era mai harnic decât bănuise Shed. Perioada petrecută în gaşca lui Krage îl schimbase. Cu siguranţă, băgaseră spaima în el.
Aşa intră printre pini. Shed gâfâi pe urmele lui. În faţă, Asa făcea zgomote asemenea unei vaci care se forţează să treacă printr-un lăstăriş.
Întreaga Incintă era neîngrijită. În copilăria lui Shed fusese ca un parc, un loc de aşteptare potrivit pentru cei care plecaseră în

lumea drepţilor. Acum avea aspectul ponosit care caracteriza şi restul Jepului.

Shed se furişă înainte, spre direcţia de unde se auzeau bubuituri. Oare cu ce se ocupa Asa acolo, de făcea atâta gălăgie?

Tăia bucăţi dintr-un copac căzut şi le aşeza ordonat în mănunchiuri. Shed nu şi-ar fi imaginat niciodată că mititelul acela era ordonat. Ce tare te schimbă groaza!

O oră mai târziu, Shed era gata să se dea bătut. Îi era frig şi foame şi înţepenise. Irosise jumătate de zi. Asa nu făcea nimic ieşit din comun. Totuşi, perseveră. Avea de strâns roadele investiţiei de timp pe care o făcuse. Şi un Corb irascibil care aştepta raportul său.

Aşa muncea din greu. Când nu tăia, se spetea să ducă mănunchiurile la căruţă. Shed era impresionat.

Rămase pe loc, urmări ce se petrecea şi îşi spuse că era un prost. Treaba asta nu ducea nicăieri.

Deodată, Asa începu să se comporte ciudat. Îşi adună uneltele şi le ascunse. Se uită împrejur cu precauţie. Acum e-acum, îşi spuse Shed.

Aşa o luă la deal. Shed gâfâi după el. Muşchii săi înţepeniţi protestau la fiecare pas. Asa făcu mai bine de o milă, prin umbre tot mai lungi. Shed aproape îl pierdu. Un clinchet îl aduse înapoi pe drumul bun.

Omuleţul îşi folosea amnarul. Stătea ghemuit deasupra mai multor torţe înfăşurate în pânză impermeabilă, pe care le scosese dintr-o ascunzătoare. Aprinse una şi intră degrabă într-un tufiş. O clipă mai târziu, se căţără peste nişte stânci de mai departe şi dispăru. Shed aşteptă un minut, apoi merse după el. Se prelinse pe după stânca unde îl văzuse ultima dată pe Aşa. Dincolo de el se deschidea o crăpătură în pământ. Era destul mare cât să poţi trece prin ea.

— Zeilor, şopti Shed. A găsit o cale de acces în Catacombe. Îi jefuieşte pe morţi.

— Am venit aţă înapoi, gemu Shed.

Corbul era amuzat de disconfortul său.

— Ştiam că Asa-i un prost, dar nici prin gând nu mi-a trecut c-ar fi în stare să comită un sacrilegiu.

Corbul zâmbi.

— Nu eşti dezgustat?

— Nu. Tu de ce eşti? El n-a furat niciun cadavru.

Puţin îi lipsi lui Shed să sară la el. Era mai rău ca Aşa.

— Se îmbogăţeşte din asta?

— Nu aşa ca tine. Custozii iau toate darurile funerare, mai puţin urnele votive.

Fiecare cadavru din Catacombe era însoţit de o urnă mică, sigilată, de obicei prinsă cu un lanţ în jurul gâtului leşului. De cei câţiva bănuţi de acolo Custozii nu se atingeau. Când avea să vină Ziua Marii Treceri, Luntraşul avea să ceară plata traversării spre Paradis.

— Toate acele suflete abandonate, murmură Shed şi apoi explică.

Corbul făcu o figură uluită.

— Cum poate crede balivernele astea un om cu capul cât de cât pe umeri? Cine e mort e bun mort. Taci din gură, Shed. Răspunde doar la întrebări. Câte corpuri sunt în Catacombe?

— Cine ştie? Le pun acolo de… La naiba, de o mie de ani. Poate că sunt milioane.

— Probabil că-s clădite ca lemnele în stivă.

Shed se gândi la asta. Catacombele erau vaste, dar cadavrele strânse dintr-un oraş mare ca Jep, în decursul a o mie de ani, trebuia să fi alcătuit un morman al naibii de mare. Se uită la Corb. Fir-ar să fie omul ăsta!

— E afacerea lui Aşa. Hai să nu încercăm.

— De ce?

— E prea periculos.

— Prietenul tău n-a avut de suferit.

— E neimportant. Dacă se lăcomeşte, va fi ucis. Sunt Gardieni acolo jos. Monştri.

— Descrie-i.

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot. Nu ni se spune decât că sunt acolo.

— Înţeleg.

Corbul se ridică.

— Treaba asta trebuie investigată. Nu sufla o vorbă. Mai ales lui Aşa.

— O, nu.

Panicat, Asa ar fi făcut sigur vreo prostie.

Umbla vorba pe străzi. Krage îi trimisese pe cei mai buni doi oameni ai săi după Corb. Dispăruseră. De atunci, mai dispăruseră încă trei. Krage însuşi fusese rănit de un atacator necunoscut. Supravieţuise doar datorită imensei puteri a Contelui. Nu era de aşteptat ca şi Contele să supravieţuiască.

Shed era îngrozit. Krage nu era nici raţional, nici rezonabil. Îi ceru Corbului să se mute de acolo. Corbul se uită la el cu dispreţ.

— Uite ce-i, nu vreau să te omoare aici, explică Shed.

— Dăunează afacerii?

— Sănătăţii mele, poate. Acum trebuie să te omoare, nu mai are de ales. Dacă n-o face, oamenilor nu le va mai fi frică de el.

— Nu vrea să se înveţe minte, aşa-i? Oraşul ăsta blestemat e plin de neghiobi.

Aşa dădu buzna pe uşă.

— Shed, trebuie să vorbesc cu tine!

Era speriat.

— Krage crede că l-am vândut Corbului. E pe urmele mele. Trebuie să mă ascunzi, Shed!

— Nu zău!

Capcana se închidea. Doi dintre ei erau acolo. Krage avea să-l ucidă cu siguranţă şi avea s-o arunce pe mama lui în stradă.

— Shed, te-am ţinut cu lemne toată iarna. Te-am ferit de Krage.

— O, sigur. Şi pentru asta trebuie să fiu omorât şi eu?

— Îmi eşti dator, Shed. N-am spus niciodată nimănui cum ai ieşit noaptea cu Corbul. Poate Krage ar vrea să ştie asta, hă?

Shed îl prinse pe Asa de mâini şi-l trase în faţă, lângă tejghea. Ca la un semn, Corbul se apropie prin spatele mititelului. Shed zări un cuţit. Corbul îl înţepă pe Asa în spate şi şopti:

— Să mergem în camera mea.

Aşa se făcu palid. Shed schiţă un zâmbet forţat.

— Mda.

Îi dădu drumul lui Asa şi luă o sticlă de sub tejghea.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Asa, zise şi mai luă trei căni.

Shed urcă ultimul, mult prea conştient de privirea oarbă a mamei sale. Oare cât de mult îi ajunsese la urechi? Oare cât ghicise? În ultima vreme, fusese rece faţă de el. Între ei

intervenise ruşinea sa. Nu mai simţea că merită respectul ei.

Îşi amuţi conştiinţa. Pentru ea am făcut-o!

Odaia Corbului era ultima de la etajele superioare care mai avea uşă. Corbul o ţinu pentru Asa şi Shed.

— Stai jos, îi ordonă lui Aşa, arătând spre priciul său.

Aşa se aşeză. Părea gata să facă pe el de frică.

Camera Corbului era la fel de spartană ca straiele sale. Nu trăda niciun semn de bogăţie.

— Îi investesc, Shed, zise Corbul, cu un zâmbet zeflemitor. În transporturi pe apă. Toarnă vinul.

Începu să-şi cureţe unghiile cu cuţitul. Asa îşi dădu vinul pe gât înainte ca Shed să termine de turnat restul.

— Umple-i din nou, zise Corbul şi sorbi din vinul său. Shed, de ce mi-ai servit pişatul ăla acru de mâţă, când aveai de-ăsta?

— Nimeni nu capătă aşa ceva decât la cerere. Costă mai mult.

— De acum înainte, de-ăsta să-mi serveşti.

Corbul îşi încrucişă privirea cu a lui Aşa, bătându-şi uşor obrazul cu lama cuţitului.

Nu, Corbul nu era nevoit să trăiască modest. Afacerea cu cadavre era profitabilă. Investea? În transporturi? Ciudat cum se exprimase. Destinaţia banilor se putea dovedi a fi la fel de interesantă ca provenienţa lor.

— Mi-ai ameninţat prietenul, zise Corbul. O! Scuză-mă, Shed! Am spus un neadevăr. E partenerul, nu prietenul meu. Partenerii nu trebuie să se placă reciproc. Mititelule, ai ceva de spus în apărarea ta?

Shed se cutremură. Al naibii, Corbul! spusese aşa doar pentru ca Asa să poată împrăştia vorba. Ticălosul prelua controlul vieţii sale. Îi tot lua bucăţi din ea, ca un şoarece care distruge încet o roată de caşcaval.

— Serios, domnu’ Corb. N-a fost cu intenţie. Îmi era teamă. Krage crede că v-am vândut pontul. Trebuie să mă ascund, iar Shed se teme să mă ascundă. Încercam doar să-l fac să…

— Taci! Shed, credeam că ţi-e prieten.

— I-am făcut doar nişte favoruri. Îmi era milă de el.

— Eşti dispus să-l găzduieşti pentru a-l apăra de vreme, dar nu şi de duşmani. Da’ ştiu că eşti un monument de laşitate, Shed. Poate-am făcut o greşeală. Aveam de gând să te fac partener deplin. La sfârşit, voiam să-ţi predau toată afacerea. Credeam că-ţi fac o favoare. Dar tu eşti o jigodie laşă. Şi nici n-

ai curajul s-o negi.

Se răsuci.

— Vorbeşte, mititelule! Spune-mi despre Krage. Spune-mi despre Incintă.

Aşa se făcu alb. Nu-şi dădu drumul la gură decât când Corbul ameninţă că va chema Custozii.

Lui Shed îi tremurau genunchii. Plăselele cuţitului lui de măcelar erau umede de sudoare şi alunecoase. N-ar fi fost în stare să folosească lama, dar Asa era prea speriat ca să-şi dea seama. Îşi îmboldi caii şi se puse în mişcare. Corbul îi urma cu căruţa sa. Shed aruncă o privire peste vale. Castelul negru se profila ameninţător la orizont, spre nord, aruncându-şi umbra teribilă peste Jep.

De ce era acolo? De unde venise? Alungă întrebările. Mai bine să-l ignore.

Cum se băgase el în asta? Se temea de ce era mai rău. Corbul n-avea nimic sfânt.

Lăsară căruţele în crâng şi intrară în Incintă. Corbul examină rezerva de lemne a lui Aşa.

— Mută mănunchiurile astea în căruţe. Stivuieşte-le pe margine, pentru moment.

— Nu-mi puteţi lua lemnele, protestă Aşa.

— Gura.

Corbul împinse un mănunchi prin zid.

— Tu primul, Shed. Mititelule, dacă fugi, te vânez ca un ogar.

Mutaseră o duzină de mănunchiuri, când Asa şopti:

— Shed, unul dintre bătăuşii lui Krage e cu ochii pe noi.

Era cât pe ce să între în panică.

Pe Corb nu-l deranjă vestea.

— Voi doi duceţi-vă să aduceţi mănunchiuri din pădure.

Aşa protestă. Corbul îl săgetă cu privirea. Asa porni pe deal în sus.

— De unde ştie? i se smiorcăi el lui Shed. Nu m-a urmărit niciodată. Sunt sigur.

Shed ridică din umeri.

— Poate e vrăjitor. Mereu ştie ce gândesc.

Când se întoarseră, Corbul dispăruse. Shed se uită în jur şi decise cu crispare:

— Să mai aducem o încărcătură.

Când reveniră, Corbul îi aştepta.

— Duceţi mănunchiurile alea la căruţa lui Aşa.

— O lecţie practică, zise Shed, arătând spre interiorul căruţei.

Pe scândurile acesteia se scurgea sânge, izvorând de sub un morman de lemne.

— Vezi ce fel de om este?

— Sus pe deal acum, ordonă Corbul, când se întoarseră. Tu conduci, Aşa. Adună-ţi mai întâi uneltele şi torţele.

Cât timp îl privi pe Corb cum încropea o targă, pe Shed îl munci bănuiala. Dar nu. Nici chiar Corbul nu s-ar fi coborât atât de jos. Aşa-i?

Se opriră şi priviră în gura întunecată a lumii subpământene.

— Tu primul, Aşa, spuse Corbul.

Fără tragere de inimă, Asa coborî.

— Urmezi tu, Shed.

— Fie-ţi milă, Corbule!

— Mişcă.

Shed se supuse. Corbul coborî după el.

În Catacombe plutea un miros de cadavru, însă era mai slab decât se aşteptase Shed. O boare mişcă flacăra torţei lui Aşa.

— Staţi, spuse Corbul.

Luă torţa, examină spărtura prin care intraseră, încuviinţă fără o vorbă şi dădu torţa înapoi.

— Deschideţi drumul.

Caverna se lărgea şi se unea cu o peşteră mai mare. Asa se opri la jumătatea ei. Shed se opri şi el. Era înconjurat de oase. Oase pe podeaua peşterii, oase pe poliţe în pereţi, schelete atârnate în cârlige. Oase desprinse, în mormane, amestecate de-a valma. Schelete dormitând în mijlocul talmeş-balmeşului. Oase încă înfăşurate în veşminte mortuare. Tigve uitându-se chiorâş din cuie de lemn de pe peretele opus, cu orbitele goale arătând sinistru în lumina torţei. În fiecare cui mai era agăţată şi câte o urnă votivă.

Erau şi corpuri mumificate, dar numai câteva. Doar cei bogaţi solicitau să fie mumificaţi. Acolo, bogăţia nu însemna nimic. Erau puşi la grămadă cu toţi ceilalţi.

— Asta-i un loc foarte vechi, zise Aşa. Custozii nu mai vin aici, decât poate pentru a se descotorosi de oasele care s-au desprins. Toată peştera s-a umplut în felul acesta, ca şi când le-ar fi măturat deoparte din drum.

— Hai să ne uităm, spuse Corbul.

Aşa avea dreptate. Caverna se îngusta şi tavanul cobora. Pasajul de trecere era gâtuit de oase. Shed observă absenţa craniilor şi urnelor. Corbul chicoti.

— Custozii voştri nu sunt atât de respectuoşi faţă de morţi pe cât ai crezut tu, Shed.

— Cavourile pe care le vezi cu ocazia Riturilor de Primăvară şi Toamnă nu seamănă cu asta, recunoscu Shed.

— Cred că nimănui nu-i mai pasă acum de strămoşi, spuse Asa.

— Să ne întoarcem, sugeră Corbul.

În timp ce mergeau, el observă:

— Cu toţii sfârşim aici. Bogaţi sau săraci, slabi sau puternici.

Lovi cu piciorul într-o mumie.

— Numai că bogaţii se păstrează într-o formă mai bună. Aşa, ce se găseşte într-acolo?

— N-am mers niciodată mai departe de o sută de iarzi[4]. Tot ca aici.

Se străduia să deschidă o urnă votivă.

Corb mormăi, luă urna, o deschise şi scutură în mână câteva monede. Le apropie de torţă.

— Hm. Cum le-ai explicat vechimea, Aşa?

— Banii nu au origine, zise Shed.

Aşa încuviinţă.

— Şi am lăsat să se înţeleagă că am găsit o comoară îngropată.

— Înţeleg. Mergi mai departe.

Curând, Asa spuse:

— Mai departe de atât n-am fost niciodată.

— Continuă să mergi.

Hoinăriră până ce şi Corbul începu să simtă apăsarea cavernei.

— Ajunge. Înapoi la suprafaţă.

Odată ajunşi sus, el spuse:

— Luaţi uneltele. Fir-ar să fie! Speram la mai mult.

În scurt timp, se întoarseră cu un hârleţ şi nişte frânghii.

— Shed, sapă o groapă acolo. Aşa, ţine de capătul ăsta de frânghie. Când strig, începe să tragi.

Corbul coborî în Catacombe.

---

[4] Un iard 0.9144 metri (n. red.).

Aşa rămase pe poziţie, cum fusese instruit. Shed săpă. După un timp, Asa întrebă:

— Shed, ce face acolo?

— Nu ştii? Credeam că ştii tot ce face.

— Asta i-am spus doar lui Krage. Nu mă puteam ţine după el toată noaptea.

Shed făcu o grimasă şi mai întoarse o brazdă de pământ. Bănuia el cum muncea Aşa. Dormind pe undeva în cea mai mare parte a timpului. Munca de spionaj ar fi stânjenit strânsul lemnelor şi jefuitul mormintelor.

Shed se simţi uşurat. Asa nu ştia ce făcuseră el şi Corbul. Dar avea să afle, nu peste mult timp.

Cercetă înăuntrul său şi nu găsi prea mult dezgust de sine. Fir-ar să fie! Deja era obişnuit cu fărădelegile acelea. Corbul îl croia după chipul şi asemănarea sa.

Corbul strigă. Asa smuci.

— Shed, ajută-mă, strigă el. Nu mă descurc singur. Resemnat, Shed i se alătură. Captura lor era exact cea la care se aşteptase. O mumie ieşea din întuneric, aidoma unui locuitor al adâncurilor timpului. Îşi feri privirea.

— Apucă-l de picioare, Aşa.

Aşa se înecă.

— Pe zei, Shed! Pe zei! Ce faci?

— Taci şi fă ce ţi se spune! Aşa-i cel mai bine! Ia-l de picioare!

Mutară cadavrul în tufişul de lângă groapa lui Shed. O urnă votivă se rostogoli dintr-o legătură de la pieptul acestuia. În legătură se mai aflau alte două duzini de urne. Aşadar, groapa avea ca scop îngroparea urnelor goale. De ce nu-şi umpluse Corbul buzunarele acolo jos?

— Să ne cărăm de-aici, Shed, se plânse Aşa.

— Înapoi la frânghie.

Lua timp să goleşti urnele, iar Corbul avea la suprafaţă doi inşi care nu aveau altceva de făcut decât să gândească. Astfel, îi ţinu ocupaţi. Şi stimulaţi, desigur. Două duzini de urne la fiecare cadavru aveau să formeze un morman frumuşel.

— Shed…

— Aveai de gând să fugi, Aşa?

Era o zi senină şi nepotrivit de caldă, însă tot iarnă era. Nu aveai cale de ieşire din Jep.

— Te-ar găsi. Întoarce-te la frânghie. Că-ţi place sau nu, eşti

complice acum.

Shed reîncepu să sape.

Corbul trimise sus şase mumii. Fiecare ducea legătura ei de urne. Apoi Corbul se întoarse. Studie chipul pământiu al lui Asa şi resemnarea lui Shed.

— E rândul tău, Shed.

Shed înghiţi în sec, deschise gura, îşi reprimă protestul şi se apropie târşâit de crăpătură. Zăbovi deasupra ei, gata-gata să se împotrivească.

— Mişcă-te, Shed! N-avem tot timpul la dispoziţie.

Marron Shed coborî printre morţi.

Avea impresia să se afla în Catacombe de o veşnicie, alegând amorţit cadavre, colectând urne, târându-şi captura macabră spre frânghie. Mintea sa intrase într-o altă realitate. Acesta era visul, coşmarul. La început, nu înţelese când Corbul îi strigă să vină sus.

Urcă, în lumina slabă a crepusculului.

— Sunt suficiente? Acum putem pleca?

— Nu, răspunse Corbul. Avem şaisprezece. Îmi fac socoteala că putem urca treizeci în căruţe.

— O, bine.

— Tu trage-le afară, spuse Corbul. Eu şi cu Asa coborâm.

Shed trase. În lumina argintie a lunii în trei sferturi, chipurile morţilor păreau acuzatoare. Îşi înghiţi dispreţul şi-i înşiră unul lângă altul, apoi goli urnele.

Se simţea ispitit să ia banii şi să fugă. Rămase mai mult din lăcomie decât din teamă faţă de Corb. Era partener, de data aceasta. Treizeci de cadavre la treizeci de leva bucata însemna nouă sute de leva bune de împărţit. Chiar dacă el lua partea mai mică, avea să fie mai bogat decât ar fi visat vreodată.

Ce fusese aia? Nu era ordinul Corbului de a trage. Sunase ca strigătul cuiva… Aproape c-o rupse la fugă. Pe moment, se pierdu complet cu firea. Urletul Corbului îl aduse totuşi în simţiri. Dispreţul rece şi calm al omului dispăruse.

Shed se opinti. Încărcătura asta era grea. Gemu, se încordă… Corbul urcă pe brânci. Avea hainele rupte. Un obraz îi era însemnat de o crestătură însângerată. Cuţitul lui era roşu. Se răsuci şi apucă frânghia.

— Trage! strigă el. Fir-ai să fii, trage!

Aşa ieşi un moment mai târziu, legat de frânghie.

— Ce s-a întâmplat? Pe zei, ce s-a întâmplat?

Aşa respira şi cam asta era tot.

— Ne-a atacat ceva. L-a sfâşiat înainte să-l pot ucide.

— Un Gardian. Te-am prevenit. Mai adu o torţă. Să vedem cât de grav este.

Dar Corbul rămase pe loc gâfâind, tulburat. Shed luă torţa şi o aprinse. Rănile lui Asa nu erau atât de grave pe cât se temuse. Era mult sânge şi Asa era în stare de şoc, însă nu era pe moarte.

— Ar trebui să plecăm de aici, Corbule. Până nu vin Custozii.

Corbul îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Ba nu. Nu era decât unul şi l-am ucis. Dacă tot am început treaba asta, hai s-o facem cum se cuvine.

— Cu Asa cum rămâne?

— Nu ştiu. Să trecem la lucru.

— Sunt rupt de oboseală, Corbule.

— O să fii şi mai obosit până o să terminăm. Haide să facem curat pe aici!

Mutară cadavrele în căruţe, apoi uneltele, apoi îl transportară pe Aşa. Pe când treceau targa prin spărtura din zid, Shed întrebă:

— Ce-o să facem cu Aşa?

Corbul se uită la el ca la un idiot.

— Tu ce crezi, Shed?

— Dar…

— Nu prea mai contează acum, aşa-i?

— Presupun că nu.

Dar conta. Asa nu era cine ştie ce, însă Shed îl cunoştea. Nu-i era prieten, dar se ajutaseră reciproc…

— Nu. Nu pot face una ca asta, Corbule. Poate rezistă. Dacă aş fi sigur c-o să dea ortul popii, da. Când nu există cadavru, nu apar întrebări. Dar nu pot să-l omor.

— Măi, măi. Ai totuşi niţel suflet. Şi cum ai să-l faci să tacă? E genul care, cu gura lui slobodă, face capete să cadă.

— Mă ocup eu de el.

— Cum zici tu, partenere. E gâtul tău la bătaie.

Noaptea era în toi când ajunseră la castelul negru. Corbul intră primul. Shed îl urmă îndeaproape. Traseră în acelaşi pasaj ca mai-nainte. Procedeul era acelaşi. După ce întinseră cadavrele pe jos, o creatură înaltă şi suplă trecu de-a lungul lor, inspectându-le.

— Zece. Zece. Treizeci. Zece. Zece.

Şi aşa mai departe.

Corbul protestă vehement. Singurele oferte peste zece erau pentru oamenii care îi urmaseră în Incintă şi pentru Aşa, care rămăsese în căruţa sa.

Făptura cea înaltă se întoarse către Corb.

— Ăştia-s morţi de prea mult timp. Nu au mare valoare. Du-i înapoi, dacă nu eşti mulţumit.

— Bine, bine. Fie cum zici tu!

Fiinţa numără monedele. La fiecare zece. Corbul vâra câte şase în buzunar. Restul i le dădu lui Shed. În timp ce făcea asta, îi spuse făpturii celei înalte:

— Omul acesta e partenerul meu. S-ar putea să vină şi de unul singur.

Silueta cea înaltă înclină din cap, scoase ceva din haină şi-i dădu lui Shed. Era un pandantiv de argint în forma a doi şerpi încolăciţi.

— Poartă asta dacă vei veni vreodată singur, spuse Corbul. E permisul tău de liberă trecere.

Sub privirea lui îngheţată, Shed strecură pandantivul într-un buzunar plin deja cu arginţi.

Îşi făcu socoteala. O sută douăzeci de leva, partea lui. I-ar fi trebuit o jumătate de deceniu ca să strângă atâta pe căi cinstite. Era bogat! La naiba, era bogat! Putea face orice dorea. Gata cu datoriile. Gata cu presiunile din partea lui Krage. Gata cu terciul la fiecare masă. Putea să transforme Crinul în ceva onorabil. Şi poate că avea să găsească un loc unde mama lui să primească îngrijirea cuvenită. Şi femei. Câte femei îi dorea sufletul.

În timp ce întorcea căruţa, zări o porţiune înaltă de zid care nu fusese acolo la ultima lui vizită. Din zid se holba o faţă. Era chipul omului pe care el şi Corbul îl aduseseră încă viu. Ochii lui îl priveau.

Capitolul 14
Jep: Duretile

Şoaptă ne duse la un castel părăginit, numit Duretile. Trona deasupra Jepului, în general, şi a Incintei, în particular. Timp de o săptămână, n-am avut niciun contact cu gazdele noastre. Nu

aveam o limbă comună. După care, am avut plăcerea prezenţei unui bandit pe nume Boulean, care vorbea limba Oraşelor Giuvaier.

Boulean era un fel de apărător al religiei locului, pe care nu reuşeam nicicum să o înţeleg. La o primă vedere, pare un cult al morţii. La a doua, îţi dai seama că moartea sau morţii nu sunt doar adoraţi, ci veneraţi, iar cadavrele sunt păstrate cu îndârjire în ideea unei reveniri la viaţă milenariste. Întregul caracter al Jepului e modelat de acest fapt, cu excepţia Coturnului, unde traiul zilnic presupune multe griji mai imediate decât bunăstarea morţilor.

Boulean nu mi-a plăcut din prima. Mi-a făcut impresia unui ins înclinat spre violenţă şi sadism, un om al legii care îşi rezolvă cazurile cu bâta. El unul avea să supravieţuiască anexării Jepului de către Doamnă. Guvernatorii ei militari au nevoie de inşi de teapa lui.

Mă aşteptam ca anexarea să se producă la câteva zile după sosirea Căpitanului. Până atunci, noi trebuia să pregătim terenul, aşa încât să nu mai fie nevoie decât de o singură vorbă dinspre Vrajă. Nimic nu-mi sugera că oamenii Ducelui ne puteau împiedica.

De îndată ce Pană şi Şoaptă aduseră toţi oamenii noştri, inclusiv pe translatori, Boulean, Ducele însuşi şi un individ pe nume Hargadon, Custode principal al Morţilor – asta însemnând că se ocupa de Catacombele în care erau depozitate cadavrele – ne însoţiră, prin frigul năprasnic, până pe zidul nordic al castelului. Ducele întinse o mână.

— Fortăreaţa de colo e motivul pentru care am solicitat ajutor.

M-am uitat la ea şi m-a trecut un fior. Locul emana un aer sinistru.

— Noi îi spunem castelul negru, zise el. E acolo de secole.

După care ne servi o informaţie greu de înghiţit.

— La început, nu era decât o piatră mică, neagră, alături de un cadavru. Cel care a găsit-o şi a încercat să o ridice a murit. Şi piatra a început să crească. De atunci, creşte întruna. Strămoşii noştri au pus-o la încercare. Au atacat-o. Nimic n-a putut-o distruge. Oricine o atingea murea. Pentru a-şi păstra mintea întreagă, au hotărât să o ignore.

Mi-am umbrit ochii şi m-am uitat cu atenţie la castel. Văzut dinspre Duretile, nu părea deloc ieşit din comun, cu excepţia

faptului că era negru şi-mi dădea fiori reci.

— Vreme de secole, n-a crescut aproape deloc, urmă Ducele. Doar de câteva generaţii a încetat să mai semene cu o stâncă. (Ochii îi căpătară o privire hăituită.) Se spune că înăuntrul ei trăieşte cineva.

Am surâs. La ce se aştepta, oare? Fie ea construită ori crescută din pământ, o fortăreaţă există pentru a înconjura ceva.

Hargadon reluă el povestea. Îşi ocupa postul de mult timp şi dezvoltase un stil oficial, pompos.

— În ultimii câţiva ani a crescut al naibii de repede. Biroul Custodial a început să se îngrijoreze când am auzit zvonuri – venite din Coturn, deci categoric îndoielnice – cum că făpturile dinăuntru cumpără cadavre. Corectitudinea acestor zvonuri rămâne o sursă de controverse înflăcărate în sânul Biroului. Totuşi, nimeni nu poate nega faptul că-n ultimele zile nu mai primim la fel de multe cadavre din Coturn. Patrulele noastre stradale colectează mai puţine ca acum zece ani. Timpurile sunt mai grele acum. Săracii fără un acoperiş deasupra capului sunt mai numeroşi. Ar trebui să sucombe mai mulţi din cauza frigului.

O dulceaţă de om, Hargadon ăsta. Ziceai că-i un negustor care se plânge că i-a scăzut rata profitului. Continuă:

— S-a lansat ipoteza că, în scurt timp, castelul nu va mai avea nevoie să achiziţioneze cadavre – dacă asta face în prezent. Eu nu sunt convins.

Şi, cu asta, şi-a şi asigurat spatele, pentru orice eventualitate. Bravo, băiete.

— Ocupanţii lui pot ajunge suficient de numeroşi încât să vină să ia singuri ce doresc.

— Dacă bănuiţi că oamenii vând cadavre, întrebă Elmo, de ce nu puneţi mâna pe ei şi nu-i faceţi să vorbească?

Era momentul să intervină poliţistul. Boulean zise:

— Nu-i putem prinde.

Folosise un ton care sugera „dar dacă aş fi lăsat să procedez cum ştiu eu…”

— Vedeţi voi, totul se întâmplă în Coturn. Acolo-i altă lume. Nu afli prea multe dacă eşti străin de loc.

Şoaptă şi Pană stăteau ceva mai departe şi examinau castelul negru. Chipurile le erau sumbre.

Ducele voia ceva pe degeaba. În esenţă, voia să scape de

grija pentru fortăreaţa aceea. Spuse că puteam face orice era nevoie ca să-i luăm grija asta de pe cap. Doar că trebuia să procedăm în felul lui. Să rămânem înăuntrul castelului Duretile în timp ce oamenii *lui* şi ai lui Hargadon urmau să acţioneze ca ochii, urechile şi mâinile noastre. Se temea de repercusiunile pe care prezenţa noastră le putea avea, dacă era observată.

După înfrângerea de la Vrajă, câţiva fugari Rebeli veniseră în Jep. Doamna era cunoscută aici, deşi lumea nu-şi prea bătea capul cu ea. Ducele se temea că refugiaţii vor incita la necazuri, dacă îl vor suspecta de colaboraţionism.

În vreo câteva privinţe, era un suzeran ideal. Tot ce voia de la supuşii săi era să fie lăsat în pace. Pentru asta, era dispus să răspundă cu aceeaşi monedă.

Aşa că ne-am văzut de ale noastre pentru un timp – până când pe Şoaptă a început să o irite calitatea informaţiilor ce ne erau livrate.

Erau filtrate. Epurate, nu ne foloseau la nimic. L-a prins pe Duce la înghesuială şi i-a spus că oamenii ei vor ieşi pe teren cu ai lui.

Ducele a reuşit chiar să-i ţină piept preţ de câteva minute. Confruntarea a fost dură. Ea a ameninţat că se va retrage şi-l va lăsa singur în bătaia vântului. Blufa, pur şi simplu. Pe ea şi pe Pană le interesa foarte tare castelul negru. Nici cu forţa nu s-ar fi dat duse din Jep.

Odată Ducele îmblânzit, ea îşi întoarse atenţia spre Custozi. Boulean ţinea cu dinţii de prerogativele sale. Nu ştiu cum a reuşit ea să-l cuminţească. Bărbatul nu s-a împăcat niciodată cu asta.

Am devenit însoţitorul lui în timpul misiunilor de investigare, în principal fiindcă învăţasem repede limba locului. Nimeni de acolo de jos nu mă lua în seamă.

Pe el, în schimb, îl luau. Era teroarea pe două picioare. Oamenii traversau strada ca să-l ocolească. Presupun că avea o reputaţie proastă.

Apoi au venit veşti care, ca prin miracol, au înlăturat obstacolele pe care Ducele şi Custozii ni le ridicaseră cale.

— Aţi auzit? întrebă Elmo. Cineva a pătruns în iubitele lor Catacombe. Boulean e foc şi pară. Şeful lui scoate jeturi de sânge pe cur.

Am încercat să diger veştile şi n-am reuşit.

— Mai dă-mi amănunte, dacă nu te superi.

Elmo are tendinţa să scurteze prea mult poveştile.

— Pe timpul iernii, le permit săracilor să se furişeze în Incintă. Ca să strângă lemne pentru foc. Şi au intrat unii care s-au decis să ia mai mult de-atât. Au găsit o cale de intrare în Catacombe. Trei sau patru oameni.

— Încă nu înţeleg toată povestea, Elmo.

Îi plăcea să fie tras de limbă.

— Bine, bine. Au intrat şi au furat toate urnele votive pe care au putut pune mâna. Le-au scos la suprafaţă, le-au golit şi le-au îngropat în pământ. Au mai scos la suprafaţă şi câteva mumii străvechi. N-am văzut niciodată atâta jale şi durere. Ar fi mai bine să renunţi la planul tău de a intra în Catacombe.

Menţionasem că-mi doresc să văd ce se afla acolo jos. Totul suna atât de straniu, încât voiam să văd cu ochii mei. De preferat fără „dădace” pe cap.

— Crezi că s-ar ambala prea tare, aşa-i?

— Asta n-ar fi nimic. Ar trebui să auzi ce-i la gura lui Boulean. Nu mi-ar plăcea să fiu în pielea oamenilor ălora şi să fiu prins de el.

— Mda? Trebuie să verific tărăşenia.

Boulean se afla la Duretile în momentul acela, coordonându-şi activitatea cu aceea a incompetentei poliţii secrete a Ducelui.

Indivizii ăia erau de râsul lumii. Erau de-a dreptul nişte celebrităţi, dar nici măcar unul nu avea curaj să meargă în Coturn, unde se întâmplau lucrurile cu adevărat interesante.

Există câte un Coturn în fiecare oraş, deşi numele variază. O mahala atât de rău famată, încât poliţia nu cutează să o calce decât în forţă. Acolo, legea se aplică în cel mai bun caz la voia întâmplării şi, de cele mai multe ori, e aplicată de magistraţi autoproclamaţi, susţinuţi de mardeiaşi pe care şi-i recrutează personal. Dreptatea pe care o împart e extrem de subiectivă şi cel mai adesea e rapidă, sălbatică, necruţătoare şi influenţată de şperţuri.

L-am găsit pe Boulean şi i-am spus:

— Până se lămureşte povestea asta, mă ţin scai de tine.

El s-a încruntat. Obrajii lui buhăiţi s-au înroşit.

— Astea sunt ordinele, am minţit, adoptând un fals ton de nemulţumire.

— Mda? Bine. Vino.

— Încotro?

— Spre Coturn. O treabă ca asta numai din Coturn putea porni. Am de gând să-i dau de capăt.

Avea sânge-n vine, chit că-i lipseau multe altele. Nimic nu-l intimida.

Îmi doream să văd Coturnul, iar el probabil că era cel mai bun ghid în momentul acela. Auzisem că se ducea deseori acolo şi că nimeni nu-i făcea nimic. Atât de rea era reputaţia lui. Un om în umbra căruia era convenabil să te ascunzi.

— Acum? am întrebat.

— Acum.

Mă conduse afară în frig şi pe deal în jos. Nu mergea călare. Una dintre micile lui fixaţii. Nu călărea niciodată. Stabili un pas iute, aşa cum face oricine e obişnuit să rezolve lucrurile mergând pe jos.

— Ce căutăm? am întrebat.

— Monede vechi. Cripta pe care au pângărit-o datează de mai multe secole. Dacă cineva a cheltuit o mulţime de bani vechi în ultimele două zile, am putea avea un indiciu despre cine sunt oamenii noştri.

M-am încruntat.

— Nu ştiu cum se cheltuiesc banii aici. Prin locurile pe unde am umblat însă, oamenii sunt în stare să ţină de averea familiei zeci şi zeci de ani. Apoi apare o oaie neagră şi o face praf pe toată. Câteva monede vechi s-ar putea să nu însemne nimic.

— Pe noi ne interesează o grămadă de bani, nu doar câţiva. Căutăm un om care a cheltuit cu nemiluita. Au fost implicaţi trei sau patru indivizi. Sunt şanse ca unul dintre ei să fie un netot.

Boulean cunoştea ca nimeni altul latura stupidă a naturii umane. Poate pentru că el însuşi nu era departe de ea.

— Vom fi cu mare băgare de seamă, îmi spuse, de parcă s-ar fi aşteptat ca eu să-ncep să bag lumea în sperieţi. Valorile la care ţinea erau singurele la care îl ducea capul. Omul pe care îl căutăm va da bir cu fugiţii când mă va auzi întrebând în stânga şi în dreapta.

— O să-l urmărim?

— Doar cât să-l ţinem în mişcare. Poate ne va duce undeva. Ştiu câţiva mahări de aici care ar fi putut pune la cale treaba asta. Dac-a făcut-o unul dintre ei, vreau să-i văd boaşele pe-o tipsie.

Vorbea cu înflăcărare, ca un cruciat. Avea oare vreun dinte împotriva lorzilor crimei din mahala? am întrebat.

— Da. Din Coturn mă trag şi eu. Am fost un puşti călit care a avut noroc şi s-a înţeles bine cu Custozii. Tata, în schimb, n-a avut noroc. A-ncercat să-şi cumpere protecţie din partea unei găşti. A plătit şi oamenii aceia nu l-au protejat de o altă gaşcă din aceeaşi afiliaţie. El le-a zis că n-o să decarteze banii pentru un serviciu de care n-a beneficiat. Ei i-au luat gâtul. Am fost unul dintre Custozii care l-au ridicat. Ei stăteau în jur şi făceau glume. Făptaşii.

— Le-ai plătit-o? am întrebat, ştiind prea bine răspunsul.

— Mda. I-am adus şi pe ei în Catacombe.

Aruncă o ocheadă spre castelul negru, pe jumătate învăluit în ceţurile care pluteau pe costişa din faţă.

— Dacă aş fi auzit zvonurile despre locul ăla, poate că aş fi… Ba nu, n-aş fi făcut nimic.

Aşa credeam şi eu. Boulean era un fanatic, într-un fel. N-ar fi încălcat niciodată regulile profesiei care îl ajutase să scape din Coturn, decât dacă, făcând asta, ar fi slujit cauzei acesteia.

— Cred că vom începe chiar de pe faleză, îmi spuse. Şi o să avansăm pe deal în sus. Tavernă după tavernă, lupanar după lupanar. Am putea da de înţeles că s-a pus o recompensă.

Îşi lovi pumnii unul de altul, un om care îşi reprimă furia.

Avea multe lucruri pe care şi le reprima. Într-o bună zi, avea să răbufnească.

Porniserăm la drum devreme. Am văzut mai multe taverne, bordeluri şi bombe puturoase decât îmi fusese dat să vizitez în doisprezece ani. Şi-n fiecare dintre ele, apariţia lui Boulean sădi brusc tăcerea spaimei şi promisiunea cooperării cuminţi.

Însă doar cu promisiunea am rămas. N-am găsit nici urmă de bani vechi, cu excepţia câtorva monede care se aflau în circulaţie de prea mult timp ca să fie prada pe care o căutam. Boulean nu se lăsă descurajat.

— O să iasă ceva la iveală, spuse. Vremurile sunt grele. Ai doar niţică răbdare.

Părea căzut pe gânduri.

— Poate ar trebui să trimitem încoace câţiva dintre băieţii tăi. Nu-i ştie nimeni şi par suficient de vânjoşi ca să supravieţuiască.

— Chiar sunt.

Am zâmbit, alcătuind în gând o echipă din care făceau parte

Elmo, Spiriduş, Cămătaru, Pivot şi alţi câţiva. Ce bine ar fi fost dacă bătrânul Corb s-ar fi aflat încă în cadrul Companiei şi-ar fi putut să-i însoţească! În şase luni ar fi pus stăpânire pe Coturn. Ceea ce îmi dădu o idee pe care să o discut cu Şoaptă.

Dacă voiam să aflăm ce se petrecea, trebuia să luăm în stăpânire Coturnul. Îl puteam implica pe Un-Ochi. Micuţul vrăjitor se născuse din os de gangster. Ar fi ieşit totuşi cam mult în evidenţă. Nu mai văzusem vreun chip negru de când traversaserăm Marea Chinurilor.

— Ţi-a venit vreo idee? mă întrebă Boulean, înainte să intrăm într-un local numit Crinul de Fier. Am impresia că-ţi fumegă creierul.

— Poate. Ceva pentru mai târziu. Dacă lucrurile se dovedesc mai încâlcite decât ne aşteptăm.

Crinul de Fier era ca oricare alta dintre tavernele în care fuseserăm, doar că şi mai şi. Proprietarul se crispă. Nu ştia nimic, nu auzise nimic şi promise să strige după Boulean dacă cineva cheltuia fie şi numai un sfanţ bătut înaintea ascensiunii Ducelui actual. Numai gogoşi. M-am bucurat să ies de acolo. Mi-era teamă că-mi va cădea tavanul în cap înainte ca insul să termine să-l pupe în fund pe Boulean.

— Am o idee, zise el. Cei care împrumută bani.

Mi-a luat o secundă să mă dumiresc şi să pricep de unde-i venise ideea. Insul din tavernă şi datoriile de care se tot plângea.

— Bine gândit.

Un om prins în chingile unui cămătar ar face orice să iasă la liman.

— Ăsta-i teritoriul lui Krage. El e unul dintre cei mai hulpavi. Să-i facem o vizită.

N-avea pic de frică omul. Încrederea sa în puterea branşei pe care o reprezenta era atât de mare, încât cuteza să între în bârlogul unor asasini fără a clipi. M-am prefăcut nepăsător, însă mie-mi era frică. Răufăcătorul avea propria lui armată şi era un tip nevricos.

Am aflat şi de ce, cât ai zice peşte. În ultimele două zile, omul nostru îşi întâlnise naşul. Zăcea întins pe spate, înfăşurat în bandaje ca o mumie. Boulean chicoti.

— Încep clienţii să se răzvrătească, Krage? Sau a-ncercat unul dintre băieţii tăi să se autopromoveze?

Krage ne aruncă o ocheadă, cu chipul împietrit.

— Te pot ajuta cu ceva, Inchizitorule?

— Probabil că nu. Şi dacă adevărul ţi-ar salva sufletul, tot ai fi în stare să mă minţi, lipitoare.

— N-ajungi nicăieri flatându-mă. Ce vrei, parazitule?

Dur băiat, Krage ăsta. Era făcut din aceeaşi plămadă cu Boulean, însă îmbrăţişase o profesiune mai puţin onorabilă în societate. Nu prea aveai ce alege dintre ei, mi-am zis. Un preot şi un cămătar. Şi fix asta spunea şi Krage.

— Ce drăguţ! Caut un individ.

— Nu zău!

— Are o droaie de bani vechi. Monede din perioada Cajian.

— Şi eu ar trebui să-l cunosc?

Boulean ridică din umeri.

— Poate-i dator cuiva.

— Aici, banii n-au origine, Boulene.

— Un proverb din Coturn, îmi explică Boulean, după care se întoarse către Krage. Banii ăştia au, spuse. Banii ăştia ar fi bine să aibă, hai să zicem. I-o treabă importantă, Krage. Nu-i ceva de ochii lumii. O să ne ţinem cu dinţii de ea. Oricine tăinuieşte ceva o muşcă împreună cu făptaşul. Ţine minte c-a zis-o Boulean.

Preţ de o secundă, Boulean se făcu înţeles. Mesajul ajunse la destinaţie. Apoi, Krage ne privi din nou fără expresie.

— Ai greşit adresa, Inchizitorule.

— Îţi spun doar ca să ştii.

— Ce a făcut individul ăsta?

— S-a legat de cine nu trebuia.

Krage ridică sprâncenele. Părea nedumerit. Nu-i venea în gând nimeni care să se potrivească descrierii.

— De cine?

— Nţ. Ai grijă doar ca băieţii tăi să nu colecteze bani vechi fără ca tu să le verifici sursa şi să mă informezi ce-ai aflat. Ai auzit?

— Ţi-ai recitat poezia, Inchizitorule?

— Mda.

— N-ar trebui, atunci, să plimbi ursul de-aici?

Am plecat. Nu cunoşteam regulile jocului, aşa că nu ştiam cum vor lua localnicii schimbul acela de replici. Mi se părea că scorul era prea strâns pentru a desemna un învingător. Afară, am întrebat:

— Ne-ar fi spus dacă ar fi fost plătit cu monede vechi?

— Nu. Cel puţin nu până n-ar fi verificat cum stau treburile. Dar n-a văzut niciun ban vechi.

Eram curios de ce credea asta. N-am întrebat. Erau oamenii lui.

— S-ar putea să ştie ceva. Mi s-a părut că i-am văzut un licăr în ochi, în vreo două rânduri.

— Poate. Sau poate nu. Să-l lăsăm să fiarbă la foc mic.

— Poate dacă i-am fi spus de ce…

— Nu! Asta nu trebuie să se afle. Nici măcar ca zvon. Dacă oamenii ar crede că nu le putem proteja morţii sau pe ei înşişi după ce dau colţul, s-ar dezlănţui iadul pe pământ.

Descrise un gest descendent cu o mână.

— Jep ar lua-o aşa. Trosc!

Am mers mai departe.

— Iadul pe pământ, repetă el în barbă. Şi după încă o jumătate de cvartal: De-aia trebuie să-i prindem pe oamenii ăştia. Nu atât pentru a-i pedepsi, cât pentru a le închide gura.

— Înţeleg.

Mergeam la pas înapoi, pe direcţia de unde veniserăm, cu gândul să reluăm vizitele la taverne şi să ne întâlnim cu un cămătar pe nume Gilbert, atunci când aveam să ajungem pe teritoriul său.

— Hei?

Boulean se opri.

— Ce-i?

Am clătinat din cap.

— Nimic. Mi s-a părut că văd o fantomă. Un tip mai încolo pe stradă… Păşea ca un om pe care l-am cunoscut cândva.

— Poate el era.

— Mno. A trecut mult timp de-atunci şi era departe tare. E mort demult, deja. Mă gândeam la el adineauri, atâta tot.

— Cred că mai avem timp pentru încă vreo şase vizite. Apoi o luăm pe deal în sus. Nu vreau să mă prindă noaptea pe-aici.

M-am uitat la el ridicând dintr-o sprânceană.

— La naiba, bătrâne, e periculos pe-aici după ce apune soarele.

Chicoti şi îmi adresă unul dintre rarele sale zâmbete. Unul sincer. Pentru un moment, atunci, mi-a plăcut de el.

Capitolul 15
Jep: Moartea unui gangster

Shed purtă discuţii lungi şi violente cu mama lui. Ea nu-l acuză nicio clipă verde-n faţă, dar nici nu ascunse faptul că-l bănuia de crime oribile.

El şi Corbul îl îngrijiră pe Asa cu schimbul.

Şi apoi sosi timpul să dea piept cu Krage. Nu voia să se ducă. Se temea că acesta îl pusese pe-un taler cu Corbul şi cu Aşa. Dar, dacă nu se ducea, Krage avea să vină după el. Şi Krage căuta oameni pe care să-i facă să sufere... Tremurând, Shed porni cu paşi târşâiţi pe strada îngheţată. Zăpada cădea cu fulgi mari, leneşi.

Unul dintre oamenii lui Krage îl introduse în salon. Nu era niciun semn de Conte, dar umbla vorba că uriaşul se vindeca. Ăsta era mult prea prost ca să moară, îşi spuse Shed.

— Aaa, Shed, făcu Krage din adâncul unui fotoliu uriaş. Ce mai faci?

— Mi-e frig. Tu cum te mai ţii?

Krage îl îngrijora atunci când era afabil.

— Mă voi face bine, zise acesta şi trase de bandaje. A fost pe-aproape. Am avut noroc. Ai venit să-ţi achiţi datoria?

— Cât îţi datorez în total? Nu mai ţin socoteala, cum mi-ai tot răscumpărat datoriile.

— Poţi să achiţi integral?

Krage miji din ochi.

— Nu ştiu. Am zece leva.

Krage suspină teatral.

— Ai destul. Nu credeam că eşti în stare, Shed. Ei bine, asta e, mai câştigi, mai şi pierzi. Îmi datorezi opt şi nişte mărunţiş.

Shed numără nouă monede. Krage îi dădu rest.

— A cam dat norocul peste tine în iarna asta. Shed.

— Chiar aşa.

— L-ai văzut pe Aşa?

Vocea lui Krage se înăspri.

— Nu de vreo trei zile. De ce?

— Nimic important. Suntem chit, Shed. Dar e timpul să-ţi reamintesc de favoarea aceea. Corbul. Îl vreau.

— Krage, nu vreau să te-nvăţ eu ce să faci, dar pe omul ăla e mai bine să-l laşi în pace. E nebun. E nemilos şi e dur. Poate să

ucidă ca şi cum ar da bună ziua. Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar se comportă ca şi când nu te-ar lua în serios deloc.

— Cine râde la urmă râde mai bine, Shed.

Crispându-se, Krage se ridică din fotoliu. Duse mâna la rană.

— Şi vom vedea noi cine va râde la urmă.

— Poate data viitoare nu te mai lasă să scapi cu viaţă, Krage.

Pe chipul lui Krage trecu o umbră de teamă.

— Shed, ori eu, ori el. Dacă nu-i fac felul, afacerea mi se duce de râpă.

— Şi ce se va întâmpla cu ea dacă te ucide el pe tine?

Din nou acea umbră de teamă.

— N-am de ales. Fii pe fază când o să am nevoie de tine, Shed. Nu peste mult timp.

Shed dădu din cap şi se retrase. Trebuia să o şteargă din Coturn, se gândi. Îşi permitea asta. Dar unde să se ducă? Krage îl putea găsi oriunde în Jep. Şi, oricum, nu-i surâdea ideea fugii. Crinul era casa lui. Trebuia să strângă din dinţi şi să îndure. Unul sau celălalt avea să moară şi, oricum avea să fie, el urma să scape din chingi.

Era la mijloc, acum. Îl ura pe Krage. Krage îl umilea de ani de zile, îl ţinea îndatorat, îi lua mâncarea de la gură percepând dobânzi ridicol de mari. Pe de altă parte, Corbul putea să dea în vileag legătura sa cu castelul negru şi cu crimele din Incintă.

Custozii erau în alertă, căutau pe cineva care cheltuia mulţi bani vechi. Nu se spuseseră prea multe în mod public, dar faptul că Boulean se ocupa de caz îi făcea pe Shed să înţeleagă că luau problema foarte în serios. Aproape c-avusese un atac când Boulean intrase în Crinul de Fier.

Oare ce se întâmplase cu banii din urnele votive? Shed nu văzuse nimic din ei. Bănuia că încă se aflau la Corb. El şi Corbul erau parteneri acum…

— Ce-a zis Krage? întrebă Corbul când Shed ajunse la Crin.

— Vrea să-l ajut să te ucidă.

— Mă gândeam eu. Shed, iarna e pe încheiate. E timpul să-l trimitem pe Krage pe deal în sus. De partea cui eşti, partenere? A lui sau a mea?

— Păi… ăă…

— Pe termen lung, ţi-e mai bine să te ştii scăpat de Krage. Până la urmă, tot va găsi el o cale să pună mâna pe Crin.

Adevărat, reflectă Shed.

— Bine. Ce facem?

— Mâine, du-te şi spune-i că ai o bănuială cum că eu aş vinde cadavre. Şi că-l suspectezi pe Asa că mi-e partener. Că tu crezi că i-am făcut de petrecanie. Asa ţi-era prieten şi eşti supărat. E destul de aproape de adevăr ca să-l bage în ceaţă... Ce s-a întâmplat?

Mereu câte o capcană. Corbul avea dreptate. Krage avea să creadă povestea. Dar Shed sperase la un rol mai puţin direct în ceea ce-l privea. În cazul în care Corbul o feştelea, Marron Shed avea să fie găsit într-o rigolă, cu gâtul tăiat.

— Nimic.

— Foarte bine. Peste două nopţi, o să ies în oraş. Tu dai fuga să-i spui lui Krage. O să mă las depistat de oamenii lui. Krage o să vrea să fie de faţă. Îl voi prinde în ambuscadă.

— Ai mai făcut asta până acum, aşa-i?

— O să vină oricum. E prost.

Shed înghiţi în sec.

— Planul ăsta nu-i prea bun pentru liniştea mea.

— Nu liniştea ta mă preocupă, Shed. Asta e problema ta. Tu singur ţi-ai pierdut liniştea şi doar de tine depinde să ţi-o regăseşti.

Krage înghiţi povestea lui Shed. Era în al nouălea cer auzind ce ticălos se dovedea Corbul a fi.

— Dacă nu l-aş vrea eu însumi, aş striga în gura mare după Custozi. Te-ai descurcat bine, Shed. Trebuia să-l fi bănuit pe Aşa. Niciodată nu mi-a adus veşti demne de urechile mele.

Shed se văicări:

— Dar, Krage, cine ar vrea să cumpere cadavre?

Krage rânji larg.

— Nu-ţi bate tu căpăţâna aia hâdă cu asta. Anunţă-mă data viitoare când pleacă într-o expediţie de-a sa. O să-i pregătim o mică surpriză.

În noaptea următoare, Shed dădu raportul, conform planului. Şi avu parte pe deplin de dezamăgirea la care se aştepta din partea vieţii. Krage insistă ca el să se alăture vânătorii.

— La ce aş putea fi bun, Krage? Nu sunt nici măcar înarmat. Şi el e o nucă tare. Nu-l vei răpune fără luptă.

— Nici nu mă aştept la altceva. Tu vii cu mine, pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— Eventualitatea că-i o capcană, caz în care mi-aş putea dori să te am la îndemână.

Shed se cutremură, plângându-se:

— Am făcut ce mi-ai cerut. N-am făcut mereu ce mi-ai cerut?

— Tu faci mereu ce ar face orice laş. De-aia n-am încredere în tine. Oricine te-ar putea băga în sperieţi. Plus că ai avut tot bănetul ăla. Mi-a trecut prin cap că ai putea fi băgat în schemă cu Corbul.

Lui Shed i se tăcu frig. Krage îşi luă haina pe el.

— Să mergem, Shed. Rămâi lângă mine. Dacă încerci să te îndepărtezi, te omor.

Shed începu să tremure. Era mort. După câte făcuse ca să scape de povara lui Krage... Nu era corect. Pur şi simplu nu era. Niciodată nu i se potriveau ploile. Se împletici în stradă, întrebându-se ce putea face şi ştiind că nu avea scăpare. Lacrimile îi îngheţară pe obraji.

Nicio ieşire. Dacă fugea, Krage era pus în gardă. Dacă nu fugea, Krage avea să îl ucidă atunci când Corb urma să lanseze ambuscada. Cum avea să se descurce mama sa?

Trebuia să facă totuşi ceva. Trebuia să-şi găsească un strop de curaj, să ia o decizie, să acţioneze. Nu se putea lăsa în voia sorţii, în speranţa că va avea noroc. Asta ar fi însemnat, până la răsărit, ori Catacombele, ori castelul negru.

Îl minţise pe Krage. Avea un cuţit de măcelar ascuns în mâneca stângă. Îl vârâse acolo într-un act de pură bravadă. Krage nu-l percheziţionase. Bătrânul Shed înarmat? Ha! Puţin probabil. Se putea răni singur.

Bătrânul Shed ieşea totuşi înarmat uneori, însă niciodată nu se fudulea cu asta. Cuţitul făcea minuni pentru încrederea lui în sine. Îşi putea spune că îl va folosi şi credea minciuna destul de tare cât să-şi vadă de drum, însă, odată prins în colţ, prefera să se lase în voia sorţii.

Soarta îi era pecetluită... Decât dacă nu-i dădea peste nas, fără a-i păsa de urmări.

Dar cum?

Pe oamenii lui Krage îi amuza groaza lui. Erau şase cu toţii... Apoi fură şapte... şi opt, pe măsură ce aceia trimişi pe urmele Corbului veneau să dea raportul. Putea oare să spere că va învinge acest dezavantaj? Nici chiar Corbul nu avea vreo şansă.

Eşti un om mort, şoptea o voce firavă, iar şi iar. *Om mort. Om mort.*

— Merge în jos pe Lumânărarului, raportă o umbră. Scotoceşte toate aleile.

Krage îl întrebă pe Shed:

— Crezi că va găsi ceva atât de aproape de capătul iernii? Cei slabi au murit deja toţi.

Shed ridică din umeri.

— N-am de unde şti.

Îşi frecă braţul stâng de corp. Prezenţa cuţitului îl ajuta, dar nu mult.

Groaza sa atinse culmea şi începu să scadă. Mintea i se calmă până la o amorţeală insensibilă. Cum teama îl părăsea, încercă să găsească ieşirea nevăzută.

Cineva se desprinse iarăşi din întuneric şi raportă că se aflau la o sută de picioare de căruţa Corbului, care intrase pe o alee în urmă cu zece minute. De atunci nu mai ieşise.

— Te-a văzut? mârâi Krage.

— Nu cred. Dar nu se ştie niciodată.

Krage îl ochi pe Shed.

— Shed, şi-ar abandona el catârii şi căruţa?

— De unde să ştiu? chiţăi Shed. Poate a găsit ceva.

— Să aruncăm o privire.

Pătrunseră pe alee, unul dintre nenumăratele culoare înfundate care porneau din Pasajul Lumânărarului. Înclinându-şi capul, Krage se holba în beznă.

— E linişte ca în Catacombe. Du-te şi verifică, Luke.

— Şefule?

— Nu te speria, Luke. Bătrânul Shed va fi chiar în urma ta. Nu-i aşa, Shed?

— Krage…

— Mişcarea!

Shed se împletici înainte. Luke avansă cu precauţie, împungând întunericul cu lama ascuţită a cuţitului. Shed încercă să între în vorbă cu el.

— Taci din gură! mârâi acesta. Tu n-ai armă?

— Nu, minţi Shed.

Aruncă o privire înapoi. Erau doar ei doi. Ajunseră în fundătură. Nici urmă de Corb.

— Fir-aş să fiu, făcu Luke. Cum o fi ieşit de-aici?

— Nu ştiu. Hai să aflăm.

Aceasta putea fi şansa lui.

— Uite aici, zise Luke. S-a căţărat pe burlanul ăsta.

Lui Shed i se chirci stomacul. I se pusese un nod în gât.

— Fă o încercare. Poate îl putem urmări.

— Mda.

Luke dădu să urce.

Shed nu stătu pe gânduri. Cuţitul de măcelar se materializă în mâna sa, care şfichiui imediat în faţă. Luke se arcui în spate şi căzu. Shed sări deasupra lui, îi lipi palma pe gură şi o ţinu acolo un minut, cât îi luă omului să moară. Apoi se retrase, nevenindu-i să creadă ce făcuse.

— Ce se întâmplă acolo? chestionă Krage.

— Nu găsim nimic, ţipă Shed.

Îl târî pe Luke lângă perete, îl îngropă sub gunoaie şi zăpadă şi dădu fuga spre burlanul de scurgere.

Apropierea lui Krage reprezenta un stimulent extraordinar. Icni, se încordă, îşi forţă un muşchi, dar ajunse pe acoperiş. Acesta consta dintr-o margine lată de două picioare, uşor înclinată, apoi, preţ de douăsprezece picioare, acoperişul urca, înclinat la patruzeci şi cinci de grade, iar mai sus de asta era plat. Shed se sprijini de ţigla abruptă gâfâind, încă nevenindu-i să creadă că ucisese un om. Auzi voci de jos şi începu să se mişte în lateral.

Cineva mârâi:

— Au dispărut, Krage. Corbul nu-i. Nu-s nici Luke şi nici Shed.

— Ticălosul ăla! Ştiam că mă trage pe sfoară!

— De ce s-o fi dus Luke cu el, atunci?

— La naiba, nu ştiu. Nu sta acolo! Uită-te în jur! Cumva trebuie să fi ieşit de-aici.

— Hei! încoace! Cineva a urcat pe burlanul ăsta. Poate sunt pe urmele Corbului.

— Urcă şi tu pe blestemăţia aia. Vezi de-i aşa. Luke! Shed!

— Aici, strigă o voce.

Shed îngheţă. Ce naiba? Corbul? El trebuia să fie.

Îşi croi drum cu greutate, străduindu-se să se convingă că nu erau treizeci şi cinci de picioare de gol sub călcâiele sale. Ajunse la un colţ cu caneluri, pe unde putea urca spre culmea teşită.

— Aici. Cred că l-am prins la strâmtoarea.

— Urcaţi odată, netrebnicilor! răcni Krage.

Stând nemişcat, întins pe suprafaţa smolită rece ca gheaţa, Shed urmări cum două umbre apărură pe marginea acoperişului şi începură să avanseze uşor în direcţia de unde venise vocea. Un scrâşnet de metal şi nişte sudalme urâte anunţară soarta unui al treilea căţărător.

— Mi-am scrântit glezna, Krage, se plânse omul.

— Haide, mârâi Krage. Găsim altă cale de-a urca.

Fugi cât mai ai şansa, gândi Shed. *Du-te acasă şi stai închis acolo până se termină.* Dar nu putea face asta. Se lăsă să alunece pe acoperiş şi se furişă după oamenii lui Krage.

Cineva ţipă, dibui după o priză şi se prăbuşi în bezna dintre clădiri. Krage strigă. Nu-i răspunse nimeni.

Shed trecu pe acoperişul de vizavi. Era plat şi acoperit de o pădure de hornuri.

— Corbule? strigă el încet. Eu sunt. Shed.

Atinse cuţitul din mânecă, încă nevenindu-i să creadă la ce-l folosise.

O siluetă se materializă lângă el. Shed se ghemui, cu braţele în jurul genunchilor.

— Şi acum? întrebă el.

— Ce cauţi aici?

— M-a târât Krage cu el. Eu trebuia să fiu prima victimă, dacă era o capcană.

Îi spuse lui Corb ce făcuse.

— Fir-ar! Ai totuşi sânge-n tine.

— Nu mi-a lăsat de ales. Acum ce facem?

— Şansele sunt din ce în ce mai bune. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Krage strigă jos, în Pasajul Lumânărarului. Corbul strigă către el:

— Aici! Suntem chiar în spatele lui. Lui Shed îi spuse: Nu ştiu cât îl mai pot păcăli. Voiam să-i elimin unul câte unul. Nu ştiam că o să aducă o armată.

— Sunt cu nervii în piuneze, spuse Shed.

Înălţimea era altul dintre cele o mie de lucruri care îl îngrozeau.

— Ţin-te bine! mai e mult până să se termine.

Şi strigând: „Tăiaţi-i calea!” o luă la fugă.

— Haide, Shed!

Shed nu se putu ţine după Corb. Nu era la fel de ager ca el.

O siluetă se profilă din întuneric. Shed scheuna.

— Tu eşti, Shed?

Era unul dintre oamenii lui Krage. Bătăile inimii lui Shed îşi dublară ritmul.

— Da. L-ai văzut pe Corb?

— Nu. Unde-i Luke?

— La naiba, mergea drept spre tine. Cum de nu l-ai văzut? Uite aici.

Shed arătă spre nişte urme din zăpadă.

— Uite ce-i, bătrâne, nu l-am văzut. Nu te răţoi la mine ca şi când ai fi Krage. Îţi trag un şut în cur de ţi-l fac guler.

— Bine! Bine! Calmează-te! Sunt speriat şi vreau să se termine odată. Luke a căzut. Acolo, în spate. A alunecat pe nişte gheaţă sau ceva. Ai grijă!

— Am auzit. Mi s-a părut totuşi că era Splină. Aş fi putut jura că era Splină. Asta-i o prostie! Aici sus ne poate face felul pe rând. Ar trebui să ne retragem şi să încercăm altceva.

— Nţ. Acum vreau să-l prind. Nu vreau să vină pe urmele mele mâine.

Shed era amuzat. Ce uşor îi veneau minciunile! În sinea sa, îl afurisi pe omul de lângă el fiindcă nu se întorcea odată cu spatele.

— N-ai cumva un cuţit în plus la tine sau altceva?

— Tu? Să mânuieşti un cuţit? Haide! Stai cu mine, Shed. Am eu grijă de tine.

— Sigur. Uite, urmele merg într-acolo. Hai să terminăm treaba.

Omul se întoarse ca să examineze urmele Corbului. Shed scoase cuţitul şi lovi cu putere. Omul scoase un ţipăt şi se răsuci. Cuţitul se frânse. Shed fu cât pe ce să cadă de pe acoperiş. Victima lui chiar căzu. Oamenii strigau întrebări. Krage şi ai lui păreau să fie toţi pe acoperiş, acum.

Când Shed se opri din tremurat, o luă iarăşi din loc, încercând să-şi aducă aminte cum era dispus cartierul. Voia să coboare şi să plece spre casă. Corbul putea să pună singur capăt nebuniei ăleia.

Pe următorul acoperiş, dădu peste Krage.

— Krage! se tângui el. Doamne! Lasă-mă să plec de aici! O să ne omoare pe toţi!

— Pe tine te omor eu, Shed. Era o cursă, aşa-i?

— Krage, nu!
Ce putea să facă? Acum nu mai avea cuţitul de măcelar. Să se prefacă. Să se jeluiască şi să se prefacă.
— Krage, trebuie să pleci de aici! Le-a făcut deja de petrecanie lui Luke, lui Splină şi încă unuia! Mi-a fi venit de hac şi mie când l-a rezolvat pe Luke, numai că a căzut şi aşa am scăpat – doar că m-a prins iarăşi când vorbeam cu un om de-al tău, acolo. S-au prins la luptă şi unul dintre ei a căzut peste margine. Nu ştiu care, dar fac prinsoare că nu Corbul. Trebuie să coborâm de-aici, pentru că noi nu ştim peste cine o să dăm în bezna asta, aşa că suntem siliţi să fim precauţi. Ultima dată l-aş fi putut rezolva, dar n-aveam armă şi nu ştiam dacă nu cumva era unul dintre ai noştri. Corbul n-are problema asta. Pe oricine vede el i-e duşman, aşa că el nu trebuie să fie precaut…
— Tacă-ţi fleanca, Shed.
Krage înghiţea găluşca. Shed vorbi niţel mai tare, sperând că-l va auzi Corbul şi că va veni să termine treaba.
Peste acoperişuri se auzi un strigăt.
— Ăsta-i Teskus, mârâi Krage. Cu el sunt deja patru. Corect?
Shed dădu din cap sus-jos.
— Din câte ştim. Poate am mai rămas doar noi doi. Krage, ar trebui să ne cărăm de-aici înainte să ne găsească.
— Poate ştii tu ce zici, Shed. Poate. Nu trebuia să urcăm aici. Vino.
Shed îl urmă, continuând să trăncănească.
— A fost ideea lui Luke. Credea c-o să crească în ochii tăi. Vezi tu, noi l-am văzut sus pe burlanul ăsta şi el nu ne-a văzut, aşa că Luke a zis: Ce-ar fi să mergem după el şi să-l prindem, iar bătrânul Krage ne va…
— Taci odată, Shed! Pe toţii zeii, taci! Vocea ta mă îngreţoşează.
— Da, să trăiţi, domnu' Krage. Numai că nu pot. Mi-e aşa frică…
— Dacă nu taci, îţi iau maul definitiv. Nu va mai trebui să-ţi faci griji de Corb.
Shed tăcu. Întinsese coarda cât de tare cutezase.
Ceva mai târziu, Krage se opri.
— Vom pregăti o ambuscadă lângă căruţa lui. Doar o să se întoarcă la ea, nu?
— Aşa mă aştept, domnu' Krage. Dar eu la ce-o să fiu bun? N-

am armă şi, chiar dac-aş avea, n-aş şti s-o folosesc.

— Gura. Ai dreptate. Nu eşti bun la nimic, Shed. Dar cred că vei fi numai bun să-i distragi atenţia. Ţine-l de vorbă. Eu am să-l lovesc din spate.

— Krage...

— Gura!

Krage se rostogoli peste marginea clădirii, ţinându-se de parapet în timp ce căuta un sprijin solid pentru picior. Shed se aplecă înainte. Trei etaje până la pământ.

Îl călcă pe Krage peste degete. Krage înjură, încercă să se agaţe de altundeva, nu reuşi, căzu ţipând şi se lovi de pământ cu un bufnet surd. Shed urmări zvâcnetul siluetei lui nedesluşite, care rămase apoi nemişcată.

— Am făcut-o din nou. (Începu să tremure.) Nu pot să rămân aici. Oamenii lui ar putea să mă găsească.

Se aruncă peste parapet şi coborî ca o maimuţă pe peretele clădirii, temându-se mai mult că va fi prins decât că va cădea.

Krage încă respira. De fapt, era conştient, dar paralizat.

— Aveai dreptate, Krage. A fost o cursă. Nu trebuia să mă împingi atât de departe. M-ai făcut să te urăsc mai tare decât mă temeam de tine.

Se uită în jur. Nu era atât de târziu pe cât crezuse. Goana pe acoperişuri nu durase mult. Unde era totuşi Corbul?

Cineva trebuia să facă puţină curăţenie. Îl apucă pe Krage şi-l trase spre căruţa Corbului. Krage ţipă. Un moment, Shed se temu că va veni cineva să cerceteze. Nu veni nimeni. Doar erau în Coturn.

Krage strigă când Shed îl aburcă în căruţă.

— Stai comod, Krage?

Îl aduse apoi pe Luke, după care se duse în căutarea celorlalte cadavre. Mai găsi trei. Niciunul nu-i aparţinea Corbului.

— Dacă nu apare într-o oră, murmură el, le duc singur şi la naiba cu el! Apoi: Ce te-a apucat, Marron Shed? Laşi să ţi se urce la cap? Deci, ai descoperit un dram de curaj. Şi ce dacă? Asta nu te face să fii Corbul!

Venea cineva. Înşfăcă pumnalul unui mort şi se retrase între umbre.

Corbul rostogoli un cadavru în căruţă.

— Cum naiba?

— I-am adunat eu, explică Shed.
— Cine sunt?
— Krage şi oamenii lui.
— Credeam c-a spălat putina. Mă gândeam că trebuie s-o iau de la capăt. Ce s-a întâmplat?
Shed explică. Partenerul lui clătină din cap a neîncredere.
— Tu? Shed?
— Presupun că nu te pot speria decât până la un punct.
— Adevărat. Dar niciodată n-aş fi crezut că vei ajunge şi tu la concluzia asta. Shed, mă uimeşti. Mă şi dezamăgeşti puţin, totuşi. Îl voiam pe Krage pentru mine.
— E ăla de face gălăgie. Şi-a frânt gâtul sau cam aşa ceva. Omoară-l, dacă vrei.
— Valorează mai mult în viaţă.
Shed încuviinţă. Sărmanul Krage.
— Unde-s ceilalţi?
— Unu-i pe acoperiş. Celălalt cred că a şters-o.
— La naiba! Asta înseamnă că nu s-a terminat.
— Îl putem prinde mai târziu.
— Până atunci, el se duce după ceilalţi şi-o să-i avem pe toţi pe urmele noastre.
— Crezi că şi-ar risca viaţa ca să-l răzbune pe Krage? Nici poveste. Or să se lupte între ei. Vor încerca să preia conducerea. Aşteaptă aici. Îl aduc eu pe celălalt.
— Grăbeşte-te, zise Shed.
Reacţia faţă de cele înfăptuite începea să se facă simţită. Supravieţuise. Vechiul Shed se întorcea acasă şi aducea cu el o tolbă plină cu isterie.

Pe când se întorceau de la castel iar zorile mâzgăleau dungi roz şi purpurii pe cer, în golurile dintre Munţii Suferinţei, Shed întrebă:
— De ce ţipă?
Făptura cea înaltă râsese şi plătise o sută douăzeci de leva pentru Krage. Urletele lui încă se mai puteau auzi.
— Nu ştiu. Nu te uita înapoi, Shed. Fă ce ai de făcut şi mergi mai departe. Şi, un moment mai târziu: Mă bucur că s-a sfârşit.
— S-a sfârşit? Cum adică?
— Asta a fost ultima mea vizită.
Corbul îşi mângâie buzunarul.

— Am destul.

— Şi eu. Am rămas fără datorii. Pot să renovez Crinul, o pot instala pe mama într-un loc numai al ei şi-mi mai rămâne destul ca să trec peste iarna viitoare, oricum ar merge afacerile. Am de gând să uit că există castelul.

— Nu prea cred asta, Shed. Dacă vrei să scapi de el, vino mai bine cu mine. O să simţi chemarea lui de fiecare dată când o să vrei nişte bani pe loc.

— N-aş putea să plec. Trebuie să-i port de grijă mamei.

— Bine. Eu te-am prevenit. Apoi Corbul întrebă: Cum rămâne cu Aşa? O să fie o problemă cu el. Custozii vor continua să caute până-i vor găsi pe cei care au profanat Catacombele. El e veriga slabă.

— Mă descurc eu cu Aşa.

— Sper să fie aşa, Shed. Sper.

Dispariţia lui Krage făcu vâlvă în Coturn. Shed făcu pe inocentul, susţinând că nu ştia nimic, în ciuda zvonurilor care spuneau altminteri. Povestea lui fu crezută. La urma urmei, era Shed cel laş. Singurul om care ştia că lucrurile stăteau altfel nu-l contrazise.

Partea mai grea fu să dea ochii cu mama lui. Bătrâna June nu spuse nimic, dar privirea ei oarbă era acuzatoare. Îl făcu să se simtă ca un om rău, un trădător şi un renegat în adâncul tainic al minţii sale. Falia dintre ei doi devenise de netrecut.

Capitolul 16
Jep: O surpriză neplăcută

Data următoare când avu treabă în josul să dealului, Boulean veni să mă caute. Poate că dorea doar să aibă companie. Nu avea niciun prieten printre localnici.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat când a dat buzna în micul meu birou, care servea şi ca dispensar.

— Ia-ţi haina. E timpul să ne întoarcem în Coturn. Nerăbdarea lui mi-a pus sângele în mişcare, nu de alta, dar mă plictiseam în Duretile. Mi-era milă de camarazii mei, care nu avuseseră încă ocazia să iasă afară. Locul acela era moartea pasiunii.

Aşa că am pornit la drum şi, coborând dealul şi trecând pe lângă Incintă, am întrebat:

— Ce eşti aşa surescitat?

— Nu-s tocmai surescitat, mi-a răspuns. Probabil că nici nu are legătură cu noi. Ţi-aminteşti de dulceaţa aia de cămătar?

— Cel bandajat?

— Mda. Krage. A dispărut. El şi jumătate dintre băieţii lui. Se pare că a plecat să-şi ia revanşa pe tipul care l-a crestat şi de atunci n-a mai fost văzut.

M-am încruntat. Nu mi se părea nimic ieşit din comun. Gangsterii dispar mereu şi apoi apar la loc.

— Acolo, zise Boulean şi arătă spre nişte tufişuri de lângă zidul Incintei. Pe acolo au intrat oamenii noştri.

Indică un pâlc de copaci de vizavi.

— Şi-au lăsat căruţele acolo. Avem un martor care le-a văzut. Pline cu lemne, spune el. Haide. Îţi arăt.

Îşi croi drum prin desiş, lăsându-se pe mâini şi pe genunchi. L-am urmat bombănind, fiindcă mă udam. Vântul dinspre nord nu îmbunătăţea cu nimic situaţia.

Interiorul Incintei era şi mai buruienos ca exteriorul. Boulean îmi arăta mai multe zeci de legături de lemne, găsite în tufărişul de lângă spărtură.

— Se pare că erau foarte ocupaţi.

— Mă gândesc că aveau nevoie de multe ca să acopere cadavrele. Aici le tăiau.

Arătă spre copacii dinaintea noastră, înapoia cărora se zărea Duretile. Castelul se profila printre fuioarele de nori, asemenea unui maldăr de stânci cenuşii pe care un singur cutremur l-ar fi culcat la pământ.

Am examinat legăturile. Asociaţii lui Boulean le trăseseră afară şi le stivuiseră, luciu care probabil nu le făcea cinste ca detectivi isteţi. Mi se părea că lemnele fuseseră tăiate şi făcute snop pe o perioadă de mai multe săptămâni. Unele capete erau mai uscate decât altele. I-am spus asta şi lui Boulean.

— Am observat. Aş zice că de-aici cineva lua lemne în mod regulat. Au găsit Catacombele întâmplător. Şi atunci a pus lăcomia stăpânire pe ei.

— Hm, am făcut, măsurând din priviri mormanul de lemne. Crezi că le vindeau?

— Nu. Asta ştim sigur. Nimeni n-a vândut lemne din Incintă. Probabil era o familie sau un grup de vecini care le foloseau ei înşişi.

— Ai verificat închirierile de căruţe?

— Cât de proşti crezi că sunt oamenii? Să închiriezi o căruţă ca să jefuieşti Catacombele?

Am ridicat din umeri.

— Doar ne bazăm pe faptul că unul dintre ei este prost, nu?

— Ai dreptate, admise el. Trebuie verificat. Dar e greu când eu sunt singurul destul de curajos să ia la picior Coturnul. Speranţa mea este că vom avea noroc în altă parte. Dacă nu voi avea încotro, mă voi interesa şi de asta. Dar numai când nu vor mai fi alte lucruri presante.

— Pot să văd locul pe unde au pătruns înăuntru? am întrebat.

Vru să-mi spună nu. În schimb, zise:

— Avem mult de mers. Ne ia cam o oră. Aş prefera să adulmec treaba asta cu Krage cât e încă proaspătă.

Am dat din umeri.

— Altă dată, atunci.

Am ajuns pe teritoriul lui Krage şi-am început să hoinărim. Boulean încă mai avea câteva contacte rămase din copilărie. Convinse cum se cuvine, cu câţiva bănuţi, aveau să-şi dea drumul la gură. Mie nu mi s-a permis să fiu de faţă. Mi-am petrecut timpul sorbind bere într-o tavernă unde ba dădeau ochii peste cap la vederea banilor mei, ba se comportau ca şi când aş fi fost ciumat. Când m-au întrebat, n-am negat că aş fi Inchizitor.

Boulean mi se alătură.

— Poate că totuşi suntem cu mâinile goale. Circulă tot felul de zvonuri. Unul spune că propriii lui oameni i-au venit de petrecanie. Altul spune că de vină este concurenţa. E puţin cam obraznic cu vecinii.

Acceptă o cană cu vin din partea casei, lucru pe care nu mai văzusem să-l facă înainte. Am pus-o pe seama faptului că era preocupat.

— Există un aspect pe care-l putem verifica. Era obsedat să se răzbune pe un străin care l-a făcut de râs în public. Sunt unii care spun că acelaşi străin era omul care l-a rănit.

Scoase o listă şi începu să o studieze.

— Mă aştept să nu descoperim mare lucru. În noaptea dispariţiei lui Krage a fost mare tărăboi. Şi, desigur, niciun martor ocular. (Surâse larg.) Cei care-au auzit, spun că a avut loc o luptă la înălţime. Asta vine în sprijinul teoriei revoluţiei de

palat.

— Ce ai acolo?

— O listă a oamenilor care se poate să fi scos lemne din Incintă. Unii s-ar putea să se fi văzut reciproc. Mă gândeam că aş putea să aflu ceva interesant dacă le-aş compara poveştile.

Făcu semn să mai fie adus vin. De data aceasta plăti, şi plăti cât să ajungă şi pentru prima cană, deşi proprietarul l-ar fi păsuit. Aveam impresia că locuitorii din Jep erau obişnuiţi să le dea Custozilor tot ce le dorea sufletul. Boulean avea pur şi simplu o etică personală, cel puţin în ceea ce-i privea pe locuitorii Coturnului. Nu voia să le facă viaţa mai grea decât era deja.

Nu mă puteam abţine să nu-l plac în anumite privinţe.

— Nu mergi mai departe cu cazul lui Krage, atunci?

— O, ba da. Sigur că merg. Cadavrele lipsesc. Dar asta nu-i ieşit din comun. Probabil că vor apărea pe celălalt mal al râului în vreo două zile, dacă sunt morţi. Sau cerând vărsare de sânge, dacă nu sunt. (Atinse cu degetul un nume de pe listă.) Individul ăsta îşi face veacul prin acelaşi loc. Poate că am să stau la o vorbă şi cu Corbul ăsta, dacă tot voi fi acolo.

Am simţit că mi se scurge sângele din obraz.

— Cine?

Se uită la mine ciudat. M-am forţat să mă relaxez, să par degajat. El îşi încruntă sprâncenele.

— Un tip pe nume Corbul. Străinul care se spune că avea o ceartă cu Krage. Îşi face veacul în acelaşi loc cu individul de pe lista mea care adună lemne. Poate am să-i adresez câteva întrebări.

— Corbul. Neobişnuit nume. Ce ştii despre el?

— Doar că e străin şi se crede că-i aducător de rele. E pe-aici de vreo doi ani. Un venetic ca oricare altul. Arde gazul cu şleahta lui Crater.

Şleahta lui Crater era formată din refugiaţii Rebeli care se stabiliseră în Jep.

— Îmi faci un hatâr? Sunt slabe şanse, dar individul ăsta ar putea fi fantoma despre care vorbeam zilele trecute. Ţin-te deoparte. Prefă-te că n-ai auzit niciodată numele. Dar întoarce-te cu o descriere fizică. Şi află dacă are pe cineva cu el.

Boulean se încruntă. Nu-i plăcea.

— E important?

— Nu ştiu. Ar putea fi.
— Bine.
— Ţine capacul pe oală, dacă reuşeşti.
— Tipul ăsta e important pentru tine, este?
— Dacă e tipul pe care îl ştiam, pe care îl credeam mort, da. El şi cu mine avem treburi neterminate.
Zâmbi.
— Personale?
Am aprobat din cap. Înaintam pe bâjbâite. Era o situaţie delicată. Dacă acela era Corbul meu, trebuia să acţionez cu precauţie. Nu îndrăzneam să-l las să fie prins în laţul operaţiunii noastre. Ştia prea al naibii de multe. Putea face ca jumătate dintre ofiţerii şi subofiţerii Companiei să fie luaţi la întrebări. Şi condamnaţi la moarte.
Am concluzionat că Boulean avea să reacţioneze cel mai bine dacă păstram misterul, sugerând doar că străinul numit Corbul era un vechi duşman de-al meu. Un ins pe care aş fi fost în stare de aproape orice ca să-l atac pe întuneric, dar nu cineva important în vreun alt fel.
— Am priceput, spuse el şi se uită la mine cumva diferit, bucuros parcă să descopere că nu eram, totuşi, cu nimic mai breaz.
Şi chiar nu sunt, la naiba. Dar, cel mai adesea, îmi place să mă prefac că aş fi.
— Eu mă întorc la Durerile, i-am spus. Trebuie să discut cu nişte amici.
— Găseşti singur drumul?
— Îl găsesc. Anunţă-mă, dacă afli ceva.
— Se face.
Ne-am despărţit. Am urcat dealul cât de repede m-au putut duce picioarele mele bătrâne de patruzeci de ani.
I-am tras pe Elmo şi pe Spiriduş într-un loc unde nu ne putea auzi nimeni.
— Dragi prieteni, s-ar putea să avem o problemă.
— Cum ar fi? vru să ştie Spiriduş.
Jinduia să audă ce aveam de spus încă din clipa când îl chemasem. Presupun că arătam cam răvăşit.
— În Coturn acţionează un tip pe nume Corbul. Ieri, când am fost acolo cu Boulean, mi s-a părut că văd un individ care semăna cu Corbul nostru, de la depărtare, dar am alungat

impresia atunci.
Deveniră şi ei pe dată la fel de agitaţi ca mine.
— Eşti sigur că e el? întrebă Elmo.
— Nu. Nu încă. Am şters-o naibii de acolo în minutul în care am auzit numele Corbul. L-am făcut pe Boulean să creadă că-i un vechi duşman în care vreau să-nfig cuţitul. O să se intereseze de el în numele meu, în timp ce-şi va desfăşura activitatea. Îmi va aduce o descriere. Să vedem dacă Draga e cu el. Probabil că am luat-o pe arătură, dar voiam să ştiţi şi voi, băieţi. Pentru orice eventualitate.
— Şi dacă e el? zise Elmo. Ce facem atunci?
— Nu ştiu. Ar putea ieşi o mare dandana. Dacă Şoaptă ar avea vreun motiv să se intereseze, cum ar fi faptul că el taie frunze la câini împreună cu refugiaţii Rebeli de aici… Ei, ştiţi voi.
— Tăcutul parcă zicea despre Corb că voia să fugă atât de departe, încât nimeni să nu-l mai găsească vreodată, rosti Spiriduş pe un ton pierdut.
— Poate şi-a zis că a fugit destul de departe. Aici suntem aproape la capătul lumii, fir-ar să fie.
Motiv pentru care, în parte, eram atât de agitat. Acela era genul de loc unde mi-l imaginam pe Corb dându-se la fund. Cât de departe de Doamnă puteai s-ajungi fără a fi nevoit să deprinzi mersul pe apă.
— Părerea mea, aprecie Elmo, e că ar trebui să fim siguri înainte să ne panicăm. Apoi să decidem ce-i de făcut. Acum ar putea fi momentul să-i trimitem pe ai noştri în Coturn.
— La asta mă gândeam şi eu. I-am prezentat deja un plan lui Şoaptă, în alt scop. Hai să-i spunem că îl punem în aplicare pe acela şi, între timp, le cerem băieţilor să caşte ochii după Corb.
— Care băieţi? întrebă Elmo. Corbul ar recunoaşte pe oricine îl ştie la faţă.
— Nu-i adevărat. Vom apela la băieţii care ni s-au alăturat la Vrajă. Şi-l vom trimite pe Cămătaru, doar ca să fim siguri. Puţin probabil să şi-i amintească pe cei noi. Erau prea mulţi la număr. Dacă vrei pe cineva de încredere care să coordoneze misiunea, foloseşte-l pe Spiriduş. Postestează-l într-un loc unde poate sta ferit de priviri, dar de unde să ţină frâiele în mâini.
— Tu ce părere ai, Spiriduş? l-am întrebat.
Spiriduş surâse crispat.
— Dă-mi ceva de făcut, în orice caz. Îmi ies din minţi aici.

Oamenii ăştia sunt ciudaţi.

Elmo chicoti.

— Ţi-e dor de Un-Ochi?

— Aproape.

— Foarte bine, am spus. O să ai nevoie de un ghid. Acela voi fi eu. Nu vreau să-şi vâre Boulean nasul şi mai tare în treaba asta. Însă cei de acolo cred că sunt unul dintre oamenii lui. Va trebui să mă urmaţi de la distanţă. Şi încercaţi să nu vă trădaţi adevărata identitate. Nu ieşiţi prea tare în evidenţă.

Elmo se întinse.

— Mă duc după Pivot şi Cămătaru. Tu du-i jos şi arată-le un local. Unul dintre ei se poate întoarce după ceilalţi. Du-te şi pune-te de acord cu Spiriduş.

Plecă.

Zis şi făcut. Spiriduş şi şase soldaţi închinară odăi nu departe de cartierul general al cămătarului Krage. Sus, pe deal, am pretins că totul era în slujba cauzei.

M-am pus pe aşteptat.

Capitolul 17
Jep: Planuri de drum

Shed îl surprinse pe Asa încercând să iasă pe furiş afară.

— Ce mama naibii e asta?

— Simt nevoia să ies, Shed. Îmi iau câmpii acolo sus.

— Mda? Vrei să ştii ceva, Aşa? Inchizitorii sunt pe urmele tale. Boulean însuşi a fost aici ieri şi a întrebat special de tine.

Shed forţa puţin realitatea. Boulean nu se arătase din cale afară de interesat. Însă trebuia să aibă legătură cu Catacombele. Boulean şi mâna lui dreaptă erau în Coturn aproape zi de zi, punând întrebări la nesfârşit. Nu voia ca Asa să dea nas în nas cu Boulean. Asa fie ar fi intrat în panică, fie s-ar fi predat sub tirul de întrebări. Oricum ar fi fost, Marron Shed ar fi ajuns în malaxor cât ai zice peşte.

— Aşa, dacă te prind, suntem morţi cu toţii.

— De ce?

— Ai cheltuit din monedele alea vechi. Ei caută pe cineva cu mulţi bani vechi.

— Al naibii Corbul ăla!

— Poftim?

— El mi-a dat banii din urnele votive. Partea mea. Sunt bogat. Iar acum vii tu şi-mi spui că nu-i pot cheltui fără să fiu prins.

— Probabil socotea c-o să te abţii până se vor fi calmat apele. Pe-atunci, el va fi plecat.

— Plecat?

— Îşi ia tălpăşiţa de îndată ce se deschide portul.

— Încotro se duce?

— Undeva la sud. Refuză să vorbească despre asta.

— Şi eu ce să fac? Să continuu să mă târăsc pe coate ca să-mi duc traiul? La naiba, Shed, nu-i corect!

— Priveşte partea plină a paharului, Aşa. Nimeni nu mai vrea să te ucidă.

— Şi? Acum e Boulean pe urmele mele. Cu Krage poate aş fi putut ajunge la o înţelegere. Boulean nu face aşa ceva. Nu e corect! Toată viaţa mea...

Shed nu ascultă. Auzise cam prea des aceeaşi melodie.

— Ce să fac, Shed?

— Nu ştiu. Să rămâi la adăpost, presupun. (Zărise un licăr de idee.) Ce zici dacă pleci din Jep pentru o vreme?

— Mda. Zici tu ceva. Banii ăia se pot cheltui la fel de bine şi altundeva, nu?

— Nu ştiu. N-am călătorit niciodată.

— Trimite-l pe Corb aici sus când apare.

— Aşa...

— Haide, Shed, nu doare să întreb. Nu poate decât cel mult să mă refuze.

— Cum vrei tu, Aşa. Nu-mi place să văd că pleci.

— Ba îţi place, Shed. Ba îţi place.

Când Shed se aplecă să iasă pe uşă, Asa îl strigă:

— Stai o clipă.

— Da?

— Ăă... E puţin cam greu. Nu ţi-am mulţumit niciodată.

— Pentru ce să-mi mulţumeşti?

— Mi-ai salvat viaţa. M-ai adus înapoi, nu-i aşa?

Shed încuviinţă, ridicând din umeri.

— Nu-i mare brânză, Aşa.

— Ba sigur că este, Shed. Şi-am să ţin minte. Îţi sunt dator vândut.

Shed coborî scările înainte să se simtă şi mai jenat. Descoperi că se întorsese Corbul. Omul era angajat într-o discuţie animată

cu Draga. Iarăşi se certau. Sigur erau iubiţi. La naiba cu totul. Aşteptă până când Corbul observă că-l privea.

— Asa vrea să te vadă. Cred că vrea să plece cu tine, când părăseşti oraşul.

Corbul chicoti.

— Asta ar rezolva problema, aşa-i?

Shed nu negă faptul că i-ar fi fost mai bine ştiindu-i pe Asa plecat din Jep.

— Ce zici?

— Nu-i o idee rea, la drept vorbind. Asa nu-i cine ştie ce, dar am nevoie de oameni. Îl am la mână. Iar plecarea lui va ajuta la acoperirea urmelor mele.

— Ia-l cu binecuvântarea mea.

Corbul urcă scările. Shed spuse:

— Aşteaptă.

Nu ştiam cum să abordeze problema, deoarece nu ştia dacă era importantă. Era însă mai bine să-i spună Corbului.

— Boulean şi-a petrecut mult timp în Coturn în ultima vreme. El şi un ajutor de-al lui.

— Şi?

— Şi poate că e mai aproape decât credem. Pentru început, a fost aici căutându-l pe Aşa. Apoi a întrebat de tine.

Chipul Corbului se goli de orice expresie.

— De mine? Cum aşa?

— Pe ocolite. O ştii pe Sal, soţia vărului meu Wally? Fratele ei e căsătorit cu una dintre verişoarele lui Boulean. În tot cazul, Boulean încă mai cunoaşte oameni de aici, de dinainte să între în rândul Custozilor. Le dă o mână de ajutor uneori, aşa că unii dintre ei îi spun ce vrea să ştie…

— Am înţeles situaţia. Treci la subiect.

— Boulean întreba de tine. Cine eşti, de unde vii, Cine-ţi sunt prietenii… chestii de-astea.

— De ce?

Shed nu putu decât să ridice din umeri.

— Bine. Mulţumesc. O să verific.

Capitolul 18
Jep: O perdea de fum

Spiriduş stătea de cealaltă parte a străzii, sprijinit de o

clădire, şi se holba cu mare interes. M-am încruntat, furios. Ce mama naibii căuta el pe stradă? Boulean putea să-l recunoască şi, astfel, să înţeleagă că puneam ceva la cale.

Evident, voia să-mi spună ceva.

Boulean era pe cale să între în una dintre nenumăratele spelunci.

— Trebuie să mă văd cu cineva în privinţa unui cal, colo pe alee, i-am spus.

— Mda.

El a intrat şi eu m-am strecurat pe alee şi mi-am golit vezica. Spiriduş veni lângă mine.

— Ce este? am întrebat.

— Este ce este, Cobe, că e el. Corbul. Corbul nostru. Şi nu doar el, ci şi Draga. E barmaniţă la un local pe nume Crinul de Fier.

— Zeilor, am murmurat.

— Acolo locuieşte Corbul. Se prefac că nu s-ar şti reciproc foarte bine. Dar Corbul îi poartă de grijă.

— Fir-ar să fie! Nu se putea altfel, nu? Ce facem acum?

— Ne aplecăm şi ne pupăm în fund de adio. Ticălosul ar putea fi chiar în mijlocul operaţiunii de vânzare a cadavrelor. Tot ce am aflat poate duce spre asta.

— Cum de tu ai putut descoperi asta, când Boulean n-a putut?

— Am resurse pe care Boulean nu le are.

Am aprobat. Aşa era, avea. Uneori prinde bine să ai un vrăjitor la îndemână. Alteori nu prinde bine, dacă e vorba de unul dintre nesuferiţii ăia de la Duretile.

— Spune mai repede, am zis. O să-i pară suspect că lipsesc atâta.

— Corbul are propria lui căruţă cu catâri. O ţine de cealaltă parte a oraşului. De regulă, iese cu ea doar noaptea târziu.

Am încuviinţat. Stabiliserăm deja că hoţii de cadavre lucrau în tura de noapte.

— Dar… spuse el, şi-are să-ţi placă acest „dar”, Cobe. Cu ceva timp în urmă, o singură dată, a scos-o şi pe timp de zi. Întâmplător, chiar în ziua când cineva a profanat Catacombele.

— O, măiculiţă!

— Am cercetat căruţa aia, Cobe. Era sânge în ea. Destul de proaspăt. Cam de când au dispărut cămătarul ăla şi amicii lui, aş spune.

— Of, fir-ar! Căcat! Acum ne-am fript. Mai bine du-te acuma. Trebuie să născocesc o poveste pentru Boulean.

— Ne vedem mai târziu.

— Mda.

În momentul acela, eram gata să mă dau bătut. Disperarea mă copleşise. Neghiobul ăla afurisit de Corb – ştiam exact ce făcea. Strângea un purcoi de bani vânzând cadavre şi profanând morminte. Conştiinţa nu-l deranja. În partea lui de lume, astfel de lucruri nu însemnau mare lucru. Plus că avea o cauză: Draga.

N-am reuşit să scap de Boulean. Îmi doream cu disperare să dau fuga la Elmo, însă a trebuit să-mi târăsc picioarele pe unde nici nu te gândeşti, punând întrebări.

Am cercetat cu privirea povârnişul nordic, uitându-mă la castelul negru, şi mi-am spus că aceea era fortăreaţa construită de Corb.

Începeam de la coadă. Mi-am tot spus asta. Dovezile nu erau concludente încă… dar erau. Suficient. Angajatorii mei nu-şi pierdeau vremea cu politeţuri legale sau cu dovezi absolut sigure.

Şi Elmo era zdruncinat.

— L-am putea ucide. Aşa nu riscăm să transpire nimic.

— Serios, Elmo!

— Nu asta voiam să spun. Dar să ştii c-aş face-o dacă n-am avea de ales.

— Da.

Cu toţii am fi făcut-o. Sau am fi încercat. Corbul ar fi putut să se împotrivească. Era cel mai dur ticălos din câţi cunoscusem vreodată.

— După mine, ar trebui să-l găsim şi să-i spunem de-a dreptul să se care naibii din Jep.

Elmo îmi aruncă o privire dezgustată.

— Tu n-ai fost deloc atent? În momentul ăsta, singura cale de intrare sau de ieşire din oraş este cea pe care am folosit-o noi. Portul e îngheţat. Trecătorile sunt înzăpezite. Crezi că am putea-o convinge pe Şoaptă să scoată în zbor un civil, de dragul nostru?

— Civili, la plural. Spiriduş spune că Draga e şi acum cu el.

Elmo păru căzut pe gânduri. Am dat să spun ceva. El flutură din mână, cerând linişte. Am aşteptat. Într-un târziu, întrebă:

— Oare ce ar face dacă te-ar vedea? Dacă îşi face veacul cu

şleahta lui Crater?

Am plescăit din limbă.

— Mda. La asta nu m-am gândit. Stai să merg să verific ceva.

L-am găsit pe Boulean.

— Tu sau Ducele aveţi pe cineva înăuntrul şlehtei lui Crater?

El păru nedumerit.

— Poate. De ce?

— Hai să stăm la o vorbă cu ei. O idee. Ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

Mă scrută îndelung. Poate era mai isteţ decât se prefăcea că este.

— Prea bine, Nu că ar fi putut afla prea multe. Singurul motiv pentru care nu i-au gonit pe băieţii noştri este acela că nu-i călcăm pe bătături. Se întâlnesc doar şi pălăvrăgesc despre timpurile apuse. Nu le-a mai rămas pic de dor de luptă.

— Hai să ne interesăm, totuşi. Poate că nu-s atât de inocenţi pe cât par.

— Dă-mi o jumătate de oră.

I-am dat. Şi, când timpul s-a scurs, ne-am întâlnit amândoi cu doi membri ai poliţiei secrete. I-am chestionat pe rând, eu şi el, abordând problema fiecare în felul său.

Niciunul nu-l cunoştea pe Corb, cel puţin nu după nume. Asta era o uşurare. Însă era ceva acolo, iar Boulean simţi imediat. Insistă pe problemă până se alese cu ceva de rumegat.

— Mă duc la şefa mea, i-am spus. Precis o să vrea să ştie despre asta.

Găsisem o diversiune. Părea pe măsura lui Boulean.

— Eu o să discut cu Hargadon, spuse el. Nu m-am gândit că aici poate fi vorba de străini. Politică. Probabil de asta n-au apărut banii. Poate că vând şi cadavre.

— Rebeliunile înghit, într-adevăr, mulţi bani, am observat.

Am acţionat în seara următoare, la insistenţa lui Şoaptă şi împotriva obiecţiilor Ducelui, dar cu susţinerea Custodelui Şef. În continuare, Ducele nu voia să fim văzuţi. Custozilor puţin le păsa. Ei voiau doar să-şi salveze reputaţia.

Elmo se apropie pe nesimţite prin umbrele înserării.

— Sunteţi pregătiţi aici? şopti el.

M-am uitat spre cei patru oameni care erau alături de mine.

— Pregătiţi.

Toţi membrii Companiei aflaţi în Jep erau acolo, alături de poliţia secretă a Ducelui şi de o duzină de oameni de-ai lui Boulean. Slujba lui mi se păruse caraghioasă, dar, chiar şi aşa, fusesem uimit să descopăr cât de puţini oameni avea, de fapt, instituţia din care făcea parte. Toţi, mai puţin unul, erau de faţă. Absentul era motivat pe caz de boală.

Elmo scoase un sunet ca mugetul unei vaci, repetat de trei ori.

Rebelii de odinioară erau strânşi, ca de obicei, la taifas. Am râs în barbă, gândindu-mă la surpriza pe care aveau să o aibă. Se credeau în siguranţă faţă de Doamnă, la o mie cinci sute de mile şi şapte ani distanţă în spaţiu şi timp.

A durat mai puţin de un minut. Nimeni n-a fost rănit. Rămaseră doar uitându-se tâmp la noi, cu braţele atârnând moi pe lângă corp. Apoi unul chiar ne recunoscu şi mormăi:

— Compania Neagră. În Jep.

După care altul:

— S-a terminat. E sfârşitul. Ea chiar a câştigat.

Nu lăsau impresia că le păsa prea tare. Unii păreau, de fapt, uşuraţi.

Am operat atât de abil, încât vecinii aproape că nici n-au observat. Cel mai bine uns raid pe care îl văzusem. I-am purtat în marş spre Duretile şi Pană şi Şoaptă se apucară de lucru.

Speram doar ca vreunul dintre ei să nu ştie prea mult.

Pariasem orbeşte, sperând ca amicul Corb să nu le fi spus cine era Draga. Dacă le spusese, în loc să îndrept atenţia într-o direcţie falsă, dădusem foc la coşmelie.

N-am primit nicio veste de la Şoaptă, aşa încât am presupus că avusesem câştig de cauză.

Capitolul 19
Jep: Frică

Corbul intră valvârtej pe uşa Crinului. Shed ridică privirea, speriat. Corbul se sprijini, gâfâind, de cadrul uşii. Arăta de parcă tocmai şi-ar fi privit moartea în ochi. Shed puse cârpa deoparte şi veni iute la el, cu un urcior în mână.

— Ce s-a întâmplat?

Corbul se uită ţintă peste umărul său, la Draga, care îl servea pe singurul client plătitor al lui Shed. Clătină din cap, respiră

adânc de mai multe ori şi se cutremură.

Era speriat! Pe toate cele sfinte, omul era îngrozit! Shed nu avea cuvinte. Oare ce-l putuse aduce în starea aceea? Nici chiar castelul negru nu-l zdruncina.

— Corbule, vino aici şi stai jos.

Îl luă pe Corb de braţ. Omul îl urmă ascultător. Shed prinse privirea Dragăi şi-i făcu semn să aducă două căni şi încă un urcior.

Draga îi aruncă o privire Corbului şi uită de client. În câteva secunde, se înfiinţă cu cănile şi urciorul şi începu să-şi fluture iute degetele spre Corb.

Acesta nu văzu.

— Corbule! rosti Shed într-o şoaptă tăioasă. Revino-ţi, omule! Ce naiba s-a întâmplat?

Ochii Corbului se focalizară. Se uită la Shed, la Draga, la vin. Goli o cană dintr-o singură înghiţitură, după care o trânti pe masă. Draga i-o reumplu.

Clientul ei protestă că fusese abandonat.

— Serveşte-te singur, îi spuse Shed.

Omul deveni injurios.

— Du-te-n iad, atunci, zise Shed. Corbule, vorbeşte. Avem necazuri?

— Ăă… Nu. Nu noi, Shed. Eu.

Se scutură ca un câine care iese din apă şi se întoarse către Draga. Degetele lui începură să vorbească.

Shed reuşi să prindă aproape tot.

Corbul îi spunea să-şi facă bagajele. Trebuiau să fugă din nou.

Draga voia să ştie de ce.

— Pentru că ne-au găsit, îi spuse Corbul.

— Cine? întrebă Draga.

— Compania. Sunt aici. În Jep.

Draga nu părea neliniştită. Negă această posibilitate.

— Compania? îşi spuse Shed. Ce naiba era asta?

— Sunt aici, insistă Corbul. M-am dus la întâlnire. Am întârziat. Din fericire. Am ajuns după ce a început. Oamenii Ducelui. Custozii. Şi Compania. I-am văzut pe Cobe, pe Elmo şi pe Spiriduş. I-am auzit spunându-şi unul altuia pe nume. I-am auzit menţionându-le pe Şoaptă şi pe Pană. Compania este în Jep, iar Înrobitele sunt cu ei. Trebuie să plecăm.

Shed nu avea nicio idee despre ce naiba era vorba. Cine erau

oamenii aceia? De ce era Corbul speriat?

— Şi cum ai să fugi, Corbule? Nu poţi părăsi oraşul. Portul încă e îngheţat.

Corbul se uită la el de parcă ar fi fost un eretic.

— Calmează-te, Corbule. Foloseşte-ţi capul. Nu ştiu ce naiba se petrece, dar îţi pot spune un lucru. În momentul ăsta te comporţi mai mult ca Marron Shed decât ca tine însuţi. Bătrânul Shed e cel care intră în panică. Ţi-aminteşti?

Corbul izbuti un surâs firav.

— Ai dreptate. Mda. Corbul îşi foloseşte creierul.

Chicoti cu amărăciune.

— Mulţumesc, Shed.

— Ce s-a întâmplat?

— Să spunem doar că trecutul s-a întors. Un trecut pe care nu mă aşteptam să-l revăd. Povesteşte-mi despre ajutorul pe care spui că-l cară Boulean după el în ultima vreme. Din câte am auzit, Boulean e-un singuratic.

Shed îl descrise pe individ, deşi nu şi-l amintea bine. Întreaga sa atenţie fusese concentrată asupra lui Boulean. Draga se aşeză în aşa fel încât să-i poată citi buzele. Cu ale sale, formă un cuvânt.

Corb încuviinţă.

— Cobe.

Shed se cutremură. Numele sună sinistru când îl traduse Corbul.

— E vreun fel de ucigaş năimit?

Corbul râse uşor.

— Nu. De fapt, e medic. Şi pe deasupra unul aproape competent. Dar are alte talente. Cum ar fi să vină în căutarea mea ascuns în umbra lui Boulean. Cine ar fi atent la el? Toţi s-ar arăta preocupaţi de Inchizitorul ăla nenorocit.

Draga făcu iute semne. Se mişca prea repede pentru Shed, însă acesta crezu că îl admonesta pe Corb şi îi spunea că, fiindu-i prieten, Cobe nu i-ar face niciun rău. Drumurile lor se intersectaseră doar întâmplător.

— Nu-i vorba de nicio întâmplare aici, contră Corbul, deopotrivă cu voce tare şi prin semne. Dacă nu pe mine mă caută, de ce se află în Jep? De ce sunt două Înrobite aici?

Din nou, Draga răspunse prea repede pentru ca Shed să desluşească tot. Părea să susţină că, dacă cineva pe nume

Doamna ar fi ajuns la acest Cobe sau la altcineva pe nume Tăcutul, Cobe nu s-ar mai afla acolo.

Corbul se uită ţintă la ea preţ de cincisprezece secunde bune, nemişcat ca o stană de piatră. Dădu peste cap încă o cană de vin. Apoi spuse:

— Ai dreptate. Absolută dreptate. Dacă m-ar fi căutat, m-ar fi găsit deja. Şi pe tine. Înrobiţii înşişi ar fi tăbărât peste noi.

Aşadar... O simplă întâmplare, până la urmă. Dar, întâmplare sau nu, cei mai de seamă ucigaşi ai Doamnei se află în Jep. Şi caută ceva. Ce? De ce?

Acesta era vechiul Corb. Cu sânge rece, riguros şi nemilos.

Draga spuse prin semne: Castelul negru.

Veselia lui Shed dispăru. Corbul o privi pe fată mai multe secunde, după care întoarse ochii în direcţia în care se afla castelului negru. Apoi se uită iarăşi la Draga.

— De ce?

Fata ridică din umeri. Rosti cu degetele: Nu este nimic altceva în Jep care să o aducă pe Ha aici.

Corbul se mai gândi câteva secunde. Apoi se întoarse spre Shed.

— Te-am făcut eu bogat, Shed? Te-am scutit eu de belele?

— Sigur, Corbule.

— Atunci e rândul tău să-mi dai o mână de ajutor. Nişte duşmani foarte puternici ai mei sunt în Jep. Lucrează mână în mână cu Custozii şi cu Ducele şi probabil că se află aici din cauza castelului negru. Dacă dau de mine, am încurcat-o.

Marron Shed avea burta plină. Avea un loc cald unde să doarmă. Mama lui era în siguranţă. Nu avea nicio datorie şi nicio ameninţare imediată nu-i atârna deasupra capului. Şi totul datorită omului din faţa sa. Tot lui îi datora şi conştiinţa sa încărcată, dar îl putea ierta pentru asta.

— Spune. Fac tot ce pot.

— Dacă ei sunt interesanţi de castel, te vei ajuta şi pe tine însuţi. Pe tine, pe mine şi pe Aşa. Am făcut o greşeală, toţi trei, pătrunzând în Catacombe. N-are importanţă. Vreau să afli tot ce poţi despre ceea ce se petrece la Duretile. Dacă îţi trebuie bani de mită, spune-mi. Decontez eu.

Încurcat, Shed zise:

— Sigur. Poţi să-mi dai mai multe detalii?

— Numai după ce aflu mai multe. Draga, adună-ţi lucrurile.

Trebuie să dispărem.

Pentru prima dată, Shed protestă.

— Hei! Ce faci? Cum crezi că pot conduce localul ăsta fără ea?

— Adu-o aici pe fata aia, Lisa. Adu-l pe văru-tău. Nu-mi pasă. Noi trebuie să dispărem.

Shed se încruntă.

— Pe ea o vor mai mult decât mă vor pe mine, zise Corbul.

— Dă-i doar o copilă.

— Shed.

— Da, domnule. Cum iau legătura cu tine, domnule?

— N-o iei. Te caut eu. Draga, mişcă-te. Acolo sus pândesc Înrobiţi.

— Ce sunt Înrobiţii? întrebă Shed.

— Dacă ai vreun zeu, Shed, roagă-te la el să nu afli niciodată. Roagă-te din tot sufletul.

Şi, când Draga se întoarse cu puţinele ei lucruri. Corbul spuse:

— Cred că ar trebui să te răzgândeşti şi să pleci din Jep cu mine. Pe-aici au să-nceapă să se mişte lucrurile şi n-o să fie pe placul tău.

— Trebuie să am grijă de mama.

— În orice caz, gândeşte-te la asta, Shed. Ştiu despre ce vorbesc. Am lucrat pentru oamenii ăştia.

Capitolul 20
Jep: Sfat de taină

Corbul se făcuse nevăzut. Nici chiar Spiriduş nu-i putu da de urmă. Pană şi Şoaptă îi interogară pe prizonieri până-i sleiră de puteri şi tot nu aflară nimic despre vechiul nostru prieten. Am ajuns la concluzia că, în relaţia sa cu ei, Corbul folosise un nume fals.

Oare de ce nu-l folosise şi în Coturn? Din prostie? Din mândrie? Din câte mi-amintesc, Corbul avea din aceasta cu prisosinţă.

Corbul nu era numele lui adevărat, aşa cum nici al meu nu este Cobe. Însă acesta era numele după care îl ştiam, din anul pe care îl petrecuse slujind alături de noi. Niciunul dintre noi, decât poate Căpitanul, nu i-l cunoştea pe cel adevărat. Cândva, în Opal, fusese un om cu stare. Asta ştiam. El şi Şchiopul deveniseră duşmani de moarte atunci când Şchiopul se folosise

de soţia lui şi de amanţii ei pentru a-i lua drepturile şi titlurile. Asta ştiam. Nu ştiam însă cine fusese înainte să devină soldat al Companiei Negre.

Mă temeam să-i spun Căpitanului ce aflaserăm. Îl avea pe Corb la suflet. Ca doi fraţi, aşa fuseseră. Căpitanul, cred, a suferit când Corbul a dezertat. Avea să sufere şi mai tare când avea să afle ce făcuse prietenul lui în Jep.

Şoaptă ne chemă înăuntru ca să ne anunţe rezultatele interogatoriilor. Zise, pe un ton aspru:

— Domnilor, nu se poate spune că am înregistrat o izbândă. Toţi, cu excepţia a doi dintre ei, sunt diletanţi. I-am lăsat fără chef de luptă după Vrajă. Am aflat totuşi că leşurile se vând la castelul negru. Locatarii lui cumpără chiar şi corpuri vii. Doi dintre captivii noştri au făcut afaceri cu ei. Au strâns bani pentru Rebeli.

Ideea comerţului cu cadavre era respingătoare, dar nu întrutotul deplasată. Eram curios la ce le foloseau celor din castelul negru.

Şoaptă continuă:

— Nu ei sunt răspunzători pentru raidul din Catacombe. De fapt, ei nu ne interesează în niciun fel. Îi vom preda Custozilor să facă orice poftesc cu ei. Voi, domnilor, vă veţi duce acum în oraş şi veţi relua săpăturile.

— Poftim, doamnă? făcu Elmo.

— Undeva în Jep este cineva care alimentează castelul negru. Găsiţi-l. Doamna îl vrea.

Corbul, mi-am spus. Numai Corbul putea fi. Fără doar şi poate. Trebuia să-l găsim pe ticălosul ăla, da. Şi să-l scoatem din oraş sau să-l ucidem.

Trebuie să înţelegeţi ce înseamnă Compania. Pentru noi este tată, mamă, familie. N-avem nimic altceva. Prinderea Corbului ar însemna moartea familiei, la figurat şi la propriu, deopotrivă. Doamna ar împrăştia ce-ar mai rămâne din organizaţie, după ce ne-ar decima fiindcă nu l-am predat pe Corb la timpul potrivit.

I-am spus lui Şoaptă:

— Ar fi de ajutor să ştim cu ce avem de-a face. E greu să iei ceva în serios când nimeni nu-ţi spune nimic. Care e sensul exerciţiului? Castelul acela i-al naibii de bizar, recunosc. Dar de ce să ne pese nouă de el?

Şoaptă păru să se gândească la asta. Mai multe secunde,

ochii ei rămaseră goi. Supusese problema unei autorităţi superioare. Era în legătură cu Doamna. Când se întoarse, spuse:
— Castelul negru îşi are rădăcinile în Ţinutul Movilelor.
Asta ne făcu atenţi.
— Poftim? am croncănit.
— Castelul negru e portiţa de scăpare a Dominatorului. Când va ajunge la o anumită dimensiune şi în anumite circumstanţe, creaturile care locuiesc acolo, care sunt creaturile lui, trup şi suflet, îl vor invoca din Movila cea Mare şi-l vor face să se materializeze. Aici.
Mai mulţi oameni pufniră a neîncredere. Părea într-adevăr tras de păr, cu toate ciudăţeniile şi vrăjitoriile la care asistaserăm.
Şoaptă spuse:
— Şi-a prevăzut înfrângerea de către Roza Albă, dar nu şi trădarea din partea Doamnei. Chiar înainte să cadă Dominaţia, începuse să-şi pregătească întoarcerea. A trimis un supus credincios aici cu sămânţa castelului negru. Însă ceva nu a mers bine. Nicio clipă nu s-a gândit că va aştepta atât de mult. Poate că nu cunoştea obsesia celor din Jep pentru conservarea morţilor. Oare la ce se aşteaptă? La o corabie care să-i ducă în paradis?
— În linii mari, am aprobat. Am studiat chestiunea, dar întreaga poveste mi se pare şi acum o simplă gargară. Continuă. Dominatorul ne va face o surpriză şi va apărea aici?
— Numai dacă nu-l putem împiedica. S-ar putea totuşi să fi ajuns aici cam târziu. Omul ăsta. Dacă nu-l vom prinde curând, chiar va fi prea târziu. Portalul e aproape gata să se deschidă.
M-am uitat la Elmo. El s-a uitat la mine. O, măiculiţă, mi-am spus. Dacă ar fi ştiut Corbul ce făcea… însă nu mă puteam supăra. O făcuse pentru Draga. Nu era posibil să fi ştiut că făcea lucrarea Dominatorului. Măcar atâta conştiinţă tot mai avea. Ar fi găsit o altă cale… La ce naiba îi trebuia atâta bănet?
Trebuia neapărat să-l găsim. La asta se reducea totul. Orice mai făceam de acum încolo, ţelul nostru principal, de dragul Companiei, trebuia să fie acela de a-l îndepărta de pe calea pe care o apucase.
Am aruncat o privire spre Elmo. Era de acord. Începând din acel moment, aveam să luptăm pentru supravieţuirea organizaţiei.

Undeva, cumva, Corbul trebuie să fi mirosit că nu-i a bună. Spiriduş întorsese fiecare piatră din Coturn, supraveghease fiecare alee, aproape că locuia în Crinul de Fier şi tot nu găsise mai nimic. Timpul se scurgea cu iuţeală. Vremea călduroasă bătea la uşă. Iar noi eram din ce în ce mai panicaţi.

Capitolul 21
Jep

Corbul plecă de îndată ce se deschise canalul extern. Shed coborî la ţărm să-şi ia rămas-bun – şi doar atunci descoperi natura investiţiei Corbului în transporturi pe apă. Îşi construise un vas şi angajase echipaj. Un vas complet nou, cel mai mare pe care-l văzuse Shed vreodată.

— Nu-i de mirare că-i trebuia o avere, zise el pentru sine.

Oare de câte cadavre fusese nevoie pentru a construi aşa ceva?

Se întoarse la Crin năuc. Îşi turnă puţin vin şi rămase privind în gol.

— Corbul ăla a fost un om cu viziune, murmură el. Mă bucur că a plecat, însă. La fel şi Aşa. Poate lucrurile vor reintra în normal.

Shed cumpără o căscioară în apropierea Incintei. O instală acolo pe mama sa, împreună cu trei îngrijitori. Simţi o uşurare să se vadă scăpat de privirea ei oarbă, acuzatoare.

Avea muncitori la Crin în fiecare zi. Îi afectau afacerile, însă acestea mergeau totuşi bine. Portul fremăta de activitate. Se găsea de lucru pentru orice voia să lucreze.

Shed nu ştiu să-şi gestioneze prosperitatea. Îşi urmă fiecare impuls pe care îl avusese în timpul perioadei sale de sărăcie. Îşi cumpără haine scumpe pe care nu cuteză să le poarte. Se duse în locuri frecventate doar de cei bogaţi. Şi îşi cumpără atenţia femeilor frumoase.

Femeile costau mult când pretindeai că eşti cineva de pe colină.

Într-o zi, Shed se duse la cutia lui secretă cu bani şi o găsi goală. Să se fi dus deja toţi gologanii? Unde? Renovarea Crinului nu se încheiase. Le era dator muncitorilor. Le era dator celor care aveau grijă de mama sa. La naiba! Să se fi întors de unde pornise?

Nici vorbă. Avea profiturile lui.

Coborî degrabă scările, ducându-se la caseta de bani a tavernei, o deschise şi suspină uşurat. Toate cheltuielile le făcuse din cutia de la etaj.

Dar ceva nu era în regulă. În cutie nu era nici pe departe suficienţi bani…

— Hei, Wally!

Vărul său se uită la el, înghiţi în sec şi o zbughi pe uşă afară. Descumpănit, Shed se grăbi după el şi-l văzu pe Wally dispărând pe alee. Atunci îl lovi adevărul.

— Fir-ai tu să fii! ţipă. Fir-ai al naibii, hoţ nenorocit!

Intră înapoi şi încercă să evalueze situaţia.

O oră mai târziu, le spuse muncitorilor să încheie lucrul. O lăsă responsabilă pe Lisa, noua barmaniţă, şi plecă să le facă o vizită furnizorilor săi.

Wally îl trăsese în piept rău de tot. Cumpărase pe credit şi banii pentru achiziţii îi băgase în buzunar. Shed acoperi datoriile rând pe rând, simţindu-se din ce în ce mai panicat când vedea cum îi scădeau rezervele. Când nu-i mai rămase decât nişte mărunţiş, se întoarse la Crin şi începu să facă inventarul.

Cel puţin Wally nu vânduse ceea ce cumpărase pe credit. Crinul era bine aprovizionat.

Dar ce avea să facă în privinţa mamei sale?

Casa era achitată. Asta era bine. Dar bătrâna avea nevoie de servitori ca să supravieţuiască. Iar el nu le putea plăti salariile. Şi nici nu voia să o aducă înapoi la Crin. Îşi putea vinde hainele din garderobă. Cheltuise o avere pe ele şi nu le putea purta. Făcu nişte socoteli. Da. Dacă vindea hainele, îşi putea întreţine mama până vara următoare.

Gata cu hainele. Gata cu femeile. Gata cu investiţiile în Crin… Poate Wally nu-i cheltuise pe toţi.

Nu fu greu să-l găsească pe Wally, care se întorsese în sânul familiei după ce stătuse ascuns două zile. Credea că Shed va putea trece peste pierdere. Nu ştia că avea de-a face cu un nou Shed.

Shed intră valvârtej în minuscula locuinţă cu o cameră a vărului său, lovind uşa cu piciorul.

— Wally!

Wally chirăi. Copiii lui, soţia şi mama se lansară toţi într-o tiradă de întrebări piţigăiate. Shed le ignoră.

— Wally, îi vreau înapoi! Până la ultimul sfanţ!

Soția lui Wally îi tăie calea.

— Calmează-te, Marron. Ce s-a întâmplat?

— Wally!

Bărbatul se retrase într-un colţ.

— Pleacă din faţa mea, Sal! Mi-a furat aproape o sută de leva!

Shed îl înşfăcă pe vărul său şi-l târî pe uşă afară.

— Îi vreau înapoi.

— Shed…

Shed îi dădu brânci. Bărbatul se împletici, se împiedică şi se dădu de-a berbeleacul pe scări. Shed se grăbi după el şi-l îmbrânci încă o dată.

— Shed, te rog…

— Unde-s banii, Wally? Vreau banii.

— Nu-i am, Shed. I-am cheltuit. Sincer. Copiii trebuiau îmbrăcaţi. Noi trebuia să punem ceva pe masă. Nu m-am putut abţine, Shed. Tu aveai atât de mulţi… Ne eşti rudă, Shed. Ar trebui să ne ajuţi.

Shed îl îmbrânci în stradă, îi trase un şut în vintre, îl opinti în picioare şi începu să-i care palme.

— Unde-s, Wally? Nu se poate să fi cheltuit atâţia. La naiba, copiii tăi poartă zdrenţe! Te-am plătit destul cât să te descurci! Pentru că-mi eşti rudă. Vreau banii pe care i-ai furat!

În timp ce-l ocăra, Shed îşi împingea vărul către Crin.

Wally se jeluia şi implora, refuzând să spună adevărul. Shed bănuia că-i furase peste cincizeci de leva, suficienţi bani cât să fi putut încheia renovarea localului. Ăsta nu era un furtişag mărunt. Îl potopi cu lovituri furioase.

Îl împinse pe Wally în spatele Crinului, departe de ochi curioşi.

— Acum o să te-nvăţ eu minte, Wally.

— Shed, te rog…

— Ai furat de la mine şi mă mai şi minţi. Te-aş fi putut ierta dac-o făceai pentru familia ta. Dar nu-i asta. Mărturiseşte. Sau dă-mi banii înapoi.

Îi trase lui Wally un pumn zdravăn.

Îl dureau mâinile de la cât îl lovise şi asta îi alimenta furia. Şi atunci Wally cedă.

— I-am pierdut la jocurile de noroc. Ştiu că am fost un prost. Dar eram aşa sigur că o să câştig. Mi-au făcut-o. M-au făcut să cred că o să câştig un pot mare, apoi mi-au făcut-o şi singura

ieşire a fost să fur. Altfel m-ar fi omorât. Am împrumutat de la Gilbert după ce i-am spus ce bine te descurci…

— I-ai pierdut? La jocurile de noroc? Ai împrumutat de la Gilbert? bolborosi Shed.

Gilbert preluase teritoriul lui Krage. Era la fel de hapsân ca predecesorul său.

— Cum ai putut fi aşa de prost?

Furia îl cuprinse din nou. Apucă o scândură dintr-un maldăr de lemne de foc. Îl lovi tare pe Wally. Şi-l lovi din nou. Vărul lui se prăvăli la pământ şi nu mai încercă să se apere de lovituri.

Shed îngheţă, raţiunea revenindu-i brusc. Wally nu se mişca.

— Wally? Wally? Hei, Wally. Spune ceva!

Wally nu răspunse.

Lui Shed i se făcu stomacul ghem. Aruncă scândura înapoi în morman.

— Astea trebuie duse înăuntru, până nu vine cineva să le şterpelească.

Îl prinse pe vărul său de umăr.

— Haide, Wally. Nu te mai lovesc.

Wally nu se clinti.

— O, căcat, murmură Shed. L-am omorât.

Asta pusese capac. Ce să facă acum? Nu prea exista justiţie în Coturn, dar atât câtă era, era iute şi aspră. Aveau să-l spânzure, cu siguranţă.

Se răsuci, uitându-se după martori. Nu văzu pe nimeni. Mintea îi zbura într-o sută de direcţii. Exista o scăpare. Fără cadavru, n-aveai dovada făptuirii unei crime. Dar nu urcase niciodată dealul de unul singur.

Cu mişcări grăbite, îl târî pe Wally spre mormanul de lemne şi-l acoperi. Amuleta de care avea nevoie ca să pătrundă în castelul negru! Unde era? Se repezi în local, urcă într-un suflet scările, găsi amuleta şi o examină. Categoric, şerpi încolăciţi. Lucrătura era uimitor de detaliată. Nestemate minuscule formau ochii şerpilor. Scânteiau ameninţător în soarele după-amiezei.

Vârî amuleta în buzunar.

— Shed, revino-ţi! Dacă intri în panică, eşti mort.

Oare cât avea să treacă până când Sal avea să cheme oamenii legii? Câteva zile, fără-ndoială. Timp berechet.

Corbul îi lăsase lui căruţa şi catârii. Nu se gândise să-l plătească în continuare pe grăjdar. Oare le-o fi vândut omul?

Dacă da, dăduse de bucluc.

Își goli cutia cu bani şi lăsă localul în grija Lisei.

Grăjdarul nu vânduse atelajul, dar catârii erau costelivi. Shed îl afurisi pe om.

— Trebuia să-i hrănesc pe cheltuiala mea, domnule?

Shed îl mai înjură puţin, apoi plăti ce-i datora.

— Dă-le de mâncare, spuse. Şi până la ora zece să fie înhămaţi şi gata de drum.

Shed fu stăpânit de panică toată după-masa. Cineva îl putea găsi pe Wally. Însă niciun om al legii nu veni să-i ceară socoteală. Imediat după lăsarea întunericului, se furişă spre grajd.

Tot drumul şi-l petrecu când simţindu-se îngrozit, când întrebându-se cât va lua pe Wally. Şi cât va lua pe căruţă şi pe perechea de catâri. Astea nu le luase în calcul în socotelile lui de dinainte.

Ar fi fost frumos să ajute familia lui Wally. Era obligat să o facă. Aşa se cuvenea… Deşi îşi lua în cârcă prea mulţi protejaţi.

Apoi se trezi în faţa porţilor negre. Castelul, cu toate decoraţiunile lui monstruoase, era teribil, dar nu părea să fi crescut de la ultima lui vizită. Bătu aşa cum bătuse Corbul, simţindu-şi inima în gât. Cu mâna stângă strânse amuleta.

Ce le lua aşa mult? Bătu din nou. Poarta se deschise dintr-odată, speriindu-i. Dădu fuga înapoi la căruţă şi puse catârii în mişcare.

Intră exact cum făcuse Corbul, ignorând totul, mai puţin mânatul catârilor. Se opri în acelaşi loc, coborî şi îl trase jos pe Wally.

Preţ de mai multe minute, nu veni nimeni. Deveni şi mai agitat, dorindu-şi să fi avut prezenţa de spirit să vină înarmat. Ce garanţie avea că nu-l vor ataca? Amuleta aceea caraghioasă?

Ceva se mişcă. Shed icni.

Creatura care se desprinse dintre umbre era scundă şi solidă şi emana dispreţ. Nu se uită nicio clipă la el. Examină cadavrul în amănunt. Făcea pe dificilul, ca un funcţionar mărunt de care depinde pentru moment un cetăţean neputincios. Shed ştia cum să reacţioneze. Cu răbdare încăpăţânată şi refuzând să se enerveze. Stătu nemişcat, în expectativă.

Creatura puse în cele din urmă douăzeci şi cinci de arginţi

lângă picioarele lui Wally.

Shed făcu o grimasă, dar culese banii. Se întoarse pe capră, dădu căruţa în spate şi dirijă catârii cu faţa către poartă. Doar atunci protestă.

— A fost un cadavru de prima mână. Data viitoare să plăteşti mai bine, altfel nu mă mai vezi la faţă. Dii!

Ieşi pe poartă, uimit de curajul său.

Cântă în timp ce cobora dealul. Se simţea minunat. Cu excepţia unui vag sentiment de vinovăţie legat de Wally – ticălosul şi-o căutase cu lumânarea – era împăcat cu lumea. Era liber şi în siguranţă, fără datorii, iar acum avea o rezervă de bani. Duse catârii la grajd, îl trezi pe grăjdar şi-i plăti pe cinci luni înainte.

— Ai mare grijă de animalele mele, îl atenţionă.

A doua zi, îşi făcu apariţia un reprezentant al Magistratului din circumscripţie. Avea întrebări în legătură cu dispariţia lui Wally. Sal raportase încăierarea.

Shed recunoscu.

— L-am snopit în bălaie. Dar nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Pur şi simplu a luat-o la fugă. În locul lui, aş fi fugit şi eu dacă era cineva aşa nervos pe mine.

— De ce v-aţi încăierat?

Shed jucă rolul celui care nu voia să bage pe nimeni în bucluc. În cele din urmă, recunoscu:

— Lucra pentru mine. A furat bani ca să-şi achite împrumuturile făcute pentru a-şi plăti datoriile la jocurile de noroc. Verificaţi la furnizorii mei. Ei vă vor spune că a cumpărat pe credit. Mie mi-a spus că plătea cu bani peşin.

— Despre ce sumă era vorba?

— Nu ştiu exact, replică Shed. Mai mult de cincizeci de leva. Întregul meu profit pentru vară şi ceva în plus.

Anchetatorul fluieră.

— Nu vă învinovăţesc că v-aţi înfuriat.

— Mda. Nu i-aş fi imputat banii dacă îi folosea să-şi ajute familia. Are o ceată serioasă în grijă. Dar să-i piardă la jocurile de noroc... La naiba, ce m-am încins! M-am împrumutat ca să repar localul. Ratele nu sunt mici. Acum probabil că n-am să trec de iarnă şi numai fiindcă ticălosul acela n-a putut rezista tentaţiei unui joc. Încă aş fi în stare să-i frâng gâtul.

Juca bine. Shed o scoase la capăt.

— Vreţi să înregistraţi o plângere formală?

Shed făcu pe indecisul.

— Mi-e rudă. Mi-e văr.

— Eu i-aş rupe spinarea şi tatei, dacă mi-ar face asta.

— Mda, sigur, o să depun plângere. Dar să nu-l spânzuraţi imediat. Poate reuşeşte să rezolve lucrurile cumva. Fir-ar să fie, poate încă mai are ceva ce să-mi poată da înapoi. Este posibil să fi minţit şi să nu-i fi pierdut pe toţi. M-a minţit în multe privinţe. (Shed clătină din cap.) A lucrat pentru noi, cu intermitenţe, încă de când conducea tata localul. Nici prin cap nu mi-a trecut că ar face o aşa nefăcută.

— Ştiţi cum este. Când te înglodezi prea tare în datorii şi vulturii încep să-ţi dea târcoale, eşti în stare de orice ca să-ţi salvezi pielea. Nu te mai gândeşti la ziua de mâine. Vedem asta tot timpul.

Shed încuviinţă. Ştia cum era.

După plecarea reprezentantului Magistratului, Shed îi spuse Lisei:

— Eu ies.

Voia o ultimă aventură înainte să se dedice plictisitoarei ocupaţii de hangiu.

Plăti pentru cea mai dibace şi mai frumoasă femeie pe care o putu găsi. Îl costă, însă făcea fiecare bănuţ. Se întoarse la Crin dorindu-şi să poată trăi aşa tot timpul. În noaptea aceea, visă la femeia cu pricina.

Lisa îl trezi devreme.

— A venit un om care vrea să te vadă.

— Cine este?

— Nu s-a prezentat.

Înjurând, Shed se rostogoli din pat. Nu făcu niciun efort să-şi ascundă goliciunea. Nu o singură dată făcuse aluzii cum că datoria Lisei n-ar fi trebuit să se limiteze la aceea de barmaniţă.

Fata nu coopera. Shed trebuia să-i găsească o slăbiciune… Era mai bine să fie cu ochii în patru. Începea să-l obsedeze sexul. Asta putea fi slăbiciunea lui.

Coborî în sala principală. Lisa arătă spre un bărbat. Nu era vreun cunoscut de-al lui Shed.

— Voiaţi să mă vedeţi?

— Ai un loc mai intim?

Un dur. Acum ce mai era? Nu era dator nimănui. Nu avea niciun duşman.

— Ce vânt te aduce?

— Hai să vorbim despre vărul tău. Cel care n-a dispărut aşa cum cred oamenii.

Lui Shed i se strânse stomacul. Îşi mască tulburarea.

— Nu înţeleg.

— Să presupunem că este cineva care a văzut ce s-a petrecut.

— Vino în bucătărie.

Vizitatorul lui Shed aruncă o privire în urmă prin uşa bucătăriei.

— Credeam că scorpionul ăla de femeie va-ncerca să tragă cu urechea.

Apoi îi relată lui Shed cum decursese, pas cu pas, moartea lui Wally.

— De unde ştii basmul ăsta?

— Am văzut.

— Într-un vis sub influenţa drogurilor, poate.

— Eşti mai stăpân pe tine decât am auzit. Uite cum stă treaba, prietene. Am o memorie ciudată. Uneori uit. Depinde cum sunt tratat.

— A, încep să văd lumina. Aici e vorba de bani ca să-ţi ţii gura.

— Te-ai prins.

Gândurile lui Shed se împrăştiară ca nişte şoareci speriaţi. Nu-şi putea permite să-i cumpere tăcerea. Trebuia să găsească altă metodă de-a scăpa. Însă, în clipa aceea, nu putea să facă nimic. Era prea confuz. Avea nevoie de timp ca să se adune.

— Cât ceri?

— O leva pe săptămână aduce o amnezie de primă calitate. Shed făcu ochii mari. Se bâlbâi. Îşi reprimă protestul. Şantajistul făcu un gest care spunea „Ce pot să fac?”

— Am şi eu probleme. Am cheltuieli. O leva pe săptămână. Sau îţi asumi riscurile.

Castelul negru apăru în gândurile lui Shed. O viclenie abjectă prinse ideea, o întoarse pe toate feţele, examină posibilităţile. Un omor nu-i mai provoca acum nicio tresărire. Dar nu atunci. Nu acolo.

— Cum o să te plătesc?

Omul rânji.

— Dă-mi pur şi simplu o leva.

Shed aduse caseta cu bani în bucătărie.

— Va trebui să accepţi bani de aramă. N-am niciun argint. Zâmbetul omului se lărgi şi mai tare. Era mulţumit. Oare de ce?

Omul plecă. Shed zise:

— Lisa, am o treabă pentru tine. Primeşti un bacşiş. Urmăreşte-l pe omul ăla. Află unde se duce.

Îi dădu cinci bănuţi.

— Mai primeşti cinci când te întorci, dacă merită ce-mi spui. Lisa o zbughi afară într-un vârtej de fuste.

— S-a plimbat haihui mult, raportă Lisa. De parcă ar fi aşteptat să treacă timpul. Apoi a luat-o în jos pe lângă Velari. Ca să se vadă cu cămătarul acela chior.

— Gilbert?

— Da, Gilbert.

— Mulţumesc, rosti Shed gânditor. Mulţumesc mult. Asta face lumină asupra problemei.

— Valorează cinci bănuţi?

— Sigur. Eşti o fată bună.

Numărând banii, făcu o ofertă sugestivă.

— Nu-mi doresc atât de tare bani, domnu' Shed.

El se retrase în bucătărie şi începu să pregătească cina. Deci Gilbert era în spatele şantajistului. Oare voia Gilbert să-l vadă presat din punct de vedere financiar? Dar de ce?

Crinul. Din ce alt motiv? Renovările făceau din localul său o captură mult mai atrăgătoare.

Aşa deci. Presupunând că Gilbert începuse o campanie pentru a-i lua Crinul, el trebuia să i se împotrivească. Acum însă nu-l mai putea ajuta nimeni. Era pe cont propriu.

Trei zile mai târziu, Shed îşi vizită o cunoştinţă care opera la marginea inferioară a Coturnului. În schimbul unei atenţii, obţinu un nume. Îl vizită pe cel căruia îi aparţinea şi îi lăsă doi bani de argint.

Întors la Crin, îi ceru Lisei să le spună clienţilor ei preferaţi că Gilbert încerca să le ia afacerile împrăştiind minciuni şi recurgând la ameninţări. Voia ca Magistratul să aibă îndoieli faţă de acuzaţiile ce aveau să-i fie aduse lui mai târziu.

În dimineaţa următoarei plăţi, Shed îi spuse Lisei:

— O să lipsesc toată ziua. Dacă mă caută cineva, Spune-le să revină după cină.

— Omul pe care l-am urmărit?

— Mai ales el.

La început, Shed doar se plimbă, pierzând vremea. Cu timpul, dispoziţia i se agrava. Gilbert avea să încerce represalii… Dar n-ar fi cutezat, aşa-i? Asta i-ar fi pătat reputaţia. Zvonurile lansate de Shed îl puseseră acum în defensivă. Dacă insista, oamenii aveau să ia împrumuturi din altă parte.

Shed îşi găsi o femeie. Îl costă prea mult, dar îl făcu să uite. Pentru o vreme. Se întoarse la Crin la asfinţit.

— A trecut pe aici? o întrebă pe Lisa.

— Şi-o să se întoarcă. N-a părut în apele lui. Nu cred c-o să se poarte frumos, domnu' Shed.

— Aşa e viaţa. Sunt în spate, lucrez la stiva cu lemne.

Shed aruncă o privire către un client pe care nu-l mai văzuse până atunci. Omul înclină din cap şi plecă prin uşa de la stradă.

Shed spărgea lemne la lumina felinarului. Din când în când, cerceta umbrele, dar nu vedea pe nimeni. Se ruga să n-o ia nimic razna.

Şantajistul dădu buzna prin uşa dinspre bucătărie.

— Încerci să-mi tragi clapa, Shed? Ştii ce se întâmplă dacă mă tragi în piept?

— Să-ţi trag clapa? Cum adică? Sunt chiar aici.

— N-ai fost astă după-masă. Iar fata aia a ta mi-a dat de furcă, a-ncercat să mă ducă cu preşul. Aproape c-a trebuit s-o pocnesc înainte să-mi spună unde erai.

Foarte creativ. Shed se întreba cât de multe bănuia Lisa.

— Termină cu prefăcătoriile. Tu vrei banii şi eu vreau să nu-ţi mai văd moaca aia pocită aici. Să rezolvăm problema.

Şantajistul părea nedumerit.

— Faci pe durul? Mi s-a spus că eşti cel mai mare laş din Coturn.

— Cine ţi-a spus? Lucrezi pentru cineva? Treaba asta nu-i o chestie independentă?

Bărbatul îşi miji ochii, recunoscându-şi greşeala.

Shed scoase un pumn de bani de aramă. Numără, numără, numără din nou, puse câteva monede deoparte.

— Întinde mâinile.

Şantajistul întinse palmele făcute căuş.

Shed nu se aşteptase să fie atât de uşor. Lăsă monedele să cadă şi-l prinse pe om de încheieturi.

— Hei! Ce naiba?

O mână acoperi gura bărbatului. O faţă apăru deasupra umărului lui, cu gura încordată într-o grimasă de efort. Şantajistul se ridică pe vârfuri, arcuindu-se de spate. Ochii i se holbară de teamă şi durere, apoi se dădură peste cap. Căzu cu faţa în jos.

— Bine, perfect, pleacă de aici, spuse Shed.

Paşii grăbiţi ai celuilalt se stinseră iute.

Shed târî corpul în umbră, îl acoperi degrabă cu bucăţi de lemn, apoi se lăsă în mâini şi genunchi şi începu să strângă monedele. Le găsi pe toate, mai puţin două.

— Ce faci, domnu' Shed?

Tresări.

— Ce faci *tu*?

— Am venit să văd dacă eşti bine.

— Sunt bine. Am avut o ceartă. Mi-a aruncat nişte monede din mână. Nu le găsesc pe toate.

— Ai nevoie de ajutor?

— Ocupă-te de tejghea, fato. Că ne fură de nu ne vedem.

— O, sigur.

Intră înapoi, aplecându-se de spate.

Shed renunţă câteva minute mai târziu. Avea să caute din nou a doua zi.

Deveni tot mai neliniştit aşteptând ora închiderii. Lisa era prea curioasă. Se temea că fata va căuta monedele lipsă şi că va găsi cadavrul. Nu voia să aibă şi dispariţia ei pe conştiinţă.

La două minute după ce închise, ieşi pe uşa din spate şi plecă după căruţă şi catâri.

Făptura cea înaltă se întorsese la datorie. Îi plăti lui Shed treizeci de arginţi. Însă, pe când întorcea atelajul ca să plece, arătarea spuse:

— De ce vii aşa de rar?

— Nu sunt la fel de priceput ca partenerul meu.

— Ce s-a întâmplat cu el? I-am simţit lipsa.

— A plecat din oraş.

Shed ar fi putut jura că auzise arătarea chicotind în timp ce

ieşea pe poartă.

Capitolul 22
Jep: În ghearele fricii

Timpul trecu şi nimic nu se întâmplă. Înrobitele nu erau mulţumite. Nici Elmo nu era. Acesta mă trase în apartamentul său.

— Unde naiba s-o fi dus Corbul, Cobe?

— Nu ştiu, i-am spus.

De parcă el ar fi fost singurul care era neliniştit. Eu însumi eram tot mai speriat pe zi ce trecea.

— Vreau să ştiu. Curând.

— Uite ce-i, omule. Spiriduş a făcut orice, mai puţin să tortureze oameni, tot încercând să-i dea de urmă. A dispărut pur şi simplu. A prins cumva veste despre noi.

— Cum? Poţi să-mi spui cum? Am impresia că suntem aici de-o jumătate de viaţă. Şi nimeni de acolo de jos n-a observat. De ce-ar fi Corbul diferit?

— Pentru că ne-am dus în căutarea lui. Trebuie să-l fi observat pe vreunul dintre noi.

— Dacă asta e, vreau să ştiu sigur. Dă fuga jos şi pune-i fundul pe jar lui Spiriduş. M-auzi?

— Bine. Cum spui tu, şefu'.

Deşi el comanda avangarda, teoretic eu eram mai mare în grad decât Elmo. Nu eram însă dispus să-mi invoc prerogativele în clipa aceea. Plutea prea multă tensiune în aer.

În tot castelul Duretile domnea stresul şi eu nu-l înţelegeam în bună parte. Rămâneam la periferia cercetărilor Înrobitelor în legătură cu castelul negru. Doar un simplu mesager, un pedestraş care aduce informaţii din oraş. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce descoperiseră prin examinare directă. Sau măcar dacă studiau castelul în mod nemijlocit. Puteau foarte bine să stea în umbră, temându-se să nu-l alerteze pe Dominator cu privire la prezenţa lor.

Unul dintre oameni mă găsi în apartamentul lui Elmo.

— Şoaptă vrea să te vadă, Cobe.

Am sărit în sus de-un cot. Conştiinţă vinovată.

— De ce?

N-o mai văzusem de săptămâni întregi.

— Va trebui să afli singur. Mie nu mi-a spus.

A rânjit, sperând să vadă un ofiţer prins la înghesuială. Îşi făcea socoteala că dădusem de bucluc.

Aceeaşi socoteală mi-o făceam şi eu. Am tras mâţa de coadă cât de mult am îndrăznit, dar, până la urmă, m-am prezentat în faţa ei. Şoaptă mă săgetă cu privirea de cum am intrat.

— Voi, oameni buni, n-aţi găsit absolut nimic acolo jos. Ce faceţi? Tăiaţi frunze la câini? Vă luaţi concediu? Ei, spune ceva!

— Păi…

— Ştiai că, după raidul nostru asupra grupului lui Crater, castelul negru s-a oprit din creştere? Nu? De ce nu? Tu ar trebui să descoperi lucruri de genul ăsta.

— Niciunul dintre prizonieri n-a putut să…

— Ştiu asta. Ştiu că niciunul n-a ştiut cine era furnizorul principal de cadavre. Dar acel furnizor trebuie să-i fi cunoscut. Şi-a strâns bagajele. De atunci au mai fost livrate doar două cadavre. Ultimul chiar noaptea trecută. De ce nu ştiai asta? De ce ai oameni în Coturn? Mi se par incapabili să afle fie şi cel mai mărunt lucru.

O, ce proastă dispoziţia avea!

— Se apropie termenul-limită sau ce? am întrebat. Din câte am înţeles, n-ar trebui să avem probleme dacă se livrează doar câteva cadavre.

— Adevărat. Într-o anumită măsură. Dar am ajuns la un punct în care şi numai câteva pot însemna mult.

Mi-am muşcat buza de jos, încercând să par că-mi accept pedeapsa cuvenită, şi am aşteptat.

— Doamna face presiuni, îmi spuse ea. E foarte nervoasă. Vrea să vadă că se întâmplă ceva aici sus.

Aşa, deci. Ca întotdeauna, rahatul se rostogoleşte la vale. Cursul normal ar fi fost să caut şi eu un inferior şi să-l calc în picioare.

— Jumătate din problemă este faptul că noi nu ştim ce se întâmplă. Dacă zici că ştii ce este castelul, cum de creşte şi aşa mai departe, de ce nu te duci acolo şi nu-l culci la pământ? Sau nu-l transformi în depozit pentru struguri sau ştiu eu ce altceva?

— Nu-i aşa uşor.

Niciodată nu-i. Am tendinţa să scap din vedere ramificaţiile politice. N-am o minte construită pe calapod politic.

— Poate odată ce ajunge aici şi restul companiei tale. Oraşul

va trebui controlat. Ducele şi incompetenţii lui nu se descurcă.

Am rămas locului, arătându-mă interesat. Uneori, asta îi face pe oameni să-ţi spună mai mult decât aveau de gând.

— Oraşul o să sară în aer dacă nu va fi strunit bine atunci când va ieşi adevărul la suprafaţă. De ce crezi că sunt aşa porniţi Custozii să îngroape treaba cu Catacombele? Câteva mii de cetăţeni au rude care au ajuns în monstruozitatea aia. Asta înseamnă o mulţime de oameni pe care îi va înfuria la culme că s-au pierdut sufletele celor dragi lor.

— Înţeleg.

Înţelegeam, oarecum. Era nevoie însă de-o voită suspendare a raţiunii.

— O să abordăm problema dintr-un unghi diferit, îmi spuse ea. Preiau conducerea investigaţiilor. Îmi dai raportul zilnic. Eu voi decide ce vei face şi cum. Înţeles?

— Da, doamnă.

Asta mai lipsea. Avea să fie cu atât mai greu să împiedicăm o întâlnire dintre ea şi Corb.

— Primul lucru pe care îl vei face va fi să pui castelul sub supraveghere. Şi, dacă nici aşa nu pică nimic, o s-o trimit pe Pană acolo jos. Înţeles?

— Da, doamnă.

Din nou, asta ne mai lipsea.

Mă întrebam dacă Şoaptă bănuia că acţionam în direcţii contrare.

— Poţi să pleci. Aştept să te întorci mâine. Cu ceva de raportat.

— Da, doamnă.

M-am întors aţă la Elmo, scoţând fum pe nări. El ar fi trebuit să dea piept cu ea, nu eu. Doar fiindcă eu preluasem într-un fel controlul…

Abia de i-am spus lui Elmo ce se întâmplase, când veni un mesager din partea lui Boulean. Voia să mă vadă numaidecât.

Boulean era o altă problemă Ajunsesem să mă conving că era mai deştept decât lăsa să se înţeleagă şi eram aproape la fel de sigur că ne suspecta de matrapazlâcuri pe care noi nu eram pregătiţi să le recunoaştem.

M-am strecurat în separeul lui din sediul poliţiei secrete.

— Ce se mai întâmplă?

— Am înaintat puţin în cazul furtului din Catacombe. Urmare a

simplei încăpăţânări de-a lua străzile la picior.

— Şi?

Nu prea aveam chef de vorbă în momentul ăla, iar el ridică o sprânceană.

— Tocmai am avut o întrevedere cu şefa, i-am spus, singurul simulacru de scuză pe care mă simţeam dator să-l dau. Ce-ai aflat?

— Un nume.

Am aşteptat. Precum Elmo, lui Boulean îi plăcea să fie tras de limbă. Nu aveam chef deloc să joc jocul acela.

— Am dat curs ideii tale legate de căruţele închiriate şi-am descoperit numele de Aşa. Un strângător de lemne pe nume Asa intra, probabil, prin spărtura pe care ţi-am arătat-o. Un om pe nume Asa a cheltuit un număr de monede vechi, dar înaintea furtului din Catacombe. Un om pe nume Asa a lucrat pentru Krage, înainte ca el şi oamenii lui să dispară. Oriunde mă întorc, dau numai peste Aşa.

— Ceva care să-l lege de castelul negru?

— Nu. Nu cred că e actorul principal. Dar trebuie să ştie ceva.

Mi-am întors gândul spre trecut. Boulean mai menţionase numele acela o dată, referindu-se la un om care-şi făcea veacul în acelaşi loc cu Corbul. Poate că exista o legătură. Poate că trebuia să-l găsesc pe Asa ăla înaintea oricui altcuiva.

— Eu plec în Coturn, am spus. La ordinul direct al excelenţei sale. Am să-i cer lui Spiriduş să găsească omul.

Boulean se încruntă. Nu-i prea convenise când aflase că plasaserăm oameni în Coturn fără să-l consultăm.

— Bine. Ai doar grijă să nu mai sari peste mine, da? Oamenii tăi şi ai mei nu urmăresc aceleaşi lucruri, dar ăsta nu-i un motiv să ne punem piedică reciproc, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Doar că noi suntem obişnuiţi să acţionăm altfel. Ne vedem când mă întorc.

— Ţi-aş rămâne recunoscător.

Mă privi într-un fel care spunea că nu mai avea încredere în mine. Asta dacă avusese vreodată. Am plecat zicându-mi că eu şi Compania eram afundaţi până la gât. Necazuri din toate direcţiile. Jonglam cu prea multe bile. Doar că jonglam, de fapt, cu cuţite înmuiate în otravă.

Am coborât dealul degrabă şi l-am căutat pe Spiriduş. I-am spus despre pericolul escaladării situaţiei. N-a fost nici el mai

fericit ca mine sau Elmo.

Capitolul 23
Jep: Interogatoriu

Shed nu mai avu probleme din partea şantajiştilor. Cineva îi spuse totuşi Magistratului că el îl ucisese pe Wally. Magistratul nu crezu informaţia sau nu-i păsă de ea.

Apoi îşi făcu apariţia mâna dreaptă a lui Boulean. Shed fu cât pe ce să scape din mână un vas de lut valoros. Se simţise puse la adăpost dinspre partea aceea. Singurii oameni care ştiau ceva erau departe. Strânse din dinţi, îşi ţinu sentimentul de vinovăţie sub obroc şi se duse la masa omului.

— Cu ce vă putem servi, venerabile domn?

— Adu-mi ceva de mâncare şi cel mai bun vin al dumitale, hangiule.

Shed ridică o sprânceană.

— Domnule?

— Plătesc. Nimeni din Coturn nu-şi permite să dea hrană pe gratis.

— Asta aşa-i, domnule. Asta aşa-i.

Când Shed se întoarse cu vinul, Inchizitorul observă:

— Pare să-ţi meargă bine afacerea, hangiule.

Shed pufni pe nas.

— Trăim pe muchie, venerabile domn. Pe muchie de cuţit. O singură săptămână proastă mă poate distruge. Fiecare iarnă mi-o petrec împrumutând de la un cămătar ca să-l plătesc pe altul. Vara asta a fost bună, totuşi. Am găsit un partener. Am reuşit să repar unele lucruri. Asta a făcut localul mai atrăgător. Probabil ultima mea gură de aer înainte să rămân fără el.

Îşi luă cea mai tristă expresie a lui.

Inchizitorul încuviinţă.

— Lasă sticla. Dă-i voie Frăţiei să contribuie la prosperitatea ta.

— Nu cer niciun profit, venerabile domn.

— De ce să fii nesăbuit? Cere-mi cât i-ai cere oricui altcuiva.

Shed umflă consumaţia cu douăzeci la sută. Se bucura că scăpa de sticlă. Corbul îi lăsase în braţe mai multe.

Când Shed aduse mâncarea. Inchizitorul sugeră:

— Adu o cană şi stai cu mine.

Nervii lui Shed se întinseră precum coarda unui arc. Ceva nu era bine. Se prinseseră.

— Cum doriţi, venerabile domn.

Se împletici după cana sa. Era prăfuită. Nu prea mai băuse în ultima vreme, de teamă că i se va dezlega limba.

— Stai jos. Şi şterge-ţi încruntarea de pe mutră. N-ai făcut nimic rău. Aşa-i? Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Shed, venerabile domn. Marron Shed. Crinul de Fier este în familia mea de trei generaţii.

— Admirabil. Un loc cu tradiţie. Tradiţia e lăsată de râpă în zilele noastre.

— Cum spuneţi, venerabile domn.

— Cred că reputaţia noastră îmi face un deserviciu. De ce nu te calmezi?

— Cu ce vă pot fi de folos, venerabile domn?

— Caut un om pe nume Aşa. Am auzit că era client fidel al acestui local.

— Într-adevăr, era, domnule, recunoscu Shed. L-am cunoscut bine. Un pierde-vară leneş. Ura munca cinstită. Şi nici n-avea vreodată un ban la el. Totuşi, mi-era prieten cum ştia el şi era generos în felul lui. L-am lăsat să doarmă pe jos în sala mare pe timp de iarnă, pentru că, în zilele când o duceam greu, n-a întârziat niciodată să aducă lemne de foc.

Inchizitorul încuviinţă. Shed decise să spună adevărul aproape până la capăt, Nu-i putea face rău lui Aşa, care se afla departe de braţul lung al Custozilor.

— Ştii cumva de unde lua lemnele?

Shed se prefăcu extrem de stânjenit.

— Le culegea din Incintă, venerabile domn. Ne-am contrazis pe tema asta. Nu contravenea legii, însă mie, totuşi, mi se părea ceva condamnabil.

Inchizitorul surâse şi aprobă.

— Tu n-ai greşit cu nimic, Marron Shed. Frăţia nu descurajează colectarea. Asta ajută la păstrarea curată a Incintei.

— De ce îl căutaţi pe Aşa, atunci?

— Am înţeles că lucra pentru un om pe nume Krage.

— Oarecum. Pentru un timp. S-a crezut regele Coturnului când l-a luat Krage pe lângă el. Umbla ţanţoş şi se lăuda în stânga şi-n dreapta. Dar n-a ţinut mult.

— Aşa am auzit şi eu. Ce mă intrigă pe mine e momentul despărţirii lor.

— Domnule?

— Krage şi câţiva prieteni de-ai lui au dispărut. La fel şi Aşa, cam în acelaşi timp. Şi toţi s-au făcut nevăzuţi la scurt timp după ce a pătruns cineva în Catacombe şi-a şterpelit câteva mii de urne votive.

Shed se strădui să pară îngrozit.

— Krage şi Asa au făcut una ca asta?!

— Posibil. Acest Asa a început să cheltuiască bani vechi după ce s-a apucat de adunat lemne din Incintă. Investigaţiile noastre sugerează că s-a dedat doar la mici furtişaguri. Credem că şterpelea câteva urne de fiecare dată când aduna lemne. Krage este posibil să fi aflat şi să fi decis să execute un jaf în stil mare. Despărţirea lor probabil că de-aici s-a tras. Presupunând că Asa avea cât de cât conştiinţă.

— Posibil, domnule. Eu am înţeles că s-a datorat unei neînţelegeri privitoare la un oaspete al meu. Un om pe nume Corbul. Krage voia să-l ucidă. L-a angajat pe Asa ca să-l spioneze. Asa mi-a spus asta el însuşi. Krage a tras concluzia că nu-şi făcea treaba. Niciodată nu făcea ceva cum se cade. În orice caz, niciodată nu făcea ceva foarte bine. Dar asta nu invalidează teoria dumneavoastră. Asa se poate să fi minţit. Probabil aşa a şi făcut. Minţea o grămadă.

— Care era relaţia între Asa şi Corb?

— Nu era deloc.

— Unde este Corbul acum?

— A plecat din Jep imediat ce s-a topit gheaţa în port.

Inchizitorul păru deopotrivă surprins şi mulţumit.

— Ce s-a ales de Krage?

— Nimeni nu ştie, venerabile domn. Este unul dintre marile mistere ale Coturnului. Într-o zi era aici; în următoarea nu mai era. Au circulat tot felul de zvonuri.

— Se poate să fi plecat şi el din Jep?

— Da. Unii aşa cred. Oricum, n-a spus nimănui. Cei care lucrau pentru el nu ştiu nimic nici ei.

— Sau aşa susţin. Este posibil să fi furat destul din Catacombe ca să merite să părăsească Jepul?

Shed cumpăni întrebarea. Suna înşelător.

— Nu… nu înţeleg ce întrebaţi, domnule.

— Hm. Shed, mii de morţi au fost profanaţi. Majoritatea fuseseră puşi la păstrare într-o perioadă când bogaţii erau foarte generoşi. Bănuim că a fost vorba şi de o sumă în aur.

Shed căscă gura. El nu văzuse niciun galben. Omul minţea. De ce? Întindea curse?

— A fost o operaţiune de jefuire majoră. Ne-am dori tare mult să-i punem lui Asa nişte întrebări.

— Îmi imaginez.

Shed îşi muşcă buza. Gândea intens.

— Domnule, nu vă pot spune ce s-a ales de Krage, dar cred că Asa a luat vasul către Sud.

Se lansă într-o lungă născocire despre cum venise Asa la el după ruptura de Krage, implorând să fie ascuns. Într-o zi ieşise şi se întorsese grav rănit, rămăsese pitit la etaj o vreme, după care dispăruse. Shed susţinu că-l văzuse doar de la depărtare, la docuri, în ziua când primele vase porniseră spre Sud.

— Nu m-am apropiat destul ca să intru în vorbă, dar mi s-a părut că era pe picior de plecare. Avea două desagi cu el.

— Ţi-aminteşti ce vas?

— Domnule?

— Ce vas a luat?

— Nu l-am văzut cu ochii mei urcând la bordul vreunui vas, domnule. Am presupus doar că a făcut-o. S-ar putea să fie încă pe-aici. Doar că, în cazul acesta, m-aş fi aşteptat să dea un semn de viaţă. Venea mereu la mine când avea necazuri. Şi presupun că acum are necazuri, nu?

— Poate. Dovezile nu sunt concludente. Eu unul sunt însă convins că a participat la jaf. Pe Krage nu l-ai văzut la doc, aşa-i?

— Nu, domnule. Era aglomeraţie. Toată lumea coboară mereu să vadă plecarea primelor vase. E ca o sărbătoare.

Oare o înghiţea Inchizitorul? La naiba. Trebuia s-o înghită. De un Inchizitor nu te puteai descotorosi vânzându-l castelului negru.

Inchizitorul clătină obosit din cap.

— Mă temeam că-mi vei spune o astfel de poveste. Fir-ar să fie! Nu-mi laşi de ales.

Lui Shed îi sări inima în gât. Prin cap îi vuiau idei nebuneşti. Să-l lovească pe Inchizitor, să ia caseta cu bani şi să-ncerce să scape cu fuga.

— Urăsc călătoriile, Shed. Dar se pare că eu sau Boulean va trebui să mergem după oamenii ăştia. Ghici pe cine o să cadă măgăreaţa?

Pe Shed îl potopi o senzaţie de uşurare.

— Să mergeţi după ei, venerabile domn? Dar legea de acolo nu recunoaşte dreptul Frăţiei…

— N-o să fie uşor, nu-i aşa? Barbarii pur şi simplu nu ne înţeleg.

Îşi turnă nişte vin şi rămase uitându-se în cupă timp îndelungat. În cele din urmă, spuse:

— Mulţumesc, Marron Shed. Ai fost de mare ajutor.

Shed spera că asta era o formulă de încheiere. Se ridică în picioare.

— Altceva, venerabile domn?

— Urează-mi noroc.

— Desigur, domnule. Chiar diseară voi rosti o rugăciune pentru reuşita misiunii dumneavoastră.

Inchizitorul înclină din cap.

— Mulţumesc.

Îşi coborî ochii înapoi în cană.

Lăsă un bacşiş gras. Dar Shed vârî banii în buzunar cu un sentiment de nelinişte. Inchizitorii erau cunoscuţi pentru perseverenţa lor. Dacă reuşeau să dea de urma lui Aşa?

Capitolul 24
Jep: Dans în umbră

— Cred că m-am descurcat destul de bine, i-am spus lui Spiriduş.

— Să-l fi văzut pe Shed ăla, trăncăni Cămătaru. Un iepure fricos, care asuda ca un porc şi minţea ca o potaie. Omul-ogradă.

— Chiar minţea? am întrebat, nesigur. N-a spus nimic care să se bată cap în cap cu ce ştiam deja.

— Ce ai aflat? chestionă Spiriduş.

— Eu cred că minţea, insistă Cămătaru. Poate nespunând tot ce ştia, dar a minţit. A fost şi el implicat, cumva.

— Continuă să stai pe la Crin, atunci. Ţine ochii pe el.

— Ce ai aflat? repetă Spiriduş.

Intră Elmo.

— Cum a mers?

— Grozav, am răspuns. Am aflat ce s-a întâmplat cu Corbul.

— Ce? întrebară deodată el şi Spiriduş.

— A plecat din oraş. Cu o corabie. În prima zi când s-a deschis portul.

— Împreună cu Draga? se interesă Spiriduş.

— O vezi cumva aici? Tu ce crezi?

— Fac pariu că Asa ăla a mers cu el, zise Cămătaru ca pentru sine. Shed a spus că amândoi au plecat din prima zi.

— Se poate. M-am simţit bine, să-l prind cu ocaua mică. Mi se pare că Shed e acum singurul nostru suspect. Singurul care ştie ce s a întâmplat cu ei. Fără Shed, Boulean şi Înrobitele nu prea ar mai avea de la cine să afle ceva.

Elmo se încruntă. Sugestia se potrivea mai mult cu stilul său decât cu al meu. Credea că vorbeam serios.

— Nu ştiu. Sună prea simplu. Oricum, începem să fim observaţi acolo jos, aşa-i?

Spiriduş încuviinţă.

— Ne-am dat drept marinari care şi-au pierdut vasul, dar oamenii compară informaţiile, încearcă să ne dea de capăt. Dacă Shed ar fi ucis, s-ar stârni suficientă vâlvă ca Boulean să între la idei. Iar dacă el intră la idei, mai devreme sau mai târziu vorba va ajunge la Înrobite. Părerea mea e că trebuie să păstrăm măsurile extreme pentru împrejurări extreme.

Cămătaru era de acord.

— Shed ăla are ceva de ascuns. Mi-o spune instinctul. Când i-a zis Cobe de profanarea Catacombelor, nici n-a clipit. Oricine altcineva ar fi sărit de fund în sus şi-ar fi împrăştiat vorba precum ciuma.

— Pivot încă-l supraveghează? am întrebat.

— El, Rechinaş şi Gâdilici fac cu schimbul. N-o să poată nici să se pişe fără să ştim şi noi.

— Bun. Aşa să fie şi pe mai departe. Dar nu vă luaţi de el. Vrem doar să-l ţinem la distanţă de Boulean şi de Înrobite.

M-am pierdut apoi în gânduri.

— Ce-i? întrebă Elmo în cele din urmă.

— Mi-a venit o idee în timp ce vorbeam cu Shed. Boulean e factorul nostru de risc principal, aşa-i? Şi ştim că, odată ce va prinde mirosul prăzii, se va ţine după ea ca un buldog. Iar acum a prins mirosul acestui Aşa. Prin urmare, ce-ar fi să-l păcălim să

plece la sud după el?

— Ştiu şi eu, murmură Elmo. S-ar putea să-l găsească.

— Ce vrea de la el? Să-l interogheze cu privire la furtul din Catacombe. Câtă cooperare credeţi că va primi din altă parte?

Nu multă. Din ce-am auzit, oraşele de pe coastă cred că Jep e-o glumă proastă. În orice caz, vrem doar să câştigăm puţin timp. Şi dacă totuşi îl va prinde pe Aşa, presupun că-l va prinde şi pe Corb, iar pe el nu-l va aduce nimeni înapoi. Mai ales dac-o să creadă că Înrobitele vor să pună mâna pe Draga. Dacă drumurile li se întâlnesc, eu pariez pe Corb. Eliminăm singura sursă de informaţii. Temporar sau permanent. Înţelegeţi ce zic? Iar dacă Boulean îl ucide totuşi pe Corb, acesta nu va mai putea sufla o vorbă.

— Cum ai să-l convingi pe Boulean? întrebă Elmo. I-o prostie, Cobe. N-o să plece el ca din puşcă după un suspect mărunt.

Ba da, chiar asta o să facă. V-amintiţi că, atunci când am ajuns aici, el a trebuit să ne traducă? Voi cum credeţi că a învăţat limba Oraşelor Giuvaier? Eu l-am întrebat. A petrecut trei ani acolo, căutând un individ care nu era cu nimic mai important decât Aşa.

— Tărăşenia asta e tot mai ciudată pe zi ce trece, spuse Spiriduş. Atâtea înşelătorii şi atâtea minciuni sunt, încât nu le mai pot ţine socoteala. Cred c-ar trebui să ne mulţumim doar să ne păzim fundurile până ajunge Căpitanul aici.

Adesea, avusesem sentimentul că agravam lucrurile. Nu vedeam însă nicio ieşire, alta decât aceea de a continua să rezistăm şi să sperăm.

— Cea mai bună soluţie, observă Elmo laconic, ar fi să-i omorâm pe toţi cei care ştiu ceva, apoi să ne aruncăm cu toţii în propriile săbii.

— Sună niţel cam extrem, opină Spiriduş. Dar, dacă vrei tu să fii primul, eu te urmez îndeaproape.

— Trebuie să-i dau raportul lui Şoaptă, am spus. Aveţi vreo idee sclipitoare despre ce ar trebui să-i spun?

Nu avea niciunul. M-am dus, temându-mă de întâlnire. Eram sigur că vinovăţia îmi mocnea în ochi de fiecare dată rând o întâlneam. Mi-era ciudă pe Elmo fiindcă el nu trebuia să îndure crizele ei zilnice de furie.

Cu Boulean a fost aproape prea uşor. S-a apucat de împachetat când eu nici nu terminasem încă să-i servesc

găluşca. Atât de tare îl voia pe Aşa.

Mă întrebam dacă nu ştia ceva ce noi nu ştiam. Sau poate pur şi simplu făcuse o fixaţie pentru misterul Catacombelor jefuite.

Cu Şoaptă a fost mai problematic.

— Vreau să trimiţi pe cineva cu el, îmi ordonă ea.

Trebuise să-i spun ceva, aşa că i-am spus cam tot adevărul. Mă gândeam că şansele să dea cineva de urmele lui Asa şi ale Corbului erau zero. Dar... Şi ea părea puţin cam prea interesată. Poate ştia mai mult decât susţinea. La urma urmei, făcea parte dintre Înrobiţi.

Elmo alese trei oameni, îl puse pe Pivot la conducere şi-i spuse să vâre cuţitul în Boulean dacă i se părea că era cazul.

Căpitanul şi Compania se aflau, mi s-a spus, în Munţii Suferinţei, la o sută de mile de Jep. Îi aştepta o traversare lentă prin trecători anevoioase, însă eu deja abia aşteptam să-i văd sosind. Odată ce venea Bătrânul, eu şi Elmo eram scăpaţi de povară.

Grăbiţi-vă, am murmurat şi m-am întors la uneltirile noastre.

Capitolul 25
Iubiţii

Marron Shed se îndrăgosti, şi încă în cel mai rău mod posibil – de o femeie mult mai tânără, care avea gusturi ce depăşeau cu mult posibilităţile lui. Se avântă în această relaţie cu toată reţinerea unui bivol în călduri, fără să se sinchisească de consecinţe, risipindu-şi rezerva de bani ca şi când ar fi provenit dintr-o cutie fără fund. Casetele sale se goliră. La două săptămâni după ce o cunoscuse pe Sue, luase deja un împrumut de la Gilbert, cămătarul. Un alt împrumut îl urmă, apoi altul. Într-o lună, era înglodat în datorii mai mari decât avusese în timpul iernii.

Şi nici nu-i păsa. Femeia îl făcea fericit şi basta. Trăsăturilor sale negative li se adăugase o tendinţă spre stupiditate voluntară şi-o inconştientă încredere că banii nu mai puteau fi vreodată o problemă.

Sal, soţia lui Wally, veni în vizită la Crin într-o dimineaţă, posomorâtă şi puţin ruşinată.

— Marron, zise ea, putem să stăm de vorbă?

— Care-i problema?

— Ziceai că o să ne ajuţi cu chiria şi altele.

— Sigur. Şi care-i problema?

— Păi, nu vreau să par nerecunoscătoare sau că aş avea vreun drept să mă aştept să ne întreţii tu, dar proprietarul ameninţă să ne arunce afară, din cauză că nu i-a mai fost plătită chiria de două săptămâni. Nu putem găsi de lucru, fiindcă nimeni nu are nevoie de cusătorese acum.

— Nu e plătită chiria? Dar m-am văzut cu el chiar ieri... Nu fusese chiar ieri. Uitase. Cum uitase şi de mama lui.

Peste câteva zile trebuia să plătească salariile îngrijitorilor ei. Ca să nu mai zică de-al Lisei.

— O, măiculiţă, făcu el. Îmi pare rău. Am uitat. O să mă ocup de asta.

— Shed, ai fost bun cu noi. Şi nu erai obligat. Nu-mi place să te văd vârât în genul ăsta de probleme.

— Ce gen de probleme?

— Cu femeia aia. Încearcă să te distrugă.

Shed era prea nedumerit ca să se mai şi înfurie.

— Sue? De ce? Cum?

— Părăseşte-o. O să te doară mai puţin dacă o rupi tu cu ea. Toţi ştiu ce face.

— Ce face?

Vocea lui Shed era rugătoare.

— Nu contează. Deja am spus mai mult decât trebuia. Dacă putem face vreodată ceva pentru tine, dă-ne de ştire.

— Bine. Bine, promise el şi urcă la etaj, la caseta sa secretă cu bani, şi o găsi goală.

Nu mai era niciun sfanţ în tot localul, nici la etaj şi nici la parter. Ce se întâmplase?

— Lisa. Unde-s toţi banii?

— I-am ascuns.

— Poftim?

— I-am ascuns. La cum te comporţi, o să pierzi localul. Dacă ai vreo cheltuială legitimă, spune-mi. O s-o acopăr eu.

Shed făcu ochii mari. Se bâlbâi.

— Cine naiba te crezi, măi fată?

— Fata care te va feri de faliment împotriva voinţei tale. Fata care te va împiedica să te faci complet de râs cu femeia lui Gilbert.

— A lui Gilbert?

— Da. Tu ce credeai că se întâmplă?
— Pleacă, se răsti Shed. Nu mai lucrezi aici.
Lisa ridică din umeri.
— Dac-aşa vrei…
— Unde-s banii?
— Scuze. Vino să mă cauţi când îţi vei fi recăpătat bunul-simţ. Shed se dezlănţui în sala principală. Clienţii lui aplaudară, zgândărindu-l. El ameninţă. Imploră. Nimic nu funcţionă. Lisa rămânea de neînduplecat.
— E familia mea! protestă el.
— Du-te şi dovedeşte că femeia aia nu-i curvă lui Gilbert. Atunci o să-ţi dau banii înapoi şi-o să plec.
— Asta am să fac.
— Şi dacă am dreptate?
— N-ai. O cunosc bine.
— Nu cunoşti nimic. Eşti în limbă după ea. Şi dacă am dreptate?
Lui Shed îi era imposibil să conceapă aşa ceva.
— Nu-mi pasă.
— Bine. Dacă am dreptate, vreau să conduc eu localul. Mă laşi să ne scap de datorii.
Shed dădu o dată din cap şi ieşi ca o furtună în stradă. Nu risca nimic. Fata se înşela.
Oare ce urmărea? Se comporta ca şi cum i-ar fi fost partener sau cam aşa ceva. Ca maică-sa, după moartea tatălui lui şi înainte să-şi piardă vederea. Lisa îl trata ca şi când n-ar fi avut de două ori experienţa ei în afaceri şi de viaţă.
O jumătate de oră, umblă fără ţintă. Când starea de melancolie îl părăsi, observă că era aproape de Sala Velarilor. La naiba. Era acolo; o vizită scurtă la Gilbert. Să facă un împrumut, ca să se poată duce la Sue în noaptea aceea. Poate că târfuliţa aia de Lisa îi putea ascunde banii, dar nu-l putea împiedica să meargă la Gilbert.
O jumătate de stradă mai încolo, conştiinţa începu să-l mustre. Prea mulţi oameni depindeau de el. Nu ar fi trebuit să-şi agraveze situaţia financiară.
— Afurisită femeie, murmură el. Nu trebuia să-mi vorbească în felul ăla. Acum m-a făcut să mă îndoiesc de toată lumea.
Se sprijini de un perete şi se luptă cu propria sa conştiinţă. Uneori, avea câştig de cauză pofta trupească, alteori – îndemnul

la responsabilitate. Tânjea după Sue… N-ar fi trebuit să aibă nevoie de bani dacă femeia îl iubea cu adevărat…

— Ce? rosti el cu voce tare.

Se uită în jur. Nu-l înşelase privirea. Aceea era chiar Sue, care intra în locuinţa lui Gilbert.

Stomacul i se strânse ca un pumn.

— Nu. Nu se poate… Trebuie să existe o explicaţie.

Numai că mintea-i trădătoare începu să catalogheze mici ciudăţenii ale relaţiei lor, insistând mai ales pe înclinaţia ei spre cheltuială. Deasupra focului durerii sale fierbea încet o furie reprimată. Traversă pe furiş strada şi intră grăbit pe aleea care ducea în dosul casei lui Gilbert. Biroul acestuia se afla în spate şi avea o fereastră care dădea spre alee. Shed nu se aştepta ca aceasta să fie deschisă. Spera totuşi să poată trage cu ochiul prin ea.

Fereastra nu era deschisă, dar reuşi să audă. Iar sunetele actului de amor nu erau nici pe departe ceea ce-ar fi vrut el să audă.

Se gândi să-şi ia viaţa pe loc. Se gândi să-şi ia viaţa în pragul uşii lui Sue. Se gândi la o duzină de alte acte dramatice de protest. Şi ştiu că niciunul n-ar fi avut vreun efect asupra celor care-i voiau răul.

Cei doi începură să vorbească. În scurt timp, sporovăială lor întări îndoielile lui ţinute, până atunci, în frâu. În discuţie apărea şi numele lui Marron Shed.

— E pregătit, spuse femeia. L-am dus cât de departe am putut. Poate încă un împrumut, înainte să-şi aducă aminte că are familie.

— Fă-o, atunci. Vreau să-l aduc la ruină. Faci dealul abrupt, după care îl faci să alunece. A scăpat el o dată de Krage.

Shed tremura de mânie.

— Cât de departe l-ai dus?

— Optsprezece leva şi aproape încă zece ca dobânzi.

— Eu îl mai pot agăţa cu cinci.

— Dă-i drumul. Am un cumpărător nerăbdător.

Shed plecă. Hoinări prin Coturn ore în şir. Avea un aer atât de posomorât, încât oamenii treceau pe cealaltă parte a străzii. Nu există răzbunare mai teribilă ca aceea pe care o croieşte un laş în bezna sufletului său.

Târziu în după-amiaza aceea, Shed intră cu paşi leneşi în

biroul lui Gilbert. Îşi dosise toate sentimentele în umbrele pe care le descoperise în noaptea când fugise cu vânătorii lui Krage.

— Am nevoie de cincisprezece leva, Gilbert. Imediat.

Gilbert se arătă mirat. Deschise ochii larg.

— Cincisprezece? Pentru ce naiba?

— Am pus de-o afacere bună, dar trebuie să o parafez în noaptea asta. Îţi dau dobândă ceva mai mare, dacă vrei.

— Shed, mi-eşti dator vândut. Mă tem că n-ai cum să te achiţi.

— Dacă-mi iese afacerea, mă pot achita integral.

Gilbert se uita ţintă la el.

— Care-i cioaca, Shed?

— Cioaca?

— Eşti extrem de sigur pe tine.

Shed îi spuse minciuna care-l durea cel mai tare.

— Mă-nsor, Gilbert. În noaptea asta o voi cere de soţie. Vreau să închei afacerea asta ca să pot face din Crin un loc decent pentru ea.

— Măi, făcu Gilbert, expirând. Măi, măi, măi. Marron Shed se însoară. Interesant. Foarte bine, Shed. Nu-i o afacere bună, dar îmi asum riscul. Cincisprezece, ai spus?

— Mulţumesc, domnu' Gilbert. Sunt cu adevărat recunoscător…

— Eşti sigur că-ţi permiţi ratele?

— Până la sfârşitul săptămânii îţi aduc zece leva. Garantat. Şi, cum mă va ajuta Sue la Crin, am să pot acoperi restul fără nicio problemă.

Gilbert îşi reţinu un zâmbet subţire.

— Atunci nu te-ar deranja să pui un gaj mai de valoare decât cuvântul tău?

— Adică?

— Vreau drept de sechestru asupra Crinului de Fier.

Shed stătu pe gânduri, teatral, şi-n cele din urmă:

— Bine. Sue merită riscul.

Gilbert schiţă un zâmbet de fiară flămândă, dar izbuti să pară, în acelaşi timp, şi îngrijorat.

— Aşteaptă aici. Mă duc să pun pe hârtie învoiala şi să aduc banii.

Când Gilbert plecă, Shed surâse răutăcios.

Capitolul 26
Jep: Despărțirea iubiților

Shed trase căruţa pe aleea din spatele casei lui Sue, dădu fuga în faţă şi bătu la uşă. Era o clădire elegantă pentru Coturn. Un om păzea uşa pe dinăuntru. În clădire locuiau opt femei, fiecare în propriul ei apartament. Fiecare activând în aceeaşi profesie ca Sue. Fiecare solicitând o sumă substanţială pentru timpul ei.

— Salutare, domnule Shed, zise portarul. Urcaţi, vă aşteaptă. Shed îi dădu bacşiş, lucru pe care nu-l mai făcuse înainte.

Omul deveni linguşitor. Shed îl ignoră şi urcă scările.

Acum venea partea dificilă. Să facă pe îndrăgostitul lulea când el nu mai era orb. Dar avea să o păcălească, aşa cum şi ea îl păcălise pe el.

Îi răspunse la uşă radiind de frumuseţe. Lui Shed îi urcă inima în gât. Îi puse ceva în mână.

— Asta e pentru tine.

— Vai, Marron, nu trebuia.

Dar, dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi trecut de pragul ei.

— Ce medalion ciudat. Ăştia-s şerpi, cumva?

— Argint veritabil, spuse el. Şi rubine. Mi-a atras atenţia. Urât, dar lucrătura e superbă.

— Mie mi se pare splendid, Marron. Cât a costat?

— Prea mult, răspunse el, zâmbind sardonic. Nu-ţi pot spune. Mai mult decât ar fi trebuit să plătesc.

Sue nu insistă.

— Vino aici, Marron.

Probabil că primise ordine să fie atentă la cum îl joacă pe degete. De regulă, îl tachina mult înainte să se predea. Începu să se dezbrace.

Shed profită. O posedă cu duritate, cum nu mai făcuse până atunci. Apoi o mai posedă o dată. Când se termină, ea întrebă:

— Ce te-a apucat?

— Am o mare surpriză pentru tine. O mare surpriză. Ştiu că o să-ți placă. Poţi să te furişezi afară fără să prindă cineva de veste?

— Desigur, dar de ce?

— Asta e surpriza. Vrei să o faci? N-o să fii dezamăgită, îţi jur.

— Nu înţeleg.

— Tu fă treaba asta. Strecoară-te afară în câteva minute după ce plec. Ne întâlnim pe alee. Vreau să te duc undeva şi să-ţi arăt ceva. Ai grijă să porţi colierul.

— Ce ai pus la care?

Părea amuzată, nu bănuitoare.

Bun, îşi spuse Shed, terminând cu îmbrăcatul.

— Niciun răspuns acum, scumpo. O să fie cea mai mare surpriză din viaţa ta. Nu vreau s-o stric.

Porni către uşă.

— Cinci minute? strigă ea în urma lui.

— Nu mă face să aştept. Nu-mi place să aştept. Şi nu uita colierul.

— Nu-l uit, dragule.

Shed aşteptă aproape cincisprezece minute. Devenise nerăbdător, însă era sigur că lăcomia avea să o scoată pe Sue din vizuină. Cârligul era înfipt, femeia avea să joace după cum îi cânta el.

— Marron?

Vocea ei era moale şi muzicală. I se strânse inima. Cum putea să facă una ca asta?

— Aici, iubire.

Ea veni şi el o cuprinse în braţe.

— Gata, gata, ajunge cu asta. Vreau surpriza mea. Abia aştept.

Shed inspiră adânc. Fă-o! ţipă el pe dinăuntru.

— Să te ajut să urci.

Ea se întoarse. *Acum!* Însă avea mâinile ca de plumb.

— Haide, Marron.

Shed lovi, Sue căzu înăuntrul căruţei, singurul sunet pe care-l scoase fiind un soi de mieunat. Când femeia dădu să se ridice, o lovi din nou. Ea se lăsă moale. Shed luă un căluş din căruţă, i-l îndesă în gură înainte să poată să strige, apoi îi legă iute mâinile. Când trecu la glezne, ea începu să dea din picioare. El îi trase un şut, mai-mai să-şi piardă cumpătul de mânie.

Femeia nu se mai împotrivi. El termină cu legatul şi o propti pe capră. În întuneric, păreau doi soţi plecaţi să rezolve o treabă întârziată.

Până ce traversară Portul, el nu spuse nimic.

— Probabil te întrebi ce se întâmplă, draga mea, zise apoi.

Sue gemu. Era palidă şi speriată. El îşi recuperă amuleta şi, dacă tot se apucase de asta, îi smulse şi bijuteriile şi celelalte lucruri de valoare.

— Sue, te-am iubit. Din toată inima. Aş fi făcut orice pentru tine. Când ucizi o astfel de iubire, o transformi într-o ură fără margini.

Bijuteriile valorau cel puţin douăzeci de leva, socoti el. Oare câţi bărbaţi să fi distrus femeia asta?

— Să lucrezi pentru Gilbert în felul ăsta. Să-ncerci să-mi furi Crinul. Orice altceva ţi-aş fi iertat. Orice.

Vorbi tot drumul pe deal în sus. Asta-i distrase atenţia femeii, până ce castelul negru se profilă atât de mare încât nu mai putea fi trecut cu vederea. Atunci, ochii ei se holbară. Începu să tremure şi să miroasă când îşi pierdu controlul asupra intestinelor.

— Da, scumpo, zise Shed cu o voce plăcut raţională, colocvială. Da. Castelul negru. Aveai de gând să mă laşi la mila prietenilor tăi. Ai făcut un pariu şi ai pierdut. Acum te las eu la mila prietenilor mei.

Opri, coborî, se duse la poartă. Aceasta se deschise imediat.

Făptura cea înaltă îl întâmpină, frecându-şi mâinile uscăţive.

— Bun, spuse. Foarte bine. Partenerul tău n-a adus niciodată vânat sănătos.

Lui Shed i se strânse stomacul. Voia să se răzgândească. Dorise doar să o facă pe Sue să sufere şi să o umilească... Dar era prea târziu. Nu mai putea da înapoi.

— Îmi pare rău, Sue. Nu trebuia să faci una ca asta. Tu şi Gilbert. Va veni şi rândul lui. Marron Shed nu e cum crede toată lumea.

Din spatele căluşului lui Sue se auzi un sunet plângăreţ. Shed se întoarse cu spatele. Trebuia să plece de acolo. Se uită către creatura cea înaltă. Aceasta începu să numere monede direct în mâna lui.

Ca întotdeauna, Shed nu se târgui. De fapt, nici nu se uită la bani, ci doar îşi îndesă buzunarele cu ei. Era atent numai la întunericul din spatele creaturii.

Acolo se aflau alţii de seama acesteia, şuierau, se înghionteau. Shed îl recunoscu pe cel scund cu care se întâlnise o dată.

Făptura cea înaltă se opri din numărat. Absent, Shed puse

monedele într-un buzunar şi se întoarse la căruţă. Arătările din umbră se apropiară cu mişcări lichide, o apucară pe Sue şi începură să-i sfâşie hainele. Una îi smulse căluşul din gură.

— Pe zei, Marron, nu mă lăsa aici!

— S-a terminat, femeie. S-a terminat.

Lovi din frâie.

— Înapoi, catârilor!

Sue începu să strige în timp ce el întorcea căruţa către poartă. Shed nu se uită. Nu voia să ştie.

— Nu vă opriţi, catârilor!

— Întoarce-te curând, Marron Shed, strigă după el făptura cea înaltă.

Capitolul 27
Jep: Izgonit

Chemarea lui Şoaptă mă luă pe nepregătite. Era prea devreme pentru raportul zilnic. Abia îmi terminasem micul dejun. Ştiam că nu era a bună. Şi n-am fost dezamăgit.

Înrobita se plimba ca un animal în cuşcă, radiind tensiune şi mânie. Am intrat tiptil, am rămas într-o poziţie perfectă de drepţi şi n-am oferit nicio scuză – pentru cazul că era vorba despre ceva de care nu mă făceam vinovat eu.

Mă ignoră preţ de mai multe minute, continuând să se elibereze de energie. Apoi se aşeză şi se uită ţintă la propriile-i mâini, gânditoare. Privirea i se ridică. Şi era complet stăpână pe sine. Ba chiar îmi zâmbi. De-ar fi fost la fel de frumoasă ca Doamna, zâmbetul acela ar fi topit şi granitul. Însă era cum era, o veterană călită în focul luptei, aşa încât zâmbetul nu făcu decât să-i risipească puţin înnegurarea de pe chip.

— Cum au fost dispuşi oamenii noaptea trecută? întrebă ea.

Descumpănit, am răspuns:

— Pardon? Te referi la starea lor sufletească?

— Unde au fost staţionaţi?

— A!

Asta era probabil de competenţa lui Elmo, însă ştiam că nu se cădea să-i aduc faptul la cunoştinţă. Înrobiţii nu tolerează scuzele, oricât de îndreptăţite ar fi ele.

— Trei oameni pe corabie la sud, cu Boulean, în căutarea acelui Aşa.

Eram îngrijorat că-i trimisese. Când nu înţeleg motivele Înrobiţilor, devin paranoic.

— Cinci jos, în Coturn, prefăcându-se că sunt marinari străini. Alţi trei tot acolo, supraveghind oamenii care ni s-au părut suspecţi în mod deosebit. Ar trebui să mă consult cu Elmo ca să fiu sigur, dar cel puţin încă patru erau în alte părţi ale oraşului, încercând să afle ceva interesant. Restul am fost aici la castel, în afara serviciului. Stai. Unul trebuie să fi fost în biroul poliţiei secrete a Ducelui, iar doi trebuie să fi fost în Incintă, alături de Custozi. Eu am fost cu Inchizitorii aproape toate noaptea, i-am iscodit. Suntem cam împrăştiaţi în clipa de faţă. Abia aştept să vină Căpitanul. Avem prea multe lucruri de făcut pentru câţi oameni suntem. Am neglijat mult planificarea ocupaţiei.

Ea oftă, se ridică şi îşi reluă plimbarea.

— E vina mea la fel de mult ca a oricui altcuiva, presupun.

Se uită mult timp pe fereastră. Apoi îmi făcu semn. M-am dus lângă ea.

Arătă spre castelul negru.

— Mai este foarte puţin. Deja încearcă să deschidă calea pentru Dominator. N-a sosit încă timpul, dar încep să se grăbească. Poate ne-au simţit interesul.

Treaba asta din Jep era ca o gigantică bestie marină cu tentacule, ieşită din plăsmuirea vreunui marinar. Oriunde ne-am fi întors sau orice am fi făcut, dădeam de şi mai multe belele. Acţionând în scopuri contrare Înrobitelor, încercând să acoperim o urmă din ce în ce mai vizibilă, le îngreunam eforturile de-a face faţă pericolului reprezentat de castelul negru. Dacă ne acopeream urmele prea bine, era foarte posibil să-l ajutăm pe Dominator să iasă într-o lume nepregătită pentru venirea lui.

Nu voiam să am oroarea asta pe conştiinţă.

Deşi, din păcate, nu prea am obiceiul să consemnez faptele în felul acesta, eram chinuiţi de nişte dileme morale extraordinare. Nu suntem obişnuiţi cu astfel de probleme. Mercenarii n-au nevoie de prea multă moralitate sau de decizii luate pe baze morale. În esenţă, un mercenar lasă moralitatea deoparte sau, în cel mai bun caz, reordonează structurile normale pentru a se potrivi modului său de viaţă. Marile probleme se reduc la cât de bine îşi face el treaba, cu câtă bună-credinţă îşi duce contractul la îndeplinire, cât de bine aderă la cerinţa de-a fi mereu loial camarazilor lor. Dezumanizează lumea din afara graniţelor

organizaţiei. În felul acesta, orice ar face sau ar vedea capătă o importanţă minoră, atâta timp cât efectele se înregistrează în afara Companiei.

Intraserăm într-o capcană care era posibil să ne pună în faţa celei mai grele alegeri din istoria Companiei. Era posibil să fim nevoiţi să trădăm patru secole de tradiţie a Companiei în favoarea întregului mai mare.

Ştiam că nu puteam permite Dominatorului să revină la viaţă dacă asta se dovedea a fi singura cale prin care să o împiedicăm pe Doamnă să afle de Draga şi Corb.

Şi totuşi… Doamna nu era cu nimic mai bună. O slujeam şi, până de curând, îi fuseserăm credincioşi, distrugând Rebelii oriunde îi găseam, dar nu cred că prea mulţi dintre noi erau indiferenţi faţă de ceea ce era ea, de fapt. Era mai puţin rea decât Dominatorul doar fiindcă nu era la fel de obsedată ca el, fiindcă avea mai multă răbdare în a-şi pune în aplicare planul de control total şi absolut.

Asta-mi oferea o altă dilemă. Eram capabil să o sacrific pe Draga pentru a împiedica întoarcerea Dominatorului? Dacă la asta se ridica preţul?

— Pari foarte gânditor, zise Şoaptă.

— Hm. Treaba asta are prea multe aspecte. Custozii. Ducele. Noi. Boulean, care are conturile lui de încheiat.

Îi spusesem despre originile coturniene ale lui Boulean, oferindu-i informaţii aparent irelevante pentru a-i complica şi distrage firul gândirii.

Ea arătă din nou afară.

— N-am cerut oare o atentă supraveghere a locului aceluia?

— Ba da, doamnă. Asta am şi făcut o vreme. Dar nu s-a întâmplat nimic şi apoi ni s-a spus să facem alte lucruri…

M-am întrerupt, înfiorat de o bănuială neplăcută.

Ea îmi citi expresia feţei.

— Da. Noaptea trecută. Şi marfa era încă în viaţă.

— O, măiculiţă, am murmurat. Cine a fost? Ştii?

— Am simţit doar schimbările care au urmat. Au încercat să deschidă calea. Nu erau suficient de puternici, dar au fost foarte aproape.

Începu să se plimbe. În gând, am început să verific foaia de serviciu pentru Coturn de noaptea trecută. Voiam să pun câteva întrebări foarte punctuale.

— M-am consultat direct cu Doamna. E foarte îngrijorată. Ordinele ei sunt să lăsăm deoparte afacerile mai puţin importante. Trebuie să împiedicăm ca alte cadavre să ajungă la castel. Da, restul Companiei tale va ajunge aici curând. Între şase şi zece zile. Şi sunt multe de făcut pentru a ne pregăti de sosirea lor. Dar, după cum ai observat, sunt prea multe de făcut şi prea puţini care să le facă. Lasă-l pe Căpitanul tău să se ocupe de asta când vine. Castelul negru trebuie izolat.

— De ce nu aduceţi nişte oameni pe calea aerului?

— Doamna a interzis asta.

Am încercat să par perplex.

— Dar de ce?

Aveam neplăcutul sentiment că ştiam. Şi teama îmi dădea transpiraţii reci.

Şoaptă ridică din umeri.

— Fiindcă nu vrea să pierdeţi timpul întâmpinându-i pe nou-veniţi şi punându-i la curent. Du-te să vezi ce se poate face pentru izolarea castelului.

— Da, doamnă.

Am plecat, gândindu-mă că întrevederea mersese deopotrivă mai bine şi mai rău decât mă aşteptasem. Mai bine, întrucât nu făcuse o criză de nervi cu răcnete. Mai rău, întrucât mă anunţase de fapt că noi, care eram deja acolo, eram suspectaţi a fi cedat unei infecţii morale pe care Doamna nu voia s-o transmitem confraţilor noştri.

Te lua cu frică.

— Mda, zise Elino când i-am povestit. Nu avea nevoie de explicaţii. Asta înseamnă că trebuie să luăm legătura cu Bătrânul.

— Un mesager?

— Ce altceva? Pe cine putem detaşa şi acoperi?

— Pe unul dintre cei din Coturn.

Elmo încuviinţă.

— Mă ocup eu de asta. Tu du-te şi vezi cum să izolăm castelul cu oamenii de care dispunem.

— De ce nu te duci tu să cercetezi castelul? Eu vreau să aflu ce făceau băieţii ăia noaptea trecută.

— Nici vorbă. Cobe. Preiau frâiele. Nu spun c-ai făcut o treabă rea, ci doar că n-ai isprăvit-o. Şi asta-i vina mea, de fapt. Eu sunt soldatul.

— Faptul că eşti soldat n-o să folosească la nimic, Elmo. Asta nu-i treabă de soldat. E treabă de spion. Şi spionii au nevoie de timp ca să se infiltreze în ţesătura unei societăţi. Noi n-am avut destul la dispoziţie.

— Timpul s-a scurs acum. Nu asta ai spus tu?

— Presupun că da, am recunoscut. Bine. Investighez eu castelul. Dar tu află ce s-a întâmplat acolo jos noaptea trecută. Mai ales în jurul localului numit Crinul de Fier. Mereu vine vorba de el, fix ca de individul ăla, Aşa.

Tot timpul cât am vorbit, Elmo se schimbase. Acum arăta ca un marinar căruia i s-au înecat corăbiile, prea bătrân ca să mai iasă pe mare, dar încă suficient de dur ca să facă muncile murdare. Avea să se potrivească bine în Coturn. I-am spus şi lui asta.

— Mda. Să ne mişcăm. Şi să nu te gândeşti că vei dormi prea mult până va ajunge Căpitanul aici.

Ne-am privit reciproc, fără să spunem ce ne stătea în gând. Dacă Înrobitele nu voiau să luăm legătura cu confraţii noştri, oare ce ar fi putut face atunci când Compania avea să apară la orizont, coborând din Munţii Suferinţei?

*

Văzut de aproape, castelul negru era deopotrivă fascinant şi neliniştitor. Am călărit până acolo, am dat înconjur locului de mai multe ori, ba chiar am făcut vesel cu mâna, în unica ocazie în care am zărit mişcare pe meterezele lui sticloase.

În spatele castelului, terenul era dificil – abrupt, stâncos, năpădit de tufişuri încâlcite şi spinoase care împrăştiau aromă de salvie. Cineva care târa un cadavru nu se putea apropia de fortăreaţă venind din direcţia aceea. Spre est şi vest, de-a lungul falezei, terenul era mai bun, dar şi pe acolo era improbabil să te apropii. Oamenii de teapa celor care vând cadavre ar proceda în cel mai uşor mod cu putinţă. Asta însemna că folosiseră drumul care venea de la Râul Port, trecea prin grupul de case ale breslei negustoreşti de pe pantele mijlocii şi o ţinea drept până la poarta castelului. Cineva urmase traseul acela deseori, întrucât de la drum până la castel se vedeau urme de roţi.

Problema mea era că nu se vedea niciun loc unde un detaşament să poată sta la pândă fără să fie observat de pe zidul castelului. Până la apus m-am muncit să pun planul la

punct.

Am găsit o casă abandonată ceva mai jos pe pantă şi puţin în amonte. Acolo aveam să ascund detaşamentul şi aveam să postez santinele în josul drumului, în zona populată. Acestea ne puteau trimite veste dacă vedeau ceva suspect. Puteam urca şi traversa în grabă panta, pentru a-i intercepta pe eventualii vânzători de cadavre. Căruţele aveau să înainteze suficient de încet ca să ne dea timpul necesar.

Bătrânul Cobe i-un strateg sclipitor. Da, dom’le. Până la miezul nopţii, soldaţii mei erau la locul lor şi totul era pregătit. Şi până la micul dejun avuseserăm deja două alarme false. Astfel am aflat, spre ruşinea mea, că exista un trafic legitim pe timp de noapte pe lângă postul meu de santinelă.

Am stat în vechea casă împreună cu echipa mea, când jucând tonk, când făcându-mi griji şi-n câteva rare ocazii trăgând un pui de somn. Şi întrebându-mă ce se întâmpla jos, în Coturn, şi dincolo. De vale, la Duretile.

M-am rugat ca Elmo să poată ţine lucrurile sub control.

Capitolul 28
Jep: Lisa

Shed îşi petrecu toată ziua în camera lui, uitându-se în tavan şi detestându-se. Mai jos de-atât nu putea să cadă. Nu mai exista faptă prea murdară pentru unul ca el şi nici nu mai putea face ceva care să-i mânjească sufletul şi mai tare. O taxă rituală de un milion de leva şi tot nu i-ar fi putut cumpăra un loc în Ziua Marii Treceri. În mod sigur, numele lui merita să fie scris în Cartea Neagră alături de ale celor mai odioşi criminali.

— Domnu’ Shed? spuse Lisa din cadrul uşii, în dimineaţa următoare, în timp ce el se pregătea pentru o nouă zi de privit în tavan şi de autocompătimire. Domnu’ Shed?

— Mda?

— Bo şi Lana sunt aici.

Bo şi Lana, împreună cu fiica lor, erau servitorii mamei sale.

— Ce vor?

— Să rezolve cu plata, presupun.

— A!

Se ridică.

Lisa îl opri în capul scărilor.

— Am avut dreptate despre Sue, aşa-i?
— Ai avut.
— Îmi pare rău. N-aş fi spus dacă ne-am fi putut permite.
— Noi? Cum adică „noi”? La naiba. Nu contează. Să uităm tot. Nu vreau să mai aud despre asta niciodată.
— Cum spui tu. Dar o să te fac să-ţi ţii promisiunea.
— Ce promisiune?
— Că mă laşi pe mine să conduc Crinul.
— O, bine.
În momentul acela nu-i păsa. Luă socotelile lunii trecute de la servitori. Îi alesese bine. Nu-l trăgeau pe sfoară. Sugeră că meritau un mic bonus.
Se întoarse la etaj după bani. Lisa îl urmări cu privirea, perplexă. Îşi înţelese greşeala prea târziu. Acum fata se întreba cum de avea bani azi, când ieri nu avusese nimic. Îşi găsi hainele murdare, le goli buzunarele pe pat şi icni.
— O, drace! Drace, murmură el. Ce naiba pot să fac cu trei galbeni?
Erau şi arginţi, ba chiar şi un pumn de bănuţi de aramă, dar… Era într-o fundătură! Avea o avere pe care nu o putea cheltui. Legea din Jep le interzicea oamenilor din popor să deţină monede de aur. Chiar şi străinii care veneau erau siliţi să-şi schimbe galbenii în arginţi – deşi monedele de argint străine erau la fel de bine primite ca acelea ale locului. Noroc totuşi că, deşi banii proveniţi de la castelul negru erau categoric stranii, aveau măcar greutatea standard.
Cum putea oare să scape de aur? Să-l vândă vreunui căpitan de navă care se-ndrepta spre sud? Aşa se proceda de obicei. Strecură monedele în cea mai tainică ascunzătoare a sa, alături de amuleta de la castelul negru. O avere fără valoare. Estimă ce rămăsese. Douăzeci şi opt de arginţi, plus mai multe leva de aramă. Suficient ca să aibă grijă de mama sa şi de Sal. Mult prea puţin însă ca să scape de povara lui Gilbert.
— Tot în afurisita de capcană a banilor mă găsesc, se plânse el.
Şi-aminti de bijuteriile lui Sue, zâmbi perfid şi murmură:
— Am s-o fac.
Vârî totul în buzunar, se întoarse la parter, îi plăti pe slujitorii mamei sale şi-i spuse Lisei:
— Eu ies pentru o vreme.

Întâi se asigură că familia lui Wally avea ce-i trebuia, apoi o luă încet spre reşedinţa lui Gilbert. Nu părea să fie nimeni acolo. Gilbert nu semăna cu Krage, nu simţea nevoia să aibă o armată la dispoziţie, însă avea şi el câţiva sfarmă-oase preferaţi. Lipseau cu toţii. Totuşi, în biroul lui Gilbert era cineva, pentru că se vedea lumina lămpii prin draperii. Shed zâmbi cu subînţeles şi se grăbi înapoi la Crin.

Se duse la o masă din spate, în umbră, aproape de locul unde obişnuia să şadă Corbul. Era ocupată de doi marinari străini. Oameni duri, cum nu mai văzuse. Erau prin zonă de ceva timp. Spuneau că ei şi prietenii lor, care veneau şi plecau, rataseră corabia. Aşteptau alta. Shed nu-şi amintea să fi auzit numele portului lor de origine.

— Vă place să câştigaţi nişte bani uşor, băieţi? întrebă el.

— Cui nu-i place? răspunse unul.

— Ce ai în gând? zise altul.

— Am o mică problemă. Trebuie să închei o afacere cu un om şi se poate lăsa urât.

— Vrei nişte întăriri, ai?

Shed încuviinţă.

Celălalt marinar se uită la el printre gene.

— Despre cine e vorba?

— Îl cheamă Gilbert. Un cămătar. Ai auzit de el?

— Mda.

— Tocmai am trecut pe la el. Nu pare a fi nimeni acolo în afară de el.

Cei doi schimbară o privire. Cel mai înalt spuse:

— Îţi spun ceva. Lasă-mă să mă duc după un prieten de-al nostru.

— Nu-mi permit o armată întreagă.

— Hei, nicio problemă. Voi rămâneţi să stabiliţi cât eşti dispus să plăteşti pentru noi doi; el o să vină gratis. Mă simt pur şi simplu mai liniştit dacă-l avem cu noi.

— E dur?

Ambii bărbaţi rânjiră. Unul îi făcu celuilalt cu ochiul.

— Mda, cum nici nu ţi-ai imagina.

— Atunci, du-te după el.

Unul dintre ei plecă. Shed se târgui cu celălalt. Cu ochii îngustaţi, Lisa se privea intens din cealaltă parte a încăperii. Shed decise că fata se băga prea mult şi prea repede în

treburile sale.

Al treilea bărbat era un ins cu faţă de broască, înalt de abia cinci picioare. Shed se încruntă la el. Cel care îl adusese reiteră:

— E dur. Ţi-aminteşti?

— Mda? Bine, să mergem.

Se simţea sută la sută mai bine însoţit de cei trei bărbaţi, deşi nimic nu-l asigura cu adevărat că îl vor ajuta, dacă Gilbert avea să facă pe nerodul.

Când ajunseră, în camera din faţă erau doi mardeiaşi. Le spuse:

— Vreau să-l văd pe Gilbert.

— Şi dacă el nu vrea să te vadă?

Aşa reacţionau ei, din principiu. Shed nu ştia cum să răspundă. Unul dintre însoţitorii lui îl scuti de bătăi de cap.

— Nu prea are de ales, nu crezi? Decât dacă grăsimea aia de pe tine nu ascunde de fapt nişte muşchi deghizaţi.

Scoase un cuţit şi începu să-şi cureţe unghiile. Treaba asta amintea atât de tare de Corb, încât Shed îşi pierdu graiul.

— E-n spate, în birou.

Mardeiaşul cel gras schimbă o privire cu tovarăşul său. Shed îşi zise că unul dintre ei va fugi după ajutor.

Dădu să se mişte. Însoţitorul său cu faţă de broască zise:

— Eu rămân aici.

Shed intră în biroul lui Gilbert. Cămătarul avea un sac cu bani pe masă şi cântărea monede pe un cântar fin, câte una o dată, punându-le deoparte pe cele ciobite. Ridică o privire mânioasă.

— Ce naiba-i asta?

— Doi prieteni au vrut să vină cu mine ca să vadă cum ştii tu să faci afaceri.

— Nu-mi place deloc ce spune asta despre relaţia noastră, Shed. Spune că n-ai încredere în mine.

Shed ridică din umeri.

— Circulă nişte zvonuri cam urâte. Cum că tu şi Sue m-aţi lucra pe la spate. Ca să puneţi mâna pe Crinul de Fier.

— Sue, zici? Ea unde-i, Shed?

— Există o legătură, deci?

Shed făcu o faţă lungă.

— Fir-ai al naibii! Deci de-aia m-a refuzat ea! Ticălosule! Acum nici nu vrea să ne mai întâlnim. Maimuţoiul ăla de la uşa ei îmi zice că nu e acolo. Tu ai aranjat asta, domnu’ Gilbert? Să ştii că

nu-mi eşti foarte simpatic.

Gilbert le aruncă o ocheadă răuvoitoare cu unicul său ochi. Pentru o clipă, păru că-şi calculează şansele. Apoi, cu pas lejer, în odaie intră individul cel scund, care se sprijini de perete, cu gura-i largă strâmbată într-un rânjet.

— Ai venit să discutăm sau să facem afaceri? întrebă Gilbert. Dacă e vorba de afaceri, treci la subiect. Vreau să dispară de aici ciudaţii ăştia. Ne fac de râs cartierul.

Shed scoase o pungă de piele.

— Deja ai făcut tu asta, Gilbert. Am auzit oamenii spunând că refuză să mai facă afaceri cu tine. Nu consideră că e corect să-ncerci să le furi oamenilor ce este al lor.

— Taci din gură şi dă-mi banii, Shed. Dacă vrei doar să te smiorcăi, cară-te de aici.

— Da’ ştiu că are gura mare pentru unu’ care e-n inferioritate numerică, remarcă unul dintre oamenii lui Shed şi tovarăşul său îl admonestă într-o altă limbă.

Gilbert se uită urât la ei, într-un fel care-i trăda intenţia de-a le memora feţele. Cel pirpiriu rânji şi-i făcu semn cu degetul. Gilbert decise că problema putea să mai aştepte.

Shed numără monede. Ochii cămătarului se căscară pe măsură ce teancul creştea. Shed spuse:

— Ţi-am zis că mă pregăteam să închei o afacere.

Puse la bătaie şi bijuteriile lui Sue.

Unul dintre tovarăşii lui luă o brăţară şi o examină.

— Cât îi datorezi prăpăditului ăstuia?

Gilbert făcu o figură pe Shed o găsi cam afectată.

Marinarul observă:

— Rămâi fără un sfanţ. Shed.

— Nu mă interesează decât să ştiu că şacalul ăsta nu mai are putere asupra localului meu.

Gilbert se holba la bijuterii, palid, ţeapăn. Îşi umezi buzele şi se întinse după un inel. Îi tremura mâna.

Shed fremăta deopotrivă de teamă şi de-o veselie răutăcioasă. Gilbert cunoştea inelul. Acum poate că avea să aibă o mică reţinere în a se lua de Marron Shed. Sau poate că avea să se decidă să taie nişte gâturi. Precum Krage, şi Gilbert avea ceva probleme cu orgoliul.

— Asta ar trebui să acopere cu asupra de măsură totul, domnu’ Gilbert. Chiar şi datoria cea mare. Cu tot cu dobânzi.

Acum vreau înapoi actul de garanţie.

Fără tragere de inimă, Gilbert scoase hârtia dintr-o cutie de pe un raft din apropiere. Nu-şi dezlipi ochii de la inel nicio clipită.

Shed distruse actul imediat.

— Nu-ţi mai sunt dator totuşi cu ceva, domnu' Gilbert? Ba, eu cred că da. Ei, am să mă străduiesc să-ţi restitui tot ce ți se cuvine.

Gilbert se încruntă furios. Lui Shed i se păru că întrezăreşte şi un dram de teamă. Asta îl bucură. Nimeni nu se temuse vreodată de Marron Shed, decât poate Aşa, care nu intra însă la socoteală.

Era mai bine să-şi facă ieşirea înainte să-şi forţeze norocul.

— Îţi mulţumesc, domnule Gilbert. Ne vedem în curând.

Când trecu prin odaia din faţă, fu uimit să-i găsească pe oamenii cămătarului sforăind. Individul cu faţă de broască rânjea larg. Afară, Shed îşi plăti bodyguarzii.

— N-a făcut aşa urât pe cât mă aşteptam să facă.

— Asta fiindcă am fost cu tine, zise mititelul. Hai să mergem la localul tău şi să bem o bere.

Unul dintre ceilalţi observă:

— Mi s-a părut că era în stare de şoc.

Omuleţul întrebă:

— Cum ai reuşit totuşi să te îndatorezi atât de tare la un cămătar?

— Din cauza unei muieri. Şi mai şi credeam c-am s-o iau de nevastă. Nu umbla decât după banii mei. Până la urmă m-am trezit la realitate.

Însoţitorii lui clătinară din cap. Unul spuse:

— Femeile... Tre' să fii atent la ele, bătrâne. Iau şi pielea de pe tine.

— Mi-am învăţat lecţia. Hei, băuturile-s din partea casei. Am nişte vin pe care îl ţineam pentru un client aparte. A plecat din oraş, aşa că am rămas cu el.

— Atâta-i de rău, ai?

— Nu, atâta-i de bun. Nimeni nu-şi permite să-l comande.

Shed îşi petrecu toată seara sorbind vin, chiar şi după ce marinarii îşi amintiră că aveau treburi în altă parte. I se lăţea un zâmbet pe faţă de fiecare dată când îşi amintea reacţia lui

Gilbert la vederea inelului.

— Trebuie să am grijă, murmură el. E la fel de smintit precum Krage.

Cu timpul, sentimentul plăcut se risipi. În locul lui apăru teama. Avea să-i ţină piept singur lui Gilbert pe mai departe şi, cu toată influenţa Corbului, cu toate cele câteva tranzacţii încheiate de atunci, era în mare acelaşi Shed dintotdeauna.

— Ar trebui să-l duc pe ticălos sus pe deal, bolborosi el în cană. Apoi: La naiba! Sunt la fel de rău precum Corbul. Ba chiar mai rău. Corbul nu-i ducea niciodată în viaţă. Oare ce-o fi făcând nemernicul acela acum, cu vasul lui cel nou şi mândra fetişcană?

Se îmbătă mangă şi îl copleşi mila faţă de sine.

Ultimul chiriaş plecă să se culce. Ultimul muşteriu se duse acasă. Shed rămase locului, ocupat cu vinul şi aruncând săgeţi din priviri spre Lisa, furios pe ea dintr-un motiv pe care nu-l putea defini. Trupul ei, îşi spuse. Pârguit. Dar ea n-ar fi acceptat. Prea bună pentru el. Şi indiscreţia ei din ultimul timp. Mda.

O studie pe fată în timp ce aceasta făcea curăţenie. Ce eficientă era scorpia mică! mai bună chiar decât Draga, care muncea din greu, dar nu avea mişcările precise ale Lisei. Poate chiar merita să conducă localul. El unul nu făcuse o treabă foarte bună.

Se trezi cu ea alături. Îi aruncă o privire aprigă. Fata nu se retrase. Era şi dârză, pe deasupra. Refuza să se dea bătută. Nu se speria. O otreapă dură din Coturn. Avea să fie o pacoste într-o bună zi.

— Ce se-ntâmplă, domnu' Shed?

— Nimic.

— Am auzit că ai lichidat datoria la Gilbert. Un împrumut pentru care ai pus gaj localul acesta. Cum ai putut face asta? Crinul de Fier e-n familia matale de când lumea.

— Nu mă lua cu rahaturi d-astea sentimentale. Nici tu nu le crezi.

— De unde-ai luat banii?

— Poate n-are trebui să fii aşa băgăreaţă. S-ar putea să-ţi dăuneze sănătăţii.

O lua tare şi se arăta ursuz, însă nu vorbea din inimă.

— Te-ai comportat ciudat în ultimul timp.

— Am fost îndrăgostit.

— Nu asta era problema. Şi, oricum, pe asta cum ai rezolvat-o? Am auzit că Sue a dispărut. Gilbert spune că i-ai făcut de petrecanie.

— Ce am făcut?! Am fost pe la ea chiar azi.

— Ai văzut-o?

— Nu. Portarul mi-a zis că nu-i acasă. Asta înseamnă că nu voia să mă vadă. Probabil că avea pe altcineva în apartament.

— Poate înseamnă că nu era acasă.

Shed pufni.

— Ţi-am spus că nu mai vreau să vorbesc despre ea. Înţelegi?

— Sigur. Spune-mi de unde ai luat banii.

Shed o săgetă cu privirea.

— De ce?

— Pentru că, dacă mai sunt, vreau şi eu. N-am de gând să-mi petrec viaţa în Coturn. Aş face orice ca să scap de aici.

Shed zâmbi afectat.

Ea înţelese greşit.

— Fac munca asta doar ca să am ce mânca până găsesc ceva.

— Un milion de oameni s-au gândit la asta, Lisa. Şi acum mor îngheţaţi pe aleile din Coturn.

— Unora le reuşeşte. Eu n-am de gând să dau greş. De unde ai luat banii, domnu' Shed?

Fata se duse după o sticlă din vinul cel bun. Shed fusese vag convins că se cam terminase. Îi spuse despre partenerul lui din umbră.

— Asta-i o prostie. Sunt aici de destul timp ca să ştiu asta.

— Ba ai face bine să mă crezi, fată.

Chicoti.

— Dacă mai întinzi coarda, s-ar putea să-l întâlneşti. N-o să-ţi placă de el, îţi garantez.

Îşi aminti de creatura cea înaltă spunându-i să vină înapoi cât mai curând.

— Ce s-a întâmplat cu Sue?

Shed încercă să se ridice. Membrele-i erau moi. Căzu înapoi pe scaun.

— Sunt beat. Mai beat decât credeam. Îmi pierd antrenamentul.

Lisa încuviinţă cu gravitate.

— Am iubit-o. Chiar am iubit-o. N-ar fi trebuit să-mi facă asta.

Aş fi tratat-o ca pe o regină. M-aş fi dus şi-n iad după ea. Aproape că m-am dus.

Chicoti.

— M-am dus cu ea… Hopa.

— Ai face asta pentru mine, domnu' Shed?

— Ce?

— Mereu încerci să mă cucereşti. Cât valorează?

Shed rânji ca o hienă.

— Nu ştiu. Nu pot să-mi dau seama decât după ce te încerc.

— Nu ai nimic ce să-mi oferi, bătrâne.

— Dar ştiu de unde să fac rost.

— De unde?

Shed se mulţumi să stea tăcut, rânjind, cu saliva curgându-i pe la colţul gurii.

— Mă dau bătută. Ai câştigat. Haide. Te ajut să urci scările înainte să plec acasă.

Urcuşul fu un chin. Shed mai-mai că-şi pierdu cunoştinţa. Când ajunseră la camera lui, bărbatul se prăvăli de-a dreptul în pat.

— Mulţam, bolborosi. Ce faci?

— Trebuie să te dezbraci.

— Aşa se pare.

Nu încercă deloc s-o ajute.

— Acum ce faci? De ce mă apuci aşa?

— Mă vrei, nu?

O clipă mai târziu, fata era în pat cu el şi se freca, goală, de corpul lui. Shed era prea beat ca să profite de situaţie. O ţinu în braţe şi se lăsă pradă tristeţii, dând drumul unui puhoi de văicăreli despre necazurile pe care le avusese. Ea îi cântă în strună.

Capitolul 29
Jep: Răsplata

Shed se ridică în şezut atât de repede, încât simţi că i se învârte capul. Cineva începu să bată toba înăuntrul lui. Se rostogoli până la marginea patului şi vărsă zgomotos. Apoi i se făcu rău dintr-un alt motiv. De groază.

— I-am spus. I-am spus toată povestea.

Încercă să sară în picioare. Trebuia să plece din Jep înainte să

vină Inchizitorii. Avea aur. Un căpitan străin l-ar fi dus în sud. Îi putea ajunge din urmă pe Corb şi pe Aşa… Se lăsă înapoi în pat, prea chinuit ca să acţioneze.

— Sunt pe moarte, murmură. Dacă există iad, aşa o să arate.

Oare îi spusese? Aşa credea. Şi pentru nimic. Nu primise nimic.

— Marron Shed, te-ai născut ca să pierzi. O să te înveţi vreodată minte?

Se mai ridică o dată, precaut, şi scotoci în ascunzătoarea sa. Aurul era acolo. Poate că nu-i spusese chiar tot. Se gândi la amuletă. Lisa putea s-o ia pe urma lui Sue. Dacă încă nu vorbise cu nimeni. Însă avea să fie circumspectă, nu? Va fi greu să o prindă cu garda jos. Chiar şi presupunând că o putea găsi.

— Au, capul! Pe toţi zeii! Nu pot să gândesc.

Deodată, la parter se auzi zgomot.

— Fir-ar să fie, bodogăni. A lăsat localul descuiat. Or să fure tot!

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Uite cum sfârşise. Poate că la parter, făcând larmă, erau Boulean şi bătăuşii lui.

Mai bine să-şi întâmpine soarta. Înjurând, se îmbrăcă încet şi porni pe lungul drum spre parter.

— Bună dimineaţa, domnu’ Shed, îl întâmpină Lisa veselă. Ce vrei la micul dejun?

El căscă ochii, înghiţi în sec, se împletici până la urmă spre o masă şi se aşeză cu capul în palme, ignorând privirea amuzată a unuia dintre însoţitorii săi în aventura de la Gilbert.

— Eşti puţin mahmur, domnu’ Shed? întrebă Lisa.

— Da.

În propriile-i urechi, vocea sa suna ca un tunet.

— Îţi fac un amestec pe care l-am învăţat de la tata. I-un beţiv de frunte, să ştii.

Shed încuviinţă fără vlagă. Până şi asta se dovedi a fi dureros. Tatăl Lisei era unul dintre motivele pentru care o angajase pe fată, care avea nevoie de tot ajutorul din lume. Încă un act de caritate care se întorsese împotriva lui.

Lisa reveni cu o băutură atât de scârboasă, încât nici măcar un vrăjitor nu s-ar fi atins de ea.

— Bea repede. În felul ăsta, se duce mai uşor pe gât.

— Îmi dau seama.

Rugându-se aproape să-l otrăvească, dădu peste cap

amestecul acela infect. După ce inspiră adânc, murmură:

— Când vin? Cât timp mai am?

— Cine, domnu' Shed?

— Inchizitorii. Legea. Ce ştiu eu pe cine ai chemat.

— De ce-ar veni ei aici?

Înfruntând durerea, ridică privirea spre ea.

Fata şopti:

— Am spus că aş face orice ca să plec din Coturn. Asta-i şansa pe care o căutam. Acum suntem parteneri, domnu' Shed. Jumi-juma.

Shed îşi îngropă capul în mâini şi mormăi. N-avea să se termine niciodată. Decât după ce nu mai rămânea nimic din el. Aruncă blesteme asupra Corbului şi a întreg neamului său.

Sala principală era goală. Uşa era închisă.

— Întâi trebuie să îl rezolvăm pe Gilbert, rosti Lisa.

Shed clătină din cap, refuzând să ridice privirea.

— Aia a fost o prostie, să-i dai bijuterii pe care să le poată recunoaşte. O să te omoare, dacă nu-l omorâm noi înainte.

Shed clătină iarăşi din cap. De ce eu? se plânse în sinea sa. Ce-am făcut să merit asta?

— Şi să nu te gândeşti că poţi scăpa de mine cum ai scăpat de Sue şi de şantajistul ăla. Tata are o scrisoare pe care o s-o ducă la Boulean dacă dispar.

— Eşti prea deşteaptă ca să-ţi fie bine. Şi: Nu mai e mult până vine iarna.

— Da. Dar n-o să procedăm cum a procedat Corbul. E prea riscat şi implică prea multă muncă. Noi o să fim milostivi. Îi vom lăsa pe toţi prăpădiţii înăuntru. Unu sau doi pot să dispară în fiecare noapte.

— Vorbeşti despre crimă!

— Cui o să-i pese? Nimănui. Chiar şi lor le va fi mai bine aşa. Poţi spune că e un act de clemenţă.

— Cum poate cineva atât de tânăr să fie aşa lipsit de inimă?

— Cei cu inimă nu prosperă în Coturn, domnu' Shed. O să amenajăm un loc unde frigul de afară îi va conserva până ce strângem de-o căruţă plină. Îi putem duce sus cam o dată pe săptămână.

— Iarna asta…

— O să fie ultimul meu anotimp în Coturn.

— Refuz să fac una ca asta.

— Ba o s-o faci. Altfel te va căuta Boulean. N-ai de ales. Ai un partener.

— Apăraţi-mă de rău, voi, zei!

— Eşti tu oare mai puţin rău ca mine? Ai ucis cinci oameni.

— Patru, protestă el cu glas pierit.

— Crezi că Sue mai este-n viaţă? Te amăgeşti. Oricum ai întoarce lucrurile, te faci vinovat de crimă. Eşti un ucigaş atât de prost când e vorba de bani, încât nu ai niciun sfanţ asupra ta. Atât de prost, încât te amesteci cu alde Sue şi Gilbert. Domnu' Shed, nu poţi să fii spânzurat decât o dată.

Cum să combaţi judecata unui sociopat? Lisa era miezul propriului ei univers. Ceilalţi existau doar pentru a fi exploataţi.

— Mai sunt unii la care trebuie să ne gândim, după Gilbert. Omul ăla al lui Krage care a scăpat. El ştie că nu miroase a bine faptul că nu au apărut nicăieri cadavrele. N-a ciripit încă, altfel numai despre asta s-ar vorbi în Coturn. Dar, într-o zi, ar putea să dea pe goarnă. Şi mai e şi cel pe care l-ai angajat ca să te ajute cu şantajistul.

Vorbea ca un general care pune la punct o campanie. Făcea planuri de asasinat în masă. Cum era posibil?...

— Nu vreau să-mi mai pătez mâinile cu sânge, Lisa.

— Crezi că mai ai de ales?

Nu putea nega faptul că moartea lui Gilbert însemna ceva în ecuaţia supravieţuirii sale. Şi, după Gilbert, încă o persoană. Înainte ca aceasta să-l distrugă cu totul. La un moment dat, tot avea ea să lase garda jos.

Dar scrisoarea aceea? La naiba. Poate întâi trebuia scos din scenă tatăl ei... Cursa era complicată şi nu exista, aparent, nicio ieşire.

— Asta ar putea fi singura mea şansă de-a scăpa de aici, domnu' Shed. Să fii convins că am să profit de ea.

Shed se scutură de starea sa letargică, se aplecă şi se uită ţintă în vatră. Propria-i supravieţuire era pe primul plan. Gilbert trebuia eliminat. Asta era sigur.

Cum rămânea cu castelul negru? Oare îi spusese fetei despre amuletă? Nu-şi aducea aminte. Trebuia să pomenească despre existenţa unei chei speciale, altfel Lisa putea încerca să-l ucidă şi să-l vândă *şi pe el.* Odată ce aveau să pună planul în aplicare, Shed ar fi devenit un pericol pentru ea. Da. Categoric. Fata avea

să-ncerce să se descotorosească de el odată ce va fi intrat în contact cu arătările din castel. Aşa că mai avea de adăugat o persoană pe lista celor pe care era musai să le ucidă.

Fir-ar să fie. Corbul procedase cu cap, făcuse singurul lucru posibil. Folosise singura ieşire. Nu scăpai decât dacă plecai din Jep.

— Va trebui să plec după el, murmură bărbatul. Altă variantă n-am.

— Poftim?

— Vorbeam aiurea, fată. Ai câştigat! Hai să trecem la treabă cu Gilbert.

— Bun. Rămâi treaz şi scoală-te devreme mâine. Va trebui să te ocupi de Crin până verific eu ceva.

— Bine.

— Oricum, a venit timpul să fii din nou cu capul pe umeri.

— Probabil că ai dreptate.

Lisa îi aruncă o ocheadă bănuitoare.

— Noapte bună, domnu' Shed.

Lisa îi spuse lui Shed:

— Totul e pregătit. O să vină la mine diseară. Singur. Tu adu căruţa. Eu voi avea grijă să nu fie tata prin preajmă.

— Am auzit că acum Gilbert nu mai merge nicăieri fără bodyguard.

— În seara asta o să facă o excepţie. E vorba să-mi dea zece leva ca să-l ajut să pună mâna pe Crin. L-am lăsat să înţeleagă că va mai primi ceva pe deasupra.

Lui Shed îi ghiorăi stomacul.

— Şi dacă se prinde de schemă?

— Noi suntem doi şi el e doar unul. Oare cum o fi fost în stare un sperios ca tine să facă toate câte le-ai făcut?

Pe rând, începând cu teama cea mai mică. Dar gândul acesta îl ţinu pentru sine. Nu avea niciun sens să-i dea Lisei un avantaj mai mare decât avea deja. Era timpul să câştige el însuşi avantaje în faţa ei.

— Pe tine nu te sperie nimic, copilă?

— Sărăcia. Mai ales atunci când eşti bătrân. Mă ia cu tremurat de fiecare dată când îi văd pe Custozi trăgând vreun bătrân sărman înţepenit de pe-o alee.

— Mda. Asta pot înţelege.

Shed zâmbi subţire. Era un început.

Shed opri căruţa şi aruncă o privire către fereastra apartamentului situat în spate, la parter. Nu ardea nicio lumânare. Lisa nu ajunsese încă. Lovi din hăţuri şi porni mai departe. Era posibil ca Gilbert să fi plasat iscoade. Nu era prost.

Trase după un cot al aleii şi se întoarse încet pe jos, prefăcându-se beat. Nu peste mult timp, înăuntru cineva aprinse o lumânare. Cu inima bubuindu-i, Shed se furişă către uşa din spate.

Era descuiată, aşa cum fusese vorba. Poate că Gilbert *era* prost. Încetişor, se strecură înăuntru. Stomacul îi era tot numai noduri. Îi tremurau mâinile. Un strigăt îi stătea încolăcit în gâtlej.

Acesta nu era Marron Shed cel care se luptase cu Krage şi acoliţii lui. Acel Shed fusese prins la colţ şi lupta să-şi salveze viaţa. Nu avusese timp să gândească şi să se panicheze. Acest Shed, în schimb, avea. Era convins că o va da în bară.

Locuinţa consta din două camere minuscule. Prima, în care dădea uşa, era întunecată şi goală. Shed o străbătu cu mare băgare de seamă, apropiindu-se de o draperie ponosită. Un om murmura dincolo de intrare. Shed trase cu ochiul.

Gilbert se dezbrăcase şi îşi sprijinea un genunchi pe-o dărăpănătură de pat. Lisa era chiar în pat, cu cuvertura trasă până la gât, prefăcându-se că se codeşte. Trupul bătrân şi scofâlcit, ridat şi plin de vinişoare albastre al lui Gilbert făcea un contrast izbitor cu tinereţea fetei.

Gilbert era furios.

Shed înjură în barbă. Îşi dorea ca Lisa să termine cu jocurile. Întotdeauna trebuia să facă ea mai mult, în loc să se ducă direct la ţintă. Trebuia să manipuleze pe parcurs, doar pentru a satisface ceva dinăuntrul ei.

Shed voia să termine treaba.

Lisa se prefăcu supusă şi-i făcu loc lui Gilbert lângă ea.

Planul era ca Shed să lovească imediat ce Lisa îl cuprindea pe cămătar cu braţele şi picioarele. Decise să joace şi el un joc. Lăsă timpul să curgă. Stătu acolo, cu rânjetul pe buze, urmărind cum chipul fetei îi trăda ghidurile în vreme ce Gilbert se lăsa peste ea.

În cele din urmă, Shed intră în acţiune.

Trei paşi iuţi şi tăcuţi. Petrecu un ştreang pe după gâtul uscat

al lui Gilbert şi se lăsă pe spate. Lisa îşi intensifică îmbrăţişarea. Ce mic şi neputincios părea cămătarul! Ce puţin aducea cu omul temut de jumătate din Coturn!

Gilbert se împotrivi, dar nu putu scăpa.

Shed crezu că nu se va termina niciodată. Nu ştiuse că lua atât de mult să strangulezi un om. În cele din urmă, făcu un pas în spate. Tremuratul ameninţa să-l copleşească.

— Ia-l de pe mine! chiţăi Lisa.

Shed rostogoli cadavrul pe o parte.

— Îmbracă-te! Vino! Să plecăm de aici. Poate are nişte oameni postaţi afară. Mă duc după căruţă.

Se duse la uşă şi aruncă o ocheadă pe alee. Nu era nimeni. Recuperă căruţa degrabă.

— Vino! se răsti, când se întoarse şi o găsi pe Lisa încă dezbrăcată. Să-l scoatem de aici!

Ea nu se putea clinti din loc.

Shed îi aruncă hainele în braţe şi o plesni peste fundul gol.

— Mişcă-te, fir-ar să fie!

Fata se îmbrăcă încet. Shed se duse iute la uşă şi verifică aleea. Tot nimeni. Se întoarse la cadavru, îl cără anevoie la căruţă şi-l acoperi cu o prelată. Ciudat cât de uşori păreau oamenii după ce mureau!

Înapoi înăuntru:

— Vii odată? Te trag afară aşa cum eşti.

Ameninţarea nu avu niciun efect. Shed o prinse de mână şi o trase pe uşă afară.

— Hopa sus.

O săltă pe capră şi sări lângă ea.

Lovi cu hăţurile. Catârii se urniră greoi. Odată ce traversară podul peste râul Port, ştiură încotro se duceau şi nu mai avură nevoie de îndemnuri. În treacăt, Shed se întrebă de câte ori făcuseră drumul acela.

Căruţa era la jumătatea drumului pe deal în sus, când se calmă suficient cât să o studieze pe Lisa. Fata părea în stare de şoc. Deodată, crima nu mai era doar o vorbă. Ajutase şi la ea asasinat. Şi gâtul ei era în laţ.

— Nu-i aşa uşor cum ai crezut, este?

— Nu ştiam c-o să fie aşa. Îl ţineam. Am simţit cum s-a scurs viaţa din el. N-a… N-a fost cum mă aşteptam.

— Şi mai vrei să-ţi faci o carieră din asta. Îţi spun ceva. Eu nu-

mi ucid clienţii. Dacă vrei să procedezi aşa, fă-o singură.

Ea încercă o ameninţare firavă.

— Nu mai ai nicio putere asupra mea. Du-te la Inchizitori! Or să te ducă la un cititor de adevăr. Draga mea parteneră.

Lisa tremură. Shed îşi ţinu gura până ce se apropiară de castelul negru.

— Hai să terminăm cu jocurile.

Se gândea să o vândă şi pe ca împreună cu Gilbert, dar decise că nu avea în el atâta ură, furie sau pură răutate cât era necesar pentru asta.

Opri catârii.

— Tu rămâi aici. Nu coborî din căruţă orice ar fi. Înţeles?

— Da.

Vocea ei era mică şi distantă. Îngrozită, i se păru lui.

Bătu în poarta neagră, care se deschise spre interior. Îşi reluă locul şi intră cu căruţa. Coborî apoi şi-l aruncă pe Gilbert pe o lespede de piatră. Creatura înaltă se apropie, examină corpul, apoi se uită la Lisa.

— Ea nu, zise Shed. Ea e noul partener.

Creatura încuviinţă.

— Treizeci.

— Să fie.

— Ne mai trebuie cadavre, Marron Shed. Multe cadavre. Lucrarea noastră se apropie de sfârşit. Abia aşteptăm să terminăm.

Auzindu-i tonul, Shed se cutremură.

— Vor mai fi altele, curând.

— Bun. Foarte bine. Vei fi recompensat cu generozitate. Shed se cutremură din nou şi se uită în jur. Arătarea zise:

— O cauţi pe femeie? N-a devenit încă una cu portalul. Pocni din degetele lungi şi gălbui.

În întuneric se auzi foşnet de paşi. Se desprinseră umbre. Ţineau braţele unei Sue goale. Shed înghiţi cu noduri. Fusese folosită intens. Pierduse din greutate şi avea pielea lipsită de culoare, acolo unde nu era marcată de vânătăi sau zgârieturi. Una dintre creaturi îi ridică bărbia, făcând-o să se uite la Shed. Ochii ei erau goi şi afundaţi în orbite.

— Morţii care umblă, şopti el.

— E destul de dulce răzbunarea? întrebă creatura cea înaltă.

— Duceţi-o din faţa mea! Nu vreau s-o văd!

Făptura înaltă pocni din degete. Concetăţenii săi se retraseră între umbre.

— Banii mei! mârâi Shed.

Chicotind, făptura numără monedele la picioarele lui Gilbert, Shed le adună în buzunar. Făptura zise:

— Adu-ne mai mulţi vii, Marron Shed. Avem mare trebuinţă de cei vii.

Din întuneric se auzi un strigăt. Lui Shed i se păru că era numele lui.

— Te-a recunoscut, prietene.

Din gâtul lui Shed se târî afară un scâncet. Sări pe capra căruţei şi se răsti la catâri.

Făptura înaltă îi aruncă Lisei o privire grăitoare. Fata observă.

— Să plecăm de aici, domnu' Shed. Te rog!

— Dii, catâri!

Căruţa scârţâi şi gemu şi păru să-i ia o veşnicie până să iasă pe poartă. De undeva, din adâncul castelului, continuau să se audă strigăte.

Afară, Lisa se uită la Shed cu o expresie extrem de stranie. Shed crezu că detecta în ea uşurare, teamă şi puţin dispreţ. Cel mai mult uşurare. Fata simţise cât fusese de vulnerabilă. Shed zâmbi enigmatic, încuviinţă şi nu spuse nimic. Asemenea Corbului, îşi aminti el.

Rânji. Asemenea Corbului.

N-are decât să-şi facă gânduri. N-are decât să se îngrijoreze.

Catârii se opriră.

— Ce?

Din întuneric se materializară oameni. Ţineau în mâini arme scoase din teci. Arme de tip militar.

O voce spuse:

— Să fiu al naibii! E hangiul!

Capitolul 30
Jep: Noi probleme

Otto se ivi grăbit din noapte.

— Hei! Cobe! Avem un client.

Mi-am strâns cărţile, dar nu le-am decartat.

— Eşti sigur?

Mă săturasem până peste cap de alarme false.

Otto avea un aer plouat.

— Da. Sunt sigur.

Ceva nu era în regulă.

— Unde-i? Să auzim totul.

— Vor intra înăuntru.

— „Vor”? câţi sunt?

— Un bărbat şi o femeie. N-am crezut că merită să le acordăm atenţie decât după ce au trecut de ultima casă şi-au continuat pe deal în sus. Atunci era deja prea târziu să-i oprim.

Am lovit cu palma în masă. Eram nervos. Dimineaţă aveau să iasă scântei. Şoaptă deja nu mă mai înghiţea. Asta putea fi scuza ei pentru a-mi face vânt spre Catacombe. Permanent. Înrobiţii n-au răbdare.

— Să mergem, am spus pe cea mai calmă voce de care eram în stare, în timp ce-l străpungeam pe Otto cu privirea.

El avu grijă să nu se apropie de mine. Ştia că eram nemulţumit. Ştia că nu mă aveam bine cu Înrobita. Nu voia să-mi dea o scuză să-l iau de gât.

— Or să cadă multe capete dacă o sfeclim şi de data asta.

Ne-am luat cu toţii armele şi ne-am năpustit în noapte.

Alesesem deja locul, în tufişuri, la două sute de iarzi mai jos de poarta castelului. Pe când dispuneam oamenii în poziţie, înăuntru cineva începu să strige.

— Sună rău, remarcă unul dintre oameni.

— Gura, m-am răstit.

Frigul îmi urca pe spinare. Suna, într-adevăr, rău.

Continuă tot aşa, mult timp. Apoi am auzit clinchet surd de harnaşament şi scârţâit de roţi prost unse. După aceea, voci omeneşti discutând încet.

Am sărit afară din tufişuri. Unul dintre băieţi deschise ochiul unui felinar.

— Să fiu al naibii! am spus. E hangiul.

Omul se pleoşti. Femeia se holbă la noi cu ochi mari. Apoi sări din căruţă şi o luă la fugă.

— Prinde-o, Otto! Şi-o să fie vai de tine dacă n-o prinzi! Cârstel, trage-i pe ticălosul ăsta jos! Şalăule, du căruţa în spatele casei! Noi ceilalţi o vom lua de-a dreptul.

Omul acela, Shed, nu opuse rezistenţă, aşa că am mai trimis doi oameni să-l ajute pe Otto. El şi femeia goneau prin tufişuri. Ea se îndrepta spre o mică prăpastie. Acolo avea să fie uşor de

prins.

L-am dus pe Shed în vechea casă. Ajuns la lumină, omul se dezumflă şi mai tare, deveni şi mai resemnat. Nu spuse nimic. Majoritatea captivilor se opun detenţiei într-un fel sau altul, fie şi numai negând că ar exista vreun motiv pentru care să fie reţinuţi. Shed arăta ca un individ care credea că întârziase prea mult la întâlnirea cu pedeapsa cuvenită.

— Şezi, am spus şi i-am arătat un scaun la masa la care jucaserăm cărţi. Am luat şi eu altul, l-am întors şi m-am aşezat cu braţele pe speteaza lui şi cu bărbia sprijinită pe ele. Te-am prins asupra faptei, Shed.

El se mulţumi să se uite la tăblia mesei, un om fără speranţă.

— Ai ceva de spus?

— Nu e nimic de spus, nu-i aşa?

— O, ba cred că sunt multe de spus. Tu ţi-ai prins gâtul în laţ sută la sută, dar încă nu eşti mort. Poate reuşeşti să scapi vorbind.

Ochii lui se măriră puţin, apoi se goliră din nou de expresie. Nu mă credea.

— Nu sunt Inchizitor, Shed.

În privirea lui pâlpâi pentru moment viaţa.

— E adevărat. Am umblat cu Boulean o vreme, pentru că el cunoştea Coturnul. Datoria mea are foarte mică legătură cu a lui. Puţin îmi pasă mie de furtul din Catacombe. Mie-mi pasă de castelul negru, pentru că e un dezastru în devenire, dar nu atât de mult cât îmi pasă de tine. Din cauza unui om pe nume Corbul.

— Unul dintre oamenii tăi ţi-a spus Cobe. Corbul se temea de moarte de cineva pe nume Cobe, pe care l-a văzut într-o noapte, când oamenii Ducelui au pus mâna pe câţiva dintre prietenii lui.

Nu zău. Fusese martor la raidul nostru. La naiba, ce aproape fusesem de el atunci.

— Da, eu sunt acel Cobe. Şi vreau să aflu tot ce ştii despre Corb şi Draga. Şi totul despre oricine altcineva care ştie ceva, orice.

O umbră foarte vagă de sfidare îi traversă chipul.

— O mulţime de oameni sunt pe urmele tale, Shed. Boulean nu e singurul. Şi şefa mea te vrea. Iar ea e mult mai păcătoasă decât el. Nu ţi-ar plăcea deloc de ea. Şi va pune mâna pe tine,

dacă nu faci acum ce trebuie.

Aş fi preferat să i-l dau lui Boulean. Pe acesta nu-l interesau problemele noastre cu Înrobiţii. Dar Boulean lipsea din oraş.

— Mai e şi Aşa. Vreau să ştiu tot ce nu mi-ai spus despre el.

Am auzit-o pe femeie înjurând în depărtare, protestând de parcă Otto şi ceilalţi băieţi ar fi încercat să o violeze. Ştiam însă că nu era cazul. N-aveau ei curaj, după ce dăduseră deja o dată cu băţul în baltă în noaptea aceea.

— Cine-i tipa?

— Barmaniţa mea. Ea…

Şi povestea se revărsă. Odată pornit, nu-l mai opri nimic.

Mi-a venit o idee despre cum să evit o situaţie stânjenitoare.

— Fă-l să tacă.

Unul dintre oameni acoperi gura lui Shed cu palma.

— Uite ce-o să facem, Shed. Presupunând că vrei să ieşi din treaba asta cu viaţă.

El aşteptă.

— Cei pentru care lucrez vor şti că în noaptea asta a fost livrat un cadavru. Se vor aştepta să-l prind pe cel care l-a livrat. Va trebui să le dau pe cineva. Persoana în cauză poţi fi tu, poate fi fata sau puteţi fi amândoi. *Tu* ştii unele lucruri care nu vreau să ajungă la urechile Înrobitei. Un mod prin care aş putea evita să te predau ar fi să-ţi dai duhul. Dacă n-am încotro, pot face chiar să fie adevărat. Sau te poţi preface că eşti mort. Să te vadă căzătura aia arătând ca şi când ai fi fost făcut terci. Pricepi pân-aici?

Îmi răspunse tremurând:

— Aşa cred.

— Vreau să ştiu totul.

— Fata…

Am ridicat o mână, ciulind urechea. Larma era aproape.

— N-o să se întoarcă de la întâlnirea cu Înrobita. N-avem niciun motiv să nu-ţi dăm drumul, odată ce terminăm ceea ce avem de făcut.

Bărbatul nu mă credea. Comisese crime despre care considera că meritau cea mai aspră pedeapsă şi la asta se aştepta.

— Noi suntem Compania Neagră, Shed. Curând, Jep va ajunge s-o ştie foarte bine. Inclusiv faptul că noi ne ţinem de cuvânt. Dar asta nu-i important pentru tine. În momentul de faţă, tu vrei

să rămâi în viaţă destul cât să ajungi la liman. Asta înseamnă, la naiba, c-ar fi bine să te prefaci mort şi s-o faci mai bine decât oricare dintre cadavrele pe care le-ai dus vreodată pe dealul ăsta în sus.

— Bine.

— Duceţi-l lângă foc şi faceţi-l să pară că a fost bătut rău.

Oamenii ştiau ce să facă. Îl tăvăliră pe Shed fără a-l face să sufere cu adevărat. Eu am aruncat nişte lucruri ici şi colo prin încăpere, ca să pară că avusese loc o încăierare, şi-am terminat chiar la timp.

Fata zbură pe uşă, împinsă de pumnul lui Otto. Arăta ca trecută prin ciur şi prin dârmon. La fel arătau şi Otto şi oamenii pe care îl trimisesem să-l ajute.

— O pisică sălbatică, ai?

Otto încercă să rânjească. Pe la colţul gurii i se scurse sânge.

— Chiar aşa, Cobe.

Cosi picioarele fetei de sub ea.

— Ce s-a întâmplat cu tipul?

— S-a luat la harţă. Am băgat un cuţit în el.

— Înţeleg.

Ne-am uitat atenţi la fată. S-a uitat şi ea la noi, îmblânzită de-acum. De fiecare dată când privea spre Shed, se întorcea spre noi cu un aer tot mai supus.

— Da, ai încurcat-o rău, dulceaţă.

Ne oferi spectacolul la care mă aşteptasem din partea lui Shed. L-am ignorat, ştiind că era o cacealma. Otto se curăţă de sânge, apoi îi legă mâinile şi gleznele. O aşeză pe un scaun. Am avut grijă să stea cu spatele la Shed. Sărmanul ticălos trebuia şi el să respire.

M-am aşezat în faţa fetei şi am început să o chestionez. Shed spusese că-i destăinuise aproape totul. Voiam să aflu dacă ştia despre Corb ceva care îl putea deconspira, pe el sau pe noi.

N-am avut ocazia să-mi satisfac curiozitatea.

În jurul casei s-a stârnit un vârtej mare. Un vuiet ca de tornadă. O detunătură ca de tunet.

Otto exprimă temerile tuturor.

— O, rahat! Înrobita.

Uşa fu dată de perete. M-am ridicat, simţindu-mi stomacul mic şi inima bubuindu-mi în piept. Pană intră, arătând ca şi cum tocmai ar fi trecut printr-o clădire în flăcări. Fuioare de fum se

ridicau din straiele ei mocninde.

— Ce naiba? am întrebat.

— Castelul. M-am apropiat prea tare. A fost cât pe ce să mă doboare din cer. Ce ai aflat?

Mi-am spus repede povestea, fără a omite faptul că trecuse un cadavru de noi. Am arătat spre Shed.

— Unul a murit, încercând să se opună interogatoriului. Dar aceasta e teafără.

Am arătat spre fată.

Pană se apropie de ea. Suferise o lovitură serioasă acolo, afară. Nu simţeam acea aură de mare putere reprimată cu stoicism pe care o simţi de obicei în prezenţa unui Înrobit. Şi nici ea nu simţi viaţa care încă fremăta în Marron Shed.

— Aşa tânără…

Ridică bărbia fetei.

— O, ce ochi! Foc şi oţel. Doamna o va primi cu mare bucurie.

— Rămânem pe poziţie? am întrebat-o, bănuind că ne va confisca prizoniera.

— Desigur. Ar putea să mai fie şi alţii.

Se întoarse către mine.

— Dar să nu mai treacă niciunul de voi. Marja e prea strâmtă. Şoaptă vă va ierta de data asta, dar încă o greşeală şi veţi pieri.

— Da, doamnă. Doar că e greu să nu atragem atenţia localnicilor. Nu putem ridica pur şi simplu o barieră în drum.

— De ce?

I-am explicat. Cercetase şi ea castelul negru şi cunoştea dispunerea terenului.

— Ai dreptate. Pe moment. Dar Compania ta va ajunge aici curând. Atunci nu va mai fi nevoie să operaţi în secret.

— Da, doamnă.

Pană luă mâna fetei.

— Vino, spuse.

M-a surprins docilitatea cu care pisica noastră diabolică a urmat-o pe Pană. Am ieşit şi eu afară şi am privit cum covorul ponosit al Înrobitei se ridică şi porneşte în trombă către Duretile. În urma lui pluti un singur strigăt de disperare.

Când m-am întors să intru, l-am găsit pe Shed în pragul uşii. Mi-a venit să-l plesnesc pentru asta, dar m-am controlat.

— Cine a fost *aia*? întrebă el. *Ce* a fost aia?

— Pană. Una dintre Înrobite. Unul dintre mai-marii mei.

— Vrăjitoare?

— Una dintre cele mai mari. Du-te şi aşează-te. Să vorbim. Vreau să aflu exact ce ştie fata aia despre Corb şi Draga.

După un interogatoriu intens, m-am convins că Lisa nu ştia suficient de multe ca să trezească bănuiala lui Şoaptă. Doar dacă Şoaptă nu făcea legătura între numele Corbului şi omul care ajutase la capturarea ei, cu ani în urmă.

Am continuat să-l perpelesc pe Shed până la prima geană a zorilor. Aproape că implora să spună fiecare detaliu murdar al poveştii sale. Avea o mare nevoie să mărturisească. În zilele următoare, când m-am furişat în Coturn, mi-a spus tot ce ştia despre evenimentele în care figura ca personaj central. Nu cred că am întâlnit prea mulţi oameni care să mă fi dezgustat mai tare. Oameni mai răi, da. Am întâlnit cu zecile. Secături mai mari – sunt cu cetele. Plămada lui Shed, amestec de autocompătimire şi laşitate, îl declasa din acea categorie la un nivel esenţialmente patetic.

Sărman imbecil. Se născuse să fie folosit.

Şi totuşi… Era o scânteie palidă înăuntrul lui Marron Shed, reflectată în relaţiile sale cu mama lui, dar şi cu Corbul, Aşa, Lisa, Sal şi Draga, pe care o observase şi el, dar n-o recunoscuse. Datorită creşterii treptate a acelei scântei, cu impactul pe care l-a avut în cele din urmă asupra Companiei Negre, mă simt obligat să consemnez fiecare dintre aceste prime amănunte neplăcute legate de omuleţul acela timorat.

În dimineaţa de după capturarea lui, m-am dus în oraş cu Shed în căruţă şi i-am permis să deschidă Crinul de Fier ca de obicei. Apoi i-am convocat pe Elmo şi pe Spiriduş la o consfătuire. Shed se arătă neliniştit când descoperi că ne cunoşteam reciproc. Doar printr-un noroc chior nu fusese săltat mai devreme.

Sărmanul individ. Nu se mai termina perpelitul. Sărmanii de noi. Nu ne putea spune tot ce voiam să ştim.

— Ce-o să facem în privinţa tatălui fetei? a întrebat Elmo.

— Dacă există o scrisoare, trebuie să punem mâna pe ea, am răspuns. Nu putem permite nimănui să ne facă noi probleme. Spiriduş, tu ocupă-te de babac. Dacă ţi se pare şi numai puţin neconvingător, vezi să aibă un atac de cord.

Fără tragere de inimă, Spiriduş încuviinţă. Îl întrebă pe Shed unde-l poate găsi pe tatăl fetei şi plecă. Se întoarse după o

jumătate de oră.

— O mare tragedie. Nu avea nicio scrisoare. Fata a minţit. Ştia însă prea multe lucruri, care ar fi ieşit la iveală la un interogatoriu. Treaba asta începe să mă calce pe nervi. Era mai simplu să vânăm Rebeli. Ştiam cine e cine şi ce poziţie aveam.

— Ar fi mai bine să mă întorc pe deal. Înrobita s-ar putea să nu înţeleagă motivul pentru care mă aflu aici. Elmo, ar fi bine să punem pe cineva să stea cu ochii pe Shed.

— Aşa-i. Cămătarii va locui aici de-acum înainte. O să se ţină după clovnul ăsta şi la budă.

Spiriduş părea cu minţile în altă parte.

— Corbul a cumpărat o navă. Închipuie-ţi trăsnaie. Ce crezi că voia să facă?

— Cred că voia să plece pe mare încotro vedea cu ochii, mi-am dat eu cu presupusul. Am auzit că sunt nişte insule, departe în larg. Poate un alt continent. Te-ai putea ascunde binişor acolo.

M-am întors pe deal şi am tândălit vreme de două zile. Excepţie am făcut doar când m-am furişat de-acolo ca să scot tot ce puteam de la Shed. Nu s-a întâmplat nici cel mai mic lucru. Nimeni n-a mai încercat să facă vreo livrare. Presupun că Shed era singurul nerod implicat în comerţul cu cadavre.

Uneori mă uitam la meterezele acelea negre şi sumbre şi cădeam pe gânduri. Încercaseră să o doboare pe Pană. Cineva de acolo ştia că prezenţa Înrobiţilor nu era semn bun. Oare cât avea să treacă până să-şi dea seama că fuseseră izolaţi şi să întreprindă ceva pentru a repune pe picioare aprovizionarea cu carne?

Capitolul 31
Jep: Întoarcerea

La două zile după capturarea sa, Shed era încă zdruncinat. De fiecare dată când se uita prin sala de mese şi-l vedea pe vreunul dintre ticăloşii aceia din Compania Neagră, simţea că iarăşi se rupe ceva în el. Trăia zile de împrumut. Nu era sigur la ce le era el de folos, dar era convins că, atunci când sarcina lui avea să ajungă la capăt, aveau să-l arunce ca pe un gunoi. Era clar că unii dintre cei care îl supravegheau chiar îl considerau un gunoi. În sinea sa, nu-i putea învinui.

Era la tejghea şi spăla căni, când Asa intră pe uşă. Shed scăpă o cana pe jos.

Aşa îi întâlni privirea doar pentru o clipă, după care ocoli tejgheaua şi o luă pe scări în sus. Shed trase adânc aer în piept şi porni după el. Omul numit Cămătaru era cu un pas în urma lui atunci când ajunse în capul scărilor, mişcându-se la fel de tăcut ca moartea. Avea un cuţit pregătit de acţiune.

Shed păşi în fosta odaie a lui Corb. Cămătaru rămase afară.

— Ce naiba cauţi aici, Aşa? Te caută Inchizitorii. În legătură cu treaba aia de la Catacombe. Boulean însuşi a plecat în Sud, pe urmele tale.

— Uşurel, Shed. Ştiu. Ne-a prins din urmă. A ieşit urât. L-am lăsat tăiat tot, dar o să-şi revină. Şi-o să se întoarcă după tine. Am venit să te pun în gardă. Trebuie să pleci din Jep.

— O, nu, zise Shed încet.

Încă un colţ în maxilarul sorţii.

— M-am gândit deja la asta, oricum.

Vorbe care nu i-ar fi dezvăluit Cămătarului nimic ce să nu fi bănuit şi singur.

— Aici s-au împuţit lucrurile. Am început să caut un cumpărător.

Nu era adevărat, dar avea să fie până la sfârşitul zilei.

Din cine ştie ce motiv, întoarcerea lui Asa îi adusese inima la loc. Poate doar fiindcă simţea că avea un aliat, cineva care îi împărţea îngrijorările.

Lăsă aproape toată povestea să curgă din el. Nu-l omise nici pe Cămătaru. Care nu-şi făcu apariţia.

Aşa se schimbase. Nu părea şocat. Shed îl întrebă de ce.

— Pentru că am petrecut mult timp alături de Corb. Mi-a spus nişte poveşti care ţi-ar face părul măciucă. Despre zilele de dinainte să vină în Jep.

— El cum e?

— Mort.

— Mort? icni Shed.

— Poftim?

Cămătaru dădu buzna pe uşă.

— Ai spus cumva c-a murit Corbul?

Aşa se uită la Cămătaru, la Shed, înapoi la Cămătaru.

— Shed, ticălosule…

— Tu să taci, Aşa, se răsti Shed. N-ai nici cea mai mică idee

ce s-a întâmplat în lipsa ta. Cămătaru e un prieten. Într-un fel.

— Cămătaru, ai? Cel din Compania Neagră?

Cămătaru ridică din sprâncene.

— A zis ceva Corbul?

— Nişte poveşti despre zilele de demult.

— Îhă. Aşa-i, amice. Acela-s eu. Să ne întoarcem la moartea Corbului.

Aşa se uită la Shed, care încuviinţă.

— Spune-ne.

— Bine. Nu ştiu cu adevărat ce s-a întâmplat. Spălam putina după întâlnirea cu Boulean. Fugeam. Mardeiaşii lui plătiţi ne-au luat prin surprindere. Ne ascundeam într-o pădure din afara oraşului, când deodată el a început să strige şi să ţopăie. N-am priceput nimic din ce s-a întâmplat.

Aşa clătină din cap. Era palid la faţă şi transpira.

— Continuă, îl îndemnă Shed cu blândeţe.

— Shed, nu ştiu.

— Ce? chestionă Cămătaru.

— Nu ştiu, n-am rămas acolo.

Shed făcu o grimasă. Acela era Asa pe care îl cunoştea.

— Eşti un prieten adevărat, bătrâne, zise Cămătaru.

— Uite ce-i…

Shed îi făcu semn să tacă.

Aşa spuse:

— Shed, trebuie să pleci din Jep. Repede. În orice zi, un vas poate aduce o scrisoare de la Boulean.

— Dar…

— E mai bine acolo decât am crezut, Shed. Tu ai bani; te poţi descurca. Lor nu le pasă de Catacombe. Cred că e un fel de glumă proastă. Aşa ne-a găsit Boulean. Toată lumea, când auzea de profanare, râdea. Unii discutau chiar despre pornirea unei expediţii de golire a lor.

— Cum a aflat lumea de Catacombe, Aşa? Doar tu şi Corbul ştiaţi.

Aşa păru stingherit.

— Mda. Mă gândeam eu. Trebuia neapărat să te lauzi, aşa-i?

Era confuz şi speriat şi începea să se descarce pe Aşa. Nu ştia ce să facă. Trebuia să plece din Jep, cum spunea Aşa. Dar cum să scape de câinii săi de pază? Mai ales când ei ştiau că altă alegere nu avea.

— E un vas la docul Iatagan care pleacă dimineaţă spre Miedburg, Shed. I-am cerut căpitanului să ţină două locuri. Să-i spun că vii şi tu?

Cămătarul luă poziţie de drepţi, blocând uşa.

— Ba nu vă duceţi niciunul acolo. Nişte prieteni de-ai mei vor să discute cu voi.

— Shed, ce înseamnă asta?

În vocea lui Asa se simţea panica.

Shed se uită la Cămătaru. Mercenarul încuviinţă. Shed turnă aproape totul. Asa nu înţelese. Nici Shed nu înţelegea, pentru că supraveghetorii lui nu-i spuseseră totul, aşa încât din imaginea pe care şi-o formase lipseau anumite elemente.

Cămătaru era singur la Crin. Shed propuse:

— Şi dacă m-aş duce după Spiriduş?

Cămătaru zâmbi.

— Şi dacă am aştepta, pur şi simplu?

— Dar…

— O să vină cineva. O să aşteptăm. Să mergem jos. Tu.

Arătă cu cuţitul spre Aşa.

— Să nu-ţi vină idei creţe.

— Ai grijă, Aşa, îl avertiză Shed. Ăştia sunt oamenii de care se temea Corbul.

— O să am. Am auzit destule de la Corb.

— Şi ce păcat, spuse Cămătarul. Lui Cobe şi Elmo n-o să le placă asta. Jos, domnilor. Shed, tu vezi-ţi mai departe de treburi.

— Cineva l-ar putea recunoaşte pe Aşa, zise Shed.

— Ne asumăm riscul. Hai!

Cămătaru se dădu deoparte şi-i lăsă să treacă. La parter, îl aşeză pe Asa la cea mai întunecată masă şi se puse lângă el, începând să-şi cureţe unghiile cu cuţitul. Asa se holba fascinat. Vedea fantome, socoti Shed.

Putea scăpa acum, dacă era dispus să-l sacrifice pe Aşa, care era mai important pentru ei decât el. Dacă ar fi ieşit prin bucătărie, Cămătaru nu s-ar fi luat după el.

Din bucătărie se ivi cumnata lui, ţinând în echilibru câte o tavă în fiecare mână.

— Când ai un minut, Sal.

Iar când ea avu acel minut:

— Crezi că tu şi copiii aţi putea conduce localul în locul meu pentru câteva săptămâni?

— Sigur. De ce?

Părea nedumerită. Dar aruncă o privire fugară înspre colţul întunecat al sălii.

— S-ar putea să trebuiască să plec undeva pentru o vreme. M-aş simţi mai bine dacă aş şti că localul rămâne pe mâna cuiva din familie. În Lisa nu prea am încredere.

— N-ai primit încă nicio veste de la ea?

— Nu. Ar fi fost de aşteptat să apară după moartea tatălui ei, nu?

— Poate e izolată undeva şi n-a aflat încă.

Sal nu părea convinsă. De fapt, Shed bănuia că îl considera vinovat de dispariţia fetei. Prea mulţi oameni din preajma sa dispăruseră. Se temea că femeia va face calculele şi va ajunge la concluzia că era implicat şi în dispariţia lui Wally.

— Am auzit un zvon cum că ar fi fost arestată. Să fii cu un ochi pe mama. E îngrijită de oameni destoinici, însă mai au nevoie de supraveghere.

— Tu unde te duci, Marron?

— Nu ştiu încă.

Se temea că numai sus pe deal, la Incintă, îl putea duce drumul. Dacă nu asta, atunci cu siguranţă undeva departe de tot ce se întâmplase acolo. Departe de oamenii aceia nemiloşi şi de angajatorii lor şi mai puţin miloşi. Trebuia să discute cu Asa despre Înrobiţi. Poate-i spusese Corbul ceva.

Îşi dorea să poată avea un moment singur cu Aşa, ca să pună la cale ceva. Să facă amândoi o încercare de evadare. Dar nu pe vasul de la Iatagan. Asa pomenise deja de acesta, fir-ar să fie. Un alt vas, atunci, unul care pleca spre sud.

Oare ce se întâmplase cu vasul cel mare şi nou al Corbului? Şi cu Draga?

Se duse la masă.

— Aşa. Ce s-a întâmplat cu Draga?

Aşa se făcu roşu. Se uită ţintă la mâinile sale împreunate.

— Nu ştiu, Shed. Zău. Am intrat în panică. Am fugit pur şi simplu până pe primul vas care venea spre nord.

Shed se îndepărtă, clătinând dezgustat din cap. Să o laşi singură pe fată în felul acela. Asa nu se schimbase mult, totuşi.

Cel numit Spiriduş intră pe uşă. Încă dinainte să spună ceva Cămătarul, începu să-l ţintuiască pe Asa cu privirea.

— Măi, măi, măi, măi, măi, zise el. Ăsta-i cine cred eu,

Cămătare?

— Chiar el. Infamul Asa în persoană, întors din războaie. Şi are într-adevăr poveşti de spus.

Spiriduş se aşeză în faţa lui Asa. Avea pe buze un rânjet mare de broscoi.

— Cum ar fi?

— În principal, susţine că amicul nostru Corbul a murit.

Zâmbetul Spiriduşului dispăru. Cât ai clipi, deveni îngrozitor de serios. Îl făcu pe Asa să-şi spună povestea din nou, în timp ce el privea fix într-o cană cu vin. Când ridică într-un târziu privirea, era abătut.

— Mai bine să discutăm asta cu Elmo şi Cobe. Bine lucrat, Cămătare. Îl iau eu. Stai cu ochii pe amicul Shed.

Shed se crispă. În sinea sa nutrise vaga speranţă că amândoi vor pleca împreună cu Aşa.

Se hotărâse. Avea să fugă cu prima ocazie. Să se ducă în sud, să-şi schimbe numele, să-şi folosească galbenii ca să cumpere un han şi să se comporte atât de corect, încât nimeni să nu-l mai bage vreodată în seamă.

Aşa arătă un licăr de revoltă.

— Voi cine naiba vă credeţi? Şi dacă nu vreau să mă duc nicăieri?

Spiriduş zâmbi neplăcut şi murmură ceva în barbă. Din cana lui se ridică un fum negru-brun, iluminat dinăuntru de o strălucire sângerie. Spiriduş se uită la Aşa, care se holba la cană, speriat.

Fumul se concentră şi luă forma unui cap mic. Acolo unde trebuia să fie ochii începură să strălucească două puncte. Spiriduş spuse:

— Micul meu prieten *vrea* să faci scandal. Se hrăneşte cu durere. Şi n-a mâncat de mult timp. A trebuit să nu ies în evidenţă în Jep.

Ochii lui Asa se căscau încontinuu. La fel şi ai lui Shed. Vrăjitorie! O simţise în făptura numită Înrobit, dar aceea nu-l tulburase prea tare. Fusese ceva exterior, n-o simţise pe propria piele. Ceva ce i se întâmplase Lisei, în absenţa sa. Dar acum…

Era o vrăjitorie minoră, fără doar şi poate. Un truc neînsemnat. Dar era o vrăjitorie într-un oraş care nu văzuse nimic mai spectaculos decât lenta creştere a castelului negru. Artele întunecate nu avuseseră adepţi în Jep.

— Foarte bine, spuse Aşa. Foarte bine.

Vocea lui era piţigăiată şi încerca să-şi tragă scaunul în spate. Cămătaru îl împiedică.

Spiriduş rânji.

— Văd că ţi-a vorbit Corbul de Spiriduş. Bun. O să fii cuminte. Acum, vino.

Cămătaru dădu drumul scaunului. Omuleţul îl urmă docil pe Spiriduş.

Shed se apropie cu fereală şi se uită în cana lui Spiriduş. Nimic. Se încruntă. Cămătaru surâse larg.

— Simpatică şmecherie, aşa-i?

— Mda.

Shed duse cana la chiuvetă. Când Cămătaru nu era atent, o aruncă la gunoi. Era mai speriat ca oricând. Cum scăpai basma curată din faţa unui vrăjitor?

Gândurile i se umplură de poveştile pe care le auzise de la marinarii din sud. Vrăjitorii nu erau lucru de şagă, spuneau ei.

Îi venea să plângă.

Capitolul 32
Jep: Vizitatori

Spiriduş mi-l aduse pe Asa şi insistă să nu-l interogăm până nu venea şi Elmo. Trimisese pe cineva după el la Duretile, unde acesta încerca să o calmeze pe Şoaptă. Şoaptă era presată de emisarii Doamnei şi se descărca pe oricine-i ieşea în cale.

Spiriduş era neliniştit din cauza celor aflate. Nu-şi mai făcu numărul obişnuit, punându-mă să ghicesc ce se petrecea. Zise de-a dreptul:

— Asa spune că el şi Corbul s-au intersectat cu Boulean. Corbul este mort. El a şters-o. Draga a rămas acolo pe cont propriu.

Emoţie? Ba bine că nu. Era gata să-l iau pe mititel la întrebări chiar atunci şi acolo. Dar m-am controlat.

Lui Elmo i-a luat ceva să apară. Până atunci, eu şi Spiriduş ne-am agitat al naibii de tare, iar Asa mai avea puţin până să facă o comoţie cerebrală.

Aşteptarea se dovedi fructuoasă. Elmo nu veni singur.

Primul indiciu a fost un slab iz acru ce părea să vină dinspre vatră, unde pusesem să se aprindă un foc mic. Pentru orice

eventualitate, ştiţi. Cu nişte tije de fier puse deoparte, gata să fie încinse, astfel încât Asa să le poată privi şi să cadă de gânduri, şi poate să se convingă că n-ar trebui să lase nimic pe dinafară.

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă cineva. Cobe, ai lăsat iar pisica aia înăuntru?

— Am scos-o în şuturi după ce mi-a stropit cizmele, am spus. I-am făcut vânt până la jumătatea dealului, cred. Poate a apucat, mai-nainte, să ude lemnele de foc.

Izul deveni mai puternic. Nu era tocmai insuportabil, ci doar uşor neplăcut. Am examinat pe rând lemnele de foc. Nimic.

Eram în toiul celei de-a treia încercări de depistare a sursei mirosului, când focul îmi reţinu atenţia. Pentru o secundă, am văzut un chip în flăcări.

Aproape că mi-a stat inima în loc. O jumătate de minut am fost pradă panicii, nemaisimțind nimic altceva decât prezenţa fetei. M-am gândit la toate relele care se puteau întâmpla: Înrobiţii trăgând cu ochiul, Doamna trăgând cu ochiul, arătările din castelul negru, poate Dominatorul însuşi aruncând ocheade din foc… Apoi ceva calm, undeva în străfundul minţii mele, reiteră ceva ce nu observasem fiindcă nu aveam niciun motiv să mă aştept la asta. Chipul din flăcări nu avea decât un singur ochi.

— Un-Ochi, am rostit fără a sta pe gânduri. Ticălosul ăla mic este în Jep.

Spiriduş se răsuci spre mine, cu ochii larg deschişi. Adulmecă aerul. Faimosul lui rânjet îi despică faţa.

— Ai dreptate, Cobe. Ai absolută dreptate. Putoarea asta-i aparţine însuşi micului sconcs. Ar fi trebuit s-o recunosc din prima.

M-am uitat în treacăt la foc. Faţa nu reapăru.

Spiriduş zise molcom:

— Oare cum l-aş putea întâmpina mai bine?

— Crezi că l-a trimis Căpitanul?

— Probabil. Ar fi logic să-i trimită pe el sau pe Tăcutul înainte.

— Fă-mi un serviciu, Spiriduş.

— Ce?

— Nu-l întâmpina în niciun fel special.

Spiriduş păru să se dezumfle. Trecuse mult timp. Nu voia să piardă o ocazie de a-şi reînnoda legătura cu Un-Ochi într-un mod

spectaculos.

— Uite, am spus. E aici pe furiş. Nu vrem ca Înrobitele să afle. De ce să le dăm motiv să amuşine ceva?

Proastă alegere de cuvinte. Mirosul era cât pe ce să ne scoată afară.

— Mda, mormăi Spiriduş. Căpitanul mai bine-l trimitea pe Tăcut. Eram gata de asta. I-am pregătit cea mai mare surpriză din viaţa lui.

— Lasă că i-o faci mai târziu. Între timp, ce-ai zice să înlături mirosul ăsta? Ce-ar fi să-l pui pe jar ignorându-l pur şi simplu?

Se gândi la asta. Îi sticleau ochii.

— Aha, făcu şi am ştiut că-mi modelase sugestia conform propriului său simţ sucit al umorului.

Un pumn lovi în uşă. Mă sperie, chiar dacă mă aşteptam la asta. Unul dintre oameni îl lăsă pe Elmo să între.

Un-Ochi venea în spatele lui Elmo, rânjind ca o mangustă mică şi neagră pe cale să înghită un şarpe. Nu i-am dat nicio atenţie. Asta pentru că în urma lui venea Căpitanul.

Căpitanul! Ultimul om care mă aşteptam să ajungă în Jet înaintea Companiei înseşi.

— Domnule? am bâiguit. Ce naiba cauţi *tu* aici?

Se împletici spre foc şi întinse mâinile. Vara începuse să se treacă, însă nu era chiar atât de frig. Arăta ca un urs, ca de obicei, deşi pierduse în greutate şi îmbătrânise. Fusese un marş greu, într-adevăr.

— Barză, răspunse el.

M-am încruntat şi m-am uitat la Elmo, care ridică din umeri şi spuse:

— L-am trimis pe Barză cu mesajul.

Căpitanul detalie:

— Ce zicea Barză n-avea niciun sens. Ce-i treaba asta despre Corb?

Corbul, desigur, fusese cel mai apropiat prieten al său înainte să dezerteze. Începeam să întrevăd un licăr.

Am arătat spre Aşa.

— Individul ăsta a fost în miezul lucrurilor de la bun început. A fost mâna dreaptă a Corbului. El zice că bătrânul Corb e mort, jos în… Cum îi zice acelui loc, Aşa?

Aşa se holbă la Căpitan şi la Un-Ochi şi înghiţi în sec de vreo şase ori, fără a fi capabil să spună ceva. I-am spus Căpitanului:

— Corbul i-a zis poveşti despre noi care i-au încărunţit părul din cap.

— Să auzim ce ai de zis, rosti Căpitanul, uitându-se la Aşa.

Aşa că Asa îşi spuse povestea pentru a treia oară, în timp ce Spiriduş stătu la pândă, atent la orice accent ce ar fi trădat minciuna. Îl ignoră pe Un-Ochi în cel mai meşteşugit fel pe care-l văzusem vreodată. Şi totul degeaba.

Căpitanul îl lăsă complet baltă pe Asa în momentul în care acesta îşi termină povestea. O chestiune de stil, cred. Voia ca informaţia să se aşeze înainte de a o luat la reexaminat. Îmi ceru să trec în revistă tot ce mi se întâmplase până la sosirea lui în Jep. Bănuiam că povestea lui Elmo o aflase deja.

Când am terminat, a observat:

— Eşti prea circumspect faţă de Înrobiţi. Şchiopul a fost cu noi tot timpul. Nu se comportă ca şi când ni s-ar pregăti ceva.

Dacă are cineva motiv să fie supărat pe noi, acela e Şchiopul.

— Cu toate acestea, am spus, între Doamnă şi Înrobiţi sunt grupuri şi grupuleţe. Poate că nu i-au spus nimic de teamă că nu ar fi în stare să păstreze secretul.

— Poate, acceptă Căpitanul.

Se plimba fără ţintă, aruncând din când în când câte o privire îngândurată spre Aşa.

— Oricum ar fi, hai să n-o facem pe Şoaptă să între la idei mai mult decât a intrat deja. Prefă-te că nu eşti circumspect. Fă-ţi datoria. Un-Ochi şi băieţii lui vor fi pe-aproape să-ţi asigure spatele.

Sigur, mi-am spus. Împotriva Înrobiţilor?

— Dacă Şchiopul e cu Compania, tu cum ai reuşit să vii? Dacă află că ai plecat, vestea va ajunge la Doamnă, nu?

— N-ar trebui să afle. N-am mai vorbit de luni de zile. E închis în sine. S-a sastisit, cred.

— Dar Ţinutul Movilelor?

Mă interesa să aflu tot ce se întâmplase în timpul lungului drum al Companiei, întrucât nu aveam nimic în Cronici cu privire la majoritatea camarazilor mei. Nu venise însă timpul să dezgrop amănunte, ci doar să ating momentele esenţiale.

— Nici nu l-am văzut, răspunse Căpitanul. Din câte zice Şchiopul, Călătorie şi Doamna se ocupă de partea aceea. Ne putem aştepta la o manevră de proporţii, de îndată ce vom avea Jepul sub control.

— Dar nu am făcut absolut nimic ca să ne pregătim, am zis. Înrobitele ne-au ţinut ocupaţi cu castelul negru.
— Urât loc, aşa-i? spuse şi ne privi pe rând. Cred că aţi făcut mai multe dacă nu eraţi aşa paranoici.
— Domnule?
— Aproape toată munca voastră de acoperire a urmelor mi se pare inutilă şi o pierdere de vreme. Era problema Corbului, nu a voastră. Şi el a rezolvat-o în felul lui tipic. Fără ajutor. (Se uită furios la Aşa.) De fapt, problema pare rezolvată pentru totdeauna.
El nu fusese de faţă şi nu simţise presiunea, dar nu i-am spus asta. În schimb, am întrebat:
— Spiriduş, crezi că Asa spune adevărul?
Fără convingere, Spiriduş încuviinţă.
— Dar tu, Un-Ochi? Ai surprins vreo notă falsă?
Omuleţul cel negru răspunse cu o negaţie precaută.
— Asa, Corbul trebuie să fi avut un teanc de hârtii cu el. Ţi-a zis ceva de ele?
Aşa păru nedumerit. Clătină din cap.
— Avea un cufăr sau ceva de care nu lăsa pe nimeni să se apropie?
Asa păru încurcat de direcţia pe care o luaseră întrebările mele. La fel şi ceilalţi. Numai Tăcutul ştia de existenţa acelor hârtii. Tăcutul şi poate Şoaptă, care ea însăşi le deţinuse cândva.
— Asa? Vreun obiect de care se îngrijea în mod deosebit?
O lumină se lăsă peste mintea omuleţului.
— Avea o ladă. Cam de dimensiunea unui sicriu. Mi-amintesc că am făcut o glumă pe tema asta. Mi-a spus ceva criptic, cum că ar fi certificatul de înmormântare al cuiva.
Am surâs larg. Hârtiile încă existau.
— Ce-a făcut cu lada?
— Nu ştiu.
— Aşa…
— Sincer. Am văzut-o doar de două ori, pe corabie. Nu m-am gândit niciodată că ar fi ceva important.
— Unde baţi, Cobe? întrebă Căpitanul.
— Am o teorie. Se bazează doar pe ceea ce ştiu despre Corb şi Aşa.
Toţi s-au încruntat.

— În linii marii, ceea ce ştim despre Asa sugerează că ar fi un personaj pe care Corbul n-ar pune mare preţ. E-un laş. Nu-i de încredere. Prea vorbăreţ. Şi *totuşi* Corbul l-a luat pe lângă el. L-a dus la sud şi l-a făcut parte din echipă. De ce? Poate că pe voi, băieţi, nu vă deranjează asta, mine însă-mi dă de gândit.

— Nu-nţeleg, spuse Căpitanul.

— Dacă presupunem că amicul nostru, Corbul, a vrut să dispară pentru ca nimeni să nu se mai obosească să-l caute? A mai încercat o dată să-şi facă pierdută urma, venind în Jep. Dar am apărut noi. Căutându-l pe el, a crezut Corbul. Şi care ar fi următorul pas? Ce-ar fi dacă ar muri? În faţa unui martor? Nimeni nu pleacă în căutarea celor morţi.

Elino mă întrerupse.

— Vrei să spui că şi-a înscenat moartea şi că s-a folosit de Asa ca să dea de ştire, totul pentru ca nimeni să nu plece să-l caute?

— Spun că ar trebui să ţinem cont de această posibilitate.

Singurul răspuns al Căpitanului a fost un „Hmm” molcom.

— Numai că Asa l-a văzut murind, zise Spiriduş.

— Poate. Sau poate că doar crede asta.

Ne-am uitat cu toţii la Asa, care s-a făcut mic. Căpitanul grăi:

— Pune-l să-ţi spună povestea din nou, Un-Ochi. Pas cu pas.

Vreme de două ore, Un-Ochi îl făcu pe mititel să spună totul, iar şi iar. Şi n-am putut niciunul să sesizăm o singură discrepanţă. Asa insista că-l văzuse pe Corb murind, devorat de dinăuntru de ceva cu înfăţişare de şarpe. Şi cu cât teoria mea se destrăma mai tare, cu atât eram mai convins de validitatea ei.

— Cazul meu se bazează pe firea Corbului, am insistat, când toţi s-au întors împotriva mea. Avem lada şi o mai avem şi pe Draga. Pe ea şi o corabie al naibii de costisitoare pe care el, pentru numele zeilor, a construit-o. Plecând de aici, a lăsat urme şi ştia asta. De ce să navighezi câteva sute de mile şi să ancorezi într-un doc, când ştii că va veni cineva să te caute? De ce să-l laşi pe Shed în viaţă în urma ta, ca să poată povesti că ai participat la jaful din Catacombe? Şi e absolut imposibil să o fi lăsat pe Draga în voia sorţii. Nici pentru un minut. Ar fi făcut aranjamente pentru siguranţa ei. Ştiţi asta.

Argumentele începeau să mi se pară şi mie puţin forţate. Mă aflam în poziţia unui preot care se străduieşte să-şi propovăduiască religia.

— Dar Asa spune că au lăsat-o de-a dreptul de izbelişte,

undeva în preajma unui han. Vă spun, Corbul avea un plan. Fac pariu că, dacă v-aţi duce acolo acum, n-aţi mai găsi nici urmă de Draga. Iar dacă vasul ar mai fi acolo, lada aceea nu s-ar mai afla la bordul lui.

— Care-i treaba cu lada asta? întrebă Un-Ochi.

L-am ignorat.

— Cred că ai prea multă imaginaţie, Cobe, spuse Căpitanul. Dar, pe de altă parte, Corbul e îndeajuns de abil încât să pună în practică un astfel de scenariu. Imediat ce pot găsi o scuză se te retrag din prima linie, fii gata să dai o fugă până acolo ca să verifici.

— Dacă amicul Corb e destul de abil, nu crezi că şi Înrobiţii sunt destul de ticăloşi încât să-ncerce ceva împotriva noastră?

— O să ne ocupăm de asta la timpul potrivit. Se întoarse către Un-Ochi: Vreau ca tu şi Spiriduş să terminaţi cu jocurile. Înţeles? Dacă vă scălâmbăiţi prea mult, Înrobiţii vor deveni curioşi. Cobe, tu stai cu Asa ăsta. O să ai nevoie de el să-ţi arate unde a murit Corbul. Eu mă duc înapoi la Companie. Elmo, vino cu mine o parte din drum.

Aşadar, o mică discuţie între patru ochi. Fac pariu că avea legătură cu suspiciunile mele legate de Înrobiţi. După un timp, te obişnuieşti atât de tare cu unii oameni, încât aproape că le poţi citi gândurile.

Capitolul 33
Jep: Întâlnirea

După vizita Căpitanului, lucrurile s-au schimbat. Oamenii au devenit mai alerţi. Influenta lui Elmo a crescut, în vreme ce a mea a scăzut. Delegaţia Companiei a adoptat un ton mai inflexibil. Fiecare om era gata de acţiune la primul semn.

Comunicarea a suferit îmbunătăţiri considerabile, în vreme ce timpul rezervat somnului s-a redus simţitor. Niciunul dintre noi n-avea voie să lipsească mai mult de două ore fără să se ştie unde se află. Iar Elmo a găsit scuze pentru a-i scoate pe toți, mai puţin pe el însuşi, afară din Duretile, trimiţându-i în locuri unde Înrobitelor le-ar fi fost greu să-i găsească. Asa a intrat sub tutela mea, pe panta dinspre castelul negru.

Tensiunea creştea. Mă simţeam ca un puişor dintr-un cârd pregătit să se împrăştie în clipa în care o vulpe ar fi intrat între

noi. Am încercat să mă descotorosesc de nelinişte actualizând Cronicile. Din păcate, le neglijasem, doar rareori consemnând câteva fapte mărunte.

Când tensiunea devenea de nesuportat pentru mine, mergeam pe deal în sus să mă uit la castelul negru.

Riscam în mod intenţionat, ca un copil care se târăşte pe o creangă de copac întinsă deasupra unei râpe adânci. Cu cât mă apropiam mai mult de castel, cu atât se reducea numărul lucrurilor cu care-mi băteam capul. La două sute de iarzi, toate celelalte griji dispăreau. Simţeam teroarea acelui loc până în măduva oaselor şi până în străfundul sufletului. La două sute de iarzi, simţeam ce însemna ca umbra Dominatorului să plutească deasupra lumii. Simţeam ce simţea Doamna când se gândea la posibila trezire la viaţă a soţului ei. Fiecare sentiment era împletit cu un dram de disperare.

Într-un fel, castelul negru era mai mult decât o poartă prin care cel mai vechi rău din lume putea să reintre în scenă. Era transpunerea în viaţă a unor concepte metaforice şi un simbol viu. Juca rolul pe care îl joacă o catedrală mare. Asemenea unei catedrale, era mai mult decât un simplu edificiu.

Mă puteam uita lung la zidurile lui de obsidian şi la decoraţiunile lui groteşti, amintindu-mi poveştile lui Shed, şi, de fiecare dată, nu reuşeam să nu mă afund în haznaua sufletului meu şi să nu bâjbâi în sinea mea după buna-cuviinţă esenţială pe care o acumulasem în cea mai mare parte a vieţii mele de adult. Castelul era, dacă vreţi, un soi de piatră de hotar morală. Dacă aveai minte. Dacă erai cât de cât sensibil.

Uneori mă însoţeau Un-Ochi, Spiriduş, Elmo sau altcineva. Niciunul dintre ei nu se întorcea neatins. Puteau sta acolo cu mine, vorbind vrute şi nevrute despre construcţia lui sau, cu aplomb, despre ce semnifica acesta pentru viitorul Companiei, şi, în tot acest timp, ceva se petrecea înlăuntrul lor.

Nu cred în răul absolut. Altundeva în Cronici, am detaliat această filosofie, care îmi influenţează fiecare observaţie făcută de-a lungul carierei mele de Cronicar. Cred în tabăra noastră şi tabăra lor, cu binele şi răul decise post-factum de cei care supravieţuiesc. Printre oameni rareori găseşti binele sub un stindard şi umbra sub altul. În războiul nostru cu Rebelii, acum opt sau nouă ani, noi ne-am aflat de partea taberei percepute ca fiind a umbrei. Şi totuşi am asistat la mult mai multe rele

înfăptuite de adepţii Rozei Albe decât de cei ai Doamnei. Răii din povestea asta măcar nu umblau cu complicaţii.

Lumea ştie cum stă în privinţa Doamnei. Doar în cazul Rebelilor idealurile şi morala se află în conflict cu faptele, devenind la fel de schimbătoare ca vremea şi la fel de flexibile ca un şarpe.

Dar mă abat de la subiect. Castelul negru are efectul ăsta. Te face mereu să o iei pe drumurile mai puţin bătute, prin fundăturile şi traseele false pe care ţi le-ai croit singur în viaţă. Te face să-ţi reconsideri poziţia. Te face să-ţi *doreşti* să pui piciorul în prag, fie şi de partea întunecată. Te face să fii intolerant faţă de propria-ţi moralitate maleabilă.

Presupun că din acest motiv a decis Jepul să ignore existenţa sa. Este un absolut care solicită lucruri absolute într-o lume ce preferă relativitatea.

În timp ce stăteam la picioarele zidurilor sale negre şi sticloase, mă gândeam deseori la Draga, întrucât, atunci când mă aflam acolo, ea era antipodul castelului. Polul alb şi într-o opoziţie absolută cu ceea ce simboliza castelul negru. Nu stătusem mult în prezenţa ei după ce înţelesesem ce era, dar mi-aminteam că şi ea mă demoraliza. Mă întrebam cum m-ar fi afectat acum, după ce crescuse atâţia ani.

Din ce spunea Shed, fata nu emana o aură în felul în care o făcea castelul. Principalul lui interes faţă de ea fusese să o ducă la etaj, fie şi cu forţa. Iar Corbul nu fusese împins pe căi puritane. Dimpotrivă, alunecase şi mai tare în întuneric – deşi din cele mai nobile motive.

Era posibil să fie un mesaj în toate astea. O observaţie privind scopurile şi mijloacele. Iată-l pe Corb acţionând cu amoralitatea pragmatică a unui Prinţ al Infernului, totul doar pentru a salva copila care reprezenta cea mai mare speranţă a lumii împotriva Doamnei şi Dominatorului.

O, ce minunat ar fi dacă lumea şi frământările ei morale ar fi asemenea unei table de joc, cu pioni simpli, negri şi albi, cu reguli fixe şi fără nicio umbră de gri!

Până şi Asa şi Shed puteau simţi aura castelului, dacă-i duceai sus pe timp de zi şi-i făceai să stea acolo, cu ochii la zidurile acelea cumplite.

Mai cu seamă Shed.

El atinsese o poziţie în care îşi permitea să aibă conştiinţă şi

să simtă incertitudinea. Adică nu mai avea niciuna dintre problemele financiare care îl chinuiseră înainte şi nici perspectiva de-a îşi da cu stângul în dreptul sub privirea noastră, aşa încât putea să reflecteze la locul său în schema lucrurilor şi să se simtă dezgustat de sine. L-am dus sus nu doar o dată şi am privit cum acea scânteie tainică de cumsecădenie din adâncul său s-a aprins, răsucind în el cuţitul suferinţei lăuntrice.

Nu ştiu cum a reuşit Elmo. Poate n-a dormit vreme de câteva săptămâni. Dar, când Compania a coborât din Munţii Suferinţei, el avea pregătit un plan de ocupaţie. Era rudimentar, fără îndoială, dar mai bun decât ne-am fi aşteptat oricare dintre noi.

Eu eram în Coturn, la Crinul de Fier al lui Shed, când primele zvonuri au ajuns la malul apei şi-au stârnit una dintre cele mai mari stări de confuzie pe care le-am pomenit vreodată. Vecinul lui Shed, care se ocupa cu negoţul de lemne, a dat buzna în local, anunţând:

— Coboară din trecătoare o armată! Străini! Mii de oameni! Se zice…

În ora următoarea, o duzină de clienţi aduseră vestea şi, de fiecare dată, armata era mai mare şi ţelul ei mai obscur. Nimeni nu ştia ce voia Compania. Diverşi martori îi atribuiau motive conform propriilor lor temeri. Prea puţini se apropiară de adevăr.

Deşi oamenii erau osteniţi după un marş atât de lung, s-au împrăştiat prin oraş cu rapiditate, unităţile mai mari fiind conduse de oamenii lui Elmo. Acadea aduse în Coturn o companie, ca întăriri. Cele mai infecte mahalale erau mereu locul de izbucnire al rebeliunilor, descoperiserăm noi. S-au înregistrat puţine violenţe. Cetăţenii din Jep fuseseră luaţi prin surprindere şi oricum nu aveau idee pentru ce anume să lupte. Majoritatea se mulţumiră să asiste de pe margine.

Eu m-am întors la detaşamentul meu. Acela era momentul în care Înrobitele aveau să treacă la fapte, dacă plănuiau ceva.

Nu s-a întâmplat însă nimic. Ceea ce aş fi putut ghici, ştiind că oamenii din grupul nostru de înaintaşi îi conduceau pe nou-sosiţi. Într-adevăr, nimeni de-acolo de sus n-a luat legătura cu mine decât după alte două zile. Pe-atunci, în oraş se restabilise pacea. Fiecare punct-cheie se afla în mâinile noastre. Fiecare

clădire oficială, fiecare arsenal, fiecare punct de rezistenţă, până şi sediul Custozilor din Incintă. Şi viaţa reintrase în normal. Puţinele necazuri care s-au iscat s-au datorat refugiaţilor Rebeli, care au încercat să pornească o răzmeriţă, acuzându-l pe Duce, nu fără temei, că el o adusese pe Doamnă în Jep.

Locuitorilor nu prea le păsa de asta.

Au fost probleme în Coturn, totuşi. Elmo voia să facă ordine în mahala. Unii dintre mahalagii nu voiau să fie puşi la respect. Elmo folosi forţa companiei lui Acadea pentru a sparge organizaţiile lorzilor crimei. Eu nu vedeam necesitatea acestei acţiuni, însă capete mai luminate se temeau că găştile puteau deveni centrul unei viitoare mişcări de rezistenţă. Orice grupare cu un asemenea potenţial trebuia strivită imediat. Cred că a existat şi speranţa că o asemenea mişcare va câştiga apreciere populară.

La a treia zi după sosirea Companiei, Elmo îl aduse pe Locotenent la coliba mea de pe deal.

— Cum merge treaba? am întrebat.

Locotenentul îmbătrânise teribil de când îl văzusem ultima dată. Drumul spre vest lăsase urme.

— Oraşul e securizat, zise el. O cloacă puturoasă, nu-i aşa?

— Ba bine că nu. E plin de depravaţi. Ce e nou?

— Vrea să arunce o privire spre obiectiv, mă informă Elmo.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Şchiopul zice că vom ocupa castelul acela, explică Locotenentul. Nu ştiu cât de curând. Căpitanul vrea să îl inspectez.

— Ne-aşteaptă vremuri hazlii, am murmurat. N-o să-l putem înhăţa aşa, pur şi simplu.

Mi-am tras haina pe mine. Era răcoare la înălţime. Elmo şi Un-Ochi ne urmară când l-am condus pe Locotenent pe culme. Acesta scrută castelul, cufundat în ghiduri. În cele din urmă spuse:

— Nu-mi place. Nu-mi place câtuşi de puţin.

Simţea şi el teroarea îngheţată pe care o emana locul.

— Am un om care a fost înăuntru, am spus. Dar să nu afle Înrobitele. Îl cred mort.

— Ce-mi poate spune?

— Nu mare lucru. N-a fost acolo decât noaptea, într-o curte din spatele porţii.

— Hm. Şi Înrobitele au o fată sus, la Duretile. Am vorbit cu ea. N-a ştiut să-mi spună nimic. A intrat acolo doar o dată şi a fost prea speriată ca să se uite în jur.

— E încă în viaţă?

— Da. E cea prinsă de voi? Mda. E-n viaţă. Ordinele Doamnei, se pare. O scorpie mică şi spurcată. Hai să-i dăm ocol.

Ne-am dus pe povârnişul din cealaltă parte, unde drumul era mai greu, însoţiţi de trăncănelile constante ale lui Un-Ochi. Locotenentul rosti ceea ce era evident.

— Pe aici nu avem cum să intrăm. Nu fără ajutor din partea Înrobitelor.

— O să avem nevoie de mult ajutor ca să intrăm pe oriunde.

Se uită la mine întrebător.

I-am povestit ce păţise Pană în noaptea când îi prinseserăm pe Shed şi pe slujnica lui.

— Vreo mişcare de atunci?

— Nimic. Şi nici înainte. Nici omul meu care a fost înăuntru n-a văzut nimic ieşit din comun. Dar, fir-ar să fie, castelul are legătură cu Ţinutul Movilelor. Dominatorul e-n spatele lui. Nu se va da uşor bătut, să ştii. Şi ei ştiu că aici îi aşteaptă necazuri.

Un-Ochi scoase un chirăit.

— Ce-i? se răsti Locotenentul.

Un-Ochi arătă cu degetul. Ne-am uitat cu toţii în înaltul zidului, care se ridica la şaizeci de picioare bune deasupra noastră. Eu n-am văzut nimic şi nici Locotenentul.

— Ce-i? întrebă el din nou.

— Cineva ne urmărea. O creatură hâdă.

— Şi eu am văzut-o, zise Elmo. Un individ lung, slăbănog şi gălbejit, cu ochi ca de şarpe.

Am scrutat zidul.

— Cum ţi-ai dat seama de la distanţa asta?

Elmo se cutremură şi ridică din umeri.

— Mi-am dat. Şi nu mi-a plăcut ce-am văzut. Am avut impresia că voia să mă muşte.

Ne-am târât prin tufişuri şi peste bolovani, cu un ochi la castel şi cu celălalt pe înclinarea pantei.

— Ochi înfometaţi, spuse Elmo. Aşa erau.

Am ajuns la linia de coastă de la vest de castel. Locotenentul se opri.

— Cât de mult te poţi apropia?

Am ridicat din umeri.

— N-am avut curaj să aflu.

Locotenentul se mişcă de colo-colo, căutând parcă să vadă ceva.

— Hai să aducem aici nişte prizonieri şi să aflăm.

Am înghiţit în sec, apoi am spus:

— Nici vorbă să-i aduci pe localnici în apropierea locului ăstuia.

— Aşa crezi? Dar în schimbul unei graţieri? Acadea a strâns jumătate dintre criminalii din Coturn. A pornit o adevărată cruciadă anti-criminalitate. Dacă primeşte trei plângeri cu privire la cineva, îl saltă fără drept de apel.

— Pare niţel cam simplu, am opinat.

Tocmai dădeam ocol, ca să aruncăm o privire spre poarta castelului. Prin simplu voiam să spun simplist, nu uşor.

Locotenentul chicoti. Lunile de privaţiuni nu-i secaseră bizarul simţ al umorului.

— Minţile simple reacţionează la răspunsuri simple. După câteva luni de reforme de-ale lui Acadea, Ducele va fi un erou.

Înţelegeam raţionamentul. Jep era un oraş fără legi, condus de vătafi locali. Existau hoarde întregi de oameni asemenea lui Shed, care trăiau în teroare, victimizaţi încontinuu. Oricine redu cea teroarea avea să le câştige simpatia. Ocrotită în mod adecvat, acea simpatie avea să supravieţuiască exceselor de mai târziu.

Eram totuşi curios dacă susţinerea celor slabi merita efortul. Sau dacă, în cazul în care reuşeam să-i infectăm cu morbul curajului, nu produceam de fapt probleme pentru noi înşine, mai târziu. Dacă i-am fi lipsit de mărunta lor opresiune cotidiană, ar fi putut ajunge să-şi imagineze că şi noi îi oprimăm.

Am mai văzut asta înainte. Oamenii de rând au nevoie să urască, au nevoie să dea vina pe cineva pentru lipsurile lor.

Aceasta nu era, totuşi, problema momentului. Momentul cerea acţiune imediată, viguroasă şi violentă. Poarta castelului trosni, deschizându-se, tocmai când ajunserăm cam în dreptul ei. O jumătate de duzină de făpturi sălbatice, în straie negre, se repeziră asupra noastră. Pe mine, apatia mă învălui ca o ceaţă şi-am descoperit că teama mă părăsea chiar în clipa în care dădea să se nască. Pe când fiinţele erau la jumătatea drumului spre noi, nu-mi mai doream decât să mă întind la pământ.

Durerea îmi copleşi membrele. Mă durea şi capul. Aveam crampe la stomac. Letargia dispăru.

Un-Ochi făcea lucruri ciudate, dansa, scheuna ca un pui de lup, lovea din mâini ca o pasăre rănită. Pălăria lui mare şi stranie îi zbură de pe cap şi se rostogoli pe deal în jos suflată de vânt, până se încâlci într-un tufiş. Printre chirăituri, se răsti:

— Faceţi ceva, idioţilor! Nu-i pot ţine la distanţă o veşnicie.

Zdrang! Spada lui Elmo ieşi din teacă. A Locotenentului la fel. Eu nu aveam la mine decât un pumnal lung. L-am scos şi m-am alăturat camarazilor mei. Creaturile castelului încremeniseră, cu surpriza citindu-li-se în ochii de ofidian. Locotenentul ajunse primul la ele, se opri, îşi luă avânt şi aplică o lovitură cumplită, ţinând spada cu ambele mâini.

Duce cu el un hanger atât de mare, încât e aproape un paloş de călău. O lovitură ca aceea era în stare să reteze trei capete deodată. Totuşi, nu reuşi să o descăpăţâneze pe prima lui victimă, chit că muşcă adânc din ea. Sângele acesteia ne împroşcă pe toţi trei.

Elmo fandă şi la fel am făcut şi eu. Sabia lui se înfipse de-un cot în victima pe care şi-o alesese. Eu mi-am simţit pumnalul ca şi când aş fi lovit cu el într-un lemn de esenţă moale. Se afundă doar trei inci în victima mea. Probabil nu destul de adânc ca să atingă vreun organ vital.

Am smuls pumnalul şi mi-am iscodit cunoştinţele de medicină, în căutarea unui loc mai bun în care să lovesc. Elmo îi trase victimei sale un picior în piept ca să-şi elibereze şi el spada.

Locotenentul avea cea mai bună armă şi metodă de abordare. Cât noi trăgeam mâţa de coadă, el mai descăpăţânat o creatură.

Atunci Un-Ochi îşi pierdu puterea. Ochii creaturilor castelului prinseră viaţă. În ei începu să ardă venin pur. Mă temeam că acelea două rămase tefere ne vor veni de hac. Locotenentul repezi însă o lovitură dezlănţuită în direcţia lor şi ele se retraseră. Cea rănită de mine se împletici după ele, dar căzu înainte să ajungă la poartă. Continuă să se târască. Poarta i se închise în nas.

— Aşa, zise Locotenentul. De astea câteva nu mai trebuie să ne facem griji mai târziu. Felicitările mele, Un-Ochi.

Vorbise destul de calm, dar vocea sa atinsese o notă înaltă. Îi tremurau mâinile. Fusese cât pe ce să o mierlim. Dacă Un-Ochi

n-ar fi venit cu noi, n-am fi scăpat cu viaţă.

— Cred că am văzut destul pentru astăzi. Să mergem.

Nouăzeci la sută din mine voia să fug cât de repede puteam.

Zece la sută păstră un aer profesional.

— Hai să tragem după noi una dintre creaturile astea puturoase, am croncănit, cu gura uscată de teamă.

— La ce naiba? chestionă Elmo.

— Ca să o pot despica şi să văd ce-i înăuntru.

— Mda.

Locotenentul se lăsă pe vine şi apucă un corp de subsiori. Acesta se zbătu fără vlagă. Cutremurându-mă, i-am prins picioarele încălţate în cizme şi m-am opintit. Creatura se îndoi de mijloc.

— La naiba cu asta, spuse Locotenentul. Dădu drumul de capătul lui şi veni lângă mine. Tu trage de un picior şi eu trag de celălalt.

Am tras. Corpul s-a întors pe-o parte. Am început să se ciorovăim despre cine ce să facă.

— Nu vreţi să terminaţi odată, băieţi? mârâi Un-Ochi.

Arătă ceva cu un deget negru şi zbârcit. M-am uitat în urmă.

Creaturi apăruseră pe metereze. Am simţit o intensificare a terorii pe care o emana castelul.

— Se întâmplă ceva, am spus şi am luat-o în josul dealului, fără să dau drumul corpului. Locotenentul veni odată cu mine. Povara noastră încasă destule lovituri, fiind târâtă peste pietre şi prin tufişuri.

Paf! Ceva lovi costişa, ca bubuitura unui picior de uriaş. M-am simţit ca un gândac ce fuge de un om care urăşte gângăniile şi tocmai şi-a luat în picioare bocancii de ucis insecte. Se mai auzi o bubuitură, care făcu pământul să se cutremure şi mai tare.

— O, rahat, făcu Elmo.

Trecu pe lângă mine, pompând din braţe şi din picioare. Un-Ochi era chiar în urma lui, ţinându-se aplecat, câştigând teren. Niciunul nu-mi oferi ajutor.

O a treia bubuitură, apoi o a patra, la intervale de timp aproape regulate, fiecare mai aproape decât precedenta. Ultima trimise pe deasupra capetelor noastre bucăţi de stâncă şi ierburi moarte.

La cincizeci de metri mai jos pe pantă, Un-Ochi se opri, se răsuci şi execută unul dintre trucurile sale magice. În mâinile lui

ridicate către cer explodă o pală de foc albastru, care o porni huruind pe deal în sus, trecând iute pe lângă mine, la mai puţin de un picior distanţă. Locotenentul şi eu l-am depăşit pe Un-Ochi. O a cincea bubuitură urieşească ne împroşcă spatele cu aşchii de piatră şi rămuriş.

Un-Ochi scoase un urlet dement şi o rupse iar la fugă.

— Asta a fost cea mai bună încercare a mea, ţipă el. Mai bine scăpaţi de clovnul ăla şi luaţi-o la sănătoasa.

Se îndepărtă, gonind ca un iepure urmărit de ogari.

Un strigăt umplu valea Portului. Dinspre panta sudică se năpustiră două puncte, aproape prea iuţi pentru a fi observate cu ochiul liber. Trecură pe deasupra cu un vuiet cavernos şi bubuiră ca o tobă a zeilor în urma noastră. Nu eram sigur, dar mi se părea că punctele erau legate între ele.

Mai apăru o pereche, învârtindu-se în jurul unui centru comun. Am apucat să mă uit mai bine. Da, erau legate între ele. Au vuit. Au bubuit. Am privit îndărăt. Faţa castelului negru dispăruse în spatele unui zid de culoare, ca vopseaua aruncată pe un panou de sticlă şi apoi scursă, din lipsă de aderenţă.

— Înrobitele au preluat conducerea, gâfâi Locotenentul.

Avea privirea bezmetică, dar îşi apucă partea de povară.

Creatura aceea nenorocită se agăţă în ceva. Gâfâind, i-am smuls haina dintr-un tufiş spinos. Eu mă uitam întruna în sus, de unde mă aşteptam să cadă ceva care să ne strivească.

Apăru încă o pereche de mingi, împroşcând culoare. Nu provocară vreo pagubă evidentă, însă ţineau castelul ocupat.

Ne-am eliberat captura şi ne-am grăbit mai departe.

Atunci apăru o pereche diferită de puncte, coborând din înălţimi. Am arătat într-acolo.

— Pană şi Şoaptă.

Înrobitele plonjară spre castelul negru, precedate de-un ţipăt ascuţit. Focul învălui zidurile. Obsidianul păru să se topească şi să se scurgă precum ceara de lumânare, iar decoraţiunile deja groteşti căpătară forme şi mai bizare. Înrobitele se retraseră, câştigară altitudine şi îşi luară avânt pentru încă o lovitură. Între timp, o altă pereche de puncte bubui pe deasupra văii Portului, colorând aerul. Ar fi fost un spectacol nemaipomenit dacă n-aş fi fost atât de ocupat să-mi salvez pielea.

Costişa răsună din nou de bubuitul uriaşului invizibil. Un cerc cu raza de cincisprezece picioare şi adânc de cinci apăru mai

sus de noi. Stânci şi crengi zburară prin aer. Ne rată doar cu vreo duzină de picioare. Impactul ne culcă la pământ. Un şir de urme asemănătoare se întindea în spatele nostru, pe pantă.

Deşi puternică, lovitura aceea avusese o forţă mai mică decât cele care o precedaseră.

Pană şi Şoaptă plonjară din nou şi, din nou, faţa castelului negru se topi, se scurse, îşi schimbă forma. Apoi un tunet făcu aerul să vibreze. *Bum-bum!* Ambele Înrobite dispărură în nori de fum. Se clătinară, luptându-se să păstreze sub control covoarele zburătoare. Amândouă fumegau precum Pană în noaptea când îl capturaserăm pe Shed. Se străduiră să câştige altitudine.

Castelul îşi întoarse toată atenţia asupra lor. Eu şi Locotenentul am profitat de asta ca să scăpăm de-acolo.

Capitolul 34
Jep: Fuga

Crinul de Fier se zgudui de mai multe ori.

Shed spăla căni şi se întreba care dintre clienţii să erau din Compania Neagră. Zgâlţâiturile îi întinseseră nervii la maxim. Deodată, un ţipăt străbătu văzduhul, urcând, apoi scăzând în intensitate, în timp ce călătorea cu viteză către nord. O clipă mai târziu, pământul se cutremură din nou, suficient de tare ca să facă oalele de lut să zdrăngănească. Shed se repezi în stradă. O parte mică şi vicleană a fiinţei sale continua să fie atentă la clienţi, încercând să determine cine îl urmărea. Şansele sale de-a scăpa se împuţinaseră dramatic odată cu venirea Companiei. Nu mai ştia acum cine era cine. Pe el îl ştiau în schimb toţi.

Ajunse în stradă tocmai când un al doilea ţipăt veni din direcţia Incintei. Urmări mâinile oamenilor, care arătau în sus. O pereche de mingi unite printr-o coardă săgetă spre nord. După câteva secunde, întregul Jep fu iluminat de-o strălucire multicoloră.

— Castelul negru! spuneau oamenii. Au lovit castelul negru.

De pe strada lui, Shed putea să vadă că edificiul dispăruse în spatele unei cortine de culoare. Inima îi fu strânsă de o teroare pe care nu o putea înţelege. Era în siguranţă aici jos. Nu?

Nu? Compania era susţinută de mari vrăjitori, care nu aveau să îngăduie castelului să facă nimic… O lovitură aprigă de ciocan aruncă lucruri în aer pe panta nordică. Nu reuşea să vadă

ce se întâmpla, dar simţi pe dată că edificiul ţintise pe cineva. Posibil pe Cobe acela, care se afla acolo sus şi ţinea castelul izolat. Poate cei din castel încercau să deschidă drumul.

Scâncetele mulţimii îi atraseră atenţia spre două puncte care coborau din înaltul cerului. Castelul fu învăluit în flăcări. Obsidianul îşi modifică forma, schimonosindu-se, apoi îşi regăsi aspectul dintâi. Atacatorii aerieni planară şi se întoarseră. O altă pereche de mingi se avântă, aparent lansată dinspre Duretile. Şi apoi fiinţele de pe covoare fură doborâte.

Shed ştia cine erau şi ce se petrecea, şi era îngrozit. În jurul lui, Coturnul, prins pe nepregătite, o luă razna.

El îşi păstră prezenţa de spirit şi-şi evaluă propria poziţie. Ici şi colo, membrii Companiei Negre dădeau fuga la posturile de luptă. Se formau detaşamente care plecau în grabă. Perechi de soldaţi ocupau posturi aparent atribuite în eventualitatea unor revolte populare. Nicăieri nu văzu Shed pe cineva care putea trece drept supraveghetorul său.

Se strecură înapoi în Crin, se duse la etaj, în camera sa, şi scotoci în ascunzătoare. Îşi îndesă în buzunare galbeni şi arginţi, stătu în cumpănă asupra amuletei, după care şi-o petrecu la gât, pe sub straie. Scrută odaia o dată, nu văzu nimic ce ar mai fi vrut să ia cu el şi coborî în pripă scările. Nu era nimeni în sala de mese, cu excepţia lui Sal, care stătea la uşă, de unde urmărea spectacolul de pe panta nordică. Niciodată nu o mai văzuse atât de liniştită şi de calmă.

— Sal.

— Marron? A sosit timpul?

— Da. Las douăzeci de leva în cutie. O să te descurci, atâta timp cât soldaţii vor continua să vină aici.

— Ce se petrece acolo sus se pregătea de-o vreme, nu?

— Într-acolo se îndrepta. Probabil că va fi şi mai rău. Au venit aici ca să distrugă castelul. Dacă vor putea.

— Şi tu unde te duci?

— Nu ştiu.

Chiar nu ştia.

— Şi nici nu ţi-aş spune, dac-aş şti. Ar putea afla de la tine.

— Când o să te întorci?

— Poate niciodată. În mod sigur, nu înainte să se retragă ei.

Se îndoia că asta avea să se întâmple vreodată. Şi oricum, dacă se întâmpla, Compania avea să fie înlocuită de alte forţe.

Doamna care o conducea părea genul care nu dă înapoi nimic.

O sărută scurt pe Sal pe obraz.

— Ai grijă de tine. Şi nu-ţi refuza nimic nici ţie, nici copiilor. Dacă apare Lisa, spune-i că e concediată. Dacă apare Wally, spune-i că l-am iertat.

Porni spre uşa din spate. Spectacolul de lumină şi sunet de pe costişa dealului continua. La un moment dat, se auzi un urlet care se avântă spre Duretile, dar se frânse undeva deasupra Incintei. Lăsă capul în pământ, îşi ridică gulerul şi merse pe alei până la marginea apei.

Doar de două ori întâlni patrule. Din niciuna nu făcea parte cineva care să-l recunoască. Prima îl ignoră. Caporalul care o conducea pe a doua îi spuse să se care naibii din stradă şi plecă mai departe.

De pe Strada Debarcaderului putu să mai vadă o dată castelul negru, printre catargele şi parâmele a nenumărate corăbii. Părea să fi avut cel mai mult de suferit în urma încleştării, care încetase. Din fortăreaţă se ridicau vălătuci de fum negru şi gros, o coloană uleioasă, uşor înclinată, ce se înălţa la mii de picioare, înainte de a se risipi într-o ceaţă întunecată. Pe pantele de sub castel se vedeau licăriri şi agitaţie, o mişcare ca de furnicar. Bănuia că membrii Companiei se grăbeau să acţioneze.

Pe malul apei era agitaţie mare. O duzină de vase se îngrămădeau în canal, dând să iasă în larg. Tot a doua navă străină se pregătea de plecare. Râul însuşi părea tulburat şi agitat într-un chip straniu.

Shed încercă la trei corăbii până să găsească una unde banii să vorbească destul de tare cât să se facă auziţi. Plăti zece leva unui comisar de bord cu alură de pirat şi îşi găsi un loc de unde să nu poată fi văzut de pe ţărm.

Cu toate acestea, în timp ce echipajul se pregătea de plecare, omul numit Cămătaru apăru alergând de-a lungul debarcaderului împreună cu un detaşament de soldaţi, strigând la căpitanul vasului să rămână pe loc.

Căpitanul făcu un gest obscen, le spuse unde să se ducă şi nava începu să alunece în voia curentului. Erau prea puţine remorchere pentru câte corăbii voiau să plece.

Pentru gestul lui sfidător, căpitanul primi o săgeată în gât. Uimiţi, marinarii şi ofiţeri încremeniră. O ploaie de săgeţi se năpusti asupra navei, ucigând mai bine de o duzină de oameni,

printre care şi ofiţerul secund şi nostromul. Shed se făcu mic în ascunzătoarea sa, strâns în ghearele celei mai intense terori pe care o simţise în viaţa lui.

Ştiuse că erau oameni duri, oameni care nu se jucau. Doar că nu înţelesese pe deplin cât de duri erau de fapt şi cât de sălbatici puteau să fie. Oamenii Ducelui ar fi ridicat mâinile a disperare şi ar fi plecat la treburile lor, înjurând. Ei n-ar fi masacrat pe nimeni.

Săgeţile Continuară să vină, ceva mai puţine totuşi, până când vasul ieşi din raza lor de acţiune.

Doar atunci trase Shed cu ochiul şi văzu cum oraşul se îndepărta încet. O, ce încet rămânea în urmă!

Spre mirarea lui, niciunul dintre marinari nu era furios pe el. Erau furioşi, adevărat, însă nu făcuseră legătura între atac şi pasagerul lor de ultim moment.

Sunt în siguranţă, îşi spuse el, surescitat. Asta dură până când se întrebă încotro se îndrepta şi ce avea să facă, odată ajuns acolo.

Un marinar strigă:

— Domnule, vin după noi cu un barcaz.

Lui Shed îi stătu inima în loc. Se uită şi văzu o ambarcaţiune mică desprinzându-se de la ţărm, încercând să ridice o velă. Oameni în uniforma Companiei Negre îmbrânceau echipajul, grăbindu-i.

Shed se piti înapoi în ascunzătoare. După câte avuseseră de suferit oamenii aceia, nu exista niciun dubiu că ar fi preferat să-l predea decât să mai aibă necazuri. Asta dacă îşi dădeau seama că pe el îl voia Cămătaru.

Oare cum reuşise individul să-i dea de urmă?

Printr-o vrăjitorie. Fără-ndoială. Altfel nu se putea.

Asta însemna că-l puteau găsi oriunde?

Capitolul 35
Jep: Veşti proaste

Tămbălăul se terminase. Cât ţinuse, fusese un spectacol dramatic, deşi nu la fel de impresionat ca altele la care asistasem. Bătălia de la Scara Rupturii, de pildă. Luptele din preajma Vrăjii. Acum fuseseră mai mult efecte de lumină, afectându-i mai curând pe locuitorii din Jep decât pe noi sau pe

cei din castelul negru. Ei nu ne-au produs nicio pagubă, iar pierderile lor cele mai grele au fost cei care au murit direct în faţa porţii. Focul dinăuntru n-a făcut cu adevărat niciun rău. Sau aşa au raportat Înrobitele.

Plină de funingine, Şoaptă ateriză cu covorul în faţa reşedinţei mele şi intră cu paşi fermi, arătând cam terfelită, dar altminteri nevătămată.

— Cum a început? întrebă.

Locotenentul îi explică.

— Încep să fie speriaţi, zise ea. Poate chiar disperaţi. Încercau să vă alunge sau să vă ia prizonieri?

— În mod categoric, să ne ia prizonieri, am spus. Ne-au lovit cu un soi de vrajă a somnului înainte să se năpustească asupra noastră.

Un-Ochi mă susţinu cu o înclinare a capului.

— Şi de ce nu au reuşit?

— Un-Ochi a destrămat vraja. A întors-o împotriva lor. Am ucis trei.

— A! Nu-i de mirare că erau supăraţi. Aţi adus unui cu voi?

— Mi-am spus că i-am putea înţelege mai bine dacă aş diseca unul ca să văd din ce e făcut.

Şoaptă porni iarăşi într-o călătorie mentală, comunicând cu stăpâna noastră, a tuturor. Apoi se întoarse.

— Bună idee. Dar disecţia o vom executa eu şi Pană. Unde este cadavrul? îl voi duce la Duretile chiar acum.

I-am arătat corpul. Era la vedere. Ea puse doi oameni să-l ducă la covorul zburător.

— A naibii, acum nu mai are deloc încredere în noi, am bolborosit.

Şoaptă mă auzi, dar nu comentă în niciun fel.

Odată corpul urcat la bord, ea îi spuse Locotenentului:

— Începe imediat pregătirea de asediu. O tranşee fortificată[5]. Şchiopul te va susţine. Se prea poate ca slugile Dominatorului să încerce să iasă, sau să ia prizonieri, sau amândouă. Nu le lăsa. O duzină de captivi le-ar permite să deschidă culoarul. Te-ai putea trezi nas în nas cu Dominatorul. Şi el nu va fi milostiv.

— Nu zău.

---

[5] În text *circunwallation,* ansamblu de fortificaţii executat de asediatorul unei cetăţi, unui oraş etc. pentru a se apăra contra vreunui atac din partea asediaţilor. (n. red.).

Locotenentul e cel mai dur tip din lume atunci când îi vine lui bine. În momentele acelea, nici chiar Doamna nu l-ar putea intimida.

— Ce-ar fi să speli putina? Vezi-ţi de ale tale şi lasă-mă pe mine să-mi văd de ale mele.

Comentariile lui nu se potriveau momentului, dar se săturase de Înrobiţi, în general. Participase la marş cu Şchiopul luni întregi, iar Şchiopul se credea comandant de oaste. Îi făcuse pe Locotenent şi Căpitan, deopotrivă, să li se umple paharul. Şi poate aceasta era sursa râcii dintre Companie şi Înrobiţi.

Căpitanul avea şi el limitele lui, deşi era mai diplomat decât Locotenentul. El mai degrabă ignora ordinele care nu-i conveneau.

Am ieşit afară să urmăresc construirea fortificaţiilor în jurul castelului negru. Echipe de muncitori soseau din Coturn, cu lopeţile pe umeri şi cu groaza în ochi. Oamenii noştri lăsară uneltele jos şi adoptară roluri de paznici şi supraveghetori. Din când în când, castelul negru scuipa foc, făcând slabe încercări de imixtiune, ca un vulcan ce bolboroseşte în sine după ce energia i s-a stins. Localnicii se împrăştiau uneori şi trebuiau adunaţi la loc. Ne-am pierdut mult din bunăvoinţa câştigată mai devreme.

Un Cămătar plouat şi totuşi furios veni în căutarea mea, aerul lui sumbru fiind accentuat de soarele după-amiezei. M-am îndepărtat încet şi m-am dus în întâmpinarea lui.

— Care-s veştile proaste?

— Afurisitul ăla de Shed. În toată zăpăceala, a dat bir cu fugiţii.

— Zăpăceală?

— Oraşul a luat-o razna când Înrobitele au pornit atacul împotriva castelului. I-am pierdut urma lui Shed. Până să-l găsească Spiriduş, era la bordul unei corăbii care se îndrepta spre Miedburg. Am încercat să o împiedic să plece, dar căpitanul a refuzat să oprească. Am deschis tirul asupra lor, apoi am luat o barcă şi-am plecat după ei, dar nu i-am putut prinde din urmă.

După ce l-am ocărât şi mi-am înfrânat pornirea de a-l strânge de gât, m-am aşezat să meditez.

— Ce-o fi cu el, Cămătare? De ce se teme?

— De orice, Cobe. Şi de propria umbră. Cred că-şi făcuse socoteala că-l vom ucide. Spiriduş zice că asta nu e totul, dar ştii

ce mult îi place lui să complice lucrurile.

— Adică?

— Spiriduş zice că vrea să o rupă definitiv cu vechiul Shed. Teama faţă de noi a fost motivaţia de care avea nevoie ca să se pună în mişcare.

— Să o rupă definitiv?

— Ştii tu. Cum ar fi, de sentimentul de vinovăţie pentru tot ce a făcut. Şi de represaliile Inchizitorilor. Boulean ştie că a luat parte la profanarea Catacombelor şi i-ar sări în cârcă de îndată ce s-ar întoarce.

M-am uitat în jos, spre portul cufundat în umbre. Corăbiile continuau să se desprindă de la ţărm. Malul apei părea gol fără ele. Dacă străinii continuau să plece, noi aveam să devenim foarte nepopulari. Jep depindea mult de comerţ.

— Găseşte-l pe Elmo. Povesteşte-i şi lui. Spune-i că sunt de părere că ar trebui să mergeţi după Shed. Găseşte-i pe Pivot şi pe băieţii ceilalţi şi adu-i înapoi cu tine. Vezi ce-i cu Draga şi Boulean, dacă tot eşti acolo.

Arăta ca un om condamnat. Totuşi, nu se împotrivi. Era răspunzător de mai multe pocinoage. Despărţirea de camarazii lui era o pedeapsă uşoară.

— Bine, spuse el şi plecă grăbit.

Eu m-am întors la treburile curente.

Dezorganizarea dispăru, pe măsură ce soldaţii îi grupară pe localnici în echipe de lucru. Pământul zbura. La început, un şanţ adânc bine, astfel încât creaturilor din castel să le fie greu să iasă, apoi o palisadă în spatele lui.

Una dintre Înrobite rămase în aer, zburând în cerc, supraveghind castelul.

Din oraş începură să vină căruţe, aducând cherestea şi moloz. Acolo jos, alte echipe de lucru demolau clădirile pentru materiale. Deşi erau structuri nepotrivite locuirii, care demult ar fi trebuit reconstruite, adăposteau oameni care nu aveau să ne aibă la suflet fiindcă le distrugeam căminele.

Un-Ochi şi un sergent pe nume Tremurici duseră o echipă mare de muncitori înapoia castelului, pe panta cea mai abruptă, şi începură să sape un puţ care să facă să se prăbuşească o porţiune din zidul edificiului. Nu se străduiră defel să-şi ascundă intenţiile. Nu prea avea sens să-ncerce. Arătărilor cu care ne confruntam le stătea în puteri să vadă dincolo de orice

subterfugiu.

Să străpungem de-a dreptul zidul avea să fie o treabă grea. Ne putea lua săptămâni, chiar şi cu ajutorul lui Un-Ochi. Minerii aveau de săpat prin mulţi iarzi de stâncă solidă.

Proiectul era unul dintre multele manevre la care Locotenentul avea să apeleze, deşi, la cum îşi planifică el asediile, manevra de azi poate deveni atacul principal de mâine. Având la dispoziţie o forţă de lucru precum cea din Jep, îşi permitea să folosească fiecare opţiune.

Simţeam un soi de mândrie urmărind cum asediul prindea formă. Sunt alături de Companie de mult timp şi niciodată nu am întreprins un proiect atât de ambiţios. Niciodată nu ni s-au pus la dispoziţie atâtea resurse. M-am plimbat pe acolo până am dat de Locotenent.

— Care-i planul aici, totuşi?

Nimeni nu-mi spunea niciodată nimic.

— Doar să-i ţintuim locului ca să nu mai poată ieşi. Apoi Înrobiţii vor tăbărî peste ei.

Am gemut. Primar şi simplu. Mă aşteptam să fie ceva mai complicat. Creaturile dinăuntru aveau să riposteze. Presupuneam că Dominatorul nu avea odihnă ticluind o contralovitură.

Trebuie să fie infernal să fii îngropat de viu şi să nu poţi face nimic, doar să-ţi doreşti şi să-ţi pui speranţa în slugi pe care nu le poţi controla direct. O asemenea neputinţă m-ar distruge în numai câteva ore.

I-am spus Locotenentului despre fuga lui Shed. Nu se mânie. Shed nu însemna prea mult pentru el. El nu ştia despre Corb şi Draga. Pentru el, Corbul era un dezertor, iar Draga – însoţitoarea lui. Nimic special. Vrusesem să ştie despre Shed ca să poată duce vorba Căpitanului. Căpitanul ar fi putut să-şi dorească o intervenţie mai viguroasă decât cea pe care i-o recomandasem eu lui Elmo.

Am rămas cu Locotenentul o vreme. El urmărea echipele la lucru, eu mă uitam la o căruţă cu coviltir care urca dealul. Aceea trebuia să aducă cina.

— Încep să mă satur de hrană rece, am boscorodit.

— Îţi spun eu ce-ar trebui să faci, Cobe. Ar trebui să te căsătoreşti şi să te aşezi la casa ta.

— Sigur, am răspuns, cu mai mult sarcasm decât simţeam. Tu

primul.

— Nu, serios. Acesta ar putea fi chiar locul potrivit. Îţi deschizi un cabinet şi ai grijă de cei bogaţi. De familia Ducelui, să zicem. Apoi, când iubita ta ajunge aici, îi pui întrebarea cea mare şi te-ai rezolvat.

Pumnale de gheaţă mi se înfipseră în suflet, răsucindu-se.

— Iubită? am croncănit.

El rânji.

— Sigur. Nu ţi-a spus nimeni? Vine încoace pentru marele spectacol. O să-l dirijeze personal. Va fi marea ta ocazie.

Marea mea ocazie. Dar pentru ce?

Vorbea despre Doamnă, desigur. Trecuseră ani buni şi ei tot mă luau peste picior pentru nişte poveşti romantice pe care le scrisesem înainte să o întâlnesc aievea. Întotdeauna luau peste picior pe oricine ştiau că le va cădea în plasă. Totul face parte din joc. Totul face parte din frăţie.

Pariez că ticălosul fierbea de nerăbdare să-mi dea vestea, încă de când o aflase.

Doamna. Venea în Jep.

M-am gândit să dezertez pe bune. Cât încă mai era o corabie sau două în port care să mă ducă departe.

Capitolul 36
Jep: Focuri de artificii

Castelul ne amăgi. Ne îngădui să credem că-i puteam trânti uşa în nas fără împotrivire. Vreme de două zile, echipele de lucru au scurmat în costişa nordică, săpând un şanţ adânc, instalând bună parte din palisada de trebuinţă şi scobind cu ciocanele începutul promiţător al unui puţ de mină. După care, locuitorii castelului ne-au adus la cunoştinţă indignarea lor.

A fost niţel cam haotic şi extrem de straniu şi, privind înapoi, se pare că lucrurile nu au început pe direcţia spre care au evoluat ulterior.

Era o noapte fără lună, dar echipele de salahori lucrau la lumina focurilor, torţelor sau felinarelor. Locotenentul înălţa turnuri de lemn plasate la o sută de picioare unul de altul, acolo unde şanţul şi palisada erau gata, şi, aproape de acestea, mici baliste ce urmau să fie urcate pe ele. O pierdere de vreme, consideram eu. Ce valoare aveau banalele echipamente de

asediu împotriva slugilor Dominatorului? Numai că Locotenentul era specialistul nostru în asedii. Era hotărât să procedeze ca la carte, chiar dacă balistele nici nu aveau să fie folosite. Trebuia totuşi să le aibă la dispoziţie.

Membri ai Companiei cu ochi ageri se aflau în turnurile aproape terminate, încercând să vadă în interiorul castelului. Unul depistă mişcare la poartă. În loc să dea alarma, trimise jos un mesaj. Locotenentul urcă şi decise că inamicul părăsise castelul şi se furişase pe un flanc al lui Un-Ochi. Ceru să bată tobele, să sune trompetele şi să fie trase în aer săgeţi aprinse.

Alarma mă trezi din somn. Am dat fuga să văd ce se întâmpla. O vreme, nu am avut nimic de văzut.

Pe partea opusă a dealului, Un-Ochi şi Tremurici rămaseră pe poziţii. Muncitorii lor se panicară. Mulţi fură ucişi sau schilodiţi în timp ce încercau să fugă pe panta abruptă, stâncoasă şi plină de tufişuri. Câţiva avură suficientă prezenţă de spirit cât să rămână locului.

Cei din castel voiau să aplice o lovitură rapidă, să prindă câţiva dintre lucrătorii lui Un-Ochi, să-i târască înăuntru şi să ducă la înfăptuire ritualurile necesare aducerii Dominatorului. Odată ce-au fost descoperiţi, strategia lor s-a schimbat. Oamenii din turnuri ne-au strigat că mai veneau şi alţii. Locotenentul ordonă tir de voie. Ordonă ca două mici catapulte să tragă cu ghiulele confecţionate din lăstăriş aprins către zona din faţa porţii. Şi trimise oameni după Spiriduş şi Tăcutul, spunându-şi că ei puteau face mai mult decât el pentru a oferi iluminaţia de trebuinţă.

Spiriduş era plecat în Coturn. Avea să treacă o oră până să poată da curs convocării. Tăcutul nu aveam idee pe unde se găsea. Nu-l văzusem, deşi era în Jep de o săptămână.

Locotenentul ceru aprinderea focurilor de semnalizare, pentru a-i avertiza pe observatorii de pe zidurile lui Duretile că aveam o problemă.

Înrobitul ce patrula pe de deasupra coborî, în cele din urmă, să investigheze situaţia. S-a dovedit că era vorba de Şchiopul. Prima sa faptă a fost să ia o mână de suliţe, să le facă o vrajă, apoi să le arunce spre pământ. Deveniră stâlpi de lumină verde-aurie aflaţi între şanţ şi castel.

De cealaltă parte a dealului, Un-Ochi creă propria lui sursă de lumină ţesând pânze de păianjen violet şi agăţându-le colţurile

de pala vântului. Acestea revelară imediat apropierea a şase siluete în negru. Săgeţi şi suliţe zburară.

Creaturile înregistrară mai multe victime înainte să ia atitudine. O lumină scăpără, apoi se transformă într-o pâlpâire care le învălui. Atacară.

Pe zidul castelului îşi făcură apariţia şi mai multe siluete. Azvârliră obiecte pe deal în jos. Mari cât un cap de om, acestea o luară spre gura de mină. Un-Ochi făcu ceva să le modifice direcţia. Doar una îi scăpă. Lăsă în urma ei un şir de soldaţi şi muncitori inconştienţi.

Slujitorii castelului se gândiseră, evident, la toate posibilităţile, mai puţin la Un-Ochi. Şchiopului îi puteau face zile fripte, dar pe Un-Ochi nu-l puteau atinge defel.

El le asigură oamenilor săi un scut protector, apoi, când creaturile castelului se apropiară, îi puse să lupte corp la corp. Majoritatea luptătorilor îşi găsiră moartea, însă nu înainte să-i nimicească pe atacatori.

Pe-atunci, locatarii castelului pregăteau deja un asalt asupra tranşeei şi a zidului, chiar în locul de unde priveam eu. Mi-amintesc că eram mai mult nedumerit decât temător.

Oare câţi erau acolo? Shed îmi lăsase impresia că edificiul era practic gol. Şi totuşi vreo douăzeci şi cinci de creaturi, atacând cu sprijinul vrăjitoriei, făcură şanţul şi zidul să fie aproape inutile.

Ieşiră pe poartă. În acelaşi timp, de dincolo de zidul castelului veni un obiect mare, în formă de balon. Lovi solul, săltă de două ori şi se strivi de şanţ şi de palisadă, umplându-l pe cel dintâi şi doborând-o pe cea din urmă. Trupa de asalt se năpusti spre deschizătura astfel creată. Creaturile alea *chiar* ştiu să se mişte.

Şchiopul coborî din cerul nopţii răcnind de furie, strălucind tot mai puternic pe măsură ce altitudinea scădea. Strălucirea se risipea în fulgi de mărimea seminţelor de arţar, care fâlfâiau în urma lui, răsucindu-se către pământ şi corodând orice le ieşea în cale. Patru sau cinci atacatori au fost răpuşi astfel.

Locotenentul lansă un contraatac rapid, lichidă mai mulţi dintre răniţi, după care trebui să bată în retragere. Mai multe creaturi târâră soldaţii căzuţi spre castel. Celelalte îşi Continuară drumul.

Lipsindu-mi complet vâna de erou, mi-am luat picioarele la spinare pe pantă în jos. Şi ce mişcare înţeleaptă s-a dovedit a fi

aceasta!

Văzduhul pârâi, scoase scântei şi se deschise ca o fereastră. Prin spărtură, ceva se scurse în partea noastră de lume, venind cine ştie de unde. Costişa îngheţă atât de tare şi de iute, încât chiar şi aerul se transformă în promoroacă. Aerul din jurul meu se scurse spre zona afectată şi îngheţă la rândul său. Frigul cuprinse majoritatea creaturilor castelului, învăluindu-le în chiciură. O suliţă aruncată la întâmplare lovi una dintre ele şi creatura se făcu fărâme, pulverizată de-a dreptul. Soldaţii noştri lansară toate proiectilele la îndemână, distrugându-le şi pe celelalte.

Deschizătura se închise după doar câteva secunde. Căldura relativă a lumii îşi croi drum prin frigul crâncen. Ceţurile se învolburară în sus, acoperind zona pentru câteva minute. Când se risipiră, nu se mai vedea nici urmă de creaturi.

Între timp, trei făpturi rămase tefere o luară la goană de-a lungul drumului către Jep. Elmo şi un pluton întreg se năpustiră pe urmele lor. În văzduh, Şchiopul se înălţă şi se lansă în plonjon pentru o lovitură asupra fortăreţei. Tocmai atunci, de acolo ieşi încă o ceată de creaturi.

Înhăţară câte cadavre putură şi se grăbiră înapoi. Şchiopul îşi schimbă traiectoria şi le atacă. Jumătate căzură la pământ. Celelalte târâră cel puţin o duzină de morţi înăuntru.

Dinspre Duretile veni şuierând o pereche de bile dintr-acelea zburătoare, care lovi zidul castelului, alcătuind un scut de culoare. Un alt covor coborî în spatele Şchiopului şi eliberă ceva ce căzu peste castelul negru. Se iscă o scăpărare atât de puternică, încât orbi oamenii pe-o rază de câteva mile. Eu eram cu spatele în clipa aceea, dar, chiar şi aşa, au trecut cincisprezece secunde până să-mi recapăt vederea suficient cât să întrezăresc fortăreaţa cuprinsă de flăcări.

Acum nu era vorba de focul schimbător pe care îl văzuserăm mai devreme. Era mai mult un incendiu care consuma însăşi materia fortăreţei. Dinăuntru se auzeau ţipete stranii, care îmi trimiteau fiori reci pe şira spinării. Nu erau strigăte de durere, ci de furie. Creaturi ieşiră pe metereze şi loviră în toate părţile cu un soi de harapnice, stingând flăcările. Acolo unde arseseră acestea însă, dimensiunile fortăreţei erau vizibil reduse.

O rafală neîntreruptă de bile pereche vâjâi pe deasupra văii. Nu văd la ce ar fi putut ajuta, dar sunt sigur că aveau ele un

scop.

Un al treilea covor coborî, în vreme ce Şchiopul şi celălalt se înălţau. Acesta lăsa în urmă o dâră de praf. Oriunde cădea, praful avea efectul seminţelor de arţar ale Şchiopului, doar că generalizat. Creaturile expuse strigau în ghearele agoniei. Câteva părură să se topească. Celelalte abandonară zidurile.

Lucrurile evoluară în această manieră destul de mult timp, castelul negru părând să aibă cel mai mult de suferit. Totuşi, creaturile reuşiseră să ducă acele cadavre înăuntru şi bănuiam că asta nu era de bine.

Cândva în acest răstimp, Asa a dat bir cu fugiţii. Eu habar n-am avut. La fel şi restul, lumii, până când, câteva ore mai târziu, Cămătaru îl zări intrând în Crinul de Fier. Cămătaru era însă la o bună distanţă de el şi la Crin era forfotă mare, în pofida orei târzii. Lumea se adunase la un pahar, în timp ce urmărea dezlănţuirea de forţe de pe panta dinspre nord. Cămătaru l-a pierdut în mulţime. Presupun că Asa a vorbit cu cumnata lui Shed şi a aflat că şi acesta fugise. Pe ea nici nu avuseserăm timp să o luăm la întrebări.

Între timp, Locotenentul restabilea controlul asupra lucrurilor. Îndepărtă victimele din spărtura făcută în fortificaţiile noastre. Mută catapultele astfel încât să poată trage din plin în cazul unui nou asalt. Puse să fie săpate gropi-capcană. Trimise muncitori care să-i înlocuiască pe cei pierduţi de Un-Ochi.

Înrobiţii continuau să bombardeze castelul, dar într-un ritm mai lejer. Îşi traseseră cele mai bune lovituri la început.

Dinspre Duretile şuierau din când în când perechi de bile. Mai târziu am aflat că Tăcutul le arunca, după ce fusese instruit în acest sens de Înrobiţi.

Partea cea mai grea părea să fi trecut. Cu excepţia celor trei evadaţi pe urmele cărora se afla Elmo, izolaserăm pericolul. Şchiopul s-a desprins de grup şi s-a alăturat vânătorii celor trei. Şoaptă s-a întors la Duretile pentru a-şi reîmprospăta tolba cu şmecherii. Pană patrula pe deasupra castelului, coborând uneori, când locatarii ieşeau să stângă ultimele flăcări mistuitoare. O pace relativă se instaurase.

Totuşi, nimeni nu se culcase pe-o ureche. Târâseră cadavre înăuntru. Cu toţii ne întrebam dacă aveau destule ca să-l aducă pe Dominator.

Puneau însă cu totul altceva la cale acolo, înăuntru.

Un grup de creaturi apăru pe zid şi instală un dispozitiv îndreptat în josul pantei. Pană plonjă.

Bum! O învălui un nor de fum iluminat din interior. Înrobita ieşi din el clătinându-se. *Bum!* Şi *bum!* din nou. Şi încă de trei ori. Şi ultima oară ea nu se mai putu apăra. Luă foc, o cometă arcuindu-se în sus, departe, spre oraş, jos. O explozie violentă se produse acolo unde se prăbuşise. În câteva clipe, la ţărm se iscă un incendiu de proporţii. Focul se împrăştie iute printre casele îngrămădite.

Îi luă lui Şoaptă doar câteva minute să părăsească Duretile şi să abată asupra castelului negru praful care topea şi focul care consuma însăşi materia fortăreţei. Ferocitatea zborului ei trăda furia pe care i-o provocase căderea lui Pană.

Şchiopul, estimp, abandonă vânătoarea fugarilor pentru a ajuta la stingerea incendiului din Coturn. Cu ajutorul lui, acesta fu stins în câteva ore. Fără el, întregul district ar fi ars.

Elmo prinse doi dintre fugari. Al treilea se făcuse nevăzut. Când vânătoarea fu reluată cu ajutorul Înrobitului, nu mai găsiră nicio urmă.

Şoaptă continuă atacul până când îşi epuiză resursele. Asta se întâmplă mult după răsăritul soarelui. Fortăreaţa semăna mai mult cu o movilă uriaşă de zgură decât cu un castel, însă tot nu era înfrântă. Un-Ochi, când veni în căutare de şi mai multe unelte, îmi spuse că înăuntru era forfotă mare.

Capitolul 37
Jep: Calmul

Am tras un pui de somn de vreo două ore. Locotenentul permise acelaşi lucru unei jumătăţi din contingentul de soldaţi şi muncitori, apoi celeilalte jumătăţi. Când m-am trezit, am găsit puţine schimbări. Doar că Buzunare fusese trimis de Căpitan să ridice un spital de campanie. Buzunare fusese jos, în Coturn, unde încercase să-şi facă prieteni oferind îngrijire medicală gratuită. Am vârât capul înăuntru, am văzut doar o mână de pacienţi şi situaţia sub control, aşa că m-am dus să mă uit la dispozitivele de asediu.

Locotenentul reparase spărtura din palisadă şi şanţ. Le extinsese pe amândouă, intenţionând să le ducă de jur-împrejur, în ciuda dificultăţii pantei inferioare. Se construiau noi arme de

artilerie grea.

Nu era dispus să se bazeze pe Înrobiţi să facă fortăreaţa una cu pământul. Nu avea încredere că aceştia vor face ceea ce trebuia.

Cândva, în timpul scurtului meu somn, grupuri de prizonieri de-ai lui Acadea urcaseră până la noi. Locotenentul, însă, nu le permise civililor să plece. Îi puse să adune pământ, cât timp el căuta un loc pentru construirea unei rampe.

— Ar fi bine să dormi puţin, i-am sugerat.

— Trebuie să organizez lucrurile, a răspuns el.

Avea o viziune. Talentul lui fusese nefolosit ani în şir. Îşi dorea să facă asta. Bănuiesc că în ochii lui Înrobiţii reprezentau doar o sâcâială, în pofida naturii formidabile a castelului negru.

— Tu eşti dirijorul, am spus. Dar n-o să fii de mare ajutor dacă ei vor lovi din nou şi tu vei fi prea epuizat ca să gândeşti limpede.

Comunicam la un nivel ce depăşea cuvintele. Oboseala ne făcuse pe toţi să fim agitaţi şi incoerenţi. Nici gândurile, nici acţiunile şi nici dialogul dintre noi nu decurgeau logic sau linear. El încuviinţă scurt.

— Ai dreptate.

Aruncă o privire peste povârniş.

— Pare să meargă totul bine. Mă duc jos la spital. Trimite pe cineva după mine, dacă se întâmplă ceva.

Cortul spitalului era cel mai apropiat loc la umbră. Era o zi luminoasă, senină şi intensă, şi promitea să fie neobişnuit de cald. Abia aşteptam. Eram sătul de-atâta tremurat.

— Se face.

Avea dreptate, lucrurile decurgeau într-adevăr ca unse. Aşa se întâmplă de regulă odată ce oamenii ştiu ce au de făcut.

Din perspectiva Şchiopului, care îşi reluase patrularea aeriană, panta trebuie că arăta ca un furnicar întors cu susul în jos. Şase sute de soldaţi ai Companiei supravegheau eforturile a de zece ori mai mulţi oameni din oraş. Drumul ce urca dealul îndura un trafic atât de intens, încât se distrugea practic sub ochii noştri. În ciuda agitaţiei din timpul nopţii şi a lipsei de somn, găseam că oamenii erau într-o dispoziţie excelentă.

Mărşăluiseră atât de mult timp, neavând nimic altceva de făcut, încât acumulaseră o rezervă mare de energie, care acum se revărsa din ei. Lucrau cu o poftă ce îi molipsise şi pe localnici.

Aceştia păreau bucuroşi să participe la o misiune care necesita efortul concentrat a mii de oameni. Unii dintre cei mai predispuşi la cugetări spuneau că Jep nu mai văzuse de generaţii un atât de mare efort comun. Un ins sugeră că acesta era motivul pentru care oraşul se lăsase pradă paraginii. El credea că atacul Companiei Negre asupra castelului avea să fie un leac minunat pentru clasa politică muribundă.

Această opinie nu era totuşi împărtăşită de prea mulţi. Prizonierilor lui Acadea, în special, nu le convenea că erau folosiţi ca forţă de muncă. Ei reprezentau un mare potenţial de probleme.

Mi s-a spus că întotdeauna privesc partea sumbră a zilei de mâine. Posibil. În felul acesta, sunt mai puţine şanse să fii dezamăgit.

Timp de câteva zile, încleştarea la care mă aşteptam nu se produse. Creaturile castelului păreau să fi tras uşa după ele. Am redus şi noi puţin ritmul, renunţând să mai muncim de parcă totul ar fi trebuit să fie gata ieri.

Locotenentul termină fortificaţia, incluzând şi panta din spate, făcând buclă în jurul excavaţiei lui Un-Ochi. Apoi sparse zidul din faţă şi începu construirea rampei. Nu folosi multe scuturi, întrucât o proiectase să ofere propriul său sistem de apărare. Pe partea noastră era abruptă, cu trepte construite din piatra clădirilor demolate. Echipele de muncitori din oraş dărâmau acum construcţiile distruse în incendiul ce urmase prăbuşirii lui Pană. Aveam mai multe materiale decât puteam folosi la asediu. Echipa lui Acadea le recupera pe cele mai bune, pentru a fi folosite la adăposturile noi ce urmau să fie construite în zonele curăţate.

Rampa avea să urce până când avea să depăşească înălţimea castelului cu douăzeci de picioare, apoi urma să coboare către zid. Lucrul avansă mai repede decât mă aşteptam. La fel şi proiectul lui Un-Ochi, care găsi o combinaţie de vrăji ce înmuia piatra destul cât să fie uşor de lucrat cu ea. Ajunse în scurt timp sub zidurile castelului.

Şi atunci întâlni materialul care semăna cu obsidianul. Şi nu putu merge mai departe. Aşa că începu să lărgească puţul.

Însuşi Căpitanul veni în vizită. Chiar mă gândisem ce-o mai fi făcând. L-am întrebat.

— Am căutat modalităţi de a-i ţine pe oameni ocupaţi, explică

el.

Începu să se plimbe în jur fără ţintă. Dacă nu eram atenţi, ne puteam trezi că hoinărim aiurea pentru că el se întorsese pe neaşteptate să inspecteze ceva aparent neînsemnat.

— Nemernica de Şoaptă, mă transformă într-un guvernator militar.

— Hă?

— Ce-i, Cobe?

— Eu sunt Cronicarul, ţi-aminteşti? De undeva trebuie să aflu şi eu ce se întâmplă.

El se încruntă şi ochi un butoi cu apă pus deoparte pentru animale. Apa era o problemă. Trebuia adusă multă pentru a o completa pe cea, puţină, pe care o colectam după ploile răzleţe.

— M-a pus să conduc oraşul. Să fac ceea ce-ar trebui să facă Ducele şi părinţii cetăţii.

Lovi cu piciorul într-o piatră şi nu spuse nimic până ce aceasta nu se opri din rostogolit.

— Presupun că mă descurc. Nu e nimeni în oraş care să nu lucreze. Nu sunt plătiţi decât cu hrană şi adăpost, dar lucrează. Sunt unii care stau chiar la coadă pentru proiecte pe care le vor înfăptuite, atât timp cât noi îi punem pe oameni la lucru. Custozii mă scot din sărite. Nu le pot spune că toate strădaniile lor de curăţire sunt inutile.

Am surprins o notă stranie în vorbele sale. Se potrivea unui sentiment pe caro îl avusesem deja, anume acela că el unul nu era fericit de ceea ce se întâmplă.

— De ce?

Se uită în jur. Niciun localnic nu era prin preajmă să tragă cu urechea.

— E doar o bănuială, te previn. Nimeni n-a spus-o cu voce tare. Dar cred că Doamna plănuieşte să prade Catacombele.

— Oamenilor n-o să le placă.

— Ştiu. Tu ştii; eu ştiu, până şi Şoaptă şi Şchiopul ştiu. Dar nu noi dăm ordinele. Umblă vorba că Doamna ar cam duce lipsă de bani.

În toţi anii de când ne aflam în solda ei, nu întârziase nicio zi cu plată. În privinţa asta, Doamna juca cinstit. Soldaţii erau remuneraţi, fie ei mercenari sau oaste regulată. Presupun că unităţile militare puteau tolera câteva întârzieri. E aproape o tradiţie ca, din când în când, comandanţii să mai strângă

cureaua pe seama soldaţilor.

Celor mai mulţi dintre noi oricum nu ne păsa de bani. Gusturile noastre sunt limitate şi puţin costisitoare. Probabil că starea de spirit avea să se schimbe, totuşi, dacă trebuia să ne descurcăm cu nimic.

— Prea mulţi oameni înarmaţi şi prea multe frontiere, cugetă Căpitanul. De prea multă vreme ne extindem mult prea iute şi în mult prea multe direcţii. Imperiul nu poate suporta o asemenea suprasolicitare. Efortul din Ţinutul Movilelor a secat rezervele. Şi încă nu s-a încheiat. Dacă ea îl va birui pe Dominator, aşteaptă-te ca lucrurile să se schimbe.

— Poate am făcut o greşeală, nu-i aşa?

— Am făcut multe. La care anume te referi?

— Că am venit la nord, de partea asta a Mării Chinurilor.

— Da. Ştiu asta de ani de zile.

— Şi?

— Şi nu ne putem retrage. Nu încă. Într-o bună zi, poate, când ordinele ne vor duce înapoi, în Oraşele Giuvaier sau într-un loc unde să putem părăsi imperiul şi să ne găsim, totuşi, într-o ţară civilizată.

În vocea lui se simţea un dor aproape infinit.

— Cu cât petrec mai mult timp în nord, cu atât mai puţin îmi doresc să-mi sfârşesc zilele aici, Cobe. Scrie asta în Cronicile tale.

Îl făcusem să-şi dezlege limba, lucru rar. M-am mulţumit să mormăi ceva, sperând că el va continua să umple tăcerea. Asta a şi făcut.

— Suntem de partea întunericului, Cobe. Ştiu că asta nu contează nici cât o ceapă degerată. Logic. Suntem Compania Neagră. Noi nu suntem buni sau răi. Suntem doar soldați care-şi pun săbiile în solda cui plăteşte. Dar m-am săturat ca munca noastră să fie pervertită în scopuri malefice. Dacă treaba asta cu jaful are loc, s-ar putea să mă retrag. La Vrajă, Corbul a avut o idee bună. S-a cărat naibii de acolo.

Atunci am pus pe tapet o idee pe care o rumegasem în gând de ani de zile. Una pe care nu o luasem niciodată în serios, ştiind că era utopică.

— Asta nu ajută la nimic, Căpitane. Avem şi opţiunea de-a schimba tabăra.

— Ce?

Se întoarse din locul îndepărtat în care-i hoinăreau gândurile şi mă privi cu atenţie.

— Nu fi prost, Cobe. Asta-i o manevră sinucigaşă. Doamna îi striveşte pe toţi cei care încearcă.

Lovi cu călcâiul în pământ.

— Ca pe insecte.

— Mda.

Era o idee prostească din mai multe puncte de vedere, nu în ultimul rând dintr-acela că tabăra adversă nu-şi permitea să ne angajeze. Şi, oricum, nu-mi puteam închipui cum ne-ar fi stat pe post de Rebeli. Majoritatea acestora erau idioţi, naivi sau tipi ambiţioşi care sperau să pună laba pe o parte din ce avea Doamna. Draga era excepţia care confirma regula, iar ea era mai mult simbol decât substanţă, şi încă un simbol secret.

— Opt ani de când a apărut cometa pe cer, spuse Căpitanul. Cunoşti legendele. Ea nu va fi învinsă până ce nu va apărea Marea Cometă. Vrei să-ncerci să supravieţuieşti douăzeci şi nouă de ani fugind de Înrobiţi? Nu, Cobe. Chiar dacă inimile noastre ar fi alături de Roza Albă, n-am putea face alegerea asta. E sinucidere curată. Soluţia e să plecăm din imperiu.

— Ar veni după noi.

— De ce? De ce crezi că nu s-ar mulţumi cu ce i-am oferit în aceşti zece ani? Nu suntem o ameninţare la adresa ei.

Numai că eram. Eram o mare ameninţare, fie şi numai fiindcă ştiam de existenţa Rozei Albe reîncarnate. Şi eram sigur că, odată ce am fi părăsit imperiul, fie eu, fie Tăcutul am fi deconspirat acest secret. Desigur, Doamna nu ştia că noi ştiam.

— Discuţia asta e-un exerciţiu inutil, spuse Căpitanul. Prefer să nu vorbesc despre asta.

— Cum doreşti. Spune-mi ce vom face aici.

— Doamna soseşte în noaptea asta. Şoaptă zice că vom porni asaltul de îndată ce auspiciile sunt bune.

M-am uitat spre castelul negru.

— Nu, zise el. N-o să fie uşor. S-ar putea să nu fie posibil nici cu ajutorul Doamnei.

— Dacă întreabă de mine, spune-i că sunt mort. Sau altceva, l-am rugat.

M-am ales cu un surâs.

— Dar, Cobe, nu e ea iu…

— Corbul, l-am întrerupt. Ştiu despre el lucruri care ne-ar

putea duce pe toţi la pierzanie. La fel şi Tăcutul. Scoate-l din Duretile înainte de venirea ei. Niciunul dintre noi nu cutează să stea în faţa Ochiului.

— Nici eu, dacă tot vorbim despre asta. Fiindcă ştiu că ştiţi ceva. Va trebui să ne asumăm totuşi riscul, Cobe.

— Bine. Atunci să nu-i bagi idei în cap.

— Mă aştept să te fi dat deja de mult uitării, Cobe. Eşti doar un soldat ca oricare altul.

Capitolul 38
Jep: Furtuna

Doamna nu mă dăduse uitării. Nici măcar un pic. La scurt timp după miezul-nopţii, un Elmo pământiu la faţă veni să mă trezească.

— Şoaptă e aici. Vrea cu tine, Cobe.

— Hă?

Nu făcusem nimic să-i trezesc mânia. De săptămâni întregi.

— Vor să te mergi la Duretile. *Ea* vrea să te vadă. Şoaptă a venit să te ducă.

Aţi văzut vreodată un om în toată firea să leşine? Eu, nu. Dar asta a fost cât pe ce să păţesc. E posibil să fi ratat la mustaţă şi o comoţie cerebrală. Tensiunea trebuie să-mi fi urcat până la cer. Timp de două minute, m-au trecut ameţelile şi n-am fost în stare să gândesc. Inima îmi bubuia. Măruntaiele mă dureau de spaimă. *Ştiam* că urma să mă târască la o întâlnire cu Ochiul, care vede fiecare secret îngropat în mintea unui om. Şi totuşi n-aveam cum să scap de ea. Era prea târziu să fug. Îmi doream să mă fi aflat la bordul vasului plecat spre Miedburg cu Cămătaru.

Ca un om care se duce la spânzurătoare, m-am apropiat de covorul lui Şoaptă, m-am aşezat în spatele ci şi m-am afundat în gânduri, în vreme ce ne ridicam şi porneam prin noaptea răcoroasă, către Duretile.

Când treceam pe deasupra râului Port, Şoaptă îmi zise, peste umăr:

— Trebuie că i-ai făcut o impresie grozavă pe vremuri, doctore. Eşti prima persoană de care s-a interesat când a ajuns aici.

Am găsit destulă prezenţă de spirit ca să întreb:

— De ce?

— Presupun că vrea să-i fie consemnată iarăşi povestea. Ca în timpul bătăliei de la Vrajă.

Am ridicat privirea de la mâinile mele, surprins. De unde ştia ea asta? Îmi imaginasem întotdeauna că Înrobiţii şi Doamna nu comunicau între ei.

Ce spunea ea era adevărat. În timpul bătăliei de la Vrajă, Doamna mă târâse după ea peste tot, astfel încât evenimentele zilei să fie consemnate pe măsură ce se derulau. Şi n-a solicitat tratament preferenţial. De fapt, insistase să scriu exact ceea ce vedeam. Existase doar o vagă sugestie că se aştepta să fie detronată la un moment dat şi că, odată ce se întâmpla asta, se aştepta să fie defăimată de istorici. Voia să existe o mărturie neutră. Nu mă gândisem la asta de ani de zile. Era una dintre cele mai curioase anomalii pe care le observasem la ea. Nu-i păsa ce credeau oamenii despre ea, dar se temea că istoria va fi deformată pentru a sluji scopurilor altora.

Din asta se iscă o infimă scânteie de speranţă. Poate că, într-adevăr, voia consemnarea evenimentelor. Poate că aveam să scap cu viaţă. Asta dacă reuşeam să fiu destul de ager încât să evit întâlnirea cu Ochiul.

Căpitanul ne-a venit în întâmpinare când am aterizat pe zidul nordic al fortăreţei Duretile. O singură privire spre covoarele aflate acolo îmi spuse că toţi Înrobiţii erau prezenţi la apel. Chiar şi Călătorie, care mă aşteptasem să rămână în Ţinutul Movilelor. Numai că el avea nişte poliţe de plătit. Pană fusese soţia lui.

O a doua privire îmi spuse că şeful nostru, Căpitanul, regreta în sinea lui situaţia în care mă aflam, că ar fi vrut să-mi spună nişte lucruri, dar nu îndrăznea. I-am oferit o uşoară ridicare din umeri, sperând că vom avea un moment la dispoziţie mai târziu. N-am mai avut. Şoaptă mă conduse de pe zid direct în prezenţa Doamnei.

Nu se schimbase deloc de când o văzusem ultima dată. Noi, ceilalţi, îmbătrâniserăm mult, însă ea rămăsese de douăzeci de ani şi radiind de frumuseţe, cu fabulosul ei păr negru şi şi cu ochii aceia în care oricine se putea îneca. Era, ca întotdeauna, atât de fermecătoare, încât nu putea fi descrisă în cuvinte. O descriere detaliată ar fi fost oricum inutilă, întrucât ceea ce vedeam nu era adevărata Doamnă. Doamna care arăta aşa nu mai exista de patru secole, dacă existase vreodată.

Se ridică şi veni să mă salute, întinzându-mi mâna. Nu-mi

puteam lua ochii de la ea. Mă răsplăti cu surâsul ei zeflemitor pe care mi-l aminteam bine, ca şi când am fi fost complici la un secret. I-am atins mâna uşor şi am fost uimit să descopăr că era caldă. Departe de ea, când îmi dispărea din minte, rămânând doar o sursă îndepărtată de teamă, asemenea unui cutremur, mă puteam gândi la ea doar ca la o făptură rece, moartă, mortală. Mai mult un zombi periculos decât o fiinţă vie, care respiră, poate chiar vulnerabilă.

Surâse încă o dată şi mă pofti să iau loc. I-am dat ascultare, simţindu-mă extrem de stânjenit în mijlocul unei asistenţe ce întrunea cele mai malefice făpturi de pe lume, cu o singură excepţie. Iar aceea, Dominatorul, era acolo în spirit, aruncându-şi umbra rece asupra noastră.

Nu mă aflam acolo ca să contribui cu ceva, asta era evident. Căpitanul şi Locotenentul vorbiră din partea Companiei. Ducele şi Custodele Hargadon erau prezenţi şi ei, dar nu contribuiră mai mult ca mine la discuţie. Înrobiţii luară cuvântul, chestionându-i pe Căpitan şi pe Locotenent. Doar o dată mi s-a adresat cineva, şi atunci a făcut-o Căpitanul, care m-a întrebat dacă sunt pregătit să-i tratez pe cei răniţi în luptă.

În ceea ce mă privea, întâlnirea avea un singur scop. Asaltul era programat pentru dimineaţa zilei de după următoarea.

Avea să continue până când castelul negru era distrus sau noi ne pierdeam puterea de atac.

— Locul acesta este o gaură pe fundul navei imperiului, spuse Doamna. Trebuie astupată, altfel ne înecăm cu toţii.

Nu acceptă niciun protest din partea Ducelui sau a lui Hargadon, care regretau amândoi că îi ceruseră ajutorul. Ducele nu mai avea acum nicio putere pe propriul său domeniu, iar Hargadon n-o ducea nici el mai bine. Custodele bănuia că va rămâne complet fără obiectul muncii, de îndată ce ameninţarea castelului va fi luat sfârşit. Puţini membri ai Companiei şi niciunul dintre Înrobiţi nu se sinchisiseră să-şi ascundă dispreţul faţă de strania religie din Jep. Cum petrecusem mult timp în mijlocul oamenilor, puteam spune că nici ei n-o luau mai în serios decât îi sileau Inchizitorii, Custozii şi câţiva fanatici.

Speram totuşi că Doamna va acţiona cu încetul, dacă se gândea să facă schimbări. Atât de încet, adică, încât Compania să fie deja în drum spre altundeva înainte ca ea să treacă la fapte. Când te amesteci în religia unor oameni, te joci cu focul.

Chiar şi-atunci când e vorba de oameni pe care-i cam doare în cot. Religia e ceva ce ţi-e inculcat de timpuriu şi de care nu te descotoroseşti niciodată cu totul. Şi poate pune în mişcare forţe care depăşesc orice raţiune.

Dimineaţa zilei de după următoarea. Război total. Efort concertat de distrugere a castelului negru. Toate resursele Doamnei, Înrobiţilor, Companiei şi Jepului aveau să slujească acestui scop, pe o perioadă cât de lungă era nevoie.

Dimineaţa zilei de după următoarea. Dar lucrurile n-au mers conform planului. Dominatorului nu i-a spus nimeni că trebuia să aştepte.

Lansă prima lovitură cu şase ore înaintea ofensivei noastre, când majoritatea soldaţilor şi toţi muncitorii civili dormeau. În momentul în care singurul Înrobit care patrula pe deasupra era Călătorie, cel mai slab dintre acoliţii Doamnei.

Începu atunci când unul dintre obiectele acelea în formă de balon sări peste zid şi umplu spaţiul rămas între castel şi rampa Locotenentului. Cel puţin o sută de creaturi dădură buzna din castel şi traversară.

Călătorie era pe poziţie. Simţise ceva ciudat la castel şi stătea cu ochii în patru după necazuri. Coborî iute şi stropi atacatorii cu praful care topea.

Bum! Bum-bum-bum! Castelul îl lovi, aşa cum o lovise pe soţia sa. Zbură în zigzag, evitând să fie lovit în plin, dar nu reuşi să scape neatins şi se prăbuşi fumegând, cu covorul distrus.

Bubuitul m-a trezit. A trezit toată tabăra, pentru că a început deodată cu alarmele şi le-a acoperit complet.

Am ieşit valvârtej din spital şi am văzut slujitorii castelului cum se revărsau puhoi pe scările rampei Locotenentului. Călătorie nu oprise decât câţiva. Făpturile erau învăluite de strălucirea aceea protectoare pe care Un-Ochi o mai întâlnise înainte. Se împrăştiară, sprintând printr-o furtună de proiectile lansate de cei care stăteau de pază. Căzură alte câteva, dar nu multe. Începură să stângă luminile; am presupus că o făceau fiindcă vederea lor era mai bună pe întuneric decât a noastră.

Oamenii alergau care-ncotro, trăgându-şi hainele pe ei în timp ce fugeau spre sau de inamic. Muncitorii intrară în panică şi încurcară mult reacţia Companiei. Mulţi fură ucişi de oamenii noştri, enervaţi să-i găsească în calea lor.

Locotenentul alerga prin haos, urlând ordine. Întâi stabili comanda bateriilor sale de artilerie grea şi le îndreptă către scări. Trimise mesageri în toate părţile, ordonând ca fiecare balistă, catapultă, mangonel sau trebuchet[6] să se mute într-o poziţie din care să poată deschide focul asupra rampei. Asta mă descumpăni doar până când prima creatură a castelului o luă înapoi cu câte un corp sub fiecare braţ. O furtună de proiectile o lovi, împrăştie corpurile în mii de bucăţi, o făcu chiseliţă şi aproape o îngropă în pământ.

Locotenentul ceru trebuchetelor să lanseze vase cu ulei, care se spărgeau pe scări şi se aprindeau atunci când mingi de foc erau aruncate asupra lor. Menţinu tirul de ulei şi foc. Creaturile castelului se fereau să fugă prin flăcări.

Şi eu care crezusem că Locotenentul îşi pierdea timpul construind maşini de luptă inutile.

Omul ştia meserie. Era bun. Pregătirea şi reacţia lui rapidă erau mai valoroase decât tot ce făcuseră Doamna sau Înrobiţii în noaptea aceea. Reuşi să menţină linia frontului în momentele critice.

O bătălie frenetică începu din clipa în care creaturile îşi dădură seama că drumul le era tăiat. Atacară numaidecât, încercând să ajungă la maşinăriile de război. Locotenentul le făcu semn subofiţerilor lui şi introduse în luptă corpul principal de armată pe care îl avea la dispoziţie. Nu avea altă variantă. Orice creatură era pe potriva a doi soldaţi şi, pe deasupra, beneficia de strălucirea protectoare.

Ici şi colo, câte un brav cetăţean al Jepului apuca o armă căzută şi sărea la luptă. Cei mai mulţi plăteau cu viaţa, dar sacrificiul lor ajuta la ţinerea duşmanului departe de maşinării.

Era evident pentru oricine că, dacă făpturile scăpau înapoi cu multe cadavre, cauza noastră era pierdută. În scurt timp, ne-am fi aflat faţă în faţă cu însuşi stăpânul lor.

Perechile de mingi începură să vină dinspre Duretile, împroşcând noaptea cu culori teribile. Apoi Înrobiţii coborâră din cerul nopţii, Şchiopul şi Şoaptă depunând fiecare câte un ou din care ieşea focul ce se alimenta din materia castelului. Şchiopul evită mai multe atacuri lansate dinspre castel, se întoarse şi ateriză cu covorul în apropierea spitalului meu, unde deja eram

---

[6] Tipuri de catapulte de diverse dimensiuni şi cu diverse principii de acţionare a mecanismului. (n. red.).

copleşiţi de pacienţi. Trebuise să mă retrag acolo şi să-mi fac meseria pentru care eram plătit. Lăsasem ridicate faldurile dinspre deal ca să pot privi.

Şchiopul îşi abandonă mijlocul de transport aerian şi porni în marş pe deal în sus, înarmat cu o spadă neagră şi lungă, ce strălucea ameninţător în lumina flăcărilor care mistuiau fortăreaţa. Înrobitul emana o strălucire asemănătoare celei ce proteja creaturile castelului. A lui era, totuşi, mult mai puternică decât a lor, cum demonstră atunci când trecu prin barajul armat şi-i atacă. Armele lor nu-l puteau atinge. Sabia lui trecea prin ei de parcă ar fi fost făcuţi din osânză.

Până atunci, creaturile măcelăriseră cel puţin cinci sute de oameni. Majoritatea erau muncitori, dar şi Compania înregistrase pierderi însemnate. Iar pierderile Continuară chiar şi după ce Şchiopul înclină balanţa în favoarea noastră, întrucât nu se putea lupta decât cu o creatură odată. Oamenii noştri făceau tot ce puteau să ţină duşmanii pe loc până reuşea Şchiopul să ajungă la ei.

Aceştia reacţionară încercând să-l neutralizeze pe Şchiop, lucru care le reuşi într-o oarecare măsură, cincisprezece sau douăzeci dintre creaturi dând buluc şi ţintuindu-l la pământ prin simpla greutate a corpurilor lor. Locotenentul schimbă pe moment tirul maşinăriilor şi bombardă acea movilă de trupuri zvârcolitoare, până ce o împrăştie şi Şchiopul se ridică din nou în picioare.

Odată manevra asta dejucată, o mână de creaturi se concentră şi încercă să spargă linia frontului către vest. Nu ştiu dacă aveau de gând să fugă de-a binelea sau doar să facă la un moment dat cale întoarsă şi să lovească din spate. Cele douăsprezece care reuşiră să scape dădură nas în nas cu Şoaptă şi cu o rafală grea de praf coroziv. Praful ucise o jumătate de duzină de muncitori pentru fiecare creatură, dar izbuti să oprească şarja. Doar cinci făpturi îi supravieţuiră.

Acestea cinci întâlniră imediat portalul spre altă lume, care exala respiraţia glacială a infinitului. Pieriră toate.

Şoaptă, între timp, se chinuia să ia înălţime. O procesiune de bubuituri, ca un ropot de tobe, o urmărea prin văzduh. Era o zburătoare mai pricepută decât Călătorie, dar, chiar şi aşa, nu reuşi să scape nevătămată. Fu doborâtă, prăbuşindu-se în spatele fortăreţei.

Înăuntrul castelului, creaturile înarmate cu harapnice ieşiseră să stângă incendiile pornite de Şoaptă şi de Şchiop. Clădirea începuse să arate jalnic, atât de mult din materia ei fusese consumată. Se zisese cu graţia ei întunecată şi mortală din săptămânile trecute. Era un maldăr mare şi negru, sticlos, şi părea imposibil ca vreo creatură să mai poată supravieţui înăuntru, dar, cu toate acestea, ele supravieţuiseră şi duceau lupta mai departe. Un mic grup ieşi pe rampă şi făcu ceva ce deschise breşe negre în zidul de foc al Locotenentului. Toate creaturile de pe pantă fugiră către casă şi niciuna nu uită să culeagă de jos măcar un cadavru.

Uşa de gheaţă se deschise din nou şi răsuflarea ei căzu peste trepte. Flăcările se stinseră pe loc. Vreo douăzeci de creaturi muriră şi ele, făcute pulbere de proiectilele Locotenentului.

Făpturile dinăuntru adoptară o tactică pe care o anticipasem cu teamă încă de la prăbuşirea lui Pană. Îşi direcţionară vrăjile bubuitoare spre costişă.

Dacă nu era lucrul care ne urmărise pe mine, pe Locotenent, pe Elmo şi pe Un-Ochi în ziua aceea, era cu siguranţă verişoru-său primar. Când îl folosiră pe povârniş nu se iscă multă lumină ori fum, însă apărură găuri uriaşe, adesea cu trupuri însângerate strivite pe fundul lor.

Toate acestea se petrecură atât de iute, atât de dramatic, încât nimeni nu avu cu adevărat timp să se gândească. Nu mă îndoiesc că până şi membrii Companiei ar fi dat bir cu fugiţii, dacă evenimentele s-ar fi prelungit destul cât să le dea timp de gândire. Aşa însă, confuzi cum erau, oamenii avură răgaz doar să-şi ducă la îndeplinire rolurile pentru care se pregăteau de când ajunseseră în Jep. Rămaseră pe poziţie şi, mult prea adesea, îşi dădură viaţa.

Şchiopul alergă pe povârniş ca o găină înnebunită, cloncănind şi vânând creaturile care nu muriseră pe trepte. Erau vreo douăzeci dintre acestea, majoritatea înconjurate de soldaţi furioşi. Unele dintre ele fură ucise chiar de propriii camarazi, întrucât pâlcurile acelea de oameni constituiau ţinte tentante pentru vraja bubuitoare.

Echipe de creaturi apărură pe metereze, unde asamblară dispozitive asemenea celui pe care văzusem că mai încercaseră o dată să-l folosească. De data aceasta, deasupra povârnişului nu mai era niciun Înrobit care să le vină de hac.

Asta până când nesăbuitul de Călătorie trecu în goană pe lângă spital, arătând ca vai de el, şi fură covorul Şchiopului.

Avusesem impresia că un Înrobit nu poate folosi vehicolul altui Înrobit. Se pare că nu era aşa, deoarece Călătorie ridică drăcia în aer şi se avântă iarăşi spre castel, aruncând praf şi încă un ou de foc. Castelul îl doborî iarăşi şi, în pofida tumultului, l-am auzit pe Şchiop urlând şi ocărându-l.

Aţi văzut vreodată cum trage un copil o linie? Nu prea drept. Ceva nesigur ca mâna unui copil mâzgăli o linie sinuoasă de la Duretile până la castelul negru. Atârna pe cerul nopţii ca o improbabilă frânghie de rufe, şerpuind, de-o culoare nedeterminată, iridescentă. Vârful ei făcu să sară scântei din materialul de obsidian, ca o întâlnire dintre cremene şi oţel ridicată la puterea zece mii, generând o strălucire actinică prea intensă pentru a putea fi privită direct. Întregul deal fu îmbăiat într-o violentă lumină albăstruie.

Mi-am pus instrumentele deoparte şi am ieşit sub cerul liber să văd mai bine, întrucât, în adâncul fiinţei mele, ştiam că la celălalt capăt al liniei zigzagate se afla Doamna, implicându-se pentru prima dată în conflict. Ea era cea dintâi dintre toţi, cea mai puternică, şi, dacă exista vreo şansă de distrugere a castelului, numai prin forţa ei se putea face.

Probabil că atenţia Locotenentului fusese distrasă. Preţ de câteva secunde, tirurile sale scăzură în intensitate. O jumătate de duzină dintre creaturile castelului se năpustiră pe scări, târând fiecare câte două sau trei cadavre. O ceată de semeni de-ai lor ieşi în întâmpinarea Şchiopului, care alerga după ele mâncând pământul. Estimarea mea este că au dus înăuntru douăsprezece corpuri. Unele era posibil să nu-şi fie pierdut complet scânteia vieţii.

Acolo unde îl atingea linia Doamnei, din castel zburau ţăndări, fiecare împrăştiind lumina aceea puternică. În masa lui neagră apărură crăpături fine, purpurii, care se extindeau încet. Făpturile care asamblau dispozitivul se retraseră, fiind înlocuite de altele care se străduiau să reducă efectele atacului Doamnei. Nu avură noroc. Câteva fură doborâte de proiectilele lansate de bateriile Locotenentului.

Şchiopul ajunse în capul scărilor şi se opri, profilându-se pe fundalul strălucitor al unei porţiuni de castel cuprinse încă de flăcări, cu sabia ridicată în aer. Un uriaş sfrijit, dacă-mi scuzaţi

contradicţia în termeni. E-o făptură pirpirie şi totuşi, în momentul acela, părea gigantic. Strigă: „După mine!” şi porni în atac pe rampă în jos. Spre nesfârşita mea uimire, oamenii îl urmară. Sute de oameni. L-am văzut pe Elmo şi ce mai rămăsese din compania lui cum se năpustesc strigând pe rampă, trec de culme şi dispar. Chiar şi câteva zeci de civili îndrăzneţi deciseră să participe.

O parte din povestea lui Marron Shed transpirase recent, fără nume sau alte amănunte, însă cu un puternic accent pe marea avuţie pe care el şi Corbul o acumulaseră. În mod evident, povestea fusese pregătită pentru un asemenea moment, când ar fi fost nevoie de-o mare de oameni pentru nimicirea castelului. În minutele următoare, chemarea bogăţiei îi mână pe mulţi locatari ai Coturnului pe scările acelea în sus.

Jos, de cealaltă parte a castelului, Şoaptă ajunse la tabăra lui Un-Ochi. Acesta şi oamenii lui, desigur, rămăseseră pe poziţie, însă nu luaseră încă parte la nimic. Operaţiunea lui de excavare fusese oprită, odată ce se convinsese că nu avea cum să ocolească sau să penetreze materia castelului.

Şoaptă aduse un ou de foc şi îl aşeză lângă obsidianul dezgolit de săpăturile lui Un-Ochi. Îl declanşă şi-l lăsă să roadă pântecele fortăreţei.

Asta, am aflat mai târziu, făcuse parte din plan de ceva timp. Şoaptă făcuse tot felul de manevre de derută cu covorul ei avariat ca să poată să aterizeze lângă Un-Ochi şi să pună planul în practică.

Văzând cum oamenii se revărsau în castel, cum zidurile abandonate erau sfărâmate de Doamnă şi incendiile ardeau dezlănţuit, am tras concluzia că victoria era a noastră şi că totul se sfârşise, cu excepţia larmei. M-am dus înapoi în spital şi m-am apucat să amputez şi să cos răni sau doar să clatin neputincios din cap în faţa acelor răniţi pentru care nu mai era nimic de făcut. Îmi doream ca Un-Ochi să nu se fi aflat de cealaltă parte a dealului. El fusese mereu asistentul meu de încredere şi-mi lipsea. Deşi nu puteam desconsidera priceperea lui Buzunare, lui îi lipsea talentul lui Un-Ochi. Deseori întâlneam un rănit pe care eu nu-l puteam ajuta, dar pe care l-ar fi salvat o vrajă mică.

Un urlet şi un vâjâit îmi dădură de veste că se întorsese Călătorie, revenind de la locul ultimei sale prăbuşiri şi

năpustindu-se din nou asupra duşmanilor. Şi, nu departe în urma lui, veneau acele detaşamente ale Companiei care fuseseră încartiruite în Coturn. Locotenentul se întâlni cu Acadea şi-l împiedică să treacă valvârtej peste rampă. În schimb, stabili perimetrul şi începu să-i adune pe muncitorii aflaţi încă aproape de zona de acţiune. Se apucă să restabilească ordinea lucrurilor.

În tot acest timp, arma bubuitoare continuase să tragă. Acum începu să ezite. Locotenentul înjură cu voce tare, nervos că nu mai erau covoare care să lanseze ouă de foc.

Mai *era* însă unul. Al Doamnei. Şi eram sigur că ea avea cunoştinţă de situaţie. Totuşi, nu abandonă frânghia de lumină iridescentă. Considera, probabil, că aceasta era mult mai importantă.

În fundul puţului de mină, focul rodea pântecele fortăreţei. Gaura se lărgea încet. Un-Ochi spune că flăcările acelea degajă foarte puţină căldură. Când Şoaptă consideră că venise momentul, conduse oamenii lui în fortăreaţă.

Un-Ochi zice că s-a gândit sincer să meargă şi el, dar că nu i-a mirosit a bine. A privit ceata pătrunzând în forţă, cu muncitori cu tot, apoi a venit degrabă lângă noi. Mi s-a alăturat în spital şi, în timp ce lucra, m-a informat despre cele întâmplate.

La câteva clipe după sosirea lui, partea din spate a castelului se prăbuşi. Pământul se cutremură. Un huruit prelung se rostogoli de-a lungul costişei din spate. Foarte dramatic, însă cu efecte puţine. Creaturile castelului nu fură deranjate deloc.

Se năruiau şi părţi din zidul frontal, sfărâmat de atacul susţinut al Doamnei.

Membrii ai Companiei continuau să sosească, însoţiţi de unităţi îngrozite formate din oameni ai Ducelui şi chiar din câţiva Custozi costumaţi în soldaţi. Locotenentul îi trimise în liniile sale. Nu permise nimănui altcuiva să pătrundă în castel.

Lumini şi focuri ciudate, urlete, zgomote cumplite şi izuri teribile veneau dinspre locul acela. Nu ştiu ce se petrecea acolo. Poate nu voi şti niciodată. Înţeleg că nu s-a mai întors aproape nimeni.

Începu un vaier straniu, gutural, aproape inaudibil. Mă făcu să mă cutremur încă dinainte să-i conştientizez prezenţa. Urcă în tonalitate cu o lentoare extremă, iar în volum mult mai rapid. În scurt timp, zguduia toată colina. Venea de pretutindeni în

acelaşi timp. După o vreme, păru să capete sens, ca o vorbire incredibil de lentă. Am putut detecta un ritm, asemenea unor cuvinte întinse pe mai multe minute.

Un gând. Un singur gând. Dominatorul. Venea.

Pentru o clipă, am crezut că pot înţelege cuvintele. „Ardath, jigodie.” Dar impresia dispăru, gonită de teamă.

Spiriduş apăru la spital, ne scrută cu privirea şi păru uşurat să-l găsească pe Un-Ochi acolo. Nu spuse nimic şi n-am avut ocazia să-l întreb ce făcuse până atunci. Se reîntoarse în noapte, salutându-se cu o fluturare a mâinii.

Tăcutul apăru câteva minute mai târziu, cu un aer sumbru. Tăcutul, partenerul meu de tăinuire vinovată, pe care nu-l văzusem de mai bine de un an, căruia îi dusesem lipsa în timpul şederii la Duretile. Părea mai înalt, mai slab şi mai mohorât ca oricând. Mă salută înclinând din cap şi începu să vorbească iute în limbajul surzilor.

— La ţărm este o corabie care arborează un steag roşu. Du-te acolo imediat.

— Poftim?

— Du-te imediat la corabia cu steag roşu. Nu întârzia decât ca să-i informezi pe ceilalţi din vechea Companie. Acestea sunt ordinele Căpitanului. Nu e loc de neascultare.

— Un-Ochi…

— Am priceput, Cobe, zise el. Ce naiba-i asta, Tăcutule?

Tăcutul spuse prin semne:

— Vor fi probleme cu Înrobiţii. Corabia va pleca spre Miedburg, unde trebuie lămurite o serie de chestiuni rămase în aer. Cei care ştiu prea multe trebuie să dispară. Veniţi. Îi adunăm doar pe vechii noştri fraţi şi plecăm.

Nu mai erau mulţi dintre vechii fraţi prin preajmă. Eu şi Un-Ochi ne-am grăbit să le comunicăm ordinele tuturor celor pe care i-am putut găsi şi, în cincisprezece minute, ne îndreptam în grup spre podul peste râul Port, unul mai zăpăcit decât celălalt. Eu mă uitam încontinuu în urmă. Elmo era înăuntrul castelului. Elmo, care era cel mai bun prieten al meu. Elmo, care putea să cadă în mâinile Înrobiţilor…

Capitolul 39
Pe fugă

Nouăzeci şi şase de oameni se prezentară la bord, conform ordinelor. O duzină erau dintre cei pe care ordinul nu-i viza, dar care nu puteau fi trimişi înapoi. Lipseau o sută de fraţi din zilele de demult, de dinainte să traversăm Marea Chinurilor. Unii muriseră pe deal. Alţii erau în castel. Pe alţii nu reuşiserăm să-i găsim. Însă niciunul dintre cei care lipseau nu deţinea informaţii periculoase, cu excepţia lui Elmo şi a Căpitanului.

Eu eram acolo. Tăcutul, Un-Ochi şi Spiriduş erau acolo. Locotenentul era acolo, mai derutat ca oricare altul. Acadea, Otto, Hagop… Lista poate continua. Cu toţii erau acolo.

Elmo însă nu era, cum nu era nici bătrânul comandant şi a fost pericol de revoltă atunci când Tăcutul a trimis vorbă să plecăm fără ei. „Astea sunt ordinele”, altceva nu voia să spună, şi asta în limbajul semnelor, pe care mulţi dintre cei de faţă nu-l înţelegeau, deşi îl foloseam de ani de zile. Era o moştenire pe care Draga o lăsase Companiei, un mod de comunicare folositor pe timp de vânătoare sau pe câmpul de luptă.

În clipa când corabia se puse în mişcare, Tăcutul scoase o scrisoare cu sigiliul Căpitanului. Îi convocă pe ofiţerii prezenţi în cabina comandantului navei. Acolo, îmi ceru să citesc scrisoarea cu voce tare.

— *„Ai avut dreptate în privinţa Înrobiţilor, Cobe”,* am citit. *„Bănuiesc ceva şi, într-adevăr, au intenţia să acţioneze împotriva Companiei. Am făcut tot ce am putut ca să le dejoc planul, angajând o corabie care să-i ducă în siguranţă pe acei fraţi ai noştri mai expuşi pericolului. Nu voi putea să vin cu voi, întrucât absenţa mea i-ar pune în gardă pe Înrobiţi. Nu pierdeţi vremea. Nu mă aştept să rezist mult după ce vor descoperi destinaţia voastră. Aşa cum tu şi Spiriduş puteţi depune mărturie, nimeni nu se poate ascunde de Ochiul Doamnei.*

Nu ştiu dacă fuga va fi o soluţie, până la urmă. Vă vor vâna, deoarece vor scoate de la mine informaţii dacă nu voi fi iute de picior. Ştiu destule ca să-i pun pe drumul cel bun…”

— Ce naiba se întâmplă? mă întrerupse Locotenentul.

Ştia că unii dintre noi împărtăşeam secrete care lui îi fuseseră ascunse.

— Aş zice că am depăşit momentul jocurilor şi-al secretelor pe care le-avem unii faţă de alţii.

M-am uitat la Tăcutul şi am spus:

— Cred că ar trebui să le comunicăm tuturor, fie şi numai

pentru ca informaţiile să nu piară.

Tăcutul aprobă.

— Locotenente, Draga este Roza Albă.

— Poftim? Dar…

— Da. Eu şi Tăcutul ştim încă de la bătălia de la Vrajă. Corbul şi-a dat primul seama. De aceea a dezertat. Voia să o ducă pe Draga cât mai departe posibil de Doamnă. Ştii cât de mult o iubea. Cred că au mai suspectat câţiva asta.

Anunţul nu creă rumoare. Numai Locotenentul era surprins. Ceilalţi bănuiseră.

Scrisoarea Căpitanului nu mai avea multe de spus. Urări de rămas bun. Propunerea de a-l alege pe Locotenent în locul lui. Şi o ultimă vorbă, doar pentru mine:

„Împrejurările par să dicteze o modificare a opţiunii menţionate de tine, Cobe. Doar dacă nu poţi ajunge în Sud înaintea Înrobiţilor.” Aproape că auzeam chicotul sardonic ce însoţea acest ultim comentariu.

Un-Ochi voia să ştie ce se întâmplase cu cufărul ce conţinea tezaurul Companiei. La începuturile serviciului nostru în slujba Doamnei, puseserăm mâna pe o avere în monede şi nestemate. De-a lungul anilor, ne însoţise la bine şi la rău – ultima noastră asigurare secretă în calea zilei de mâine.

Tăcutul ne spuse că era la Duretile cu bătrânul comandant. Nu avusese cum să-l scoată de acolo.

Un-Ochi izbucni în lacrimi. Cufărul acela însemna pentru el mai mult decât vicisitudinile trecutului, prezentului sau viitorului.

Spiriduş se luă de el. Ieşiră scântei. Locotenentul era pe cale intervină, când cineva dădu buzna pe uşă.

— Băieţi, veniţi sus să vedeţi!

Plecă înainte să putem afla la ce se referea.

Am urcat degrabă pe puntea principală.

Corabia era la două mile bune pe Port în jos, profitând de curent şi de flux. Însă strălucirea castelului negru ne îmbăia deopotrivă pe noi şi Jepul ca lumina unei zile noroase.

Castelul forma baza unei fântâni de foc ce urca spre cer mile întregi. În flăcări se răsucea o siluetă gigantică. Buzele i se mişcau. De-a lungul Portului răsunau cuvinte lungi şi tărăgănate.

— Ardath. Jigodie.

Avusesem dreptate.

Mâna siluetei se ridică încet, leneş, arătând spre Durerile.

— Au reuşit să ducă suficiente cadavre înăuntru, scheună Spiriduş. Ticălosul ăla bătrân e pe cale să treacă de partea asta.

Oamenii priveau cu uimire, vrăjiţi. La fel făceam şi eu, capabil doar să-mi spun că avuseserăm norocul de-a scăpa la timp. În clipa aceea, nu simţeam nimic faţă de cei pe care îi lăsaserăm în urmă. Nu mă puteam gândi decât la mine.

— Acolo, rosti cineva încet. O, uitaţi-vă acolo!

Pe zidul fortăreţei Duretile se formă o minge de lumină. Crescu rapid, emanând o mulţime de culori. Era splendidă, aidoma unei gigantice luni din bucăţi de vitraliu care se rotea încet. Avea în diametru cel puţin două sute de iarzi când se desprinse de Durerile şi pluti spre castelul negru. Silueta de acolo se întinse, dădu să prindă globul şi nu reuşi să-i provoace nicio stricăciune.

Am râs în barbă.

— La naiba, ce-i aşa comic? întrebă Locotenentul.

— Mă gândesc doar la cum trebuie că se simt locuitorii din Jep, uitându-se în sus la aia. N-au văzut niciodată o vrăjitorie.

Mingea din bucăţi de vitraliu se roti iar şi iar. Un moment, arătă o latură pe care n-o observasem înainte. O latură care reprezenta un chip. Chipul Doamnei. Ochii ei mari şi sticloşi se uitau direct în mine, provocându-mi durere. Fără să mă gândesc, am spus:

— Tu m-ai trădat pe mine, nu eu pe tine.

Jur pe toţi zeii că exista o formă de comunicare. Ceva din ochii aceea îmi spuse că Doamna auzise şi că acuzaţia o durea. Apoi faţa s-a întors şi n-am mai zărit-o.

Globul pluti în fântâna de foc, unde dispăru. Mi s-a părut că aud o voce tărăgănată spunând:

— Te-am prins, Ardath!

— Acolo. Uitaţi-vă acolo, spuse acelaşi om şi ne-am întors toţi spre Duretile.

O altă lumină apăruse pe zidul de unde Doamna îşi lansase atacul asupra soţului ei. O vreme, n-am putut desluşi ce se întâmpla. Venea spre noi, ezitant, urcând, coborând.

— E covorul Doamnei, zise Tăcutul prin semne. L-am mai văzut.

— Dar cine?…

Nu mai rămăsese nimeni care să-l poată conduce. Înrobiţii erau toţi ocupaţi cu castelul negru.

Covorul începu să se mişte mai repede, renunţând la înaintarea poticnită şi adoptând o viteză tot mai mare. Venea spre noi, din ce în ce mai iute, coborând din ce în ce mai mult.

— Cineva care nu ştie ce face, aprecie Un-Ochi. Cineva care o să fie ucis dacă...

Venea direct spre noi, acum la doar cincizeci de picioare deasupra apei. Corabia începuse lunga manevră de întoarcere care avea să o ducă pe după ultimul pinten de ţărm, spre largul mării.

— Poate a fost trimis să ne lovească, am spus. Ca un proiectil. Ca să ne împiedice să scăpăm.

— Nu, răspunse Un-Ochi. Covoarele sunt prea preţioase. Prea greu de creat şi de întreţinut. Şi al Doamnei este ultimul rămas. Dacă-l distrug, chiar şi ea va trebui să se întoarcă pe jos acasă.

Covorul ajunsese la treizeci de picioare deasupra apei şi se apropia cu repeziciune, cu un şuierat audibil. Călătorea probabil cu o sută cincizeci de mile pe oră.

Şi deodată fu deasupra noastră, rupând parâmele, atingând un catarg şi răsucindu-se prin aer mai departe, pentru a se prăbuşi în strâmtoare, o jumătate de milă mai încolo. Ridică o jerbă de apă, ricoşă ca o piatră turtită, lovi iarăşi apa, ricoşă din nou şi se izbi de peretele falezei. Energiile vrăjitoreşti care comandau covorul se stinseră într-o străfulgerare violentă.

Şi niciun membru al Companiei nu scoase vreun sunet. Căci, atunci când covorul trecuse printre parâme, zăriserăm chipul celui care îl conducea.

Căpitanul.

Cine ştie ce făcea? Încerca să ni se alăture? Probabil. Presupun că se dusese pe zid cu gândul de a scoate din uz covorul, astfel încât să nu poată fi folosit pentru a ne urmări. Poate se gândea să se arunce de pe zid după aceea, ca să evite interogatoriul de mai târziu. Şi poate că văzuse covorul în acţiune destul de des ca să-l tenteze ideea de a-l utiliza el însuşi.

Nu avea importanţă. Reuşise. Covorul nu avea să fie folosit pentru a ne urmări, iar el nu avea să fie pus în faţa Ochiului.

Eşuase însă în ceea ce-şi propusese pe plan personal. Îşi pierduse viaţa în Nord.

Zborul şi moartea lui ne distrăseseră atenţia în timp ce corabia înaintase pe canal până când deopotrivă Jepul şi colina nordică rămăseseră în spatele promontoriului. Focul de deasupra castelului negru continua să ardă, flăcările lui teribile eclipsând înseşi stelele, dar scădea încet. Zorii care se apropiau îi reduceau strălucirea. Şi când un ţipăt necuprins se rostogoli peste lume, anunţând înfrângerea cuiva, n-am putut să ne dăm seama cine câştigase.

Pentru noi, răspunsul n-avea importanţă. Aveam să fim vânaţi fie de Doamnă, fie de soţul ei cel mult timp îngropat.

Am ieşit în larg şi am virat spre sud. Marinarii încă înjurau, în timp ce înlocuiau parâmele rupte de plonjonul Căpitanului. Noi, membrii Companiei, am păstrat o tăcere deplină, risipiţi pe punte, singuri cu gândurile noastre. Şi doar atunci am început să-mi fac griji pentru camarazii rămaşi în urmă.

Peste două zile, am organizat un serviciu funerar amănunţit. I-am plâns pe toţi cei lăsaţi în urmă, dar în special pe Căpitan. Fiecare supravieţuitor găsi câteva cuvinte pentru a-l elogia. Fusese capul familiei, patriarhul, părintele nostru, al tuturor.

Capitolul 40
Miedburg: Explorare

Vremea frumoasă şi vânturile prielnice ne duseră până la Miedburg într-un timp rapid. Comandantul vasului era mulţumit. Fusese bine plătit dinainte pentru deranj, însă abia aştepta să scape de alde noi. Nu fuseserăm chiar cei mai buni dintre pasageri. Un-Ochi era îngrozit de călătoria pe apă şi o gazdă primitoare pentru râul de mare şi insista ca toţi ceilalţi să fie la fel de speriaţi şi să se simtă la fel de rău ca el. El şi Spiriduş nu se slăbiseră reciproc nicio clipă, deşi Locotenentul ameninţase că-i aruncă pe amândoi la rechini. Locotenentul era el însuşi într-o dispoziţie atât de proastă, încât aproape că-l luaseră în serios.

Respectând dorinţa Căpitanului, l-am ales pe Locotenent în calitate de comandant şi pe Acadea în calitate de secund. Poziţia aceasta ar fi trebuit să-i revină lui Elmo… Locotenentului nu i-am spus totuşi Căpitan. Părea hilar, ţinând cont de faptul că organizaţia fusese atât de drastic redusă numeric. Nu rămăseserăm destui nici cât să formăm o gaşcă de stradă ca

lumea.

Ultima dintre Companiile Libere din Khatovar. Patru secole de tradiţie şi viaţă a frăţiei reduse la asta. O ceată de fugari. Nu avea sens. Nu părea corect. Faptele mărețe ale înaintaşilor noştri meritau mai mult de la urmaşii lor.

Cufărul cu tezaurul era pierdut, dar Cronicile însele îşi găsiseră, cine ştie cum, drumul la bord. Presupun că le adusese Tăcutul. Pentru el erau aproape la fel de importante ca pentru mine. Cu o noapte înainte să intrăm în portul Miedburg, le-am citit soldaţilor din Cartea lui Woeg, care prezenta istoria Companiei după înfrângerea şi aproape distrugerea ei în lupta de la Pârjol, din Norssele. Numai o sută patru luptători supravieţuiseră atunci şi totuşi Compania se repusese pe picioare.

Nu erau pregătiţi pentru asta. Rana era prea proaspătă. Am renunţat la jumătatea Cărţii.

Reconfortant. Miedburg era reconfortant. Un adevărat oraş, nu o aşezare neprimitoare şi anostă precum Jep. Am părăsit corabia, ducând cu noi doar armele şi puţinele bunuri mai de preţ cu care plecaserăm din Jep. Oamenii ne priveau cu teamă. Nici din partea noastră îngrijorarea nu era mică, pentru că nu eram îndeajuns de puternici încât să facem faţă, dacă Prinţul locului ne lua la ochi. Cei trei vrăjitori erau atuurile noastre cele mai de preţ. Locotenentul şi Acadea sperau să-i putem folosi pentru a găsi mijloacele necesare ca să mergem mai departe, pe o altă corabie, cu perspectiva de a ne întoarce pe pământurile pe care le cunoşteam, pe ţărmul sudic al Mării Chinurilor. Pentru asta însă, trebuia să întreprindem măcar o parte din călătorie pe uscat, de-a lungul unor ţinuturi aparţinând Doamnei. Mie mi se părea mai înţelept să mergem de-a lungul coastei în jos, să ne pierdem urma şi acolo să ne raliem cu cineva, măcar până se apropiau armiile Doamnei. Ceea ce avea să se întâmple într-o bună zi.

Doamna. Mă gândeam întruna la ea. Era foarte probabil ca armatele ei să fi jurat acum credinţă Dominatorului.

În câteva ore de la debarcare, i-am localizat pe Cămătaru şi pe Pivot. Cămătaru sosise cu doar două zile înaintea noastră, după ce dăduse piept cu o mare agitată şi cu nişte vânturi năprasnice în timpul călătoriei sale. Locotenentul se luă imediat de Pivot.

— Unde naiba ai fost, băiete?

Era limpede că Pivot îşi transformase misiunea într-o vacanţă prelungită. Aşa era el.

— Trebuia să te întorci după ce…

— N-am putut, domnule. Suntem martori într-un caz de crimă. Nu putem părăsi oraşul decât după proces.

— Un caz de crimă?

— Sigur. Corbul e mort. Cămătaru zice că ştii despre asta. Ei, am aranjat lucrurile în aşa fel, încât măgăreaţa să cadă pe capul lui Boulean ăla. Doar că trebuie să rămânem pe-aici şi să-l vedem spânzurat.

— El unde e? am întrebat.

— La răcoare.

Locotenentul îi trase un perdaf, ocărându-l, în vreme ce trecătorii aruncau ocheade crispate tipilor duri care se răsteau unul la altul într-o varietate de limbi misterioase.

— Ar trebui să plecăm din stradă, am sugerat. Să nu atragem atenţia. Avem şi aşa destule probleme. Locotenente, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să am o scurtă discuţie cu Pivot. Poate ceilalţi băieţi pot să-ţi arate nişte locuri unde să tragem peste noapte. Pivot, vino cu mine. Şi voi.

Am arătat spre Tăcutul, Spiriduş şi Un-Ochi.

— Unde mergem? întrebă Pivot.

— Alege tu. Un loc unde să putem discuta. Ceva serios.

— Bine.

Deschise el drumul, cu un pas alert, dorindu-şi să pună distanţă între el şi Locotenent.

— E chiar adevărat? Ce s-a întâmplat acolo? Moartea Căpitanului şi toate celelalte?

— Prea adevărat, fir-ar să fie.

El clătină din cap, şocat de ideea distrugerii Companiei. În cele din urmă, întrebă:

— Ce vrei să ştii, Cobe?

— Tot ce-ai aflat de când eşti aici. Mai ales despre Corb. Dar şi despre tipul acela, Aşa. Şi despre hangiu.

— Shed? L-am văzut alaltăieri. Cel puţin aşa cred. Nu mi-am dat seama că e el decât mai târziu. Era îmbrăcat altfel. Mda. Cămătaru mi-a spus că a scăpat. El şi Aşa, ăla. Pe el cred că ştiu unde să-l găsesc. Pe Shed însă… Ei, dacă îl vrei cu adevărat, va trebui să-ncepi căutarea de unde cred că l-am văzut.

— El te-a văzut pe tine?

Ideea îl luă pe Pivot prin surprindere. După toate aparenţele, nu-i trecuse prin cap să se întrebe asta. Uneori, nu-i chiar cel mai isteţ individ.

— Nu cred.

Ne-am dus în taverna preferată de marinarii străini. Clienţii formau o adunătură poliglotă şi erau la fel de răpciugoşi ca noi. Vorbeau o duzină de limbi. Ne-am aşezat la o masă şi am folosit limba Oraşelor Giuvaier. Pivot n-o vorbea bine, dar o înţelegea. Mă îndoiam că altcineva de acolo ne putea urmări discuţia.

— Corbul, am spus. Despre el vreau să aud, Pivot.

Ne-a spus o poveste care se potrivea bine cu a lui Aşa, discrepanţele apărând doar în detalii, cum era de aşteptat din partea cuiva care nu fusese martor ocular.

— Tot mai crezi că şi-a înscenat-o? întrebă Un-Ochi.

— Mda. E pe jumătate intuiţie, dar cred că a făcut-o. Poate când o să mergem să inspectăm locul, o să mă răzgândesc. Aveţi cum să vă daţi seama, băieţi, dacă se află în oraş?

Îşi apropiară capetele, apoi schiţară o negaţie.

— Nu fără să avem ceva ce i-a aparţinut, pentru-nceput, opină Spiriduş. Şi asta nu avem.

— Pivot. Dar Draga? Dar corabia Corbului?

— Hă?

— Ce s-a întâmplat cu Draga după presupusa moarte a Corbului? Ce s-a întâmplat cu vasul lui?

— Nu ştiu despre Draga. Vasul e legat la docuri.

Am schimbat priviri între noi.

— O să facem o vizită pe corabia aia, chiar dacă trebuie să ne luptăm ca să urcăm la bordul ei. Hârtiile alea despre care ţi-am vorbit. Asa nu ştia ce s-a ales de ele. Vreau să le găsesc. Sunt singurul lucru care ne poate scăpa de Doamna.

— Dacă Doamna mai există, spuse Un-Ochi. N-or să ne fie de folos dacă Dominatorul a reuşit să treacă de partea aceasta.

— Nici să nu te gândeşti la asta.

Fără vreun motiv temeinic, mă convinsesem că Doamna câştigase. În cea mai mare parte, asta era doar dorinţa mea lăuntrică, sunt sigur.

— Pivot, mergem pe vasul ăla la noapte. Ce-i cu Draga?

— Cum am spus. Nu ştiu.

— Aveai ordine s-o cauţi.

— Mda. Numai că a cam dispărut.
— Dispărut? Cum?
— Nu cum, Cobe, corectă Un-Ochi, ca răspuns la semnele viguroase ale Tăcutului. Este irelevant cum. Când.
— Bine. Când, Pivot?
— Nu ştiu. N-a mai văzut-o nimeni din noaptea de dinaintea morţii Corbului.
— Bingo, zise încet Spiriduş, copleşit de uimire. Fi-ţi-ar să-ţi fie ochii. Cobe, instinctele tale aveau dreptate!
— Poftim? întrebă Pivot.
— N-avea de ce să dispară înainte, decât dacă ştia că se va întâmpla ceva.
— Pivot, am spus, te-ai dus să verifici locul unde au stat? înăuntru, mă refer.
— Mda. Cineva a ajuns acolo înaintea mea.
— Ce?
— Locuinţa fusese curăţată. L-am întrebat pe hangiu. A spus că nu plecaseră, că îi plătiseră pentru încă o lună. Asta mi-a spus că cineva ştia despre uciderea Corbului, cineva care s-a decis să-i cureţe locuinţa. M-am gândit la Aşa, care a dispărut imediat după aceea.
— Şi ce-ai făcut atunci?
— Cum? M-am gândit că nu-l voiaţi pe Boulean înapoi în Jep, aşa că l-am acuzat de uciderea Corbului. Au fost mulţi martori în afara noastră care au asistat la luptă. Destui câţi să convingă un tribunal că într-adevăr am văzut ceea ce spuneam că am văzut.
— Ai întreprins ceva pentru a da de urma Dragăi?
Pivot nu avea nimic de zis. Îşi țintui mâinile cu privirea. Noi ceilalţi am schimbat ocheade iritate. Spiriduş murmură:
— I-am spus lui Elmo că-i o prostie să-l trimitem pe el.
Presupun că aşa fusese. În câteva minute, găsiserăm mai multe amănunte pe care Pivot le trecuse cu vederea.
— Totuşi, cum de te preocupă aşa tare asta, Cobe? întrebă Pivot. Adică, mie totul mi se pare o mare fâlfâială.
— Uite ce-i, Pivot. Că-ţi place sau nu, în momentul în care Înrobiţii s-au întors împotriva noastră, ne-am văzut împinşi de cealaltă parte. Acum suntem de partea Rozei Albe. Fie că ne dorim asta, fie că nu. Şi ei vor veni după noi. Singurul lucru pe care Rebelii îl au ca avantaj este Roza Albă. Corect?
— Dacă există o Roză Albă.

— Există. Draga este Roza Albă.
— Haide, Cobe! E-o surdo-mută.
— În acelaşi timp, e un punct-zero magic, zise Un-Ochi.
— Hă?
— În preajma ei, magia nu are efect. Am observat asta clar ca lumina zilei la Vrajă. Şi dacă va evolua cum o fac cei de-un soi cu ea, pe măsură ce va îmbătrâni puterea ei de neutralizare va creşte.
Mi-aminteam că observasem ciudăţenii la Draga în timpul bătăliei de la Vrajă, dar că atunci nu le dădusem de capăt.
— Ce tot vorbeşti acolo?
— Ţi-am spus. Unii oameni sunt negativi. În loc să aibă talent pentru vrăjitorie, înclină în cealaltă parte. În jurul lor, nu are efect. Şi, când stai să te gândeşti, doar în felul acesta Roza Albă se explică. Altminteri cum ar putea o copilă surdo-mută să devină un adversar care să-i înfrunte pe Doamnă sau pe Dominator pe propriul lor teren? Fac pariu că Roza Albă cea dintâi n-a putut.
Nu ştiam asta. În cronici nu scria nimic despre puterile ei sau despre remarcabila lor absenţă.
— Asta face cu atât mai importată găsirea ei.
Un-Ochi încuviinţă.
Pivot părea descumpănit. Era uşor să-l buimăceşti, am tras eu concluzia. I-am explicat.
— Dacă magia nu are efect în preajma ei, trebuie să o găsim şi să-i stăm aproape. În felul acesta, Înrobiţii nu ne vor putea face nimic.
— Nu uita că ei au armate întregi pe care le pot trimite după noi, spuse Un-Ochi.
— Dacă ne vor atât de tare… O, mamă!
— Ce-i?
— Elmo. Dacă n-a fost ucis. El ştie destule cât să pună tot imperiul pe urma noastră. Poate nu atât pentru noi, cât în speranţa că-i vom duce la Draga.
— Ce ne facem?
— De ce te uiţi la mine?
— Tu eşti ăla care pare să ştie ce se-ntâmplă, Cobe.
— Bine. Presupun că aşa este. Întâi aflăm cum stau lucrurile cu Draga şi Corbul. Mai ales cu Draga. Şi ar trebui să-i prindem din nou pe Shed şi Aşa, în caz că ştiu ceva folositor. Trebuie să

ne mişcăm repede şi să plecăm din oraş înainte ca imperiul să prindă de veste. Fără să-i stârnim pe localnici. Ar fi bine sa stăm de vorbă cu Locotenentul. Să punem totul pe tapet în faţa tuturor, apoi să decidem exact ce vom face.

Capitolul 41
Miedburg: Corabia

Al nostru, judecând după toate aparenţele, fusese ultimul vas venit din Jep. Am tot aşteptat altă cursă care să aducă veşti. N-a venit nimeni. Nici echipajul vasului nostru nu ne făcu vreo favoare. Îşi dădură drumul la gură prin tot oraşul. Aşa că am fost asaltaţi de localnici băgăcioşi, de oameni îngrijoraţi de soarta rudelor din Jep şi de conducerea oraşului, preocupată de faptul că un grup de refugiaţi vânjoşi ar putea face necazuri. Acadea şi Locotenentul se ocupară de toate acestea. Lupta pentru supravieţuire ne reveni nouă, celorlalţi.

Cei trei vrăjitori, plus Otto, Pivot, Cămătaru şi cu mine ne-am furişat, după miezul nopţii, prin districtul umbros de la ţărm al Miedburgului. Aveam a ne feri de puternice patrule poliţieneşti. Am scăpat de ele cu ajutorul lui Un-Ochi, al lui Spiriduş şi al Tăcutului. Mai ales Spiriduş se dovedi folositor. Deţinea o vrajă capabilă să adoarmă pe oricine.

— Uite-o acolo, şopti Pivot, arătând spre corabia Corbului.

Mai devreme încercasem să aflu cum erau plătite taxele ei de port. N-avusesem deloc noroc.

Era o ambarcaţiune mare şi mândră, cu un aer de noutate pe care întunericul nu-l putea ascunde. La bordul ei ardeau doar luminile normale: cea de la prora, cea din vârful catargului de la pupa, cele de la babord şi tribord şi una în capul pasarelei, unde un singur marinar plictisit stătea de pază.

— Un-Ochi?

El clătină din cap.

— Nu-mi dau seama.

I-am iscodit pe ceilalţi. Nici Tăcutul şi nici Spiriduş nu simţeau nimic ieşit din comun.

— Bine, Spiriduş. Fă-ţi trucul. Asta va fi proba focului, aşa-i? El încuviinţă. Dacă Draga era la bord, vraja lui nu avea să-l afecteze pe paznic.

Acum, că toată lumea îmi acceptase bănuielile legate de

moartea Corbului, începusem eu să le pun sub semnul întrebării. Nu vedeam nicio logică în faptul că nu fugise deja, ducându-se undeva departe cu ambarcaţiunea lui extrem de costisitoare. Poate până la insule.

Insulele acelea mă intrigau. Mă gândeam să înhăţăm o navă şi să ne îndreptăm spre ele. Trebuia să luăm totuşi pe cineva care ştia drumul. Insulele se aflau la mare distanţă şi nu exista o rută comercială regulată. Nu puteai ajunge acolo pe bâjbâite.

— Bine, zise Spiriduş. E scos din joc.

Marinarul de pe punte se lăsase pe un scaun aflat la îndemână. Stătea cu braţele încrucişate pe balustradă şi cu fruntea culcată pe ele.

— Nu e Draga, am spus.

— Nu e Draga.

— Altcineva pe aici?

— Nu.

— Să mergem, atunci. Fiţi discreţi, mişcaţi-vă repede şi toate celelalte.

Am traversat debarcaderul şi-am urcat în grabă pasarela. Marinarul se mişcă. Spiriduş îl atinse şi omul căzu într-un somn ca de moarte. Spiriduş o luă iute în faţă, apoi spre pupa, către oamenii ce-şi făceau de lucru pe lângă apărătoarele[7] de şobolani. Se înapoie încuviinţând din cap.

— Încă opt oameni sub punte, toţi adormiţi. Îi rezolv eu. Voi mergeţi mai departe.

Am început cu cea mai mare cabină, presupunând că trebuia să fie a proprietarului. Aşa era. Era situată la pupa, acolo unde se află de regulă cabina comandantului, şi era împărţită pe secţiuni. Într-una dintre ele am găsit lucruri care indicau că fusese ocupată de Draga. În partea Corbului am găsit haine înnoroiate, abandonate cu ceva timp în urmă. Era destul praf ca să ne dăm seama că nimeni nu mai vizitase cabina de câteva săptămâni bune.

N-am găsit hârtiile pe care le căutam.

Am găsit în schimb bani. O sumă destul de frumuşică. Erau inteligent ascunşi, dar instinctul lui Un-Ochi pentru astfel de lucruri este infailibil. Am dat peste un cufăr doldora de arginţi.

— Presupun că amicul nostru Corbul nu va mai avea nevoie

---

[7] Discuri metalice ce se fixează din loc în loc pe parâmele ce leagă vasul la ţărm, pentru a împiedica şobolanii să urce la bord. (n. red.).

de ăştia, dacă tot e mort, spuse Un-Ochi. Şi dacă nu este… ei, ghinion! Vechii lui prieteni sunt la strâmtoare.

Monedele erau ciudate. După ce le-am studiat, am înţeles ce era aşa straniu. Erau la fel ca monedele pe care Shed le primise la castelul negru.

— Adulmecă-le, i-am spus lui Un-Ochi. Sunt de la castelul negru. Vezi dacă e ceva în neregulă cu ele.

— Mno. Sunt perfect veritabile.

Chicoti.

— Hmm, am făcut.

Nu aveam scrupule cu privire la luarea banilor. Corbul îi obţinuse prin mijloace murdare. Asta îi făcea să fie ai cui îi găsea. Nu aveau origine, cum se spunea în Jep.

— Adunaţi-vă aici. Am o idee.

M-am tras cu spatele spre luminile de la pupa, de unde puteam privi docul prin hubloul de sticlă.

Se îngrămădiră toţi în jurul meu şi al cufărului.

— Ce-i? ceru Spiriduş să ştie.

— De ce să ne mulţumim cu banii? De ce să nu luăm toată corabia asta afurisită? Dacă prietenul Corb a murit, ori chiar dacă şi-a înscenat moartea, ce credeţi că o să poată zice despre asta? Ne-am instala cartierul general pe ea.

Lui Spiriduş îi plăcu ideea. Aşa că lui Un-Ochi – nu. Cu atât mai mult cu cât ambarcaţiunile erau în strânsă legătură cu apa.

— Şi echipajul? întrebă el. Sau comandantul portului şi oamenii lui? Ne-ar da pe mâna legii.

— Poate. Dar cred că ne putem descurca. Dacă ne grăbim şi încuiem echipajul înăuntru, nu mai are cine să depună plângere. Dacă nu depune nimeni plângere, de ce să se arate interesat comandantul portului?

— Nu e tot echipajul la bord. Unii sunt în oraş.

— Punem mâna pe ei când se întorc. La naiba, bătrâne, vezi alt mod mai bun de-a fi tot timpul pe picior de plecare? Sau loc mai bun unde să aşteptăm reapariţia Corbului?

Un-Ochi renunţă la obiecţiile sale. În esenţă, e un leneş. Pe deasupra, în ochii lui era un licăr care spunea că gândea cu un pas înaintea mea.

— Mai bine să vorbim cu Locotenentul, propuse. El se pricepe la vase.

Spiriduş îl cunoştea bine pe Un-Ochi.

— Nu te baza pe mine, dacă te gândeşti să devii pirat. Mi-au ajuns toate aventurile de până acum. Eu vreau să merg acasă.

Se luară la ceartă, şi încă în gura mare, aşa că trebui să fie reduşi la tăcere.

— Hai să ne gândim cum să trecem peste următoarele câteva zile, am mârâit. Ce vom face mai târziu putem decide mai târziu. Uite, avem haine care le aparţin Dragăi şi Corbului. Puteţi, băieţi, să-i găsiţi acum?

Îşi apropiară capetele. După o scurtă discuţie, Spiriduş anunţă:

— Tăcutul crede că poate. Problema e că trebuie să procedeze câineşte. Să prindă urma şi să meargă peste tot pe unde a umblat Corbul. Până acolo unde a murit. Sau n-a murit. Dacă n-a murit, până acolo unde se află în clipa de faţă.

— Dar asta… La naiba. Avem un decalaj de vreo două luni.

— Oamenii petrec mult timp fără să se mişte din loc, Cobe. Tăcutul o să sară peste partea asta.

— Tot mi se pare prea încet.

— Altfel nu se poate. Decât dacă vine el la noi. Lucru care poate i-e imposibil.

— Bine, bine. Dar corabia?

— Să-l întrebăm pe Locotenent. Acum hai să vedem dacă nu-ţi găsim afurisitele alea de hârtii.

Nu era nici urmă de hârtii. Un-Ochi nu reuşi să detecteze nimic ascuns pe nicăieri. Dacă voiam să găsesc hârtiile, trebuia să încep cu echipajul. Cineva trebuie să-l fi ajutat pe Corb să le coboare de pe corabie.

Am părăsit vasul. Spiriduş şi Cămătaru găsiră un loc bun din care îl puteau ţine sub supraveghere. Tăcutul şi Otto porniră pe urmele Corbului. Restul ne-am dus înapoi şi l-am trezit pe Locotenent, căruia i s-a părut o idee bună să preluăm corabia.

Niciodată nu-i plăcuse prea mult de Corb. Cred că era motivat şi de altceva în afară de considerentele practice.

Capitolul 42
Miedburg: Refugiatul

Zvonuri şi poveşti incredibile se împrăştiară cu repeziciune prin Miedburg. Shed auzi despre corabia din Jep la câteva ore de la sosirea ei. Rămase fără cuvinte. Compania Neagră pusă pe

fugă? Strivită de stăpânii ei? Asta n-avea sens. Ce naiba se petrecea acolo?
Mama lui. Sal. Prietenii lui. Ce se întâmplase cu ei? Dacă măcar jumătate din poveşti erau adevărate, Jep era o ruină. Bătălia cu castelul negru distrusese oraşul.
Voia cu disperare să meargă să caute pe cineva pe care să-l întrebe despre ai lui. Se împotrivi pornirii. Trebuia să dea uitării locul său natal. Cunoscându-l pe Cobe ăla şi şleahta lui, toată povestea putea fi un truc care să-l scoată la lumină.
O zi întreagă rămase în ascunzătoare, în camera lui închiriată, cumpănind, până se convinse că trebuia să facă totuşi ceva. Dacă membrii rămaşi ai Companiei erau pe fugă, aveau să plece din nou. Curând. Foştii lor stăpâni aveau să-i caute.
Oare Înrobiţii aveau să vină şi după el? Nu. Cu el nu aveau nimic de împărţit. De crimele lui nu le păsa. Numai Custozii îl voiau... Se gândi la Boulean, putrezind în temniţă, acuzat de uciderea Corbului. Nu înţelegea partea asta deloc, dar era prea agitat ca să cerceteze problema. Răspunsul nu avea însemnătate în ecuaţia supravieţuirii lui Marron Shed.
După ziua petrecută în izolare, decise să-şi reia căutarea unei ocupaţii. Îl interesa un parteneriat la o tavernă, căci se hotărâse să rămână la ceea ce ştia să facă.
Trebuia să fie un local mai bun. Unul care să nu-i provoace dificultăţi financiare, aşa cum păţise cu Crinul. De fiecare dată când îşi amintea de Crin, suferea clipe de alean şi dor de casă, de singurătate nemărginită. Toată viaţa fusese un singuratic, însă niciodată nu fusese singur. Acest exil era plin de suferinţă.
Mergea pe o stradă îngustă şi umbroasă, urcând anevoie o pantă prin noroiul lăsat de ploaia de peste noapte, când o imagine zărită cu colţul ochiului îi trimise fiori reci până-n adâncul sufletului. Se opri şi se întoarse atât de smucit, încât doborî un alt trecător la pământ. În vreme ce-l ajuta pe om să se ridice, cerându-şi scuze, scrută umbrele de pe alee.
— Îmi joacă feste conştiinţa, presupun, murmură, după ce se despărţi de victima sa.
Dar ştia că nu era aşa. Îl văzuse. Îşi auzise numele rostit încet. Se duse în gura culoarului dintre clădiri. Făptura nu-l aşteptase însă.
Un cvartal mai încolo, râse crispat, încercând să se convingă că fusese totuşi o festă a imaginaţiei. Ce naiba să caute

creaturile castelului în Miedburg? Fuseseră stârpite… însă membrii Companiei care se refugiaseră acolo nu ştiau asta cu certitudine, nu? Fugiseră înainte ca bătălia să se fi încheiat. Ei doar sperau că şefii lor câştigaseră, întrucât cei din tabăra adversă erau şi mai răi decât ai lor.

Se comporta prosteşte. Cum ar fi putut creatura să ajungă acolo? Niciun căpitan de vas n-ar fi primit la bord o aşa arătare.

— Shed, îşi faci griji de pomană.

Intră într-o tavernă numită Pocalul Rubiniu, condusă de un om pe nume Selkirk. Gazda lui Shed îi recomandase atât localul, cât şi pe proprietarul acestuia.

Discuţiile lor fură productive. Shed acceptă să se întoarcă a doua zi după-amiază.

Shed bea o bere cu potenţialul său partener. Propunerea acestuia părea avantajoasă, întrucât Selkirk se lămurise cu privire la firea sa şi încerca acum să-i zugrăvească Pocalul Rubiniu în tonuri atractive.

— Activitatea de noapte va creşte odată ce va trece sperietura.

— Sperietura?

— Mda. Unii oameni din vecinătate au dispărut. Cinci sau şase săptămâna trecută. După căderea întunericului. Nu dintre cei care cad de regulă victime găştilor de bătăuşi. Aşa că oamenii n-au mai ieşit din casă, iar noi nu mai avem aceeaşi clientelă nocturnă.

Temperatura scăzuse cu patruzeci de grade, parcă. Shed şedea drept ca o scândură, cu ochii goi, cu vechea lui teamă alunecându-i prin corp ca o funie de şerpi. Duse degetele la amuleta ascunsă sub cămaşă.

— Hei, Marron, care-i problema?

— Aşa a început şi în Jep, zise el, fără a-şi da seama că vorbea cu voce tare. Doar că era vorba numai de morţi. Îi vor însă vii, dacă îi pot primi aşa. Trebuie să plec.

— Shed? Ce naiba se întâmplă?

Ieşi pe moment din transă.

— O, scuze, Selkirk. Mda, ne-am înţeles. Dar mai întâi trebuie să fac ceva. Trebuie să verific un lucru.

— Ce?

— N-are legătură cu tine. Cu noi. Noi suntem ca şi înţeleşi. Îmi aduc lucrurile mâine şi ne putem întâlni cu cei care trebuie să

parafeze învoiala. Doar că acum am altceva de făcut.

Ieşi din local de-a dreptul fugind, neştiind ce putea face sau de unde putea începe, sau măcar dacă presupunerea lui era corectă. Era totuşi sigur că ceea ce se întâmplase în Jep se va repeta în Miedburg. Şi încă mult mai repede, dacă făpturile îşi colectau singure victimele.

Îşi atinse iarăşi amuleta, întrebându-se câtă protecţie îi oferea. Era oare puternică? Sau doar o promisiune?

Se grăbi către pensiunea sa, unde oamenii avură răbdare faţă de întrebările lui, ştiind că era din afara oraşului. Întrebă de Corb. Cum un poliţist străin fusese acuzat de propriii lui oameni, crima era pe buzele tuturor. Dar nimeni nu ştia nimic. În afară de Aşa, alt martor ocular la moartea Corbului nu exista. Iar Asa se afla în Jep. Probabil mort. Cei din Compania Neagră nu şi-ar fi dorit să-l aibă ca martor împotriva lor.

Îşi reprimă impulsul de a-i contacta pe supravieţuitori. Probabil că şi pe el l-ar fi vrut înlăturat din cale.

Era pe cont propriu acum.

Locul unde murise Corbul părea un bun punct de pornire. Cine ştia unde era acesta? Aşa. Dar Asa nu era disponibil. Cine altcineva? Poate chiar Boulean?

I se strânse stomacul. Boulean era întruparea tuturor lucrurilor de care se temuse acasă. Deşi închis aici, rămânea în continuare un simbol puternic. Era el în stare să dea ochii cu omul ăla? Şi omul avea oare să-i spună ceva?

A-l găsi pe Boulean nu era o problemă. Închisoarea nu se mutase din loc. A găsi curajul de a-l înfrunta, chiar şi în spatele zăbrelelor, era o cu totul altă chestiune. Însă tot acest oraş se afla sub aripa umbrei.

Chinul îl frământa pe Shed. Vinovăţia îl sfâşia. Făcuse unele lucruri pe care nu şi le putea ierta. Comisese crime pentru care orice pedeapsă era insuficientă. Şi totuşi, iată o soluţie…

— Eşti un prost, Marron Shed, îşi spuse el. Nu-ţi bate tu capul cu asta. Miedburg îşi poate purta singur de grijă. Tu mută-te doar în alt oraş.

Însă ceva mai profund ca laşitatea îi spunea că nu putea să fugă. Şi că, oricum, nu ar fi fugit doar de el însuşi. O creatură din castelul negru apăruse în Miedburg. Doi oameni care avuseseră contacte cu castelul veniseră acolo. Nu putea fi o coincidenţă. Să presupunem că se muta altundeva? Ce le putea împiedica pe

creaturi să apară din nou, oriunde s-ar fi dus el?

Făcuse o înţelegere cu un diavol. Instinctiv, simţea că plasa în care fusese prins trebuia desfăcută iţă cu iţă.

Îl mută pe Shed cel laş, de zi cu zi, pe un tron îndepărtat, într-o încăpere dosnică a minţii sale, şi-l aduse în prim-plan pe acel Shed care îl vânase pe Krage şi-n cele din urmă îl ucisese pe nemernic.

Nu-şi amintea povestea pe care o născocise ca să treacă de paznicii închisorii, dar reuşi să-i păcălească pentru a-i face o vizită lui Boulean.

Inchizitorul nu-şi pierduse deloc vitalitatea. Se apropie de gratii scuipând, înjurând şi promiţându-i lui Shed o moarte în chinuri.

Shed pară:

— N-o să mai pedepseşti tu niciodată pe nimeni, decât poate vreun gândac de prin celula ta. Tacă-ţi fleanca şi ascultă! Uită cine eşti şi aminteşte-ţi unde eşti! Eu sunt singura speranţă pe care o ai să mai ieşi de aici.

Shed era uimit. Ar fi fost oare pe jumătate atât de curajos fără gratiile dintre ei?

Chipul lui Boulean împietri.

— Dă-i drumul. Vorbeşte.

— Nu ştiu câte îţi ajung la ureche aici. Probabil nu-ţi ajunge nimic. Îţi fac un rezumat. După ce-ai plecat din Jep, a venit şi restul Companiei Negre, care a preluat controlul. Doamna lor şi tot alaiul au venit în oraş. Au atacat castelul negru. Nu ştiu care a fost rezultatul. Puţinele veşti care circulă spun că oraşul a fost ras de pe faţa pământului. În timpul luptelor, câţiva din Companie au urcat pe o corabie şi au şters-o, pe motiv că şefii aveau să se întoarcă împotriva lor. De ce, asta nu ştiu.

Boulean se holba la el, cumpănind.

— Ăsta-i adevărul?

— Din ce am auzit la mâna a doua.

— Din cauza ticăloşilor din Compania Neagră am ajuns aici. Înscenare. Eu doar m-am luptat cu Corbul. La naiba, a fost cât pe ce să mă omoare el pe mine.

— Acum e mort.

Shed descrise ceea ce văzuse Aşa.

— Am o bănuială ce l-a ucis şi de ce. Trebuie să ştiu unde s-a întâmplat. Ca să mă pot asigura. Spune-mi asta şi am să încerc

să te scot din temniţă.

— Nu ştiu decât cu aproximaţie. Ştiu unde l-am prins din urmă şi-n ce direcţie s-au dus el şi Asa după ce mi-au scăpat. Asta ar trebui să le stabilească destul de bine poziţia. De ce vrei să ştii?

— Cred că slujitorii castelului au plantat ceva asupra Corbului. Ceva ca o sămânţă. Cred că din cauza asta a murit. Ca omul care a adus sămânţa dintâi în Jep.

Boulean se încruntă.

— Mda, pare cusut cu aţă albă. Dar ascultă asta. Deunăzi, am văzut una dintre creaturile alea aproape de locul unde stau. Mă urmărea. Stai! Ştiu cum arată. Le-am întâlnit în persoană. Totodată, oamenii dispar. Deocamdată, nu mulţi. Nu destui cât să fie bătător la ochi. Dar suficienţi încât localnicii să fie speriaţi.

Boulean se duse în fundul celulei, se aşeză pe podea şi îşi lipi spatele de perete. Rămase tăcut mai mult de un minut. Shed aşteptă încordat.

— Ţie ce-ţi pică, hangiule?

— Îmi achit o datorie. Boulean, Compania Neagră m-a ţinut prizonier o vreme. Am aflat multe despre castel. Era mai periculos decât se bănuia. Era un fel de uşă prin care o creatură numită Dominatorul încerca să vină în această lume. Am contribuit şi eu la creşterea edificiului aceluia. L-am ajutat să atingă punctul din care a atras atenţia Companiei Negre şi a prietenilor săi vrăjitori. Dacă Jep a fost distrus, e vina mea mai mult ca a oricui. Acum, aceeaşi soartă ameninţă Miedburgul. Pot face ceva să preîntâmpin dezastrul. Numai să găsesc ceea ce caut.

Boulean se hlizi. Hlizeala se transformă în chicote. Chicotele în râs.

— Atunci, putrezeşte aici! strigă Shed şi dădu să plece.

— Stai!

Shed se întoarse.

Boulean îşi reprimă veselia.

— Scuze. E-atât de deplasat. Tu, atât de onest. Adică, te cred că vorbeşti serios. Bine, Marron Shed. Fă o încercare. Şi dacă-ţi iese şi mă poţi scoate de aici, poate n-am să te târăsc înapoi în Jep.

— Nu mai ai în ce Jep să mă târăşti, Boulene. Zvonul zice că Doamna avea de gând să prăduiască toate Catacombele după ce termina cu castelul negru. Ştii ce înseamnă asta. Revoltă

deschisă.

Amuzamentul lui Boulean dispăru.

— Drept pe Drumul Desfundat, dincolo de borna de douăsprezece mile. La stânga pe primul drumeag de ţară, pe sub un stejar uscat. Mergi cel puţin şase mile după aia. Mult dincolo de ferme. E-o zonă sălbatică. Ar fi bine să te duci înarmat.

— Înarmat?

Shed rânji larg, demonstrativ.

— Marron Shed n-a avut niciodată curajul necesar să înveţe să folosească o armă. Mulţumesc mult.

— Să nu uiţi de mine, Shed. Procesul meu începe luna viitoare, în prima săptămână.

— Bine.

Când ajunse, după estimările sale, la şase mile de Drumul Desfundat, Shed descălecă şi începu să-şi ducă de căpăstru catârul închiriat. Merse aşa încă o jumătate de milă. Drumeagul nu era mai mult decât o potecă făcută de animale, şerpuind printr-o zonă plină de denivelări şi acoperită de copaci deşi. Nu zări nicio dovadă a prezenţei omului acolo. Ciudat. Ce să fi căutat Corbul şi Asa în sălbăticia aceea? Nu găsea nicio explicaţie logică. Asa susţinuse că fugeau de Boulean. Dacă aşa era, de ce nu continuaseră să meargă pe Drumul Desfundat?

I se încordară nervii. Atinse amuleta, apoi cuţitul ascuns în mânecă. Îşi călcase pe inimă şi îşi cumpărase două arme de calitate, cu lama scurtă, una de ţinut la curea şi alta în mânecă.

Nu-i sporeau cine ştie cât siguranţa de sine.

Cărăruia o lua la vale, spre un pârâiaş pe care îl însoţea cale de mai multe sute de iarzi, după care intra într-un luminiş larg.

Shed aproape că păşi în el. Era orăşean. Niciodată nu fusese într-o zonă mai sălbatică decât Incinta.

Un simţ instinctiv al precauţiei îl opri la marginea poienii. Se lăsă într-un genunchi, dădu tufişurile la o parte şi înjură încet când catârul îl îmboldi cu botul.

Ghicise bine.

Acolo se înălţa un morman mare şi negru. Era deja de dimensiunea unei case. Shed se uită ţintă la chipurile încremenite în strigăte de groază şi agonie.

Un loc perfect, aici, aşa departe. Dacă se dezvolta în ritmul

acela, avea să ajungă la maturitate înainte să-l descopere cineva. Decât întâmplător. Iar descoperitorul avea să devină una cu el.

Inima lui Shed îi bubuia în piept ca un ciocan. Nu-şi dorea decât să dea fuga înapoi în Miedburg şi să avertizeze oraşul despre pericolul care-l pândea. Văzuse destul. Aflase ce venise să afle. Era timpul să plece.

În loc de asta, înaintă încet. Lăsă din mâini frâiele catârului, însă acesta îl urmă, interesat de iarba înaltă. Shed se apropie cu băgare de seamă de mormanul negru, câţiva paşi odată. Nu se întâmplă nimic. Îi dădu ocol.

Forma ciudăţeniei deveni evidentă. Avea să fie leit fortăreaţa de deasupra Jepului, excepţie făcând modul în care fundaţia ei se mula după sol. Poarta urma să dea spre sud. O cărare bine bătătorită pornea de la o gaură aflată baza movilei şi orientată în această direcţie. Încă o confirmare a suspiciunilor sale.

De unde apăruseră creaturile? Hoinăreau oare prin lume după bunul plac, ascunzându-se sub pulpana nopţii, văzute doar de cei care se tocmeau cu ele?

Întorcându-se de unde venise, dădu peste ceva.

Oase. Oase omeneşti. Un schelet – capul, braţele, picioarele, cu o parte din piept lipsă. Încă înveşmântat în zdrenţele în care-l văzuse pe Corb îmbrăcat de cel puţin o sută de ori. Îngenunche.

— Corbule. Te-am urât. Dar te-am şi iubit. Ai fost cel mai rău dintre toţi ticăloşii pe care i-am cunoscut. Şi cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. M-ai făcut să-ncep să gândesc ca un bărbat.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Scotoci printre amintirile din copilărie şi găsi până la urmă rugăciunea dedicată trecerii în lumea cealaltă a celor morţi. Începu să cânte, pe o voce perfect paralelă cu cântatul.

Iarba foşni o dată, abia audibil. O mână îl apucă de umăr.

— Marron Shed, rosti o voce.

Shed ţipă şi duse mâna spre cuţitul de la brâu.

Capitolul 43
Miedburg: Urme recente

După descinderea pe corabia Corbului, n-am avut o noapte prea bună. A fost o noapte plină de vise. De coşmaruri, mai

exact. De terori cărora n-am îndrăznit să le dau glas când m-am trezit, întrucât şi ceilalţi aveau deja destule griji şi temeri.

Ea mi s-a arătat în somn, lucru pe care nu-l mai făcuse din timpul tristelor noastre retrageri, când Rebelii se apropiau de Vrajă, cu atât de mult timp în urmă. S-a arătat sub forma unei străluciri aurii care putea să nu fie deloc un vis, căci părea să fie acolo, în camera pe care o împărţeam cu alţi cinci oameni, luminându-i pe ei şi încăperea deopotrivă, în timp ce eu zăceam cu inima bubuindu-mi şi mă holbam neîncrezător. Ceilalţi n-au reacţionat şi, mai târziu, n-am fost sigur că nu-mi imaginasem întreaga poveste. La fel se întâmplase şi cu vizitele ei trecute.

— De ce m-ai abandonat, doctore? Te-am tratat altfel decât bine?

Năuc, confuz, am croncănit:

— Am avut de ales între a fugi şi a fi ucişi. N-am fi plecat dacă am fi avut altă variantă. Te-am slujit cu credinţă, trecând prin pericole şi orori mai mari decât oricând în trecutul Companiei. Am mers până la capătul pământului pentru tine, fără crâcnire. Şi, când am ajuns în Jep şi ne-am consumat jumătate din forţă asediind castelul negru, am aflat că vom fi recompensaţi prin distrugerea noastră.

Chipul ei splendid prinse formă în nimbul auriu. Chipul ei splendid, adumbrit de tristeţe.

— Şoaptă a plănuit asta. Şoaptă şi Pană. Din motive numai ale lor. Dar Pană nu mai e, iar Şoaptă a fost pusă la respect. Oricum, n-aş fi permis o asemenea crimă. Voi aţi fost instrumentele alese de mine. N-aş permite niciunei uneltiri a Înrobiţilor să vă facă rău. Întoarceţi-vă!

— E prea târziu, Doamnă. Zarurile au fost aruncate. Am pierdut prea mulţi oameni buni. Sufletul nostru a pierit. Am îmbătrânit. Singura noastră dorinţă e să ne întoarcem în Sud, să ne odihnim în căldura soarelui şi să uităm.

— Întoarceţi-vă! Sunt multe de făcut. Voi sunteţi instrumentele alese de mine. Vă voi recompensa cum niciun soldat n-a fost recompensat vreodată.

Nu sesizam niciun dram de înşelătorie. Dar ce însemna asta? Era o făptură străveche. Îşi înşelase propriu-i soţ, care era mult mai greu de păcălit decât mine.

— E prea târziu, Doamnă.

— Întoarce-te, doctore. Tu, dacă nu şi altcineva. Am nevoie de

pana ta.

Nu ştiu de ce am spus ce-am spus apoi. N-a fost cea mai înţeleaptă mişcare dacă ea se simţea cât de cât binevoitoare faţă de noi, cât de cât neinteresată să vină, cu o falcă-n cer şi una-n pământ, pe urma noastră.

— Vom mai face un singur lucru pentru tine. Pentru că suntem bătrâni şi osteniţi şi vrem s-o terminăm cu războaiele. Nu-ţi vom sta împotrivă. Dacă nu ne vei sta nici tu.

Strălucirea emană tristeţe.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare. Tu ai fost unul dintre preferaţii mei. O musculiţă care mă intriga. Dar nu, doctore. Asta nu se poate. Nu puteţi rămâne neutri. Niciodată nu s-a putut. Trebuie să fiţi alături de mine sau împotriva mea. Nu există cale de mijloc.

Şi cu asta, nimbul auriu s-a stins şi eu am căzut într-un somn adânc – dacă treaz fusesem până atunci.

M-am trezit simţindu-mă odihnit, dar îngrijorat şi, la început, nu mi-am putut aminti de vizită. După aceea însă, îmi pătrunse cu forţă în conştiinţă. M-am îmbrăcat în grabă şi am dat fuga la Locotenent.

— Trebuie să-ncepem să ne mişcăm mai repede, Locotenente. A câştigat ea şi va veni după noi.

Locotenentul păru luat prin surprindere. I-am povestit despre vizita nocturnă. O tratã cu multă reticenţă, până ce i-am spus că Doamna mai făcuse asta înainte, în timpul lungii retrageri şi a seriei de încleştări care aduseseră forţele principale Rebele la porţile Vrăjii. Nu voia să mă creadă, dar nici să facă altminteri nu îndrăznea.

— Dispari de aici şi găseşte-l pe Asa ăla, atunci, ordonă el. Acadea, la noapte ne mutăm pe corabia aia. Cobe, împrăştie tu vorba. În patru zile ridicăm ancora, că-l găsiţi pe Corb sau nu.

Am bâiguit un protest. De importanţă crucială era acum să o găsim pe Draga. Ea era speranţa noastră.

— De ce în patru zile? am întrebat.

— Ne-a luat patru zile să venim aici din Jep. Tot drumul, vânturi bune şi mare blândă. Dacă Doamna a plecat când ai refuzat-o tu, mai repede de-atât nu poate face pe drum. Aşa că acesta-i răgazul pe care ţi-l dau. Apoi pornim în larg, chiar dacă trebuie să ne luptăm ca să ieşim din port.

— Prea bine.

Nu-mi plăcea ideea, însă el era cel care lua deciziile. Pentru asta îl aleseserăm.

— Hagop, găseşte-l pe Pivot. Plecăm în căutarea lui Aşa.

Hagop plecă în grabă, de parcă i-ar fi luat foc fundul. În câteva minute, se înapoie cu Pivot, care se plângea că nu mâncase încă şi că nici nu dormise cele opt ore regulamentare.

— Gura, Pivot. Ne presează timpul.

I-am explicat, deşi nu era necesar.

— Ia ceva rece şi mănâncă pe drum. Trebuie neapărat să-l găsim pe Aşa.

Hagop, Pivot, Un-Ochi şi cu mine am pornit pe stradă. Ca de obicei, am atras multă atenţie din partea neguţătorilor matinali, şi nu doar fiindcă veniserăm din Jep, ci fiindcă Un-Ochi era o ciudăţenie. Nu se văzuse niciodată un om negru în Miedburg. Majoritatea nici nu auziseră de negri.

Pivot ne conduse o milă pe străzi şerpuitoare.

— Mă gândesc că stă ascuns în aceeaşi zonă ca înainte. O cunoaşte. Pe deasupra, nu-i nici foarte destupat la minte, aşa că nu i-ar trece prin cap să se mute numai fiindcă voi, băieţi, aţi venit în oraş. Probabil plănuieşte să-şi ţină pur şi simplu capul la cutie până ne vom retrage. Trebuie să fi dedus că nu vom sta pe loc.

Raţionamentul lui părea corect. Şi aşa se şi dovedi a fi. Chestionă câţiva oameni pe care îi întâlnise în cursul expediţiilor anterioare şi descoperi degrabă că, într-adevăr, Asa se ascundea prin zonă. Nimeni nu era însă sigur unde.

— De asta ne ocupăm noi, cât ai bate din palme, spuse Un-Ochi.

Se aşeză în pragul unei uşi şi execută câteva trucuri magice ieftine, numai de dragul spectacolului. Asta atrase atenţia ştrengarilor din zonă. Străzile din Miedburg sunt tot timpul pline de copii.

— Să ne retragem, le-am spus celorlalţi.

Probabil că-i intimidam pe cei mici. Ne-am dus ceva mai departe pe stradă şi l-am lăsat pe Un-Ochi să-şi atragă mulţimea de admiratori.

Le făcu plozilor pe plac. Cum altfel?! Şi, cincisprezece minute mai târziu, se întoarse la noi urmat de-o liotă de pezevenghi.

— Am rezolvat, spuse. Micii mei prieteni ne vor arăta unde.

Mă uimeşte uneori. Aş fi pariat că urăşte copiii. Adică, atunci

când îi aduce totuşi în discuţie, lucru care se întâmplă cam o dată pe an, o face de regulă întrebându-se dacă sunt mai gustoşi fripţi sau fierţi.

Aşa stătea ascuns într-o casă de raport tipică mahalalelor din toată lumea. O adevărată cloacă. Presupun că banii care-i căzuseră în poală nu-i schimbaseră năravurile. Spre deosebire de bătrânul Shed, care îşi făcuse de cap atunci când avusese parale de cheltuit.

Nu exista decât o ieşire, aceea pe care intraserăm noi. Copiii ne-au urmat. Asta nu-mi convenea, dar ce puteam să fac?

Am intrat cu forţa în odaia pe care Asa o numea acasă. Era culcat pe un prici, într-un colţ. Un alt bărbat, puţind a vin, zăcea alături, într-o baltă de vomă. Asa era strâns ghem şi sforăia.

— E timpul să te trezeşti, dulceaţă.

L-am zgâlţâit uşor.

Se încordă la atingerea mea. Deschise repede ochii, care i se umplură imediat de groază. Încercă să sară în picioare, dar l-am silit să stea culcat.

— Te-am prins din nou, am spus.

Înghiţi în sec. Niciun cuvânt nu-i ieşi din gură.

— Uşurel, Aşa. N-o să-ţi facă nimeni nimic. Vrem doar să ne arăţi unde a pierit Corbul.

Mi-am retras mâna.

Se rostogoli încet pe spate şi ne privi ca o pisică încolţită de câini.

— Voi, oameni buni, spuneţi mereu că nu vreţi decât un lucru sau altul.

— Fii amabil, Aşa. Nu vrem să jucăm dur. Dar o s-o facem dacă trebuie. Avem trei zile până să ajungă Doamna aici. Până atunci, o s-o găsim pe Draga şi tu o să ne ajuţi. Ce faci după aceea te priveşte.

Un-Ochi pufni încet pe nas. Avea viziuni cu Asa cu gâtul tăiat. Considera că omuleţul nu merita altceva.

— Mergeţi pe Drumul Desfundat. Cotiţi la stânga pe primul drumeag de ţară, dincolo de a douăsprezecea bornă. Continuaţi spre est până ajungeţi la destinaţie. Sunt vreo şapte mile. Drumul se transformă într-o potecă. Nu vă faceţi griji. Urmaţi-o şi-o să ajungeţi acolo.

Închise ochii, se rostogoli înapoi şi început să sforăie demonstrativ.

Le-am făcut semn lui Hagop şi Pivot.

— Sus cu el.

— Hei! ţipă Aşa. V-am spus. Ce altceva mai vreţi?

— Vreau să vii cu noi. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— Eventualitatea că minţi şi vreau să pun repede mâna pe tine.

Un-Ochi adăugă:

— Noi nu credem că prietenul nostru Corbul a murit.

— L-am văzut cu ochii mei.

— Ai văzut ceva, l-am contrat. Dar nu cred că era Corbul. Să mergem.

L-am apucat de braţe. I-am spus lui Hagop să se ocupe de adunatul cailor şi proviziilor. Pe Pivot l-am trimis să-i spună Locotenentului că nu ne vom întoarce până a doua zi. Lui Hagop i-am dat un pumn de arginţi din cufărul Corbului. Asa făcu ochii mari. Recunoştea matriţa monedelor, dacă nu şi sursa imediată.

— Nu mă puteţi forţa la nimic, spuse el. Nu însemnaţi mai mult decât mine. Dacă ieşim pe stradă, nu trebuie decât să strig şi…

— Şi-ţi vei dori să n-o fi făcut, i-a tăiat-o Un-Ochi. Gesticulă cu mâinile. Degetele îi fură învăluite într-o slabă strălucire violetă, care se coagulă în ceva aidoma unui şarpe ce începu să i se încolăcească pe falange.

— Mititelul ăsta poate să ţi se strecoare în ureche şi să-ţi mănânce ochii din interior. N-ai cum să strigi atât de tare sau atât de repede încât să mă împiedici să-l asmut asupra ta.

Aşa înghiţi în sec şi deveni supus.

— Nu vreau decât să-mi arăţi locul, am spus. Cât de repede. N-am prea mult timp.

Asa se predă. Desigur, se aştepta la ce era mai rău din partea noastră. Petrecuse prea mult timp în compania unor răufăcători mai cruzi decât noi.

Hagop aduse caii într-o jumătate de oră. Lui Pivot îi mai luă o jumătate de oră să se întoarcă. Fiind vorba de el, trase mâţa de coadă şi, când apăru, Un-Ochi îi aruncă o privire atât de furioasă, încât omul se albi la faţă şi scoase pe jumătate sabia.

— Să ne punem în mişcare, am mormăit.

Nu-mi plăcea modul în care Compania se întorcea împotriva ei însăşi, ca un animal rănit care dă să-şi muşte singur laba. Am

stabilit un pas alert, sperând că asta-i va obosi şi-i va ţine suficient de ocupaţi ca să nu mai aibă chef de tărăboi.

Indicaţiile lui Asa se dovediră bune şi uşor de urmat. Eram mulţumit şi, când văzu şi el asta, ceru permisiunea de-a se întoarce.

— Cum de îţi doreşti aşa de mult să stai la distanţă de locul ăsta? Ce-i acolo de te-a speriat atât de tare?

A fost nevoie de puţină presiune şi de Un-Ochi, care a făcut din nou să apară şerpişorul violet, pentru a descleşta maxilarul lui Aşa.

— Am venit aici imediat după ce m-am întors din Jep. Fiindcă voi nu mă credeaţi cu privire la Corb. M-am gândit că poate aveţi dreptate şi că mă păcălise cumva. Aşa că am vrut să văd cum a reuşit. Şi…

— Şi?

Se uită atent la noi, încercând să-şi dea seama în ce toane ne aflam.

— Acolo se află încă un edificiu din acela. Nu era când a murit el. Dar acum este.

— Edificiu? am întrebat. Ce fel de edificiu?

— Asemenea castelului negru. Este unul chiar în locul unde a murit el. În mijlocul poienii.

— Şmecherule, mârâi Un-Ochi. Să-ncerci să ne trimiţi cu capu-nainte în aşa ceva. Cobe, eu îl spintec pe individul ăsta.

— Ba nu, lasă-l în pace.

Cale de o milă întreagă, l-am chestionat îndeaproape pe Aşa, care nu-mi mai spuse însă nimic important.

Cercetaş iscusit, Hagop călărea înaintea coloanei. Ridică o mână în aer. M-am dus lângă el. Arătă spre nişte excremente de pe cărare.

— A mai fost cineva pe aici. Nu cu mult timp în urmă.

Descălecă, scormoni excrementele cu un băţ şi, o bucată de drum, urmă cărarea aplecat.

— Călărea ceva mare. Un catâr sau un cal de povară.

— Aşa!

— Ai? chirăi omuleţul.

— Ce se află înaintea noastră? încotro se îndreaptă omul ăsta?

— Nu e nimic înainte. Din câte ştiu eu. Poate-i un vânător. Se vinde mult vânat în pieţe.

— Poate.

— Sigur, făcu Un-Ochi sarcastic, jucându-se cu şerpişorul lui violet.

— Ce-ar fi să pui puţină surdină la toată treaba, Un-Ochi? Nu! Adică să nu ne poată auzi nimeni apropiindu-ne. Aşa. Cât mai este de mers?

— Numai vreo două mile. De ce nu mă lăsaţi să mă întorc acum, băieţi? Încă mai pot să ajung în oraş înainte să se întunece.

— Mno. Mergi unde mergem şi noi.

M-am uitat la Un-Ochi. Făcea ce-i cerusem. Aveam să ne putem auzi unii pe alţii vorbind, dar atâta tot.

— Hop în şa, Hagop. E doar un singur om.

— Dar ce fel de om, Cobe? Dacă e una dintre arătările alea de groază? Adică, dacă în fortăreaţa din Jep era un batalion întreg de creaturi care au apărut din senin, de ce să nu fie şi aici câteva?

Aşa scoase sunete care indicau că se gândise la acelaşi lucru. Ceea ce explica de ce era atât de disperat să se întoarcă în oraş.

— Ai văzut ceva când ai fost în luminiş, Aşa?

— Nu. Dar am observat că iarba era culcată la pământ, ca şi când cineva tot ar fi venit şi-ar fi plecat.

— Să fii atent rând ajungem, Un-Ochi. Nu vreau vreo surpriză.

Douăzeci de minute mai târziu, Asa îmi zise:

— Aproape c-am ajuns. Poate două sute de iarzi de-a lungul pârâului. Pot să rămân aici?

— Nu mai pune întrebări tâmpite.

M-am uitat spre Hagop, care indică nişte urme. Cineva era în continuare înaintea noastră.

— Descălecarea. Şi gata cu vorbăria. De aici înainte, discutăm prin semne. Tu, Aşa, nu deschide gura pentru nimic în lume. Înţeles?

Am descălecat, ne-am scos armele şi-am înaintat sub protecţia vrăjii lui Un-Ochi. Eu şi Hagop am ajuns primii la luminiş. Am rânjit, i-am făcut semn lui Un-Ochi să vină şi am arătat cu degetul. Rânji şi el. După ce am stat vreo două minute, aşteptând momentul potrivit, am ieşit din ascunziş, m-am apropiat pe la spatele omului şi l-am apucat de umăr.

— Marron Shed.

A ţipat şi a dat să scoată un cuţit. În acelaşi timp, a-ncercat să fugă. Pivot şi Hagop i-au tăiat calea şi l-au mânat înapoi. Pe-atunci eu stăteam deja îngenuncheat acolo unde, mai înainte, stătuse el şi examinam oasele risipite pe jos.

Capitolul 44
Miedburg: Poiana

M-am uitat la Shed. Părea resemnat.

— Te-am ajuns din urmă mai repede decât te aşteptai, nu?

Se bâlbâi. Nu desluşeam mare lucru din ce spunea, pentru că vorbea despre mai multe lucruri în acelaşi timp. Corbul. Creaturile din castelul negru. Şansa sa de a-şi clădi o viaţă nouă. Te miri ce.

— Calmează-te şi taci, Shed. Suntem de partea ta.

I-am explicat situaţia, spunându-i că aveam patru zile la dispoziţie ca să o găsim pe Draga. Îi veni greu să creadă că fata care lucrase la Crinul de Fier putea fi Roza Albă a Rebelilor. Nu l-am contrazis, ci i-am prezentat doar faptele.

— Patru zile, Shed. Apoi Doamna şi Înrobiţii ar putea ajunge aici. Şi-ţi garantez că te vor căuta şi pe tine. De-acum ştiu că ţi-am înscenat moartea. De-acum probabil au chestionat destui oameni ca să-şi facă o idee despre ce se întâmplă. Ne luptăm pentru vieţile noastre, Shed.

M-am uitat la mormanul cel mare şi negru şi am rostit, fără a mă adresa cuiva în special:

— Şi chestia aia nu ajută câtuşi de puţin.

M-am uitat iarăşi la oase.

— Hagop, vezi ce-nţelegi din astea. Un-Ochi, tu şi Asa treceţi în revistă tot ce a văzut el în ziua aia. Mergeţi pas cu pas. Pivot, tu-l vei juca pe Corb. Shed, vino aici cu mine.

Eram mulţumit. Atât Asa cât şi Shed făcuseră ce le spusesem. Shed, deşi zdruncinat de reapariţia noastră în viaţa sa, nu părea pe punctul de a se panica. L-am urmărit în timp ce Hagop examina terenul inci cu inci. Shed părea să fi crescut, să fi găsit în el însuşi ceva care nu avusese nicio şansă să înflorească pe solul sterp al Jepului.

— Uite ce-i, Cobe, şopti el. Nu ştiu ce să zic despre treaba aia cu venirea Doamnei şi nevoia ta de a o găsi pe Draga. Nu-mi pasă cine ştie cât. (Arătă spre movila neagră.) În privinţa ăleia

ce ai de gând să faci?
— Bună întrebare.
Nu trebuia să explice ce însemna. Însemna că Dominatorul nu fusese înfrânt definitiv în Jep. Îşi minimalizase riscurile din timp. Avea aici un nou portal, şi încă unul care creştea repede. Asa avea dreptate să se teamă de creaturile castelului. Dominatorul ştia că trebuia să se grăbească – deşi mă îndoiam că se aşteptase să fie găsit atât de iute.
— Nu prea avem ce să facem, dacă te gândeşti bine.
— Dar trebui să faci ceva. Uite, eu ştiu cum e. M-am întâlnit cu arătările alea. Ce ne-au făcut mie şi Corbului în Jep... La naiba, Cobe, nu poţi să laşi să se întâmple asta din nou, aici.
— N-am spus că nu vreau să fac nimic. Am spus că nu pot. Nu-i poţi cere unui om cu un briceag să culce la pământ o pădure şi să clădească un oraş. N-are uneltele necesare.
— Dar cine le are?
— Doamna.
— Atunci...
— Am limitele mele, prietene. N-am de gând să mor pentru Miedburg. N-am de gând să pricinuiesc pieirea organizaţiei mele pentru nişte oameni care nu-i cunosc. Om fi având noi o datorie morală, dar nu cred că-i atât de mare.
Gemu, înţelegând, dar refuzând să accepte. Eram surprins. Deşi n-o spusese cu voce tare, simţeam că se lansase într-o cruciadă. Un mare ticălos încercând să-şi cumpere mântuirea. Nu-l pizmuiam deloc. Dar o putea face fără Companie şi fără mine.
I-am urmărit pe Un-Ochi şi pe Asa cum îl conduceau pe Pivot pas cu pas prin tot ce făcuse Corbul în ziua morţii sale. Eu unul nu detectam niciun cusur în povestea lui Aşa. Speram că Un-Ochi avea o perspectivă mai bună. Numai el, dintre toţi, putea găsi unghiul corect. Era la fel de priceput la magia scenică precum la adevărata vrăjitorie.
Mi-aminteam că prietenul nostru Corbul era bunicel la trucuri. Specialitatea lui era să facă să apară cuţite din eter. Avea însă şi alte şmecherii cu care o distra pe Draga.
— Uite aici, Cobe, spuse Hagop.
M-am uitat şi n-am văzut nimic anormal.
— Ce-i?
— Străbate iarba către movilă. Aproape s-a şters acum, dar

încă se mai vede. Ca o cărare.

Ţinea firele de iarbă depărtate.

Mi-a luat o vreme să observ. O vagă peliculă lucioasă, precum dâra veche lăsată de un melc. După o inspecţie mai atentă, am dedus că trebuia să fi pornit cam de pe unde se aflase inima cadavrului. Mi-a cerut ceva bătaie de cap până să intuiesc asta, deoarece prădătorii împrăştiaseră rămăşiţele.

Am examinat o mână descărnată. Pe degete mai avea încă inele. Diverse podoabe metalice şi mai multe cuţite erau împrăştiate în jur.

Un-Ochi îl dirijă pe Pivot către oase.

— Ei bine? am întrebat.

— E posibil. Cu puţină înşelătorie şi ceva trucuri magice. Nu ţi-aş putea spune cum a făcut-o. Dacă a făcut-o.

— Avem un cadavru, am spus, arătând spre oase.

— El e, insistă Aşa. Uitaţi-vă. Încă are inelele pe degete. Şi aceea e catarama curelei lui, şi sabia, şi cuţitele.

Numai că-n vocea lui persista o umbră de îndoială. Se apropia, încet, de teoria mea.

Iar eu încă mă întrebam de ce noul lui vas nu fusese revendicat.

— Hagop, caută semne care să indice dacă a plecat cineva de-aici în altă direcţie. Aşa, tu ai zis că ai şters-o de îndată ce ai văzut ce se întâmpla?

— Mda.

— Aşa… Să nu ne mai gândim la asta şi să încercăm să ne dăm seama ce s-a petrecut aici. Din câte se pare, mortul acesta avea ceva ce s-a transformat în chestia aia.

Am arătat spre movilă. Eram surprins că-mi venea atât de uşor s-o ignor. Presupun că te poţi obişnui cu orice. Mă plimbasem în jurul castelului negru din Jep până ce mă părăsise spaima aceea rece care mă stăpânise o vreme. Pân’ la urmă, dacă oamenii se pot obişnui cu abatoarele sau cu ocupaţia mea – de soldat *sau* de chirurg – se pot obişnui cu absolut orice.

— Aşa, tu ai stat pe lângă Corb. Shed, el a locuit la hanul tău vreo doi ani, iar tu i-ai fost partener. Oare ce să fi adus din Jep care să fi putut prinde viaţă şi să devină aia?

Clătinară din capete amândoi şi se uitară ţintă la oase.

— Gândiţi-vă bine, le-am spus. Shed, trebuie să fie ceva ce avea pe când eraţi împreună. A renunţat să mai meargă pe deal

cu mult înainte să plece spre sud.

Trecură un minut sau două. Hagop începuse să-şi croiască drum spre marginea poienii. Aveam puţine speranţe că va găsi urme atât de târziu după consumarea faptei. Nu că eram eu vreun pădurean, dar îl cunoşteam pe Corb.

Deodată, Asa icni.

— Ce-i? am sărit.

— Totul este aici. Ştii, toate obiectele din metal. Chiar şi nasturii şi altele. Cu excepţia unui lucru.

— Ei?

— Un medalion pe care îl purta. L-am văzut doar de vreo două ori… Care-i problema, Shed?

M-am întors. Shed se ţinea cu mâna de piept, în dreptul inimii. Era alb ca varul la faţă. Bâiguia cuvinte care refuzau să iasă. Încerca să-şi rupă cămaşa.

Am crezut că face un atac de cord. Dar, când am ajuns lângă el, vrând să-l ajut, îşi descheiase cămaşa şi-şi încleştase pumnul în jurul a ceva ce purta la gât. Ceva pe un lănţişor. Încercă să-l smulgă cu forţa, dar lănţişorul nu se rupse.

L-am forţat să-l dea jos peste cap, i-am luat cu greu obiectul dintre degetele înţepenite şi i l-am întins lui Aşa.

Acesta părea niţel cam palid.

— Mda, ăsta e.

— Argint, zise Un-Ochi şi se uită spre Hagop cu subînţeles.

La asta se gândeşte mereu. Şi poate că are dreptate.

— Hagop! Vino aici.

Un-Ochi luă obiectul şi-l ridică la lumină.

— Ce măiestrie, făcu el…

Apoi îl aruncă la pământ şi sări ca o broască de pe frunza ei. Arcuindu-se prin aer, lătră ca un şacal.

O scăpărare de lumină. M-am răsucit. Două dintre creaturile castelului stăteau de-o parte a movilei negre, încremenite la jumătatea pasului, pregătite să ne atace. Shed înjură. Asa ţipă. Pivot săgetă pe lângă mine şi îşi înfipse tăişul spadei adânc în pieptul uneia dintre făpturi. Am procedat şi eu la fel, atât de zdruncinat încât nu mi-am mai amintit de dificultăţile pe care le avusesem în timpul întâlnirii noastre anterioare.

Am lovit amândoi aceeaşi creatură. Ne-am smuls amândoi armele deodată.

— Gâtul, am gâfâit. Loveşte în vena de la gât.

Un-Ochi era din nou în picioare, gata de acţiune. Mai târziu avea să-mi spună că zărise o mişcare cu colţul ochiului şi că sărise fix la timp ca să evite ceva ce fusese aruncat în direcţia lui. Creaturile ştiau pe cine să atace prima dată. Cine era cel mai puternic.

Hagop veni din spate, tocmai când arătările începură să se mişte, şi îşi puse şi el sabia la treabă. Spre surprinderea mea, la fel făcu şi Shed. Sări în luptă înarmat cu un cuţit lung cam de un picior, pe care şi-l avântă în jos, pentru o lovitură în coapsă.

Se termină repede. Un-Ochi ne oferise răgazul de care aveam nevoie. Creaturile se încăpăţânară, dar în cele din urmă muriră. Înainte să-şi dea sufletul, cea din urmă se uită în sus la Shed, zâmbi şi spuse:

— Marron Shed. Nu vei fi uitat.

Shed începu să tremure.

— Te ştia, Shed, zise Aşa.

— Lui i-am predat cadavrele. Cu o singură excepţie.

— Stai o clipă, am parat. Doar o creatură a scăpat din Jep. Nu prea-i posibil să fie tocmai cea care te cunoştea pe tine…

M-am oprit. Observasem un lucru neliniştitor. Cele două creaturi erau identice. Până şi pe piept aveau aceeaşi cicatrice, am observat când le-am înlăturat straiele negre. Şi creatura pe care eu şi Locotenentul o târâserăm pe deal în jos, după ce o uciseserăm în faţa porţii castelului, avea o asemenea cicatrice.

În vreme ce toţi sufereau de şocul post-luptă, Un-Ochi îl întrebă pe Hagop:

— Ai văzut ceva de argint prin jurul lui Nea Schelet de colo? Când ai verificat prima dată?

— Ăă…

Un-Ochi ridică la lumină pandantivul lui Shed.

— Arăta probabil cam aşa. Asta i-a pricinuit moartea.

Hagop înghiţi în sec şi vârî mâna în buzunar. Scoase un medalion identic cu al lui Shed, cu excepţia faptului că şerpii nu aveau ochi.

— Mda, făcu Un-Ochi şi ridică iarăşi pandantivul lui Shed la lumină. Mda. Ochii erau. Când a venit momentul potrivit. Momentul şi locul.

Pe mine mă interesa mai mult ce altceva mai putea ieşi din movila neagră. Cu Hagop după mine, m-am învârtit în jurul ei până am găsit intrarea. Semăna cu intrarea într-un bordei.

Bănuiam că nu avea să devină o poartă adevărată decât după ce edificiul se înălţa. Am arătat urmele.

— Ce îţi spun alea?

— Îmi spun că e locuit şi că ar trebui să ne cărăm de-aici. Mai sunt şi alte creaturi.

— Îhî.

Ne-am întors lângă ceilalţi. Un-Ochi înfăşura medalionul lui Shed într-o bucată de pânză.

— Când ajungem în oraş, închid ăsta în ceva făcut din oţel şi-l scufund în port.

— Distruge-l, Un-Ochi. Răul îşi găseşte întotdeauna drumul înapoi în lume. Dominatorul i-un exemplu perfect.

— Mda. Foarte bine, numai să pot.

Amintirea lui Elmo conducându-şi trupele înăuntrul castelului negru îmi reveni în minte în timp ce îi organizam pe toţi pentru plecare. Nu mai voiam să rămânem peste noapte acolo. Până la căderea întunericului puteam face mare parte din drumul de întoarcere. Miedburgul, asemenea Jepului, nu avea nici ziduri de apărare, nici porţi. Nu puteam rămâne închişi pe dinafară.

L-am lăsat pe Elmo să zacă în fundul minţii mele până ce gândul a dat în pârg. Atunci m-a cuprins groaza.

Un arbore îşi asigură continuitatea împrăştiind un milion de seminţe. Una va supravieţui cu siguranţă şi un nou arbore va creşte. Mi-am imaginat o hoardă de războinici dând buzna în măruntaiele castelului negru şi găsind amulete de argint peste tot. Mi i-am imaginat umplându-şi buzunarele cu ele.

Asta trebuia să fie. Locul ăla era oricum condamnat, iar Dominatorul trebuia să fi ştiut asta chiar şi înaintea apariţiei Doamnei.

Respectul meu pentru bătrânul diavol crescu. Ticălos iscusit!

Doar după ce am ajuns înapoi pe Drumul Desfundat m-am gândit să-l întreb pe Hagop dacă nu găsise indicii că altcineva părăsise poiana pe vreo altă rută.

— Mno, răspunse el. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Să nu pierdem timpul trăncănind, zise Un-Ochi. Shed, nu poţi face catârul ăla afurisit să meargă mai repede?

Era speriat. Şi dacă el era, cu atât mai mult eram eu.

Capitolul 45
Miedburg: Urme proaspete

Am ajuns în oraş. Dar jur că, înainte să ne vedem în siguranţă, am simţit ceva adulmecându-ne urmele. Ne-am întors la han doar ca să aflăm că majoritatea oamenilor lipseau. Unde erau? Plecaseră să pună stăpânire pe corabia Corbului, am aflat.

Uitasem de asta. Da. Corabia Corbului... Iar Tăcutul era pe urmele Corbului. Unde se afla acum? La naiba! mai devreme sau mai târziu, urma Corbului avea să-l ducă la poiană... Fără îndoială, era şi asta o cale de-a afla dacă amicul Corb o şi părăsise. Dar, în acelaşi timp, şi o cale de a-l pierde pe Tăcutul.

— Un-Ochi, poţi lua legătura cu Tăcutul?

Se uită la mine strâmb. Era obosit şi voia să doarmă.

— Uite ce-i, dacă urmăreşte fiecare mişcare a Corbului, va ajunge până la urmă în poiana aia.

Un-Ochi gemu şi adoptă mai multe mine teatrale de dezgust. Apoi scotoci în desaga lui magică după ceva ce semăna cu un deget uscat. Se duse într-un colţ şi se sfătui cu el, apoi se întoarse şi spuse:

— L-am agăţat, îl voi găsi.

— Mulţam.

— Mda. Ticălosule, ar trebui să te fac să vii cu mine.

M-am aşezat lângă foc, cu o bere mare, şi m-am pierdut în gânduri. După o vreme, i-am spus lui Shed:

— Trebuie să ne întoarcem acolo.

— Ă?

— Cu Tăcutul.

— Cine e Tăcutul?

— Un tip din Companie. Vrăjitor. Ca Un-Ochi şi Spiriduş. E pe urmele Corbului, reconstituie fiecare mişcare pe care a făcut-o din clipa când a sosit aici. S-a gândit că-l poate depista sau, cel puţin, că-şi poate da seama, după mişcările lui, dacă avea de gând să-l păcălească pe Aşa.

Shed ridică din umeri.

— Dacă trebuie, trebuie.

— Hmm. Mă uimeşti, Shed. Te-ai schimbat.

— Nu ştiu. Poate c-o puteam face de la început. Ştiu doar că treaba asta nu trebuie să întâmple din nou – nimănui.

— Da.

N-am pomenit despre viziunile mele cu sute de oameni şterpelind amulete din fortăreaţa din Jep. N-avea nevoie de asta. Avea o misiune. N-o puteam face să pară zadarnică.

Am coborât la parter şi i-am mai cerut hangiului bere. Berea mă moleşeşte. Aveam o idee. Întrevedeam o posibilitate. N-am împărtăşit-o cu nimeni. Ceilalţi n-ar fi fost mulţumiţi.

După o oră, mi-am golit vezica şi m-am târât în camera mea, mai intimidat de gândul întoarcerii în poiană decât de ceea ce speram să înfăptuiesc atunci, pe loc.

Cu sau fără ajutorul berii, somnului i-a luat ceva timp să vină. Nu mă puteam relaxa. Tot încercam să mă întind spre ea şi să o aduc lângă mine. Ceea ce nu însemna absolut nimic.

Era o speranţă deşartă aceea că ea se va întoarce atât de curând. Trebuia să amân gândul la ea. De ce să se întoarcă? De ce să nu uite de mine, până când acoliţii săi m-ar fi ajuns din urmă şi m-ar fi dus la ea în lanţuri?

Poate că *există* o legătură, la un nivel pe care nu îl înţeleg. Căci m-am trezit dintr-o picoteală, gândindu-mă că trebuia să vizitez latrina din nou, şi am descoperit o strălucire aurie atârnând deasupra mea. Sau poate că nu m-am trezit, ci doar am visat că am făcut-o. Asta nu reuşesc să înţeleg. Întotdeauna pare ca un vis, când priveşti în urmă.

N-am aşteptat-o să înceapă. Mi-am dat drumul la gură. Am vorbit repede şi i-am spus tot ce trebuia să ştie despre movila din Miedburg şi despre posibilitatea ca soldaţii să fi adus cu ei sute de seminţe, atunci când au ieşit din castelul negru.

— Îmi spui asta deşi eşti ferm hotărât să-mi fii duşman, doctore?

— Nu vreau să-ţi fiu duşman. Îţi voi fi duşman doar dacă nu-mi dai de ales. (Am abandonat disputa.) Nu putem controla situaţia. Şi trebuie să fie controlată. Toate situaţiile de felul acesta trebuie controlate. Există şi aşa destul rău pe lume.

I-am spus că am găsit o amuletă la un cetăţean din Jep. N-am dat niciun nume. I-am spus că o s-o lăsăm într-un loc unde să-o găsească uşor, atunci când va ajunge aici.

— Să ajung?

— Nu eşti pe drum încoace?

Mi-a zâmbit zâmbet uşor, misterios, perfect conştientă că o iscodeam. Niciun răspuns. Doar o întrebare.

— Şi tu unde vei fi?
— Plecat. Plecat demult şi foarte departe.
— Poate. Mai vedem noi.
Strălucirea aurie începu să pălească.
Mai erau lucruri pe care voiam să i le spun, însă nu aveau legătură cu problema actuală. Întrebări pe care voiam să le pun. N-am mai făcut-o.
Ultima sclipire aurie m-a părăsit cu o şoaptă:
— Îţi rămân datoare, doctore.

Un-Ochi dădu buzna înăuntru puţin după răsărit, arătând şifonat de-a binelea. Tăcutul veni după el, părând, la rândul lui, cam sfârşit. Umblase pe urmele Corbului fără clipă de răgaz.
— L-am prins chiar la timp, spuse Un-Ochi. Încă o oră şi-ar fi plecat din oraş. L-am convins să aştepte lumina zilei.
— Mda. Vrei să trezeşti soldaţii? Dacă începem devreme azi, ar trebui să ne putem întoarce înainte de căderea întunericului.
— Poftim?
— Mi s-a părut c-am fost destul de clar. Trebuie să ne întoarcem acolo. Acum. Am irosit deja una dintre zilele pe care le avem la dispoziţie.
— Hei, bătrâne, sunt terminat. O să mor dacă mă faci să…
— Dormi în şa. Ăsta a fost întotdeauna unul dintre marile tale talente. Să dormi oriunde, oricând.
— O, deja mă doare fundul.
O oră mai târziu, mergeam iarăşi de-a lungul Drumului Desfundat, cu Tăcutul şi Otto completând echipa. Shed insistase să vină şi el, deşi eu eram dispus să-l scutesc. Asa decisese, la rândul său, că voia să participe. Poate fiindcă se aştepta ca Shed să-i ofere un paravan de protecţie. Începuse să vorbească temerar, ca Shed, dar chiar şi un surd îi putea auzi tonul fals.
Ne-am mişcat mai repede acum, am forţat mai tare ritmul, iar Shed era călare pe-un cal de data asta. Până la prânz, eram în poiană. Cât timp Tăcutul a amuşinat locul, eu mi-am făcut curaj şi am examinat îndeaproape movila.
Nicio schimbare. Numai cele două creaturi moarte dispăruseră. Nu aveam nevoie de ochiul lui Hagop ca să văd că acestea fuseseră târâte prin gaura de intrare.
Tăcutul dădu înconjur poienii, până la un loc aproape identic cu acela în care urmele creaturilor intrau în pădure. Apoi ridică o

mână şi făcu semn. M-am grăbit într-acolo şi n-a trebuit să citesc dansul degetelor lui ca să ştiu ce găsise. Chipul lui revela răspunsul.

— L-ai găsit, ai? am întrebat, cu mai multă veselie decât simţeam.

Începusem să iau în calcul faptul că prietenul Corb murise. Nu-mi plăcea ce sugera scheletul.

Tăcutul încuviinţă.

— Hei! am strigat. Am găsit! Să-i dăm drumul. Aduceţi caii.

Ceilalţi se adunară. Asa părea puţin pleoştit.

— Cum a făcut-o? întrebă el.

Nimeni nu ştia răspunsul. Mai mulţi dintre noi se întrebau al cui era scheletul din poiană şi cum ajunsese să poarte medalionul Corbului. Eu mă întrebam cum se făcea că planul dispariţiei Corbului se potrivise atât de bine cu planul Dominatorului de-a planta sământa unui nou castel negru.

Numai Un-Ochi avea chef de vorbă, aparent, şi nu avea de comunicat decât nemulţumiri.

— Dacă mergem mai departe, n-o să ne putem întoarce în oraş înainte să se lase noaptea, spuse el.

Mai spuse şi altele, în principal că era foarte obosit, dar nimeni nu-i dădu atenţie. Până şi aceia dintre noi care se odihniseră erau obosiţi.

— Deschide drumul, Tăcutule, am spus. Otto, vrei să ai tu grijă de calul lui? Un-Ochi, tu ţine spatele. Nu vreau să avem parte de vreo surpriză din direcţia aia.

O vreme, cărarea n-a fost deloc o cărare, ci doar o linie dreaptă printre ierburi. Până când am dat peste o potecă făcută de animale eram toţi fără vlagă. Şi Corbul trebuie să fi fost epuizat, întrucât o apucase pe cărăruia aia şi o urmase peste un deal, de-a lungul unui pârâu şi în susul altui deal. Apoi o apucase pe o cărare mai puţin umblată, care mergea de-a lungul unei faleze, înspre Drumul Desfundat. În următoarele două ore, am întâlnit mai multe asemenea bifurcaţii. De fiecare dată, Corbul o luase pe cea care ducea mai direct spre vest.

— Ticălosul se îndrepta înapoi spre drumul mare, observă Un-Ochi. Dacă ne-am fi prins, am fi putut s-o luăm direct pe-acolo şi am fi fost scutiţi să ne tot împiedicăm prin tufişurile astea.

Oamenii îl mustrară. Văicărelile lui erau enervante. Chiar şi Asa îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

Corbul alesese drumul cel mai lung, fără doar şi poate. Aş spune că am mers cel puţin zece mile până să dăm peste o linie de coastă şi să vedem terenul despădurit care cobora spre drumul mare. În dreapta noastră se aflau câteva ferme. În depărtare se vedea pâcla albastră a mării. În ţinut predomina cafeniul, căci toamna venise în Miedburg. Frunzele se îngălbeneau. Asa indică un pâlc de arţari şi spuse că vor arăta foarte frumos peste o săptămână. Ciudat. N-ai crede că inşii de teapa lui au simţ estetic.

— Acolo jos.

Otto arăta spre un grup de clădiri aflate la trei sferturi de milă către sud. Nu păreau să aparţină unei ferme.

— Pariez că ăla-i un han, spuse el. Pe cât puneţi pariu că într-acolo a apucat-o?

— Tăcutule?

Încuviinţă, dar ezită. Voia să urmeze mai departe cărarea, ca să se asigure. Am urcat în şei şi l-am lăsat pe el să meargă pe jos cât mai era din drum. Eu unul mă săturasem de umblat la pas.

— Ce ziceţi, să rămânem peste noapte? întrebă Un-Ochi.

M-am uitat la soare.

— Mă gândesc la asta. Cât de sigur crezi că ar fi?

El ridică din umeri.

— Se ridică fum pe coşuri. Nu par să fi avut parte de necazuri până acum, acolo jos.

Cititor de gânduri. Tot drumul examinasem fermele, căutând indicii că locatarii movilei ar fi hoinărit prin vecinătate. Fermele mi se păruseră liniştite şi active. Presupun că făpturile îşi limitaseră prădăciunile la oraş, unde trezeau mai puţine suspiciuni.

Urmele Corbului întâlniră Drumul Desfundat o jumătate de milă mai sus de clădirile despre care Otto crezuse că aparţin unui han. M-am uitat în jur şi nimic nu mi-a putut spune cât de departe la sud ne aflam în raport cu borna de douăsprezece mile. Tăcutul îmi făcu semn şi arătă cu degetul. Corbul, într-adevăr, cotise spre sud. Am luat-o într-acolo şi-n scurt timp am trecut de a şaisprezecea bornă.

— Cât de departe vrei să mergi după el, Cobe? întrebă Un-Ochi. Fac pariu cu tine că a întâlnit-o pe Draga aici şi şi-au văzut amândoi nestingheriţi de drum.

— Aşa cred şi eu. Cât mai e până la Desfundat? Ştie cineva?

— Două sute patruzeci şi şapte de mile, răspunse Pivot.

— Teren accidentat? Posibil să fie probleme pe drum. Bandiţi şi alte chestii?

— Din câte am auzit eu, nu, zise Pivot. Sunt munţi, totuşi. Destul de greu accesibili. Îţi ia ceva să-i treci.

Am făcut nişte calcule. Trei săptămâni, să zicem, pentru a parcurge distanţa aceea în ritm normal. Corbul nu s-ar fi grăbit, mai ales că o avea pe Draga cu el, pe ea şi hârtiile.

— O căruţă. Precis avea o căruţă.

Şi Tăcutul era călare, acum. Am ajuns repede la clădiri. Se dovedi că Otto avusese dreptate. Categoric, un han. Pe când descălecam, o fată ieşi, se uită la noi cu ochi mari şi o zbughi înapoi înăuntru. Probabil că arătam ca o adunătură de duri. Aceia dintre noi care nu păreau duri aveau un aer răuvoitor.

Dinăuntru apăru un bărbat gras care-şi lega şorţul la brâu. Chipul lui nu se putea decide dacă voia să rămână rumen sau să pălească.

— Ziua bună, l-am salutat. Putem primi ceva de mâncare şi nişte nutreţ pentru animale?

— Şi vin, completă Un-Ochi, slăbindu-şi chinga. Simt nevoia să dau gata un galon de vin. Şi să mă afund într-un pat de puf.

— Aşa socotesc, zise omul.

Vorbirea-i era greu de urmărit. În Miedburg se vorbeşte un dialect al limbii din Jep. În oraş nu era greu să te înţelegi cu oamenii, datorită interacţiunii constante dintre Miedburg şi Jep. Dar individul acela vorbea un dialect ţărănesc, cu un ritm schimbat.

— Tot ce vă puteţi permite.

Am scos doi arginţi de-ai Corbului şi i i-am dat.

— Dă-mi de veste când depăşim limita lor.

Am legat frâiele de pripon, am urcat treptele şi, în treacăt, l-am bătut pe braţ.

— Nu-ţi face griji. Nu suntem bandiţi. Suntem soldaţi. Urmărim pe cineva care a trecut pe aici acum un timp.

Mă răsplăti cu o încruntătură neîncrezătoare. Era evident că nu-l slujeam pe Prinţul din Miedburg.

Hanul era primitor şi, deşi grăsanul avea mai multe fiice, toţi se comportară cuviincios. După ce-am mâncat şi cei mai mulţi dintre noi s-au dus să se odihnească, hangiul a-nceput să se

relaxeze.

— Îmi răspunzi la nişte întrebări? l-am abordat şi am pus un argint pe masă. Poate te alegi cu ceva.

Se aşeză în faţa mea şi mă privi printre gene, pe deasupra unei uriaşe halbe cu bere pe care o golise de cel puţin şase ori de la venirea noastră încoace. Aşa se explica pântecele său umflat.

— Ce vrei să ştii?

— Cel înalt, care nu poate să vorbească. Îşi caută fiica.

— Ă?

L-am arătat pe Tăcutul, care se ghemuise lângă foc, aşezat direct pe podea, cu trupul înclinat în faţă, furat de somn.

— O fată surdo-mută care a trecut pe-aici acum un timp. Probabil conducând o căruţă. S-a întâlnit aici, poate, cu un individ.

I l-am descris pe Corb.

Se făcu alb la faţă. Îşi amintea de el. Şi nu voia să vorbească despre asta.

— Tăcutule!

Se trezi din somn ca şi când l-ar fi înţepat ceva. I-am transmis un mesaj prin semne. El surâse răutăcios.

— Nu pare cine ştie ce de capul lui, dar e vrăjitor, i-am spus hangiului. Uite cum stau lucrurile. Omul care a fost aici poate ţi-a spus că se va întoarce şi-ţi va tăia gâtul dacă sufli o vorbă. Slabe şanse. Pe de altă parte, Tăcutul poate arunca nişte vrăji care să-ţi sece vacile de lapte, să-ţi facă ogoarele să nu mai dea rod şi să-ţi acrească întreaga rezervă de bere şi vin.

Tăcutul execută un truc banal, dintr-acelea cu care se amuzau el, Un-Ochi şi Spiriduş. O minge de lumină pluti prin sala de mese ca un căţeluş curios, amuşinând lucrurile.

Hangiul mă crezu destul cât să nu mă provoace.

— Foarte bine. Au fost aici, aşa cum ai spus. Am mulţi muşterii pe timp de vară şi nu i-aş fi remarcat dacă, aşa cum spui, fata nu era surdă şi individul – un dur. Fata a venit dimineaţa, ca şi când toată noaptea ar fi fost pe drum. Cu o căruţă. El a venit seara, pe jos. Au stat într-un colţ. Au plecat a doua zi dimineaţă.

Se uită la moneda mea.

— Au plătit cu o monedă la fel de ciudată, dacă mă gândesc mai bine.

— Mda.
— Veneau de departe, aşa-i?
— Da. Încotro s-au dus?
— Pe drumul către sud. Judecând după întrebările pe care le-a pus tipul, aş zice că s-au îndreptat spre Horn.
Am ridicat o sprânceană. Nu auzisem niciodată de un loc numit Horn.
— Pe coastă, mai jos. Dincolo de Desfundat. Mergi de Drumul Acului, cum ieşi de pe Desfundat. De pe Acului o iei pe Drumul Poantei. Undeva, la sud de Poantei, e o răspântie unde o iei spre vest. Hornul se găseşte în Peninsula Salada. Nu ştiu sigur unde anume. Doar atât am auzit de la călători.
— Aha. E mult de mers. Cât crezi că e până acolo?
— Să vedem. Sunt două sute douăzeci şi patru mile până la Desfundat. Încă vreo două sute până la Acului. Poantei e cam la o sută optzeci de Acului, cred. Sau poate la două sute optzeci. Nu-mi amintesc corect. Răspântia aia trebuie să fie la încă o sută de Poantei, apoi cât mai este până la Horn. Nu ştiu cât ar însemna asta. Cel puţin încă o sută. Dar poate chiar două-trei. Am văzut odată o hartă pe care mi-a arătat-o un individ. Peninsula se întinde ca un deget în mare.
Tăcutul ni se alătură. Scoase o bucată de hârtie şi un creion mititel, cu vârf ascuţit. Îi ceru hangiului să repete tot traseul. Schiţă o hartă, pe care o modifică după cum îi spuse grăsanul că semăna sau nu cu harta văzută de el. Tăcutul mâzgăli apoi o coloană de cifre. Ajunse la un rezultat estimativ de nouă sute de mile de la Miedburg. Tăie ultimele două unităţi, apoi scrise cuvântul *zile* şi semnul plus. Eu am încuviinţat.
— Probabil un drum de patru luni, cel puţin, am zis. Mai lung chiar, dacă îşi petrec mai mult timp odihnindu-se într-unul dintre oraşele acelea.
Tăcutul trasă o linie dreaptă de la Miedburg până în vârful Peninsulei Salada şi scrise: *aprox. 600 de mile: 6 noduri 100 de ore.*
— Mda, am spus. Mda. De aceea corabia nu a ridicat ancora. Trebuia să-i lase un avans. Cred că mâine va trebui să vorbim cu echipajul. Mulţam, hangiule.
Am împins moneda spre el.
— S-a mai întâmplat ceva ciudat prin părţile astea?
Buzele lui se întinseră într-un zâmbet palid.

— Până astăzi, nimic.

— Aşa-i. Nu. Mă refer la vecini care să dispară sau altele asemenea.

Clătină din cap.

— Mno. Numai dacă nu-l pui la socoteală pe Moleschin. Nu l-am mai văzut de mult. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Moleschin?

— Un vânător. Bântuie pădurea de la răsărit. În principal după blănuri şi piei, dar mi-aduce şi vânat atunci când îi trebuie sare sau altele. Nu vine la intervale regulate, dar aş spune că acum întârzie. De regulă vine odată cu toamna, ca să-şi procure provizii pentru iarnă. El am crezut că este, când l-am văzut pe prietenul tău intrând pe uşă.

— Eh? Ce prieten?

— Cel pe care îl cauţi. Care-a plecat cu fiica dumnealui aici de faţă.

Eu şi Tăcutul am schimbat priviri.

— Mai bine nu te aştepta să-l mai vezi pe Moleschin vreodată, am spus. Cred că e mort.

— Ce te face să spui asta?

I-am povestit puţin despre Corb, cum îşi înscenase moartea şi lăsase în urmă un cadavru care trecuse drept al lui.

— Un lucru rău ăsta. Mda. Rău lucru, să faci aşa ceva. Sper să-l prindeţi.

Ochii lui se îngustară uşor, vicleni.

— Voi, băieţi, faceţi parte din ceata venită din Jep, aşa-i? Toată lumea care vine la sud vorbeşte despre…

O încruntare a Tăcutului îl făcu să amuţească.

— Mă duc să dorm puţin, am anunţat. Dacă până atunci nu se trezeşte niciunul dintre oamenii mei, vino să mă tragi din pat la prima geană a zorilor.

— Da, domnule, zise hangiul. Şi-am să-ţi pregătesc un mic-dejun straşnic, domnule.

Capitolul 46
Miedburg: Necazuri

Şi ce mic-dejun straşnic am avut! I-am dat bacşiş hangiului încă un argint. Probabil m-a crezut dus cu pluta.

La o jumătate de milă de-a lungul drumului, Un-Ochi ceru o

oprire.

— Chiar ai de gând să-i laşi în viaţă? întrebă el.

— Poftim?

— Pe oamenii ăia. Primul Înrobit care vine pe-aici va afla tot ce-am aflat şi noi.

Inima îmi sări din loc. Ştiam încotro bătea. Mă gândisem şi eu la asta mai devreme. Dar nu putusem să dau ordinul.

— N-are sens, am spus. Toţi cei din Miedburg ne vor remarca lipsa.

— Nu toţi din Miedburg ştiu încotro ne îndreptăm. Nu-mi place ideea mai mult decât ţie, Cobe. Dar trebuie să ne ştergem cumva urmele. Corbul n-a făcut-o. Şi noi am am prins de veste.

— Mda, ştiu.

M-am uitat la Asa şi la Shed, care nu primeau prea bine situaţia. Aşa, cel puţin, îşi făcea socoteala că el era următorul.

— Nu-i putem lua cu noi, Cobe.

— Ştiu.

Se răsuci pe loc şi o luă înapoi. Singur. Nici măcar Otto nu i se alătură, iar Otto are foarte puţină conştiinţă.

— Ce-are să facă? întrebă Aşa.

— O să-şi folosească magia ca să-i facă să uite, am minţit. Să mergem mai departe. O să ne prindă el din urmă.

Shed îmi arunca întruna ocheade. Aşa cum trebuie să-i fi aruncat Corbului atunci când aflase că acesta se ocupa cu negoţul de corpuri. Nu spuse însă nimic.

Un-Ochi ne ajunse din urmă o oră mai târziu. Izbucni în hohote de râs.

— Plecaseră, spuse. Până la ultimul, cu căţel şi cu purcel. În pădure. Ţărani afurisiţi!

Râse din nou, aproape isteric. Bănuiam că se simţea uşurat.

— Au trecut deja două zile şi ceva, am spus. Să-i dăm bătaie! Cu cât avem mai mult avans, cu atât mai bine.

Am ajuns la periferia Miedburgului cinci ore mai târziu, fără să fi forţat nota atât de tare pe cât voiam eu. Când am pătruns în oraş, am încetinit pasul. Cred că simţeam cu toţii. În cele din urmă, m-am oprit.

— Pivot, tu şi Asa împrăştiaţi-vă şi vedeţi ce vă ajunge la urechi. Noi vă aşteptăm lângă fântâna de colo.

Nu era niciun copil pe străzi. Adulţii pe care-i zăream păreau năuci. Cei care treceau pe lângă noi ne ocoleau cât puteau de

departe.

Pivot se întoarse în două minute. Nu pierduse vremea aiurea.

— Necazuri mari, Cobe. Înrobiţii au ajuns aici azi-dimineaţă. A fost mare tărăboi la debarcader.

M-am uitat în direcţia respectivă. O pală subţire de fum se ridica dintr-acolo, marcând parcă urmările unui incendiu mare. Spre vest, în direcţia în care sufla vântul, cerul avea un aspect murdar.

Aşa se întoarse un minut mai târziu, aducând aceeaşi veste şi altele.

— S-au luat la luptă cu Prinţul. Nu e gata încă, spun unii.

— N-are cum să ţină mult, zise Un-Ochi.

— Ştiu şi eu? am contrat. Nici chiar Doamna nu poate fi peste tot în acelaşi timp. Cum naiba au ajuns aici atât de repede? Nu mai aveau niciun covor.

— Pe uscat, răspunse Shed.

— Pe uscat? Dar…

— Drumul e mai scurt decât pe mare. E de-a dreptul. Dacă galopezi zi şi noapte, poţi ajunge în două zile. Când eram mic, se ţineau curse. S-a renunţat la ele când a venit noul Duce.

— Nu mai contează acum. Aşadar… Ce facem?

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat, zise Un-Ochi. Dacă nerodul ăla de Spiriduş s-a lăsat ucis, îi sucesc gâtul, murmură apoi.

— Sigur. Dar cum facem asta? Înrobiţii ne cunosc.

— Mă duc eu, se oferi Shed.

Nici nu vă puteţi imagina ce priviri i-am aruncat toţi lui Marron Shed. Un moment se codi şi el, dar apoi spuse:

— N-am să-i las să mă prindă. Oricum, de ce să se ia de mine? Nu mă cunosc.

— Bine, am acceptat. Dă-i bătaie!

— Cobe…

— Trebuie să ne încredem în el, Un-Ochi. Numai dacă nu vrei să mergi tu.

— Mno. Shed, dacă ne tragi în piept, pun mâna pe tine şi dacă trebuie să mă-ntorc din mormânt.

Shed surâse crispat şi plecă. Pe jos. Nu erau mulţi cei care străbăteau călare străzile din Miedburg. Noi am găsit o tavernă şi ne-am făcut comozi, lăsând doi oameni de pază în stradă. Soarele era deja la apus până să se întoarcă Shed.

— Ei? l-am iscodit, făcând semn să mai fie adusă o carafă cu bere.

— N-am veşti bune. Aţi rămas de căruţă, oameni buni. Locotenentul vostru a plecat cu corabia în larg. Douăzeci sau douăzeci şi cinci dintre oamenii voştri au fost ucişi. Restul au plecat pe mare. Prinţul a pierdut...

— Nu toţi, spuse Un-Ochi şi arătă cu un deget pe deasupra cănii sale. Cineva a venit după tine, Shed.

Shed se întoarse, îngrozit.

În pragul uşii stăteau Spiriduş şi Cămătaru. Acesta din urmă fusese crestat bine. Veni şchiopătând şi se prăbuşi pe un scaun. I-am inspectat rănile. Spiriduş şi Un-Ochi schimbară priviri ce puteau să însemne orice, dar probabil însemnau că-i bucura revederea.

Ceilalţi clienţi ai tavernei începură să plece. Începuse să umble vorba despre noi. Ştiau că pe urmele noastre sunt nişte oameni foarte răi.

— Stai jos, Spiriduş, l-am invitat. Pivot, tu şi Otto duceţi-vă după nişte cai odihniţi.

Le-am dat aproape toţi banii pe care îi mai aveam.

— Luaţi şi toate proviziile pe care le puteţi cumpăra. Cred că ne aşteaptă un drum foarte lung. Aşa-i, Spiriduş?

El aprobă.

— Să auzim ce ai de spus.

— În dimineaţa asta, şi-au făcut apariţia Şoaptă şi Şchiopul. Au venit însoţiţi de cincizeci de oameni. Membri ai Companiei. Ne căutau. Au făcut atâta tărăboi, că i-am auzit venind. Locotenentul a trimis vorbă tuturor celor de la mal. Unii n-au ajuns la bord la timp. Şoaptă se îndrepta către corabie. Locotenentul a fost silit să taie parâmele. Am lăsat nouăsprezece oameni în urmă.

— Şi tu cei cauţi aici?

— M-am oferit voluntar. Am sărit peste bord, am înotat până la mal şi-am stat să vă aştept pe voi, băieţi. Trebuia să vă spun unde găsiţi corabia. L-am întâlnit pe Cămătar din întâmplare. Tocmai îl cârpăceam, când l-am zărit pe Shed iscodind oamenii. Am venit după el până aici.

Am suspinat.

— Au plecat spre Horn, aşa-i?

El se arătă surprins.

— Da, de unde ştiai asta?

I-am explicat pe scurt.

— Cămătare, spune-le mai bine ce ştii, zise el. Cămătaru a fost prins pe ţărm. E singurul supravieţuitor pe care l-am găsit.

— Asta-i o aventură pe cont propriu a Înrobiţilor, spuse Cămătarul. Au venit pe furiş aici. Ar trebui să fie în altă parte.

S-au gândit însă că au ocazia să regleze conturile, cred, acum că nu mai suntem pe lista favoriţilor Doamnei.

— Ea nu ştie că sunt aici?

— Nu.

Am chicotit. În ciuda gravităţii situaţiei, nu m-am putut abţine.

— Îi paşte o surpriză, atunci. Bătrâna ticăloasă în persoană va veni încoace. Aici creşte încă un castel negru.

Mai mulţi dintre ei se uitară la mine strâmb, întrebându-se cum de puteam să ştiu ce făcea Doamna. Nu-mi povestisem visul altcuiva în afară de Locotenent. Am terminat cu oblojitul Cămătarului.

— O să fii în stare să mergi, dar nu te forţa. De unde ai aflat tu toate astea?

— De la Tremurici. Am discutat puţin, înainte să-ncerce să mă ucidă.

— Tremurici! mârâi Un-Ochi. Ce naiba?

— Nu ştiu ce le-au spus Înrobiţii indivizilor ăstora, dar sunt tare cătrăniţi. Voiau să ne tăbăcească fundurile, idioţii. Cei mai mulţi au mierlit-o încercând.

— Ucişi?

— Prinţul nu-ştiu-cum s-a enervat pe Înrobiţi că umblau pe-aici ca şi când oraşul ar fi fost al lor. A avut loc o mare încăierare cu Şchiopul şi cu băieţii noştri. Ai noştri au fost practic şterşi de pe faţa pământului. Poate s-ar fi descurcat mai bine, dacă s-ar fi putut odihni înainte.

Ciudat. Vorbeam cu compătimire, ca şi când oamenii aceia şi noi n-am fi devenit, cine ştie cum, duşmani de moarte. Şi, în orice caz, îi uram pe Înrobiţi pentru că îi corupseseră şi le irosiseră vieţile.

— A spus Tremurici ceva despre Jep?

— Da. Acolo a fost o adevărată baie de sânge, ca-n vremurile vechi. N-a mai rămas mare lucru. Punându-ne şi pe noi la socoteală, Compania număra sub şase sute de membri când Doamna a terminat cu castelul. Mulţi alţii au fost ucişi în

revoltele care au urmat, când ea a golit Catacombele. Tot oraşul a luat-o razna, iar Hargadon a condus rebeliunea. Băieţii noştri au rămas blocaţi în Duretile. Apoi Doamna s-a pierdut cu firea. A distrus tot ce-a mai rămas din oraş.

Am clătinat din cap.

— Căpitanul ghicise corect în privinţa Catacombelor.

— Ce-a mai rămas din Companie a intrat sub comanda lui Călătorie, urmă Spiriduş. Trebuia să se retragă cu prada, odată ce o strângeau pe toată. Oraşul e-atât de distrus, încât nu mai aveau de ce să rămână acolo.

M-am uitat la Shed. O mină mai posomorâtă nici că-ţi puteai imagina. Durerea şi dorinţa de a şti se luptau în fiinţa lui. Voia să ştie despre ai lui. Refuza să vorbească, de teamă că l-ar fi putut acuza cineva.

— Nu-i vina ta, omule, i-am spus. Ducele a chemat-o pe Doamnă înainte ca tu să te implici. Astea s-ar fi întâmplat orice-ai fi făcut.

— Cum de sunt oamenii în stare de asemenea lucruri?

Aşa îl privi ca pe un nebun.

— Shed, asta-i o întrebare tâmpită. Tu cum ai putut face toate lucrurile pe care le-ai făcut? Din disperare, de aia. Toţi sunt disperaţi şi fac lucruri nebuneşti.

Un-Ochi îmi aruncă o ocheadă grăitoare: *Ce zici de asta?* Până şi Asa era în stare să gândească, uneori.

— Cămătare, a spus Tremurici ceva despre Elmo?

Elmo rămânea principalul meu regret.

— Nu. Şi nici nu l-am întrebat. N-am avut prea mult timp la dispoziţie.

— Care-i planul? întrebă Spiriduş.

— Pornim spre sud de îndată ce Pivot şi Otto se întorc cu caii şi proviziile. (Un suspin.) Urmează timpuri grele. Mie mi-au mai rămas doar vreo două leva. Vouă?

Ne-am socotit resursele.

— Am dat de belea, am concluzionat.

— Locotenentul v-a trimis ăsta.

Spiriduş depuse un săculeţ pe masă. Conţinea cincizeci de arginţi de-ai castelului, proveniţi de la ceata Corbului.

— Ăştia or să ne fie de ajutor. Dar tot ne va fi greu.

— Am eu nişte bani, se oferi Shed. Destul de mulţi. Sunt în camera mea.

M-am holbat la el.

— Tu nu trebuie să vii. Nu eşti amestecat în asta.

— Ba sunt.

— De când te cunosc, ai încercat numai să fugi…

— Acum am pentru ce să lupt, Cobe. Ce au făcut Jepului… Nu pot să iert una ca asta.

— Nici eu, zise Aşa. Încă mai am aproape toţi banii primiţi de la Corb după ce am jefuit Catacombele.

Din ochi, am cerut părerea celorlalţi. Nu mi-au răspuns. Hotărârea îmi aparţinea.

— Foarte bine. Aduceţi-i. Dar nu întârziaţi. Vreau să plecăm cât mai repede posibil.

— Vă pot prinde din urmă, spuse Shed. Nu văd de ce n-ar putea şi Aşa.

Se ridică. Timid, îmi întinse mâna. Am ezitat doar un moment.

— Bune venit în Compania Neagră, Shed.

Aşa nu făcu acelaşi gest.

— Crezi că or să se întoarcă? întrebă Un-Ochi după ce ei plecară.

— Tu ce crezi?

— Mno. Sper că ştii ce faci. Cobe. Dacă sunt prinşi, îi pot pune pe Înrobiţi pe urmele noastre.

— Da, posibil.

Pe asta mă şi bazam, de fapt. Îmi venise o idee trăsnită.

— Hai să mai bem un rând de bere. S-ar putea să nu mai punem gura multă vreme pe aşa ceva.

Capitolul 47
Hanul: Pe fugă

Spre imensa mea mirare, Shed ne ajunse din urmă la zece mile sud de Miedburg. Şi nu era singur.

— Măiculiţa mea! l-am auzit pe Un-Ochi strigând din spate, şi: Cobe, vino să vezi asta.

M-am întors. Şi acolo era Shed. Cu un Boulean acoperit de noroi.

— Am promis că-l scot de acolo, dacă pot, spuse Shed. A trebuit să mituiesc nişte oameni, dar n-a fost chiar atât de greu. Acum, acolo fiecare e pe cont propriu.

M-am uitat la Boulean. S-a uitat şi el la mine.

— Ei? am spus.

— Shed mi-a dat veştile, Cobe. Presupun că sunt de partea voastră, băieţi. Dacă mă primiţi. N-am unde altundeva să mă duc.

— Fir-ar să fie. Dacă apare şi Aşa, o să-mi pierd încrederea în firea umană. Şi-o să se aleagă praful, pe deasupra, şi de-un plan pe care-l aveam. Bine, Boulene. De ce nu? Dar aminteşte-ţi că nu suntem în Jep. Niciunul dintre noi. Suntem pe fugă, fugim de Înrobiţi. Şi n-avem timp de pierdut cu prostii de genul cine ce a făcut şi cui. Ai chef de război, păstrează-ţi energiile pentru ei.

— Tu eşti şeful. Mie dă-mi doar o şansă să fiu chit cu ei.

Venise după mine, în fruntea coloanei.

— Nu prea există diferenţe între Doamna ta şi cineva de teapa lui Krage, aşa-i?

— E-o chestiune de proporţii, am spus. Poate vei avea şansa aceea mai devreme decât crezi.

Tăcutul şi Otto se iviră zoriţi din întuneric.

— V-aţi descurcat bine, i-am lăudat. Nici nu v-au lătrat câinii.

Îl trimisesem pe Tăcutul deoarece el ştia să se poarte cu animalele.

— S-au întors toţi din pădure şi acum stau la căldurică în paturile lor, raportă Otto.

— Bun. Să ne mişcăm. Dar încet. Şi nu vreau să păţească nimeni nimic. Înţeles? Un-Ochi?

— Te aud.

— Spiriduş. Cămătaru. Shed. Voi staţi cu ochii pe cai. Voi face semn cu un felinar.

Operaţiunea de ocupare a hanului a fost mai uşoară decât planificarea. I-am prins pe toţi dormind, pentru că Tăcutul le ameţise câinii. Hangiul se trezi pufăind şi gemând îngrozit. L-am dus la parter, în vreme ce Un-Ochi îi supraveghea pe ceilalţi, inclusiv nişte călători porniţi spre nord, care reprezentau o complicaţie, dar care nu ne făcură nicio problemă.

— Şezi, i-am spus grăsanului. Bei ceai sau bere dimineaţa?

— Ceai, croncăni el.

— Se face. Aşadar, ne-am întors. Nu ne aşteptam s-o facem, dar împrejurările au dictat un drum pe uscat. Vreau să folosesc localul tău vreo două zile. Tu şi cu mine trebuie să cădem la învoială.

Hagop aduse un ceai atât de tare, încât mirosul lui te trăsnea. Grăsanul goli o cană mare cât aceea din care îşi bea berea.

— Nu vreau să fac rău nimănui, am continuat, după ce am sorbit şi eu o gură. Şi am să-mi achit nota de plată. Dar, dacă vrei să procedăm aşa, va trebui să cooperezi.

El gemu.

— Nu vreau să afle nimeni că suntem aici. Asta înseamnă că niciun client nu va pleca. Cei care trec pe aici trebuie să vadă că totul e normal. Înţelegi de zic?

Era mai ager la minte decât părea.

— Aştepţi pe cineva.

Cred că niciunul dintre oamenii mei nu dedusese asta.

— Da. Cineva care ţi-ar face de petrecanie aşa cum te aştepţi să fac eu, fără alt motiv decât acela că te afli aici. Asta dacă nu-mi iese ambuscada.

Aveam o idee nebunească, însă avea să se năruiască dacă Asa se întorcea.

Bănuiesc că m-a crezut când am spus că n-am gânduri rele în legătură cu familia lui. Pe moment.

— Aceleaşi persoane care au stârnit zarvă în oraş, ieri? întrebă el.

— Veştile călătoresc repede.

— Veştile rele, da.

— Da, aceleaşi persoane. Au ucis vreo douăzeci dintre oamenii mei. Şi au făcut stricăciuni destul de mari şi în oraş.

— Am auzit. Cum spuneam, veştile rele călătoresc repede. Fratele meu a fost printre cei pe care i-au ucis. Făcea parte din garda Prinţului. Sergent. Singurul dintre noi care a reuşit să realizeze ceva. Şi a fost ucis de ceva care l-a devorat, am auzit. Vrăjitorul l-a asmuţit asupra lui.

— Mda. E unul malefic. Mai rău decât prietenul meu care nu poate să vorbească.

Nu ştiam cine avea să vină după noi. Mă bazam că va veni totuşi cineva, condus de Aşa. Mă aşteptam, totodată, ca urmărirea să se deruleze rapid. Asa avea să le spună că Doamna era în drum spre Miedburg.

Grăsunul mă privi precaut. Ura mocnea îndărătul ochilor lui. Am încercat să i-o canalizez.

— Am să-l ucid.

— Foarte bine. Încet? Ca pe fratele meu?

— Nu cred. Dacă n-o fac iute şi pe neaşteptate, câştigă el. Sau ea. Sunt doi la număr, de fapt. Nu ştiu care dintre ei o să vină.

Mă gândeam că puteam câştiga mult timp dacă reuşeam să-l scoatem din joc pe unul dintre Înrobiţi. Având doar două perechi de mâini care să o ajute, Doamna avea să fie, pentru o vreme, extrem de ocupată cu castelele negre. Totodată, aveam o datorie sentimentală de achitat şi un mesaj de transmis în clar.

— Lasă-mă să-mi trimit soţia şi copiii de aici, spuse el. Eu o să rămân alături de tine.

Mi-am lăsat privirea să zboare spre Tăcut. Acesta încuviinţă uşor.

— Bine. Dar muşterii tăi?

— Îi cunosc. Or să stea cuminţi.

— Bun. Du-te şi ocupă-te de ale tale.

Hangiul plecă. Eu am lămurit lucrurile cu Tăcutul şi cu ceilalţi. Nu fusesem ales să conduc. Acţionam în virtutea inerţiei, fiindcă eram unicul ofiţer superior prezent. Săriră scântei un răstimp. Dar mi-am impus părerea.

Teama e un minunat factor motivaţional. Îi puse în mişcare pe Spiriduş şi pe Un-Ochi cum nu-i mai văzusem vreodată. Îi puse în mişcare şi pe ceilalţi. Instalară toate mecanismele la care le zbură mintea. Capcane. Ascunzători din care puteau fi lansate atacuri, fiecare dintre ele protejată de o vrajă de acoperire. Arme, pregătite cu o atenţie frenetică.

Înrobiţii nu sunt invulnerabili. Sunt doar greu de nimerit, cu atât mai mult atunci când sunt pregătiţi de necazuri. Cum ar fi fost oricine ar fi venit după noi.

Tăcutul se duse în pădure cu familia grăsanului. Se înapoie cu un şoim pe care îl domestici în timp record şi-l trimise să patruleze drumul dintre Miedburg şi han. Aveam să fim preveniţi.

Proprietarul pregăti meniuri presărate cu otravă, deşi l-am informat că Înrobiţii rareori mâncau. Îi ceru Tăcutului sfaturi cu privire la câinii săi. Avea o haită întreagă de dulăi sălbatici şi voia să-i includă în acţiune. Tăcutul le găsi un loc în plan. Am făcut tot ce am putut, după care ne-am pus pe aşteptat. Când mi-a venit rândul, m-am dus să mă odihnesc şi eu puţin.

Doamna sosi. Aproape din clipa în care am închis ochii. Un moment, m-a cuprins panica şi m-am străduit să-mi alung din

gând locul unde mă aflam şi planul de acţiune. Dar ce sens avea? Ea mă găsise deja. Ce trebuia să ascund era ambuscada.

— Nu te-ai răzgândit? întrebă ea. Nu poţi fugi de mine. Te vreau, doctore.

— De-aia i-ai trimis pe Şoaptă şi pe Şchiop? Să ne bage înapoi în ţarc? Au ucis jumătate dintre oamenii noştri, au pierdut şi mai mulţi dintr-ai lor, au distrus oraşul şi nu şi-au făcut nici măcar un singur prieten pe-aici. Aşa vrei tu să ne recâştigi încrederea?

Desigur, ea nu participase la asta. Cămătaru spusese că Înrobiţii acţionau pe cont propriu. Voiam să o ştiu furioasă şi cu atenţia distrasă. Şi voiam să ştiu cum va reacţiona.

— Ar fi trebuit să plece înapoi, în Ţinutul Movilelor, spuse ea.

— Asta şi fac. Numai că se abat din drum, din proprie iniţiativă, de câte ori au chef să-şi regleze conturi vechi de zece ani.

— Ei ştiu unde te afli?

— Nu încă.

Aveam acum sentimentul că nici ea nu mă putea localiza precis.

— Sunt în afara oraşului, mă ascund.

— Unde?

Am lăsat o imagine să scape.

— Aproape de locul unde creşte noul castel. A fost cel mai apropiat loc unde ne-am putut stabili.

Mi-am făcut socoteala că o vână puternică de adevăr era în ordine. Oricum, voiam ca ea să găsească darul pe care intenţionam să i-l las.

— Rămâi unde eşti. Nu atrage atenţia. Voi fi acolo în curând.

— Mă gândeam eu.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, doctore. Mă amuzi tu, dar să ştii că nu eşti invulnerabil. Zilele astea sunt în toane proaste. Şoaptă şi Şchiopul şi-au forţat prea mult norocul.

Uşa odăii se deschise.

— Cu cine vorbeşti, Cobe? întrebă Un-Ochi.

M-am cutremurat. Stătea de cealaltă parte a strălucirii şi n-o vedea. Eram treaz.

— Cu iubita mea, am răspuns şi am chicotit.

O clipă mai târziu, am încercat o senzaţie intensă de vertij. Ceva se despărţi de mine, lăsând în urmă o undă de amuzament şi iritare deopotrivă. Mi-am revenit, l-am găsit pe Un-Ochi

îngenuncheat lângă mine şi m-am încruntat.

— Care e problema? întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Am impresia că se învârte lumea cu mine. N-ar fi trebuit să beau berea aia. Care-i treaba?

El se încruntă, bănuitor.

— S-a întors şoimul Tăcutului. Sunt pe drum. Hai la parter. Trebuie să refacem planul.

— Cine e pe drum?

— Şchiopul şi nouă oameni. De-aia zic că trebuie să refacem planul. În clipa asta, balanţa înclină prea tare de partea lor.

— Mda.

Aceia precis erau oameni ai Companiei. Hanul nu avea să-i păcălească. Hanurile sunt axele vieţii în hinterland. Căpitanul se folosea deseori de ele ca să-i atragă pe Rebeli.

Tăcutul nu avu prea multe de adăugat, decât că ne rămânea timp doar cât le lua urmăritorilor noştri să parcurgă şase mile.

— Hei!

În minte mi s-a făcut lumină. Deodată, *am ştiut* de ce veniseră Înrobiţii în Miedburg.

— Ai cumva o căruţă şi nişte măgari? l-am întrebat pe hangiu.

Încă nu-i aflasem numele.

— Da. O folosesc să aduc provizii din Miedburg, de la moară, de la berărie. De ce?

— Pentru că Înrobiţii caută hârtiile alea despre care tot vorbeam eu.

A trebuit să dezvălui provenienţa lor.

— Acelea pe care le-am dezgropat în Pădurea Norului? întrebă Un-Ochi.

— Da. Fii atent. Hoţul-de-Suflete mi-a spus că acestea conţin adevăratul nume al Şchiopului. Printre ele se află, totodată, documentele secrete ale vrăjitorului Bomanz, unde se spune că se află, codificat, adevăratul nume al Doamnei.

— Oau! făcu Spiriduş.

— Întocmai.

— Şi ce legătură are asta cu noi? întrebă Un-Ochi.

— Şchiopul îşi vrea numele înapoi. Să presupunem că vede nişte indivizi cu o căruţă fugind de aici. Ce-o să creadă? Asa i-a dat speranţe că hârtiile s-ar afla la Corb. Asa nu ştie nimic din ce-am pus noi la cale.

Tăcutul exclamă, în limbajul semnelor:
— Asa este cu Şchiopul!
— Bun. A făcut ce-am vrut eu. Bine. Şchiopul va crede că suntem noi, încercând să fugim cu hârtiile. Mai ales dacă lăsăm câteva să fâlfâie în urma noastră.
— Am înţeles, zise Un-Ochi. Numai că nu avem suficienţi oameni ca să procedăm aşa. Boulean şi proprietarul sunt singurii despre care Asa nu ştie.
— Cred că ar trebui să termini cu trăncănitul şi să treci la fapte, zise Spiriduş. Sunt tot mai aproape.
L-am chemat pe grăsun.
— Prietenii tăi din Sud trebuie să ne facă un serviciu. Spune-le că asta este singura lor şansă să scape de-aici în viaţă.

Capitolul 48
Hanul: Ambuscada

Cei patru sudişti tremurau şi-i trecuseră toate transpiraţiile. Nu aveau habar ce se întâmpla şi nu le plăcea ce vedeau. Erau însă convinşi că singura lor speranţă era să coopereze.
— Spiriduş! am strigat către etaj. Nu se văd încă?
— Momentul e aproape. Numără până la cincizeci şi dă-i drumul.
Am numărat. Încet, forţându-mă să nu mă grăbesc. Eram la fel de speriat ca sudiştii.
— Acum!
Spiriduş coborî scările în trombă. Am dat cu toţii fuga spre hambar, unde ne aşteptau animalele şi căruţa, am ieşit valvârtej, ne-am năpustit pe drum şi, ţipând în gura mare, am rupt-o la fugă spre sud, ca opt oameni luaţi aproape prin surprindere. În urma noastră, oamenii Şchiopului se opriră o clipă, se sfătuiră şi porniră după noi. Am observat că Şchiopul călărea în frunte. Bun. Oamenii săi nu erau dornici să se încaiere cu vechii lor camarazi.
Eu veneam în urmă, în spatele lui Spiriduş şi Un-Ochi şi al căruţei. Un-Ochi mâna caii. Spiriduş îşi aţinea calul pe lângă căruţă.
Am cotit cu toată viteza, acolo unde drumul începea să urce pe o clină împădurită, la sud de han. Hangiul spusese că pădurea se întindea pe mile întregi. El o luase înainte, împreună

cu Tăcutul, cu Boulean şi cu sudiştii care se prefăceau a fi soldaţi.

— Hei! strigă cineva.

Pe lângă mine fâlfâi o fâşie de pânză roşie. Un-Ochi stătea în picioare pe capra căruţei, agăţat de hăţuri, înclinându-se puţin câte puţin. Spiriduş veni mai aproape. Un-Ochi sări.

Pentru un moment am crezut că nu va reuşi. Spiriduş aproape rată. Picioarele lui Un-Ochi se târâră prin praf. Apoi se trase în sus şi rămase aşezat pe burtă în spatele prietenului său. Se încruntă la mine, provocându-mă să râd.

Am râs oricum.

Căruţa lovi buşteanul pregătit dinainte, săltă şi se răsuci. Caii nechezară, se zbătură şi nu reuşiră să o reechilibreze. Vehicolul ieşi de pe drum şi se izbi de copaci, iar animalele ţipară de durere şi groază în timp ce atelajul se dezintegra. Cei care răsturnaseră căruţa dispărură imediat.

Am dat pinteni calului, depăşindu-i pe Spiriduş, Un-Ochi şi Cămătaru şi am strigat la sudişti, făcându-le semn să meargă mai departe, să nu se oprească, să se care naibii de acolo.

Un sfert de milă mai încolo, am cotit pe drumeagul despre care îmi spusese grăsanul, am pătruns în pădure destul de adânc încât să nu pot fi văzut şi m-am oprit doar cât să poată Un-Ochi să se aşeze cum trebuie pe cal. După care am pornit cu toţii în grabă către han.

Mai sus de noi, Şchiopul şi şleahta lui se apropiau în galop de locul unde zăcea răsturnată căruţa. Animalele îşi strigau în continuare suferinţa.

Şi a început.

Ţipete. Urlete. Oameni murind. Şuieratul şi vuietul vrăjilor. Nu credeam că Tăcutul avea vreo şansă, dar se oferise singur. Căruţa trebuia doar să-l distragă pe Şchiop până când ajungea la el forţa principală de atac.

Zăngănitul armelor încă se auzea vag, în depărtare, când am ajuns pe teren deschis.

— Nu poate să meargă totul anapoda, am strigat. Durează deja de ceva vreme.

Nu mă simţeam la fel de optimist pe cât pretindeam. Nu voiam să mai continue. Intenţionasem o lovitură-fulger, să-l abţiguim pe Şchiop şi să ne facem nevăzuţi, după ce l-am fi rănit doar atât cât să-l facem se refugieze la han, pentru a-şi

linge rănile.

Am dus animalele în grajd şi ne-am îndreptat spre ascunzătorile noastre.

— Nu ne-am afla în postura asta dacă prietenul nostru Corbul l-ar fi omorât atunci când a avut ocazia, să ştiţi, am murmurat.

Demult, când ajutasem la capturarea lui Şoaptă, în timp ce ea încerca să-l atragă pe Şchiop de partea sa, Corbul avusese o ocazie fantastică de a-l lichida. Nu reuşise, deşi avea un dinte împotriva Înrobitului. Clipa lui de milostenie se întorsese să ne bântuie pe toţi.

Cămătaru intră în cocina porţilor, unde instalaserăm o batistă artizanală uşoară, construită ca parte a planului iniţial. Spiriduş aruncă asupra lui o vrajă care-l făcu să semene cu un godac oarecare. Voiam, pe cât posibil, să nu se implice în acţiune. Mă îndoiam că va fi nevoie de balistă.

Eu şi Spiriduş am dat fuga la etaj, să supraveghem drumul şi linia coastei înspre est. Odată ce va fi scăpat din încleştare, lucru pe care nu-l făcuse la momentul stabilit de noi, Tăcutul ar fi trebuit să dea impresia c-o ia pe urmele sudiştilor, dar să se retragă în schimb prin pădure până la faleză şi să urmărească ce se întâmpla la han. Speranţa mea era că unii dintre oamenii Şchiopului se vor ţine după sudişti. Nu le spusesem şi lor asta. Speram însă că erau suficient de deştepţi încât să nu se oprească din fugă.

— Ho! făcu Spiriduş. Uite-l pe Tăcutul. A reuşit.

Oamenii apărură pentru scurt timp. Nu-mi puteam da seama cine erau.

— Doar trei, am murmurat; asta însemna că patru nu scăpaseră. Fir-ar să fie!

— Trebuie să fi funcţionat, zise Spiriduş. Altfel n-ar fi acolo sus.

Nu mă simţeam împăcat. Nu avusesem prea multe ocazii să conduc operaţiuni în teren. Nu învăţasem să fac faţă sentimentelor care te năpădesc atunci când ştii că au murit oameni în încercarea de a pune în practică ordinele tale.

— Uite-i că vin!

Călăreţii ieşiră din pădure, venind pe Drumul Desfundat, printre umbrele tot mai lungi.

— Eu văd şase oameni, am spus. Ba nu, şapte. Probabil că nu s-au dus după sudişti.

— Mi se pare că sunt toţi răniţi.

— Elementul surpriză. Şchiopul e cu ei? Îţi poţi da seama?

— Nu. Acela… Acela e Aşa. La naiba, pe al treilea cal e bătrânul Shed, iar penultimul e hangiul.

Un lucru bunicel, totuşi. Aveau numai jumătate din forţa pe care o avuseseră. Eu pierdusem doar doi dintre cei şapte oameni din subordine.

— Ce facem dacă Şchiopul nu-i cu ei? întrebă Spiriduş.

— Ne mulţumim cu ce-avem.

Tăcutul dispăruse de pe faleza din zare.

— Uite-l acolo, Cobe. În faţa hangiului. Pare a fi în stare de inconştienţă.

Era prea mult să sper asta. Şi totuşi, într-adevăr, se părea că Înrobitul nu era conştient.

— Să coborâm la parter.

Am urmărit, printr-un oblon crăpat, cum au intrat în curte. Singurul membru teafăr din grup era Aşa, care avea mâinile legate de şa şi picioarele de scăriţe. Unul dintre cei răniţi descălecă, îl eliberă pe Asa şi îl ţinu sub ameninţarea cuţitului cât timp acesta îi ajută pe ceilalţi. O mulţime de răni erau vizibile. Shed arăta ca şi rând nici n-ar mai fi trebuit să fie în viaţă. Hangiul era într-o formă mai bună. Părea doar să fi fost smotocit bine.

Îi puseră pe Asa şi pe grăsan să-l coboare pe Şchiop din spinarea armăsarului. Atunci am fost cât pe ce să-mi deconspir poziţia. Înrobitului îi lipsea bună parte din braţul drept. Mai avea şi alte răni. Urma însă să-şi revină, dacă rămânea sub protecţia aliaţilor săi. Înrobiţii sunt rezistenţi.

Aşa şi grăsanul porniră către uşă. Şchiopul atârna ca o cârpă udă. Cel care îl ameninţase pe Asa împinse uşa de perete.

Şchiopul se trezi.

— Nu! chirăi el. E-o cursă!

Aşa şi hangiul îl lăsară să cadă. Cu ochii închişi, Asa o luă la sănătoasa. Hangiul fluieră ascuţit. Câinii săi ieşiră în goană din hambar.

Spiriduş şi Un-Ochi se dezlănţuiră. Am sărit şi eu şi m-am năpustit spre Şchiop, care se chinuia să se ridice în picioare.

Sabia mea muşcă din umărul lui, deasupra ciotului braţului drept. Şchiopul ridică pumnul ce-i mai rămăsese şi mă lovi în stomac.

Tot aerul ieşi din mine. A fost cât pe ce să leşin. M-am lăsat la pământ, icnind din greu, doar vag conştient de ceea ce se petrecea în jur.

Dulăii îi atacară pe oamenii Şchiopului, muşcându-i cu sălbăticie. Câţiva se năpustiră asupra Înrobitului, care îi lovi cu pumnul, ucigând cu fiecare lovitură câte un animal.

Spiriduş şi Un-Ochi porniră în ofensivă, dând în el cu tot ce aveau. Şchiopul le respinse vrăjile de parcă n-ar fi fost decât apă de ploaie, îl pocni pe Un-Ochi cu pumnul şi se întoarse spre Spiriduş.

Spiriduş o luă la fugă. Şchiopul se împletici după el, pe şapte cărări, cu dulăii care supravieţuiseră clănţănind pe urma lui.

Spiriduş goni spre cocina porcilor. Înainte să ajungă acolo, căzu lat la pământ şi începu să se zvârcolească neputincios în mocirlă. Şchiopul năpusti după el, cu pumnul ridicat, gata să facă moarte de om.

Suliţa Cămătarului îi străpunse sternul şi îi ieşi de trei picioare prin spate. Înrobitul rămase locului, clătinându-se, o piticanie în zdrenţe cafenii trăgând de suliţă. Părea să-şi concentreze toată voinţa asupra acesteia. Spiriduş se îndepărtă târâş. Înăuntrul grajdului, Cămătaru încordă balista din nou şi puse o altă suliţă în canelură.

Vump! Aceasta îşi croi pur şi simplu drum prin trupul Şchiopului. Îl doborî din picioare. Câinii săriră la gâtul lui.

Eu mi-am recăpătat suflul. Mi-am căutat din priviri sabia. Eram vag conştient de nişte zgomote care veneau dintr-un rug de mure de pe marginea unui şanţ, la două sute de picioare spre nord. Mârâind, un dulău patrula de colo-colo. Asa se pitise în singura ascunzătoare pe care o văzuse.

Am izbutit să mă salt în picioare. Grăsanul îl ajută pe Un-Ochi să se ridice, apoi înşfăcă o armă de pe jos. Ne-am apropiat toţi trei de Şchiop, care zăcea în noroi, răsucit puţin pe-o rână, cu masca alunecată de pe faţă, aşa încât puteam vedea chipul distrus pe care aceasta îl ascunsese. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Fără vlagă, flutură din mână spre câini.

— Şi totul degeaba, i-am spus. Hârtiile nu mai sunt aici de luni bune.

Şi grăsanul:

— Asta e pentru fratele meu.

Avântă arma. Avusese atât de mult de suferit şi era atât de

slăbit, încât nu reuşi să-i imprime o forţă prea mare.

Şchiopul încercă să riposteze. Nu mai avea vlagă. Îşi dădu seama că avea să moară. După atâtea secole! După ce le supravieţuise Rozelor Albe, dar şi mâniei Doamnei când o trădase, în bătălia de la Roze şi în Pădurea Norului!

Îşi dădu ochii peste cap şi pierdu contactul, iar eu am ştiut că striga după ajutorul Mamei.

— Ucideţi-l repede, am spus. O cheamă pe Doamnă.

Am hăcuit, am spintecat şi am ciopârţit. Câinii au mârâit şi au muşcat. Iar el refuza să moară. Chiar şi când am rămas fără energie, tot mai era o scânteie de viaţă în el.

— Să-l târâm până în faţă.

Aşa am făcut. Şi l-am zărit pe Shed zăcând la pământ, alături de oameni care fuseseră fraţi în Compania Neagră. Am ridicat privirea, în lumina tot mai slabă, şi l-am văzut pe Tăcutul apropiindu-se, urmat de Hagop şi Otto. M-a încercat o vagă plăcere să ştiu că aceştia doi scăpaseră cu viaţă. Erau cei mai buni prieteni de când îi ştiam eu. Nu-mi imaginam că unul putea trăi fără celălalt.

— Boulean s-a dus, ai?

Grăsanul spuse:

— Da. El şi Shed ăsta. Trebuia să-i fi văzut. Au sărit în drum şi l-au tras pe vrăjitor de pe cal. Boulean i-a retezat braţul. Împreună, au ucis patru oameni.

— Boulean?

— Cineva i-a crăpat capul. Cum ai lovi un pepene cu satârul.

— Pivot?

— A murit călcat în picioare de cai. Dar şi-a îndeplinit rolul.

Am îngenuncheat lângă Shed. Un-Ochi a făcut la fel.

— Pe tine cum te-au prins? l-am întrebat pe hangiu.

— Sunt gras şi nu pot fugi prea repede. (Reuşi un zâmbet firav.) N-am fost croit să fiu soldat.

I-am zâmbit.

— Ce crezi, Un-Ochi?

O privire îmi spuse că nu puteam face nimic pentru Shed.

Un-Ochi clătină din cap.

— Doi dintre oamenii ăştia sunt încă în viaţă, Cobe, anunţă Spiriduş. Ce vrei să facem?

— Duceţi-i înăuntru. Îi oblojesc eu.

Erau fraţi de-ai noştri. Chiar dacă Înrobitul le sucise minţile şi-i

transformase în duşmani, meritau ajutorul meu.

Tăcutul se apropie, profilându-se înalt în lumina crepusculului.

— O manevră demnă de Căpitan, Cobe, zise el în limbajul semnelor.

— Aşa-i.

M-am uitat ţintă la Shed, simţindu-mă mai mişcat decât consideram că se cuvenea.

În faţa mea zăcea un om. Căzuse mai jos decât orice alt om pe care-l cunoscusem. Dar apoi se luptase să-şi recâştige onoarea şi continuase să lupte până când reuşise. Un om mult mai bun ca mine, întrucât el îşi găsise un reper moral şi îl urmase, cu toate că plătise pentru asta cu preţul vieţii. Poate că, puţin, îşi răscumpărase datoria.

Şi mai făcuse un lucru, murind în focul unei lupte care, după părerea mea, nu era a lui. Devenise un fel de sfânt călăuzitor al meu, un exemplu pentru zilele ce aveau să vină. În ultimele lui zile de viaţă, ridicase ştacheta sus.

Înainte de sfârşit, deschise ochii. Şi zâmbi.

— Am izbândit? întrebă.

— Da, Shed. Mulţumită ţie şi lui Boulean.

— Bine.

Încă zâmbind, închise ochii.

— Hei, Cobe! ţipă Hagop. Ce vrei să facem cu jigodia asta de Aşa?

Aşa era tot în rugul de mure, urlând după ajutor. Dulăii înconjuraseră locul.

— Să tragem nişte săgeţi în el, murmură Un-Ochi.

— Nu, şopti fără vlagă Shed. Lăsaţi-l în pace. A fost prietenul meu. A încercat să se întoarcă, dar l-au prins. Lăsaţi-l să plece.

— Bine, Shed. Hagop! Scoate-l de acolo şi dă-i drumul.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Am întors privirea spre Shed.

— E bine, Shed?

Nu răspunse. Nu mai putea. Dar încă mai păstra un zâmbet pe buze.

M-am ridicat şi am spus:

— Măcar cineva a murit aşa cum a vrut. Otto, adu naibii un hârleţ!

— Ai, mă Cobe…

— Adu naibii un hârleţ şi apucă-te de treabă! Tăcutule, Un-Ochi, Spiriduş, înăuntru! Avem de făcut planuri.

Lumina zilei se stinsese aproape de tot. După socoteala Locotenentului, nu mai erau decât câteva ore până ce Doamna avea să ajungă în Miedburg.

Capitolul 49
La drum

— Avem nevoie de odihnă, se împotrivi Un-Ochi.

— N-o să avem odihnă decât după moarte, l-am contrat. Suntem de cealaltă parte acum, Un-Ochi. Am făcut ceea ce Rebelii n-au putut să facă. L-am doborât pe Şchiop, ultimul din lotul original de Înrobiţi. Doamna o să fie pe urmele noastre de îndată ce va termina de curăţat căcărezele astea de castele negre. Nu are încotro. Dacă nu pune repede mâna pe noi, toţi rebelii pe o rază de cinci mii de mile or să se organizeze şi-or să-şi încerce norocul. Au rămas doar doi Înrobiţi şi doar de capul lui Şoaptă e ceva, cât de cât.

— Mda, ştiu. Gândeam cu voce tare. Nu poţi împiedica un om să aibă dorinţe, Cobe.

Am contemplat medalionul pe care îl purtase Shed. Trebuia să i-l las Doamnei, deşi argintul din care era făcut ne putea fi de mare folos de-a lungul drumului ce ne aştepta. Mi-am luat inima în dinţi şi-am început să scot ochii.

— Ce naiba faci?

— Pe ăştia am să-i las cu Şchiopul. Am să i-i dau să-i înghită. Mă gândesc că vor prinde cheag.

— Ha! făcu Spiriduş. Ironia sorţii. Se potriveşte.

— Mi se pare un mod interesant de-a face dreptate. Să i-l redau pe Şchiop Dominatorului.

— Şi atunci Doamna va trebui să-l distrugă. Îmi place.

Fără tragere de inimă, Un-Ochi aprobă.

— Mă gândeam eu c-o să vă placă. Duceţi-vă să vedeţi dacă i-au îngropat pe toţi.

— Au trecut doar zece minute de când s-au întors cu cadavrele.

— Bine. Duceţi-vă să-i ajutaţi atunci.

M-am ridicat şi m-am dus să consult pacienţii pe care îi oblojisem. Nu ştiu dacă toţi cei aduşi de Hagop şi Otto înapoi de

la locul ambuscadei fuseseră morţi când cei doi ajunseseră acolo, dar acum categoric erau. Pivot era mort de mult, deşi mi-l aduseseră să-l consult.

Pacienţii mei se simţeau bine. Unul era destul de conştient încât să fie speriat. L-am bătut pe braţ şi am şchiopătat afară.

Îl coborâseră deja pe Pivot în pământ, alături de Shed şi de Boulean şi de un om de-al Şchiopului pe care îl îngropaseră mai devreme. Doar două corpuri rămăseseră neîngropate. Asa făcea ţărâna să zboare. Toţi ceilalţi stăteau cu mâinile-n sân pe margine. Până mă văzură încruntându-mă la ei.

— Cum e prada? l-am întrebat pe grăsan.

Îi cerusem să adune obiectele de valoare ale celor morţi.

— Nu mare lucru.

Îmi arătă o pălărie plină cu te miri ce.

— Ia ce-ţi trebuie ca să-ţi acoperi pagubele.

— Dar vouă v-ar prinde mai bine decât mie.

— Tu ai rămas fără căruţă şi cai, ca să nu mai zic de câini. Ia cât îţi trebuie. Eu pot oricând să jefuiesc pe cineva care nu mi-e pe plac.

Nimeni nu ştia că şterpelisem punga lui Shed. Greutatea ei mă surprinsese. Avea să fie rezerva mea secretă.

— Ia şi doi cai.

El clătină din cap.

— N-am de gând să fiu prins cu animalele altcuiva când se vor linişti apele şi Prinţul va începe să caute ţapi ispăşitori.

Alese câteva monede de argint.

— Asta-i tot ce-mi trebuie.

— Bine. Ai face mai bine să te ascunzi în pădure o vreme. Doamna va veni pe-aici şi e mult mai rea decât Şchiopul.

— Aşa am să fac.

— Hagop, dacă tot nu sapi, du-te să pregăteşti caii. Mişcarea!

I-am făcut semn Tăcutului. Împreună, l-am târât pe Şchiop la umbra unui copac din faţa hanului. Tăcutul aruncă o frânghie peste o ramură. Eu am îndesat ochii şerpilor pe gâtul Înrobitului. Apoi l-am ridicat. Corpul s-a rotit încet în lumina rece a lunii. Mi-am frecat mâinile şi m-am uitat îndelung la el.

— A durat ceva, băiete, dar cineva ţi-a venit până la urmă de hac.

De zece ani voiam să-l văd dând ortul popii. Fusese cel mai inuman dintre Înrobiţi.

Aşa se apropie.
— Toţi sunt îngropaţi, Cobe.
— Bun. Mulţumesc de ajutor.
Am luat-o către grajd.
— Pot să vin cu voi, băieţi?
Am râs.
— Te rog, Cobe! Nu mă lăsa aici când…
— Puţin îmi pasă, Aşa. Numai nu te aştepta să-ţi port de grijă. Şi nu încerca vreo mârşăvie. Pot să te omor cât ai clipi.
— Mulţumesc, Cobe.
O luă la fugă şi înşeuă degrabă încă un cal. Un-Ochi se uită la mine şi clătină din cap.
— Pe cai, băieţi! Să mergem să-l găsim pe Corb.

Deşi n-am slăbit ritmul, nu eram nici la douăzeci de mile sud de han când ceva îmi lovi mintea ca pumnul unui luptător. Un nor auriu se materializă, radiind mânie.
— M-ai adus la capătul răbdării, doctore!
— Şi-a mea s-a terminat de mult.
— O să regreţi crima asta!
— Am să mă mândresc cu ea. E primul lucru cumsecade pe care l-am făcut de când am ajuns pe partea asta a Mării Chinurilor. Du-te şi găseşte seminţele castelului! Lasă-mă în pace! Suntem chit.
— A, nu! Ne vom mai întâlni noi. Numai să-i închid uşa în nas soţului meu.
— Nu-ţi forţa norocul, vrăjitoare afurisită. Sunt gata să ies din joc. Dar forţează tu nota, şi am să învăţ TelleKurre.
Asta o luă pe nepregătite.
— Întreab-o pe Şoaptă ce-a pierdut în Pădurea Norului şi ce spera să recupereze în Miedburg. Apoi reflectează ce ar putea face cu lucrurile alea un Cobe furios, dacă ar şti unde să dea de ele.
Când ea se retrase, am simţit un moment de vertij.
I-am regăsit pe tovarăşii mei, care mă priveau cam ciudat.
— Îmi luam doar rămas-bun de la iubita mea, le-am spus.

Pe Asa l-am pierdut în oraşul Desfundat. Am zăbovit o zi acolo, făcând pregătiri pentru următoarea porţiune de drum, şi, când a venit timpul să plecăm, Asa nu era nicăieri. Nimeni nu s-

a sinchisit să-l caute. De dragul lui Shed, l-am lăsat în urmă dorindu-i noroc. Judecând după trecutul său însă, probabil că a avut parte de orice, numai de noroc nu.

Despărţirea mea de Doamna n-a fost definitivă. La trei luni după ziua căderii Şchiopului, pe când ne odihneam înainte să ne aventurăm peste ultimul lanţ de dealuri dintre noi şi Horn, nimbul auriu m-a vizitat din nou. De data aceasta, Doamna nu era atât de pusă pe harţă. De fapt, părea uşor amuzată.

— Salutări, doctore. Mă gândeam c-ai vrea să ştii, de dragul Cronicilor tale, că ameninţarea castelului negru nu mai există. Toate seminţele au fost localizate şi distruse. (Şi mai amuzată.) Soţul meu nu mai are nicio cale să iasă din mormânt, în afară de exhumare. E izolat, complet incapabil să comunice cu simpatizanţii săi. O armată permanentă ocupă acum Ţinutul Movilelor.

N-am găsit nimic de zis. Exact la asta mă aşteptasem şi asta sperasem să înfăptuiască, întrucât ea era răul mai mic şi, bănuiesc, în sinea ei dăinuia o scânteie care nu capitulase în faţa întunericului. Se abţinuse în mai multe rânduri când ar fi putut să dea frâu liber cruzimii. Poate că, în lipsa unui adversar, avea să alunece mai degrabă spre lumină decât să se afunde mai tare în umbre.

— Am chestionat-o pe Şoaptă. Cu Ochiul. Stai deoparte, Cobe.

Niciodată până atunci nu-mi spusese pe nume. M-am ridicat în capul oaselor, concentrându-mă. Nu mai era pic de amuzament în vocea ei, acum.

— Să stau deoparte?

— De hârtiile alea. De fată.

— De fată? Ce fată?

— Nu face pe inocentul. Am aflat. Ai lăsat urme mai clare decât crezi. Pe deasupra, chiar şi morţii răspund la întrebările celui care ştie cum să le adreseze. Cei ce-au mai rămas din Compania ta când m-am întors în Jep au spus mare parte din poveste. Dacă-ţi doreşti să duci o viaţă liniştită, ucide-o. Dacă nu, o voi ucide eu. Dimpreună cu toţi cei din preajma ei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Amuzament din nou, dar de-un soi forţat. Un soi malign.

— Ţine-ţi Cronicile, doctore. Voi păstra legătura cu tine şi te voi informa cu privire la evoluţia imperiului.

Nedumerit, am întrebat:
— De ce?
— Pentru că mă amuză. Să fii cuminte.
Şi a plecat.

Am intrat în Horn, nişte oameni istoviţi, pe trei sferturi morţi. L-am găsit pe Locotenent şi corabia şi – ce să vezi? — pe Draga, care locuia la bord alături de Companie. Locotenentul găsise de lucru pe lângă o forţă poliţienească privată a unei firme de negoţ. Ne adăugă numele pe statul de funcţii imediat ce ne-am însănătoşit.

Pe Corb nu l-am găsit. Scăpase de reconcilierea sau confruntarea cu vechii lui tovarăşi printr-o festă.

Soarta e-o jigodie capricioasă care-şi trage seva vieţii din ironie. După toate prin câte trecuse, toate câte le făcuse, toate din câte scăpase cu viaţă, chiar în dimineaţa sosirii Locotenentului alunecase pe podeaua de marmură udă a unei băi publice, îşi crăpase ţeasta, căzuse în piscină şi se înecase.

Am refuzat să cred. Nu putea să fie adevărat, nu după isprava sa din nord. M-am interesat în stânga şi în dreapta. Am iscodit. Am tras de limbă. Erau însă zeci de oameni care văzuseră cadavrul. Cel mai credibil dintre toţi martorii, Draga, era absolut convinsă. În cele din urmă, a trebuit să cedez. De data aceasta nimeni nu voia să-mi audă îndoielile.

Locotenentul însuşi susţinea că văzuse şi recunoscuse cadavrul în timp ce flăcările unui rug se ridicau în jurul lui, în dimineaţa sosirii sale. Acolo o întâlnise, de fapt, pe Draga şi o adusese înapoi în grija Companiei Negre.

Ce puteam să spun? Dacă Draga credea, trebuia să fie adevărat. Pe ea Corbul n-ar fi putut-o minţi niciodată.

La nouăsprezece zile după sosirea noastră în Horn mai sosi cineva, lămurindu-mă ce vrusese Doamna să spună despre chestionarea numai a celor pe care îi putuse găsi când se întorsese în Jep.

Elmo intră în oraş însoţit de şaptezeci de oameni, mulţi dintre ei fraţi din zilele de demult, pe care îl scosese din Jep pe când lipseau Înrobiţii, mai puţin Călătorie, care însă era într-o stare de confuzie atât de mare din cauza ordinelor contrare ale Doamnei, încât lăsase să-i scape adevărata stare a lucrurilor din Miedburg. Elmo mă urmărise de-a lungul coastei.

Astfel, în doi ani, Compania Neagră străbătuse lumea toată, din est până în îndepărtatul vest, aproape patru mii de mile, timp în care fusese pe punctul de a fi distrusă şi îşi găsise un nou ţel, o viaţă nouă. Eram acum luptători sub pavăza Rozei Albe, nucleul prăpădit al forţei despre care legenda spune că va aduce declinul Doamnei.

Eu nu credeam o iotă din asta. Dar Corbul îi spusese Dragăi cine era ea, de fapt, iar ea, măcar, era pregătită să-şi joace rolul.

Nu puteam decât să încercăm.

În cabina comandantului, mi-am înălţat paharul cu vin. Elmo, Tăcutul, Un-Ochi, Spiriduş, Locotenentul şi Draga ridicară şi ei paharele. Pe puntea de sus, echipajul se pregătea să ridice ancora. Elmo adusese cufărul cu tezaurul Companiei, aşa că nu mai era nevoie să muncim. Am propus un toast.

— Pentru cei douăzeci şi nouă de ani.

Douăzeci şi nouă de ani. Conform legendei, atât mai era până la întoarcerea Marii Comete, moment în care norocul avea să-i surâdă Rozei Albe.

— Pentru cei douăzeci şi nouă de ani, răspunseră ei.

Şi-n clipa aceea mi s-a părut că zăresc cu coada ochiului o vagă strălucire aurie şi că simt o uşoară undă de amuzament.